
BÜŞRA KÜÇÜK
KÖTÜ ÇOCUK
III
EPHESUS
5. BASKI

Bu soğukluğu asıl hak eden bendim. O değildi.

Başımı kaldırmak üzereyken duraksadım. Soğuktan kulaklarım uğulduyordu ama sadece bu değildi. Başımı göğsüne biraz daha bastırdığımda, dudağımı ısırıp nefes almayı bırakarak dinledim.

"Hah!"

Zayıf kalp atışını duyabiliyordum. Kafamı hızlıca kaldırıp ondan uzaklaştım. Çenemi sıvazlayıp bakışlarımı üzerine diktim. Ölü gibiydi. Soğuk, çok soğuktu. Cansız gözüküyordu. Elimle yüzümü sıvazlayıp gözyaşlarımı sildim.

Mucizelere inanmazdım ama bu zaten mucize değildi. Bu o doktor denilen heriflerin hatasıydı. Kulaklarımı ovuşturduktan sonra başımı tekrar göğsüne yasladım.

Sadece kulağımdaki uğultunun bir yanılması olmaması için dua ettim. Küçük bir çocukken yaptığım gibi...

Sonra...

Dinledim.

Ellerim titremeye başladığında bedenini örtüye sıkıca sarıp kucağıma aldım. Soğuk bedenini tenime yasladıktan sonra aceleyle onu, ona yakışmayan bu cansız yerden çıkardım. Koridoru hızlıca tamamlarken nefesimi saçlarına üfledim.

Giriş katına çıktığımda herkes bana bakıyordu. Bana ne halt ettiğimi soran doktorlara aldırmadan onu bahçeye çıkardım. Neden ve ne için böyle yaptığımı bilmiyordum. Sadece bir şeyler yapıyordum. Merdivenlere oturup bedenine sıkıca sarıldım. Etrafıma doktorlar ve güvenlik görevlileri toplanırken dudaklarımı tenine bastırdım.

Gitmemişti ki...

"Buradayım, sevgilim. Seni bırakmadım."

Yüzünü öpmeye devam ederken ona sıkıca sarıldım. Kayla, kollarımın arasında atan zayıf bir kalbi olan umudumdu. Onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Onu benden almaya çalışan herkesten intikamımı alacaktım. Zaman geldiğinde... Onun yeniden baygın gözlerini açıp bana baktığını görene kadar sadece Kayla olacaktı.

İsimlerimizi haykıran sesler birbirine karışırken gülümseyip alnını bir kez daha öptüm.

"Buradayım, baş belası. Seninle..."

O, hayatı küçümseyenlik bakan gözleri... Şimdi onlar olmadan benim hayatım ne kadar anlamlı olacaktı?

Gözlerimi tavana diktim. Derin bir nefes alıp verdim. Dışarı bıraktığım nefes çok uzun mesafe yol almadan dağıldı.

Büyüdüm sandım. Güçlü oldum sandım ama hâlâ o zavallı çocuktum. Hâlâ birilerini kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Hâlâ sevgiye o kadar ihtiyacım vardı ki...

"Kayla, ben yapamıyorum. Yapamam."

Yeniden canısız bedenine baktım. Buraya yakışan o değildi. O yaşamayı hak ediyordu. Parlak gözleriyle insanlara bakmayı, yaralı çocuklara umut vermeyi, onlara inanmayı hak ediyordu. Burası ona hiç yakışmıyordu ama buradaydı işte.

Burnumu çektim. Elimin tersiyle gözümü sildim.

"Hepsi benim yüzümden. Özür dilerim, sevgilim. Seni bu kirli ellerime hiç bulaştırmamalıydım. Sen hep temiz kalmayı hak ettin... Affet beni, Kayla."

Gözlerimi silip arkamı döndüm. Onu daha fazla böyle görmek istemiyordum. O, baygın gözleriyle, canlı suratıyla, utandığında kızaran yanaklarıyla benim olan Kayla'ydı. Bu soğuk benizli, donuk Kayla değil.

Kapının koluna elimi uzattığımda durdum.

"Ama biliyor musun? Ben korkağın tekiyim. Sevdiğimi gerçekten söylersem... Yani durup dururken, şu senin romantik diyeceğin türden, olmadık bir zamanda sadece içimden geldiği için söylersem, gidersin diye korktum. Sen de herkes gibi gidersin diye korktum ama sorun bu

değilmiş. Sorun tamamen benim, Kayla. Ben senin sevgini hak etmiyordum ve işte sen de gittin."

Yeniden cansız bedenine döndüm. Onu bırakıp gitmek zorundaydı. Onun sevgisini tattıktan sonra onsuz bir hayat yaşamak, bayat bir ekmekle beslenmek, tozlu küçük bir hücrede yaşamak, çıplak kalmak gibiydi. Nefes aldığını bilmem bana yeterdi ama onun olmadığı bir hayat, beni yavaş yavaş zehirleyip tüketecek bir karanlıktı. Ona doğru yürüdüm. Soğuk tenini hiç sevmemiştim.

"Ama..."

Elimi uzatıp, kokusuna doyamadığım saçlarına dokundum.

"Ben seni gerçekten sevdim, baş belası."

Başımı göğsüne yaslayıp, tuttuğum gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Ona hiç söyleyemediklerimin canımı acıtarak kalbimden dışarı çıkmasına izin verdim.

"Ben sensiz ne yaparım, Kayla? Beni bu kadar seven, benim bu kadar sevebileceğim birinin olabileceğini göstermişken, seni nasıl kaybederim? Beni bırakma, Kayla! Lütfen! Beni bırakma! Ben seni yaşamışken, sensizlikte yapamam! Lütfen..."

Başımı göğsüne iyice bastırıp, gözümdeki yaşı tenine sildim. Soğuk teni o kadar yabancıydı ki... O kadar o değildi ki...

Dudağımı soğuk tenine bastırdım. Gözyaşlarım hâlâ akarken titrek bir nefes aldım.

"Hayatıma bu kadar girmişken, şimdi sensiz yapamam. Umudum olmadan kaybederim."

bilmiyordum. O ne kadar inat ederse etsin, onu peşimde değ-
lagmamaya ikna edebilirdim. Onu kendimden, ihtiyaç duy-
sıca kendimden uzak tutabilirdim ama yapmamıştım. Ya-
pamamıştım.

Alnımı birbirine kenetlediğim ellerime yasladığımda,
gözümden uzun zamandır akmayan yaşlar çenemi doğru
hızla süzüldü. Onu kaybedemezdim. Kayla'yı kaybeder-
sem ruhumu tamamen kaybederdim. Yaşamamın ne gibi
bir anlamı olabilirdi ki?

Onu yaşamıştım ben bir kere. Şimdi o benim yüzüm-
den öldüğünde nasıl bu acıyla yaşamayı öğrenip, sonra
basit, bayat bir hayatı sürdürebilirdim ki? Daha kötüye
mi gidecektim, daha iyiye mi?

Onun yokluğuyla başa çıkmayı öğrenip, ruhsuz ama
bazılarına göre idare edilebilecek bir adam olup, biriyle
evlenebilirdim. Belki çocuğum bile olurdu. Sonra ölmeyi
ve Kayla'yı bir yerlerde yeniden görmeyi dileyerek yaşa-
maya devam ederdim.

Ya da doktordan ve Kayla'ya elini süren o iki... Her-
kesten intikamımı alırdım. Boktan hayatımı daha derine
sürüklerdim. Tanıdığım kimse olmadan, tanıyabilece-
ğim kimse olmadan, sadece anlık hayatıma giren insan-
lar ve ben.

İkisinin de bir anlamı yoktu. İkisi de sonunda Kayla'ya
kavuşmak için bu dünyada süreceğim boktan hayatın farklı
versiyonlarıydı. Belki de burada, onunla birlikte bu dün-
yadan ayrılmalıydım. Ama yapmam gereken şeyler vardı.
Onun hak ettiği şeyler.

Gözümden akan yaşları hâlâ titreyen elleriyle silip
ayağa kalktım. Onun soluk teniyle karşılaşmak ne kadar
korkutucu olsa da ona baktım. Yeniden.

"Bu gri, soğuk, zalim kokan yer sana yakışmıyor, Kayla."

Cansız duran bedene umutla baktım ama kıpırdamadı.
Hiç ona benzemiyordu. Pes etmişti. O inatçı kız pes et-
miştî! Her şey o bebek yüzünden miydi? Bunu ona sormak
istiyordum. O gitti diye mi bizi terk edip onunla gitmişti?

"Ne yani... Cidden bu kadar mı? Oyun bitti mi, Kayla?
Seni reddetmedim bile. Yani evet, birçok kez ettim ama
kalbini kırana kadar etmedim. Nasıl pes edersin? Bu ka-
dar basit mi?"

Elimle çenemi sıvazladım. Eğilip ona daha yakından
baktım. Kokusu hâlâ onunla olabilir miydi? O huzur ve-
ren kokusu...

"Bu kadar basit mi, Kayla? O bebeği benden daha çok
sevip, onunla olmayı mı seçtin?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Lanet olsun! Yine saçmalıyorum, değil mi? Ama...
Ben..."

Nefesimi dışarı üfledim. Evde söylemeyi başarama-
dığım kelime dudaklarımın arasından acıtarak döküldü.

"Korkuyorum."

Elimi uzatıp soğuk tenine dokundum.

"Oluyor mu? Söylüyorum işte. Sesli. Bunu hep sen is-
terdin. Şimdi seni beklemeden söylüyorum ama kızıyor-
sun, değil mi? *Yolun sonundayız, Meriç. Bu kadar mı?* diyor-
sun. Soruyorsun böyle baygın baygın bakarak."

...unutmamam için yardım et lütfen," diyerek ağlamaya devam etti. Omuzlarından tutup onu sazlık olmaya çalışarak kendimden uzaklaştırdım. Öner yanımıza gelip Nese'yi kendine doğru çekti.

"Onu gördün mü?" diye sordum. Cevap vermeden ağlamaya devam edince kolunu tutup, "Sana onu gördün mü diye sordum?" dedim bağırarak. Hâlâ yanımızdan uzaklaşmamış olan güvenlik görevlileri beni uyarınca Öner elimi ittirdi.

"Sedyeyle götürdüler. Önümüzden geçti. Biz bir şey yapamadık."

"Nereye götürdüler?"

"Bağırma, Meriç!"

"Nereye götürdüklerini söyle o zaman! İşe yaramaz bir şekilde ağlayıp sızlanacağına cevap ver!"

"Morgda. Morga götürdüler Kayla'yı, anladın mı? Kayla, morgda."

Cevap veren Semih'ti.

"Onu morga götürdüler, Meriç. Mutlu oldun mu?"

İşe yaramaz güvenlik görevlisinin yakasına yapıştığımda diğeri onu kurtarmaya çalıştı.

"İki kere söyletmeden beni oraya götür. Buradan kovarlarsa babamın holdinginde işin hazır. Yeter ki beni hemen oraya götür!"

Adam korkuyla başını salladığında yakasını bıraktım.

Alnımda biriken terleri elimin tersiyle sildim. Güvenlik görevlisi bir kez daha kafasını sallayıp yürümeye başladı. Onu takip ettim. Merdivenleri indikten sonra uzun

...kanlık bir koridorda buldum kendimi. Önümdeki adam kararlığım içinde nereye gideceğini bilerek ilerledikten sonra ışıklar tek tek açıldı. Boş, sessiz koridora doğru adım attım. Adamın başıyla işaret ettiği yere doğru yürüdüm.

Bir kapının önünde durduğunda oraya baktım.

"Tamam, sen git."

"Emin misiniz?" diye sorduğunda alnımda biriken terleri bir kez daha sildim.

"Evet. Git artık."

Adam kafasını sallayıp koridor boyunca yürümeye başladı. Merdivenlere ulaşana dek iki kez arkasını dönüp bakmıştı. Gözden kaybolduğunda dudağımı ısırttım. Kapıyı açıp, düşünmeye fırsat vermeden içeri girdim. Gri ve sarı tonunun hâkim olduğu odayı inceledim. Dolaba benzer metalden kapıları olan büyük bekletme yerlerinin dışında bazıları hâlâ sedyelerin üzerindeydi. Kapıya en yakın olana doğru yürüdüm.

İyice yaklaştığımda duraksadım. Ayak parmağında adı yazan şeyi çıkarıp yere attım. Düşme sesinin çıkardığı tiz çığlık azalırken sedyenin yanında iki adım daha ilerledim.

Elimi uzatıp üzerindeki örtüyü yavaşça kaldırdım.

Soluk tenine baktım. Bedenime her noktadan saplanan iğnelerle bir anda arkamı döndüm. Gitmek için bir adım attım. Buradan çıkıp gitmem için hâlâ bir şansım vardı ama yapamadım. Bağırıp sedyenin yanına oturduğumda ellerimin titrediğini fark edip birbirine kenetledim. O burada olmayı hak etmiyordu. Her şey... Başına gelen her şeyin sorumlusu bendim. Onu nasıl geri kaçıracağımı

yakın olup hiçbir şey yapmamak saçmalık. Bu beni deli etti ve kaçtım.

Ama gelmem gerek, değil mi? Seni bırakmamam gerek. Asla.

Oturduğum yerden kalkıp sesini kıstığım telefonumu elime aldım ve kontrol ettim. On cevapsız çağrı. Evden ayrılıp merdivenleri hızlıca indim ve Semih'in arabasına atladım. Oraya gidene kadar hiçbir şey öğrenmek istemiyordum. On cevapsız çağrı iyi değildi. İyi bir şey için bu kadar sık aramazlardı. Annem ve babamdan bunu yeterince iyi öğrenmiştim.

Gaza bastım. Polis umurumda değildi. Kaza yapmak da. Döngüde illa biri gidecekse ben gidebilirdim ve o açığı kapatırsam belki Kayla'ya bir şey olmazdı. O benisiz, sıradan, mükemmel hayatına devam edebilirdi. Onu seven bir sürü kişi vardı. Caner bile ona değer veriyordu.

Kimse beni sevmezken, Kayla'dan başka kimse bana değer vermezken, benim değil de onun gitmesi doğru değildi. Hızı biraz daha arttırdım.

Henüz bitmemiş olan resmim bir anda aklıma düştüğünde hızımı dengeledim. Onu bitirmeden bilerek ölüme gidemezdim. Önce bitirmem gerekiyordu.

Hastanenin önünde frene basıp durduğumda, bir yanım arabanın dışına çıkmak istemiyordu. Yeniden gaza basıp, buralardan uzaklara sürmek istiyordum. Sonunda acı çekmeyeceğim kadar uzak bir yer var mıydı?

Her şey orada daha iyi olabilirdi. Küçükken kaçtığım gibi yatılı bir okula gidebilirdim. İtalya iyi bir tercih olurdu. Ama ona söz vermiştim. İstemeyerek dışarı çıktığımda havadaki kasvet hâlâ yerli yerindeydi. Kayla'yı düşündüm. Belki de şu an beni bekliyordu. Ona verdiğim sözü hatırlatmak için.

Merdivenleri atlayarak çıktım. Nefret ettiğim hastane kokusunu dışarıdaki bu kasvetli havaya tercih ederdim.

Asansörü beklerken üzerimde hâlâ onun kanını taşıdığımı fark ettim. Tüm vaktimi o resme harcamıştım. Elimin ve üzerindeki kanın kabaca şeklini çizerken tişörtümü değiştirmeye fırsatım olmamıştı.

Asansörün kapısı açıldığında kafamı kaldırdım. Semih kızarmış gözleriyle önden çıkarken, Ömer ve ona yaslanmış halde olan Neşe arkasından geldi. Cansu ve Bora da çıktığında Neşe bakışlarını üzerimde gezdirdi. Gözleri tişörtümde takılı kalırken yeniden ağlamaya başladı. Yüzü ağlamaktan şişmişti.

"Meriç... Kayla..."

Danışmaya doğru yürürken "O doktor nerede?" diye bağırdım.

Bir anda, oldukça lüks donatılmış olan hastanedeki herkesin dikkatini çekmiştim. Amacım o adamı bulmaktı. Kendi sorunları olabilirdi. O bebeği kurtarmak istemesinin birçok sebebi olabilirdi ama hiçbiri umuruma değildi. Kayla'nın hayatını riske atamazdı. Yaptığı yanlışın bedelini ödeyecekti.

"Sakin olun, lütfen!"

Önüme geçip beni durduran iki güvenlik görevlisine baktım. Neşe arkamda Kayla'nın adını sayıklarken öfkeyle nefes aldım. Doktorun zamanı değildi. Neşe'nin elini omzumda hissettiğimde ona döndüm ve kollarını boynuma dolamasına izin verdim.

Elimin üstündeki kurumuş kanın kaba çizimi bittiğinde kalemi bıraktım. Onu karanlığa ben bulaştırmıştım. Bunu asla unutmamam için ölümsüzleştirmem gerekiyordu. Bu resim bana, onun benim yüzümden bu hale geldiğini gösterecekti. Basit insan zihnimin, tüm bunları bilincimin karanlık köşelerine atmasına izin verecek kadar duyarsız olamazdım. En azından kendime karşı. Kayla'ya karşı...

Sırtımı duvara yaslayıp yere oturdum. Gözlerimi kapadım.

Dişlerimi birbirine bastırdım.

Büyük bir boşluk içimi kaplarken dudaklarımı araladım.

"Ben..."

Sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Onun şu saçma, sesli söylersen daha iyi gelir terapilerinden birini yapmak aptalcaydı. O yoktu ki zaten...

Derin bir nefes aldım. Bir kez daha denedim.

"Ben..."

Siktir! Bu, saçmalığın daniskasıydı. Ondan çıkan bir fikrin mantıklı olmasını mı bekliyordum sahiden? Tüm siyahlığın içindeki beyaz nokta beni rahatsız ederse gerçek sanatçı olamazmışım.

Sen ne anlarsın ki?

Evet, rahatsız oldum. Çünkü o, beyaz bir nokta değil. O bir kusur. Sen bir kusursun, Kayla. Karanlığımı bozan bir kusursun. Ya hep beyazsındır, ya da siyah. Arada olan insanların zayıflıkları vardır. Küçük bir nokta zayıflıktır. Onu kullanmaya

çalışırlar. Mutlaka doğru bakmayı görmeyen biri çıkar ve ona isim verir. Hiçbir şey yapamazsın.

Elimden hiçbir şey gelmez.

Ama neden sen?

Neden ben değil de sen?

Neden beni o sıktığımın beyazlığının içine alıp kaybetmediler de sana el uzattılar?

Kalamı duvara vurdum.

"Neden sen Kayla?"

Bu kez daha sert.

"Neden ben değil de sen?"

Bir kez daha.

İstemeyerek bağırmıştım. Odanın içinde yankılanan sesim kulağıma ürkütücü geldiğinde nefesimi dışarı bıraktım.

Bu benim resmimdi ama ona benden izinsiz el sürdüler. Koruyamadım. Korurum sandım ama koruyamadım. Resmimi sıradan bir siyah kâğıt parçasından ayıran o küçük kıymetli beyaz noktayı kopardılar. Şimdi o kâğıda, siyahlığa, karanlığa can veren kalbi kopardıklarında geriye ne kalacaktı?

Sadece siyah iyiydi. Kusur yoktu.

Ama o, beyazı tanımış siyahtı. Umudunu kaybettiğinde, ondan eski kusursuz haline dönmesini bekleyemezdim.

Biliyorum. Burada olmam hata. Uzakta olmam saçmalık. Seni unutmam için bunları düşünmem gereksiz.

Bana şimdi 'Neredesin seni kendini beğenmiş, umursamaz, bencil, aptal?' diye soruyorsun ama ben kaçtım. Yine... Sana

Sedye arkasında bıraktığı tıkırtılı tekerlek sesiyle hızla asansöre doğru götürüldü. Yer ayaklarımın altından kayarken tek duyduğum ses Nazlı Teyzeye aitti.

"Benim kızım öğür orada."

24

Meriç'ten...

Resim, hayatım boyunca çaresizliğimi örtbas etmek, korkularımı gizlemek, yalnızlığımı gidermek, bir işe yarayıp ailemin beni sevmesini sağlamak için yaptığım şeydi.

Çizgiler giderek büyüdü, kalınlaştı, uzadı, farklı dallara ayrıldı, hiçbir dal ana çizgiden kopmadı ve sonunda beni kendine hapsetti. Resim bendim. Sustuğum zamanlar içimde kalan kelimelerdi. Ağlamak istediğimde içime akıttığım gözyaşlarım...

Korktuğum zaman saklandığım yatağımın altı.

Büyüdüm.

Şimdi yatağın altına saklanmıyordum ama yine bir yerlere sığınıyordum. Kaleme, kâğıda, her biri en başta anlamsız gözüken ama bir araya geldiğinde ve tamamlandığında bir bütünün parçaları olan anlamlı çizgilere...

sesler çıkmaya devam ederken ellerini ittirdim. Kollarımı karnıma çektiğim bacaklarıma sardım.

Sesli bir şekilde inlemeye ve o garip, korkunç sesler çıkarmaya devam ettim. Nazlı Teyze, o soğuk kapının arkasındaki kızına seslenmeyi bırakmıştı. Sadece içini çekiyordu. Bunu o kadar gürültülü ve sık yapıyordu ki nefes almakta zorlandığını düşündüm. Benle olduğu gibi. Nefes aldığımdan emin değildim. Alıyorsam bile bunu hiç de sağlıklı bir şekilde yapmıyordum. Tükürüklerim boğazımda birikmiş, hırıltı çıkmasına sebep oluyordu. Kalın, boğuk ses bana değil de, boğazından geçemeyecek kadar büyük bir şey yutmuş ve boğulmaya başlamış büyük bir hayvandan çıkar gibiydi.

Teyzem diğer yanımda kolumu okşarken soğuk bir ürpertiyle titredim.

Kayla gidemezdi. Onun olmadığı bir hayatı hayal edemiyordum. Kocaman bir boşluk. Renksiz, griye bürünmüş bir hayat. Bayat, çürümüş...

Bana onsuzluğa alışacağımı söyleyeceklerdi. Beni teselli etmeye çalışacaklardı. Sonra hayat bir şekilde ilerleyecekti ve ben bazen gülümseyecektim. Onun olmadığı bir hayatta gülümsediğimi düşünmek beynimi ortadan ikiye ayırıyordu. Gülecektim ve eve gelip yalnız kaldığımda ondan özür dileyecektim. Beni affetmesi için sürekli tekrar edecektim ve ağlayarak uyuyakalacaktım. Sonra onun var olmadığını unutmaya başlayacaktım. Özür dileyişlerim azalacak, onunla gittiğimiz yerleri yeni hatıralar kaplayacak ve o hiç var olmamış gibi olana dek bu devam edecekti. Bir gün gelecek, sadece belirli günlerde mezarını gidip, soğumuş acının ufak kıpırtısıyla kuru bir gözyaş

dökecektim. Sonra uzaklaşıp, onsuz ve onu hatırlamadığım saçma, yanlış, kusurlu hayatıma devam edecektim.

Berbat bir arkadaş. Berbat bir dost. Berbat bir kardeş.

O yoksa benim yaşamaya ne hakkım vardı ki?

Onun payı da bana mı düşecekti?

İsyan etmiyordum.

Acıyla yaşamaya alışmak istemiyordum. Onu her zaman hatırlayıp, benimle birlikte yaşamasını istiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yerden destek alarak ayağa kalktım. Ayaklarımı sürterek Nazlı Teyzeye doğru ilerledim. Burnundan o garip ve korkunç sesi çıkarmaya devam ederken beni fark etti. Yanına oturdum. Hiçbir şey söylemeden elini tuttum. Dudağından bir hıçkırık kaçtıktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Parmaklarını sıktım.

Kapı açıldığında, oturduğumuz yerden hızlıca kalktık. Soğuk yeşil bir kumaşın örttüğü beden dişlerimin birbirine çarpmasına sebep olurken, Nazlı Teyze öne doğru atıldı.

"Nereye götürüyorsunuz kızımı?"

Elimi dudağımın üstüne kapattım. Bedenimi tutan güçlü bir kolun varlığını hissedince yaslandım.

"Kızımı nereye götürüyorsunuz?"

"Hanımefendi, izin verin lütfen."

"Vural! Kızımı götürmesinler!"

Elimi daha sıkı bastırdım. Elimin altındaki çenemin titremesine engel olamıyordum. Sıcak sıvı elimin üstüne aktı.

"Kızım üşür. Vural, bir şey yap! Götürmesinler onu!"

Bacaklarımdaki gücü kaybettiğimde sendeledim.

Nazlı Teyze sedyeye tutunmaya çalışınca Vural Amca onu kendine çekti.

23

Neşe'den...

Ölüm sessizdi.

Boşluk. Karanlık. Diplerde.

Korkunç.

Hayatta hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım. Kayla'nın bir daha olmayacağı düşüncesi hıçkırıklarımı geri getirdiğinde burnumu sertçe çektim. Titreyen dudağımı araladığımda garip hırıltılı ses yeniden çıkmaya başladı.

Ömer'in kafasını kolundan kaldırıp kızarmış gözleriyle bana baktığını gördüm. Cansu "Neşe!" diye seslenirken ağlıyordu. Gözlerim yeniden bulanıklaşmaya başladığında kafamı iki yana salladım. Bu olamazdı. Onun bir daha olmayacak olması fikri korkunçtu. Bedenim titremeye başladığında Ömer üşüdüğümü düşünüp beni yerden kaldırmaya yeltendi. Boğazımdan o korkunç garip

Nazlı Teyzenin boğazından kaçan hıçkırık koridordaki rahatsız edici sessizliği yırtarken, Neşe sırtını duvara yaslayıp kaydı. Saniyede bir tekrarlayan boğuk hıçkırık sesi kulaklarımdaki uğultuyu dağıtırken Neşe yere doğru kaydı. Elini dudağının üstüne kapatıp hıçkırığını bastırmaya çalıştı. Babam Vural Amcayı tutarken, Neşe bağırmaya başladı. Olduğum yere çivilenmiştim. Nazlı Teyzenin iç çekişleri, Neşe'nin bağırışları beni düğümlerken doktor ağzının içinde bir şey geveledi.

Üzgün olduğunu falan.

"Üzgün?"

Kısık çıkan sesimi sadece ben duydum.

"Kızım..."

Nazlı Teyze içini çekerek bunu tekrarlamaya başladı. İki saniyede bir iç çekiş ve "Kızım."

"Neşe..."

Neşe, Ömer'in ona doğru uzattığı kollarını bağırarak ittirdikten sonra "Hayır!" diye haykırdı. Ömer yanına oturup başını koluna yasladığında "Hayır!" diye tekrarladı.

İç çekiş.

Kızım.

Hayır.

Haykırış.

İç çekiş.

Kızım.

Hayır.

Haykırış.

Üzgün?

İç çekiş.

Kızım.

Kayla.

Öldü.

Kayla?

Tüm korkunç sesler birbirine girerken, bağırarak yumruğumu duvara geçirdim. Alnımı duvara yaslayıp soğuğu hissetmeye çalıştım.

"Kayla!"

Nazlı Teyzenin içten gelen sesi koridorda yankılanırken gözlerimi sıkıca kapattım. Yaşlar yanağımdan çeneme doğru akarken kulaklarımı her şeye tıkamak istedim. Geriye sadece tek bir şey kaldı.

"Hastayı da kaybettik."

"Zavallı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir kez daha gülümsedi.

"Kendime acıdığım falan yok. Ona *gelme* dedim. Beni bu kadar *sevme* dedim ama o hep burnunun dikine gitti. Benim ona emir vermemden şikâyet ediyordu. Ona göre aramızdaki şeyde onun hiç söz hakkı yoktu ama görmüyor musun? Beni hiç dinlemedi. Beni dinleseydi. En başından beni dinleseydi, şimdi bu siktiğimin hastanesinde, o siktiğimin doktorlarının elinin altında olmazdı!"

Beni affet, Kayla.

"O bilerek hamile kaldı. Bu senin suçun falan değil. Kayla hapları bilerek kullanmayı bıraktı. Çünkü senin parçanı isteyecek kadar saftı. Her şey bebek yüzünden oldu. Tüm suçu üstüne alamazsın. Bu sırrı senden ya da ailesinden saklamasına yardım etmeseydim, belki olaylar böyle gelişmeyecekti ve Kayla o siktiğimin doktorlarına muhtaç olmayacaktı. Anladın mı?"

Nefes nefese kalmıştım. Meriç sözümü kesmeden beni dinledikten sonra, sigarasından bir nefes daha çekti.

"Açıkçası buna şaşırmadım. Yine de olayın bende olduğunu inkâr edemezsin. Çevremdeki herkese zarar veriyorum. Onu hiç uygun olmayan yerlere götürdüm. Sanki her an onu koruyabilirmişim gibi hissettim ama unuttuğum bir şey vardı." Kendini suçlamaya devam ederken sigaralı elini alnına yasladı. "Ben ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne kadar onu avucumun içinde tutmaya çalışırsam çalışayım, o bir şekilde özgür kalacaktı. O, özgürlüğü arıyordu ve... Özgür bıraktığımda etrafımdaki

kaosluk onu sarmaladı. Şimdi de içine çekiyor. Yavaşça yutuyor ve biz hiçbir şey yapamıyoruz."

"Kendini suçlamaya devam et. Sonra daha da soğuk bir adama dön. İstediğin bu mu?"

Aniden ayağa kalktı. Sigarayı yere atıp ayağıyla ezerken karşısına dikildim. Kafasını kaldırıp elini saçlarının arasından geçirdikten sonra yana yatırdı.

"Arabanın anahtarını ver."

"Ne yapacaksın?"

Elini kaldırıp dalga geçer gibi gösterdi.

"Bunu ölümsüzleştirmeye ihtiyacım var."

"Temizlenip gelirsen herkese iyilik etmiş olursun."

Anahtarı cebimden çıkarıp ona verdiğimde "Çok düşüncelisin," diyerek dalga geçti ve otoparka doğru yürümeye başladı. Hiçbir zaman hastaneleri sevmezdi. Kafasını biraz dağıtmaya ihtiyacı vardı.

O giderken arkasından bakmayı bırakıp hastaneye doğru yürüdüm.

Asansörün kapısı açıldığında derin bir nefes alıp, kasvetli koridora adım attım. Benim adım atmamı bekler gibi açılan kapının ardından, önlüğü bir öncekine oranla daha çok kana bürünmüş olan doktor alnındaki teri silerek çıktı.

"Hasta yakınları?"

Koridordaki ölmüş ruhlar doktorun etrafını sararken adımlarımı hızlandırdım.

"Hasta hastaneye geldiğinde çok kan kaybetmişti. Elimizden gelen her şeyi yaptık fakat vücudu nakil kanları kabul etmedi. Üzgünüm. Hastayı kaybettik."

Sigaradan bir nefes daha çekti ve sonra parmakları-nın arasında zarifçe tuttuğu sigarayı gösterdi. Ya da si-garalı kanlı elini...

"Onun kanı," dedi ilk defa kan görürmüş gibi.

"Evet, Meriç ve kimse bunu görmek istemiyor."

"Bana ilham veriyor."

"Şaka mı yapıyorsun sen? Kayla senin ilham deneğin mi?" diye çıkıştığımda kafasını bana çevirdi.

Ölümcül karanlıktaki gözlerini üzerime dikti. Ondan korkacağımı sanıyorsa yanılıyordu. İkimiz de aynı yolun yolcusuyduk ve beni gerçekten korkutmuyordu.

"Bu ne, biliyor musun?" dedi kanlı elini gösterip. "Bu, onun başına gelen her şeyin sorumlusunun ben olduğu-mun kanıtı."

"Ah, yapma! Ciddiyim. Yapma."

Sigarasından bir nefes daha çekti. Sigara hâlâ dudak-larının arasındayken elini kaldırdı ve baktı.

"Onun kanı benim ellerimde. Onu ben kirlettim. Onu pisliğin içine çektim. Şimdi benim yüzümden ölüyor."

"Kapa çeneni!"

Sigarayı dudaklarının arasından aldıktan sonra başını geriye atıp dumanı dışarı üfledi. Sıkıcı sakin havaya da-ğılan duman üstümüzde dans ederken yeniden konuş-maya başladı.

"Kendimizi kandıralım mı? Kayla gözlerini açacak ve bizi kurtarmaya devam mı edecek? Sence bu mu? Emi-nim buna yakın şeyler düşünüyorsun ama bir de şunu düşün." Yeniden kafasını çevirdi. Sigarasından hızlıca bir

nefes çektikten sonra dumanı bu sefer sıra oradaymış gibi yere üfledi. "Bebek öldü diye kendini suçlayıp duracak. Hayata küsecek belki. Sıkıcı bir kız haline bürünecek."

"Sen de onu terk edeceksin."

Dudaklarını büzdü. Düşünür gibi birkaç saniye har-cadı. Sigaradan uzunca bir nefes çektiğinde yanakları içeri doğru çöktü. Sigara yeniden parmaklarının arasında yer bulduğunda, dumanı bir kez daha yere üfledi.

"Ona suçun onda değil, bende olduğunu söyleyece-ğim. Tabii ki önce kabullenmeyecek ama sonunda onu ikna edeceğim. Tüm bu ona sahip olma saçmalığına ta-kılmasaydım... Aslında sorun ne, biliyor musun? Daha önce hiçbir şeye sahip olmadım. Herkes gitti ve ilk defa bana bu kadar katlanan biri vardı. Onu istedim. Özel ol-sun istedim ama o öldüğünde omzumdaki dövmenin bir anlamı kalmayacak."

Dudağımı acı bir şekilde yukarı kıvırdım.

"Umudunu yitirmişsin."

Sigaraya baktı. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. Duman dalgalanarak yukarı çıktı.

"O çok beyazdı. Kusurlu olabilecek kadar beyaz ve ben onu bu karanlığın içine hiç sokmamalıydım. Hata burada, anlıyor musun? O gerçek olamayacak kadar hayatımıza girdi. Hepimizi bir araya getirdi ve gitmesi beni şaşırt-maz çünkü... Çünkü benim karanlığıma bulaşan herkes gider. Kural bu."

Gülümsedi. Birbirine bastırdığı dudaklarını araladık-tan sonra sigarayı yerleştirdi. Kül yere düşerken sigarayı dudağından ayırdı.

ne bilmiyordum ama Kayla'nın onda bir şey gördüğüne emindim. Benim hikâyem babamdı. Sonradan annem de bu işin içine dâhil olmuştu ama onunla bir şekilde atlatmıştık. Oysa babam her dakika ensemdeydi. O kalın sert elini hiç gevşetmiyordu. Onun boyunduruğunun altında adeta eziliyordum. Kayla bunu gördüğü halde benimle dalga geçmemişti. Belki başlarda biraz dilime dolamıştı ama sonrasında hiç böyle bir şey yokmuş gibi davranmıştı. Meriç de onu bırakamamıştı. Bu bile Kayla'nın nasıl bir umut olduğunun göstergesiydi. O aklıma geldiğinde oturduğum yerden kalktım.

Caner buraya ilk geldiğinde Meriç üstüne yürümüştü ama Aytaç Amca bir bakışıyla onu durdurdu. Caner burada olduğu için aşağı inmişti. Muhtemelen şu sıralarda sigara komasına giriyordu. Tanımadığım ama babam ve Vural Amcayı tanıyan Yeşim adındaki kadın koridorun diğer ucunda, Meriç'in ve Ömer'in ailesiyle ile birlikte bekliyordu.

Sanki birileri önemsiyormuş gibi "Dışarıdayım," dedikten sonra asansöre doğru ilerledim. Ömer, Neşe'nin yanında durmuş ona destek olurken Meriç'i yalnız bırakmıştı. Eski dostluk zamanı gelmişti.

Dışarı çıktığımda yüzüme sakin bir hava çarptı. Bu sakinlik rahatsız ediciydi. Yağmur yağsa, fırtına çıksa biraz rahatlardım belki ama şehrin üstüne sinmiş bu sakin hava rahatsız ediciydi işte. Bir şeylerin olmasını bekler gibiydi. Bu korkunç düşünceyle kafamı iki yana salladım. Etrafa bakındım. Birçok kişi güya sakin olan can sıkıcı havanın tadını çıkarıyordu. Hastanenin etrafına

konduralmış oturma yerlerini dolduran insanların yüzünü hızlıca taradım.

Meriç tabii ki insanların arasına katılmamıştı. Biraz daha bakınırken merdivenleri indim. Sonunda onu gördüğümde, önüne çökmüş bir köpeği seviyordu. Şu dünyada sevgisini esirgemediği tek varlık onlardı.

Yanına oturduğum miskin köpek kafasını kaldırıp bana baktı. Göz kırptım. Anlamış gibi kafasını yeniden patisinin üstüne koyduğunda "Dobby nasıl?" diye sordum.

"İyi," deyip kestirip attı.

En son onu sorduğumda çenemi dağıtacaktı neredeyse. Kayla, Dobby'den daha mı değerliydi? Buna koca bir ray çıkmaz derdim işte.

"Onu önemsiyorsun."

"Gevezelik edeceksen siktir git."

Köpeği sevmeyi bırakıp, cebinden Marlboro paketini çıkardı ve bir sigara yaktı. Üzerinde hâlâ Kayla'nın kanının olduğu tişört vardı. Kolunu da yıkamamıştı. Ne diye hastanenin lavabosunu kullanıyordu ki? Bu kanı görmek kimsenin hoşuna gitmiyordu.

"Şu tişörtten kurtul artık."

Sigarasından derin bir nefes alırken miskin köpek ayaklanıp yanımızdan uzaklaştı. Sigarayı dudaklarından ayırıp dumanı dışarı üfledi.

"Sana diyorum. Kimse bunu görmek istemiyor. Senin derdin ne?"

izin vermezdi. Bir şeyler yapar ve umut etmeyi hatırlatırdı. Hiçbirimizin akıl etmediği şeyi.

Kafamı kaldırıp bakışlarımı hastanenin fildişi rengi-nin hâkim olduğu zemininden ayırdım.

"Bu çok saçma. Yani kızlar için ameliyathanelerin yanına bir de güzellik salonu kurmaları gerek, değil mi? Uyandığında ona saçlarının berbat gözüktüğünü söyleyeceğim ve o gözlerini devirip bilmiş bir tonda *Bil bakalım kim ameliyat olurken yanında tarak taşımıyor, Semih?* diyecek. Onun için bir tarak alsam iyi olur."

Okulda onun saçını her karıştırdığımızda kullandığı ses tonunu kullanarak onu taklit etmem annesini gülümsetmişti. Gözleri dolarken elini dudağının üstünde gergince gezdirdi. Dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum.

"Ah! Tüm hemşireleri kandırmam gerek. Uyandığında herkes ona *yeni* diye seslenince kaşlarını çatması komik olacak."

Ömer başladığım işe devam ettiğinde çapkınca sırıttım. "Esmerleri ben hallederim," dedim hemşireleri kastederek.

Bora gülümseyerek "Üzerinde 'YENİ' yazan renkli balonlar benden," dedi.

Kayla şu lanet kapının arkasındayken bile bizi bir arada tutuyordu. Beni gördüğü her dakika yüzüme yumruğunu geçirmek isteyen çocuk, iki koltuk yanımda oturmuş bana destek oluyordu. Bana kızmakta haksız da değildi. Sevgilisini öpmüştüm. Hem de birkaç kez. Ama o sadece bir tanesini biliyordu. Diğerlerini bilse, muhtemelen

ben hastanede, o hapishanede olurdu. Çocuğun sakin yüzünün altında sinir fışkısı vardı.

"Bir futbol maçı ayarlamamız gerek. Kayla'nın futbol oynayışını görmeniz lazım."

Aslında iyice bir benzetmek istediğim çocuğa baktığımda Kayla'nın annesi gülümsedi.

"Çocukken Neşe bebeklerle oynarken, Kayla hep maç yapardı."

Kayla'yı basketbol oynamaya zor ikna ediyordum. Bizim takımdan oldukça şikâyetçiydi. Saçları yüzünden. Ama yine de bizi sevdiğini biliyorduk. Bunu gözlerinde görmüştüm. Her zaman ışıldayan gözlerini görmeye yine ihtiyacım vardı.

Benim dibe batmışlığım bu kadarken, ona duyduğum ihtiyaç bu denli fazlayken, Meriç kim bilir ne haldeydi?

Kayla tuhaf bir mekanizma gibiydi. Etrafına tüm sorunlu çocukları çekiyordu. Bir şekilde onun etrafındaki çembere tutunuyorduk ve her ne kadar istese de bizi kovmuyordu. İlk zamanlar benden nefret ettiğini biliyordum. Caner denilen şu çocuktan da korkuyordu. Ama vazgeçmiyor, bizi keşfediyor, içimizdeki yaralı çocuğu görüyor ve tutunduğumuz o çemberdeki elimize sarılıyordu.

Mucize değildi.

Sadece bize inanıyordu.

Bizim gibi sorunlu çocuklara inanıyordu.

Kurtarılabileceğimize olan inanca ihtiyacımız vardı.

Bu hikâyede yok diyen, yalancı rolünü üstlenirdi. Kayla bize o inancı veriyordu. Caner denilen çocuğun hikâyesi

Her biri etimden bir parça koparmanın yaşatacağı acıyı yaşatan dakikalar sonunda ameliyathanenin kapısı bir kez daha açıldı. Doktorun önlüğünün üzerindeki kan boğazıma bir yumru oturtmuştu sanki.

"Daha fazla kana ihtiyacımız var. Bebeği kurtarmaya çalışırken anne çok kan kaybetti. Maalesef bebeği kaybettik."

Meriç doktora doğru yürüdüğünde Ömer onu tutmayı başarmıştı ama ağzını kapayamamıştı.

"Sana öncelik bebekte değil, demedim mi?"

Vural Amca ter içinde kalan suratını silip arkasını döndüğünde, Nazlı Teyze titreyen elini Meriç'in omzuna koydu. Ama Meriç kimseye aldırmıyordu.

"Beyefendi..."

Doktorun konuşmasına izin vermeyip, yüzüne doğru bağırmaya devam etti.

"Onu kurtar! Yoksa bu kapıdan asla çıkma!"

Bilmediğimiz bir hastanedeydik. Tanıdığımız doktorlar henüz buraya gelmemişti. Kimse Meriç'i ciddiye almıyordu ama ağzından çıkan hiçbir şeyin kuru bir tehdit olmadığını çok iyi biliyordum.

Bebeğin ölümü umurunda değildi. Kimin umurundaydı ki? Sadece Kayla onu Meriç'in bir parçası olarak görüyordu. Bizim içinse tek önemli olan... Kayla'ydı...

Nazlı Teyze bana baktığında Meriç'in kolunu tutup sertçe çektim.

"Kahretsin! Sana bebek önemli değil dedim!"

"Kapa çeneni artık!" deyip Meriç'i duvara ittirdim.

Ellerimden kurtulup bağırdıktan sonra yumruğunu duvara geçirdi.

Nazlı Teyze titreyen ellerini doktorun kanlı önlüğüne doğru uzatırken son anda vazgeçip havada bıraktı. Parmaklarının titrediği havadayken daha fazla belli oluyordu.

"Kızımı kurtar."

"Elimizden geleni yapıyoruz, hanımefendi."

Nazlı Teyze kafasını sağa ve sola salladı.

"Hayır hayır, onu demiyorum. Kızımı kurtar diyorum."

Vural Amca onu omuzlarından tutup kendine çektikten sonra göğsüne yasladı. Nazlı Teyzenin ilk defa hıçkırdığını duyduğumda, Vural Amca onu asansöre doğru sürükledi. Babam ve Aytaç Amca doktora bir şeyler söylerken yere çömeldim.

Midemdeki ateş canımı yakıyordu.

Cansu yanıma oturup elini omzuma koyduğunda başımı koluma yasladım.

"İyi olacak."

İnançsızca söylenmiş bu söz beni umutsuzluğa sürüklerken, gözümden akan yaş çeneme doğru süzüldü.

Söz veriyorum, sarışın... Gözleri aç. Yeter ki gözlerini aç. Ne söylersen yapacağım. Yeter ki gitme. Sen hepimizin umudusun.

***

Hastane koridoru bataklık gibiydi. Üzerimizdeki hava çamurluydu. Yoğun ve ağır. Dakikalar geçtikçe içine batıyorduk. Aynı koridorda farklı birçok nefes... Vücudumuzdan yaydığımız enerji hepimizin üstüne daha ağır bir sıkıntı olarak çöküyordu. Oysa Kayla burada olsa buna

Bir süre onları izledikten sonra Cansu'nun yanına oturdum. Kayla'nın annesi karşımıza, Nursena Teyzenin yanına oturmuştu. Nursena Teyze hâlâ dua ediyordu.

Cansu'ya baktım.

"Bu bir sır."

Kafasını salladı. Sarı yumuşak saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Biliyorum. Merak etmemen gerektiğini de biliyorum. Durum ne olursa olsun senin Meriç'i koruduğunu da... Kimseye bahsetmeyeceğim."

Kafamı eğip "Sağ ol," dedim.

Meriç şu an hiç önemsemiyor olabilirdi ama yıllarca sakladığı şeyi korumakta ona yardım etme mecburiyetim varmış gibi hissediyordum. Cansu'yu uyarmak kimsenin aklına gelmezdi. Bu durumda dahi bunu ona söyleyecek en umursamaz kişi rolü bana verildiği için yapmam gerekeni yaptım.

Kayla için endişeleniyordum ama Meriç için yapılması gerekeni de yapmam gerekiyordu.

Bu arkadaşlık ilişkisinde bu rolü ben üstlenmiştim. Başkası yapsa, *Kayla bu durumdayken bunu nasıl düşünürsün?* diye sorarlardı ama ben yaptığımda kimse sorgulamıyordu. Meriç'in üzerindeki umursamazlık tulumundan bir çift de bende vardı.

Kafasını omzuma yasladığında usulca nefes aldım.

"Ona bir şey olmayacak, değil mi, Semih?"

Korkuyordu. Hepimiz korkuyorduk.

"İyi olacak."

Kayla'ya bir şey olması fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Uyandığında bunu ona söyleyecek ve onun için özel yaptıracağım bir kapsülde yaşamasını teklif edecektim.

Doktorun çıkıp, onun iyi olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. O zamana kadar küçük camları bile olmayan, sadece bir insanın sığabileceği bir hücredeydim. Nefes almayı unutuyordum. Doktor onun iyi olduğunu söylediğinde nefes alacaktım. Yeniden...

"Meriç!"

Aytaç Amca asansörden çıktığında, Cansu kafasını kaldırıp o tarafa baktı. Aytaç Amcanın hemen arkasından, Nermin Teyze telaşlı bir şekilde çıkıp Meriç'e doğru yürüdü.

"Annesi ve babası," diye mırıldandım.

Cansu gözünü kırpmadan onları izliyordu. Meriç'in üstündeki kanı görmek onları da korkutmuştu. Hepimizi olduğu gibi. Nermin Teyze, Meriç'in yüzünü ellerinin arasına alıp bir şeyler fısıldadı. Babam, Aytaç Amcayla konuşurken, Meriç de annesiyle birlikte başka tarafa yürüdü. Cansu sonunda onlara bakmayı bıraktığında başını yere eğdi.

"O kadar kan..."

Duraksadı. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

"İyi olacak," diye tekrarladım destek olmak için.

Ağzımdan çıkan kuru sözcüklere inanmayı o kadar çok istiyordum ki...

Buna hepimizin ihtiyacı vardı.

Meriç lavabodan çıktığında hepimizi ayakta görünce "Ne oldu?" diye sordu soğuk bir sesle.

Yüzü üzerindeki kanın rengine karşı oldukça beyazdı. Korkuyordu. Onu böyle görmeyeli, hafızamı zorlayacak kadar uzun zaman olmuştu. Biz hiç birilerini kaybetmemiştik. Fiziksel olarak. Meriç'i sürekli birileri terk etmişti. Her defasında yeni birileri daha gidecek mi diye korkuyordu. Kendini hepimizden o kadar çok soyutlamıştı ki, umursamıyor gibi gözüküyordu. Oysa şimdi karşımda korku tulumunu üzerine giymiş, küçük ellerini birbirine kenetlemiş, karanlık gökyüzüne bakarak dua eden, göz yaşları gözlerini parlak gösteren küçük Meriç vardı. O hâlâ onun içindeydi. O kadar uzun zamandır onu bize göstermemişti ki, varlığını unutturmayı başarmıştı. Ama şimdi karşımda olan tam da oydu. Eski bir dost.

Herkes sessiz kalırken, "Hemşire çıktı," diye yanıtladım. Ömer onun peşinden ayrılmıyordu. Cansu'nun burada olması kimsenin umurunda değildi. Zaten o da biliyordu gerçekleri. Meriç'in ailesinin durumundan emin olmasa da, bir ilişkimiz olduğunu tahmin ediyordu. Ses çıkarmadı. Neşe'nin omzunu okşayıp, yeniden bekleme koltuklarına oturttu. Kayla'nın annesi elini sıkıntıyla saçlarının arasına atıp arkasını döndü. Kapı yeniden açıldığında, bu sefer hepimiz çıkan doktorun etrafını sardık ve kaçmasını engelledik. Babamdan biraz daha yapılı olan adam gözlüğünü çıkardı.

"Hasta çok kan kaybetti. Acil kana ihtiyacımız var."

"Vural'ın kanıyla aynı."

Nazlı Teyze hızla konuştuğunda Vural Amca alnında biriken terleri silip "Ben veririm," dedi.

"Ben de. Benimki de aynı. 0 pozitif."

Doktor kafasını sallayıp, arkasından çıkan hemşireye işaret etti.

"Sizi bir alt kata alalım," dedi hemşire.

"Ben de verebilirim."

Ömer, Vural Amca ve Neşe'nin yanına geçerken, Kayla'nın annesi titreyen ellerini doktora doğru uzatıp, "İyi olacak, değil mi?" diye sordu.

"İkisini de kurtarmaya çalışıyoruz," dedi doktor kuru bir sesle.

Meriç doktorun karşısına geçip, kendinden emin bir şekilde "Öncelik Kayla'da," dedi.

"Elimizden geleni yapıyoruz."

Meriç bir anda doktorun yeşil önlüğünün yakalarını tuttu.

"Ona bir şey olursa, elimden gelenin fazlasını yapar, meslek hayatını bitiririm."

"Beyefendi, lütfen sakin olun!"

"Meriç, buraya gel." Babam onu kolundan tutup kendine doğru çekti.

Doktor önlüğünü düzeltirken, "Daha fazla kana ihtiyaç var," dedi. Başka bir soru sorulmasına izin vermeden kapıyı açıp tekrar içeri girdi.

Hemşire kan için alt katı işaret ettiğinde, babam Meriç'i ensesinden tutup koridorun diğer ucuna doğru götürdü.

Ona baktıktan sonra kimse bir daha bir şey konuşmadı.

Hepimiz oturduk ve sadece bekledik.

Neredeyse bir saat boyunca sadece bekledik.

Hastane duvarlarının beyazlığının ardındaki kasvetli hava hepimizin üstüne sinmişti. Yapışkan bir zehir gibiydi.

Çaresizce bekliyorduk.

Bazen Neşe ağlıyordu ve Cansu da onu susturmaya çalışıyordu.

Başımı duvara yasladım. Duvarın soğukluğu tedirginlikten terlemiş saçlarımı derime daha da yapıştırdı. Hemşireler ellerinde dosyalarla koridordan her geçtiğinde, biri bir şey diyecek mi diye gözlerinin içine bakıyorduk. Hepsi konuşmamaya ant içmiş gibiydi. Hastanenin kasvetli havasına bürünmüş ölümden dönenler gibi...

Ölüm kelimesi zihnimde belirip, korku soğuk bir rüzgâr gibi beni sarstığında duvardan uzaklaştım. Kafamı ellerimin arasına aldığımda parmaklarım ıslandı.

Kayla iyi değildi. O kırıp parçalara ayırmak istediğim kapının ardından onu kurtarıp, iyi olacağı bir yere götürmek istiyordum. Hastane Kayla'ya yakışmıyordu. O, Eskişehir'de görmediği denizi görmeye layıktı ama Meriç'in üç cümleyle anlattığı kadarıyla, o *deniz* yüzünden buradaydı.

Üç cümle bile onun için fazlaydı.

Meriç, yere oturmuş sabit bir noktaya bakarken, elini yere vurarak koridordaki rahatsız edici sessizliği bozdu. Hızlıca ayağa kalktıktan sonra lavaboya doğru yürümeye başladı. Ömer onun peşinden giderken yerimden kalkmadım.

Neşe yeniden ağlamaya başladığında, Cansu onun kulağına doğru bir şeyler fısıldadı. Annesi dakikalardır ameliyathanenin kapısına bakıyordu. Nursena Teyze, Vural Amcanın yanında otururken, dudakları geldiğinden beri olduğu gibi hareket ediyordu. Dua etmeye hiç ara vermemişti. Vural Amcanın diğer yanında oturan babam ise telefon görüşmelerine devam ediyordu. Bir süre sonra telefonu kapattı. Özel doktorun yola çıktığını haber verdiğinde, Vural Amca yorgunca kafasını salladı.

"Olamaz... Ona bir şey olamaz..."

Neşe yeniden hıçkırdığında, Nazlı Teyze soğukça "Sus, Neşe!" dedi. Sesi tok ve dolgundu. Hâlâ güçlüydü. Neşe burnunu çekip hıçkırdığında "Sus!" dedi yeniden. Oturduğu yerden hızlıca kalkıp Neşe'nin karşına geçtiğinde Cansu kenara kaydı. Nazlı Teyze eğilip Neşe'nin yüzünü ellerinin arasına aldığında, Vural Amca dâhil herkes onları izlemeye başladı.

"Neden ağlıyorsun ha? Kayla'ya bir şey mi oldu?" Neşe ağlamaya devam edip başını iki yana sallarken, Nazlı Teyze sesini biraz daha yükseltti. "Olmadı. Benim kızıma hiçbir şey olmadı, tamam mı?"

Neşe ağlamaya devam ederken başını salladı.

Derin bir nefes alıp kafamı yeniden duvara yasladım.

Olmadı. Ona hiçbir şey olmadı.

Ameliyathanenin kasvetli kapısı bir anda açılınca, Vural Amca ve babam aniden ayağa kalktı. Çıkan hemşirenin etrafına toplandık ama "İzin verin!" diyerek telaşla koridor boyunca koşmaya başladı.

Uzanıp onu öpmeye başladım. Karnımdaki acıyı unutturacak tek şey buydu. Onun kollarının arasında, güven içinde hissetmek.

Yeniden yürümeye başladığında dudağım hâlâ onunkinin üstündeydi.

Gücüm giderek tükenirken gözlerimi araladım. Aralıdığıma emindim ama görüşüm net değildi. Meriç'in onzunda olduğunu bildiğim kolum boşluğa düşerken dudağımı bir kez daha hareket ettirdim.

"Bana bak!"

Sana bakıyorum ama göremiyorum, Meriç...

"Benimle daha işin bitmedi, baş belası. Başladığın işi bitirmeden kaçıp gidemezsin. Beni duyuyor musun?"

Duyuyorum, Meriç. Benim Meriç'im.

"Beni kurtarmak zorundasın, benim beyaz noktam."

Senin beyaz noktan. Meriç Tuna'nın beyaz noktası olmaktan gurur duyuyorum, keşke bunu sana söyleyebilsem ama gücüm yok...

Hâlâ hissedebildiğim son güç kırıntılarıyla dudaklarımı araladım.

"Beni bırakma, Meriç... Asla."

22

Semih'ten...

"Kayla hastanede."

Üniversite için yurt araştırmalarımı yarıda kesip beni odamdan dışarı çıkartan ve arabaya sürükleyen cümle buydu. Kayla'nın hastanede olduğu haberi. Arabaya atladıktan sonra babamı arayıp haber verdim. Ben hastaneye vardıktan on beş dakika sonra babamlar da geldi.

Eş zamanlı bir şekilde Kayla'nın annesi ve Neşe ile Cansu da gelmişti.

Meriç üç cümleyle durumu özetlemişti.

Kayla aramış. Sahile gitmiş. Ve onu bulup hastaneye getirmiş.

Üzerindeki, yarısından çoğu koyu pembeye dönmüş beyaz tişörtü konuşmasına gerek olmadığını kanıtlıyordu. Ayrıntıları duymak istemiyordum. Bu beni korkutuyordu. Kayla'nın kanı kollarında kurumuştu.

Kafamı zorlukla iki yana salladım. "Bunu yaparsan..."

"Kendini asla affetmezsin," diyerek cümlemi tamamladığında, yeniden gülümsemeye çalıştım ama bulunduğum durumda bu çok zordu. Beni tanıması hoşuma gidiyordu. Başını çevirip bacaklarıma baktığında "Ne oldu sana?" diye sordu.

Ben daha cevap vermeden elimi tuttu. Parmaklarımdaki kanı gördüğümde "Bilmiyorum," dedim korkarak. "Bilmiyorum. Meriç, çok korkuyorum..."

Zihnimden kovmaya çalıştığım korkunç gerçeklerin arasında, bana ne olduğunu biliyordum ama bunu dile getiremezdim. Hayır, hayır, hayır...

"Şişşt!"

"Ellerimin titremesine engel olamıyorum. Durmuyor. O kan durmuyor. Hiç..."

Yüzündeki kasların her biri gerilmişti. Eğilip dudağımı öptüğünde bir anlığına iyi olacağımı düşündüm. Alnını alnıma yasladığında gözlerini fark edebildim. Korkuyordu.

"Birazdan gelecekler." Kafasını kaldırıp etrafa baktı. "Ambulans buraya giremez. Seni kucağıma alacağım. Tamam mı?" dediğinde kafamı salladım. Ona kendimden çok güveniyordum. Tereddüt ederek vücuduma baktıktan sonra, "Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ellerinden destek alıp ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu. Ona tutunmasam ya da kucağına almak için biraz daha beklese düşebilirdim.

Kucağına alırken canım acıyınca inledim.

"Özür dilerim."

Kafamı iki yana salladım.

"Büyük adımlar atacağım. Çok hareket ettirmemeye çalışacağım ama biraz dayan."

Derin bir nefes aldım. Kollarımı boynuna doladım. Onun her adımı, asıl sancıya kırbaç vuran küçük dalgalı bir sancıydı.

Dişlerimi birbirine bastırmaktan çenem ağrımıştı. Tırnaklarımı etsesine geçirdim.

"Korkuyorum."

Durduğunda kaburgalarımın arasına bir ok saplandı. Gözlerine baktığımda onun da korktuğunu gördüm. Kendi korkumu onunla unutabilirdim ama eğer o da korkuyorsa...

Alnı terlemişti. Elimi kaldırıp terini silmek istedim.

"Bir şey olmayacak. Bana güveniyor musun?"

"Meriç, ben ölmek istemiyorum. Annem..."

"Şişşt!"

"Babamı daha yeni tanıdım. Ona doyamadım bile..."

"Kayla!"

"Meriç... Seninle olmak istiyorum."

"Kayla! Beni dinle!"

Gözümden akan yaşlar çenemden süzülürken, burnumu her tarafım kopacakmış korkusuyla çektim. Kahverengi mucizelerde, az önceki korkudan hiç iz kalmamıştı. Kararlıydı.

"Sana bir şey olmayacak. Bana güveniyor musun?"

Burnumu bir kez daha çektikten sonra kafamı salladım. Ona güveniyordum.

"Öp beni," dediğinde siren sesini duydum.

Bir küfür daha.

"Tamam! Ne oldu söyle artık! Oyun yok! Benim kurallarım var!"

"Bağırma! Kaza yapacaksın!"

Trajik olurdu.

"Söyle!"

Senin lanet olasıca kuralların, Meriç Tuna! Hepsinden nefret ediyorum! Hepsinden nefret ederken seni nasıl bu kadar sevebiliyorum?

"O iki çocuk karşıma çıktı."

"Siktir! Lanet olsun! Sana neden bana haber ver dediğimi şimdi anlıyor musun?" diye kükrediğinde yutkundum.

Başımı geriye atıp derin bir nefes aldım.

"Dinleyecek misin?"

"Hayır! Ah! Siktir ya! Anlat!"

Karnımda oluşan ağrıyla bağırıp öne doğru eğildim.

"Kayla, ne oldu?"

"Meriç..."

Meriç ile konuştuğum andan beri kesilen gözyaşlarının ıslaklığını yeniden yanağımda hissettim. Eteğimin rengi koyulaşmıştı. Yerdeki koyu renk sıvı bacaklarımdakinin aynısıydı.

"Geliyorum."

Motorun durduğunu duydum.

"Meriç, kan var..."

Boğuk sesimi kesen öksürük olmuştu. Koyulaşmış eteğimi dizlerime doğru çekiştirmeye çalıştım. Kanın ıslaklığını parmaklarımda hissedince yeniden hıçkırmaya başladım.

"Meriç, çok kan var!"

Elimi eteğimden çekip parmağımdaki kahverengiye yakın koyuluğa baktım.

"Meriç!"

"Sus, tamam, geliyorum."

Koşuyordu.

Parmaklarımdaki kanı silmek için elimi yere sürttüm. Canım çok yanıyordu. Bitsin istiyordum. Acıya teslim olmak istiyordum ama vazgeçemezdim. Ona söz vermiştim. Onu kendimden bile koruyacaktım. Şimdi onu bırakamazdım ama bu kan çok fazlaydı. Beni korkutacak kadar fazla. Aklıma gelen şeyler beni titreme krizine sokacak kadar korkunçtu. Düşünceler belirdiği anda dikkatimi etrafımdaki herhangi bir şeye verip onları engelliyordum. Ne kadar dayanacağımı bilmiyordum.

"Kayla!"

Telefonu elimden yere bıraktım. Kafamı çevirdiğimde koşarak geliyordu. Üzerinde genellikle evin içindeyken giydiği beyaz tişörtü vardı. Saçları uçuşurken tebessüm ettim. Yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktüğünde "Heyecanlısın," dedim gülümsemeye çalışarak.

Elini yanağımda gezdirdi.

"İkisini de öldüreceğim!"

Sesi korkunçtu. Bunu öylesine söylemediğini kanıtlayacak kadar ciddiydi de.

Bu kadar kolay mı? Onunla bir yılı aşkındır birlikteydik ve gerçekten benden hiçbir şey öğrenememiş miydi? Bu gurur kırıcıydı. Ona yardım etme vakti gelmişti.

"Zeytin?"

"Evet evet. Zeytin. Şu senin büzüşmüş dediklerinden," Gülümsedim.

"Onları sevmem."

"Biliyorum. Senin yeşil zeytinlerine bakıp yüzümü buruşturdum zaten."

Apartman kapısının sesi...

Pekâlâ, Kayla. Dayanabilirsin. Bu ağrı geçecek.

"Acele eder misin?" dedim oyunu bozarak.

"Motora bineceğim."

"Olmaz! Sesini duymam gerek!" diye itiraz ettim telaşla. Dayanmam için buna ihtiyacım vardı. Derin titrek bir nefes aldım.

"Bekle."

Dediğini yaptım. Arkadan gelen tıkırtı seslerinin hemen ardından motorun çalıştığını duydum.

"Kulaklığı taktım ama sesimi zor duyabilirsin."

"Tamam."

Motorun gürültücü sesi kulağımı doldurduğunda "Portakal suyu bitmiş," dedi bağırarak.

"Alırız."

"Seni duyamıyorum!"

"Alırız!" diye bağırdım onun gibi. Karnımdaki sancı beni oturduğum yere çivilemişti. Hareket edecek gücüm yoktu. "Ambulansa haber versen iyi olacak," dedim.

Duymadığını hatırlayınca bağırarak tekrarladım. Küfrünü duymazdan geldim.

"Tam olarak neredesin söyle ve telefonu kapat. Beş dakika sonra tekrar arayacağım," dediğinde karşımdaymış gibi kafamı salladım.

"Eski balıkçı teknelerinin orada. Köpekler olmaz diye bu tarafa yürüdüm. Beş dakikadan uzun sürmesin, Meriç" dedikten sonra telefonu kapattım.

Ellerimi yere koyup karşıya baktım. Deniz o kadar güzeldi ki... Sanki biraz önce bana hayaletleri hatırlatan denizle aynı değildi. Bu, Meriç'in etkisiydi. Onun sayesinde böyle görüyordum. İçimden saymaya başladım. Annem saymanın her zaman iyi geldiğinden bahsetmişti. Denizi izleyerek saydım.

Dört dakika dolmadan onun aradığını haber veren özel zil sesi duyuldu. Yorgun bir nefes aldıktan sonra telefonu açtım.

"Çok hızlısın."

"Bağır!"

"Çok hızlısın!"

"Bana ne olduğundan bahset!"

"Oyunu bozma!"

Yeni bir küfür daha.

Bu konuyu artık konuşmanın vakti gelmişti. Fazla küfür etmesi ona yakışmıyordu. Annesi duysa çok üzülürdü.

"On dakika sonra orada olduğumda bunun hesabını soracağım!"

"Hayır! Çok uzun... Meriç, on dakika olmaz."

Bağırarak yerdeki telefona uzandım. Kalçamın üstüne oturup, titreyen parmaklarımla kilidi açmaya çalıştım. Topraklanan elime aldırmadan gözümü sildim. Meriç'in numarasını girip kulağıma götürdüm. Etrafta hâlâ tek bir insan yoktu.

Çağrı sesi kendini tekrarlarken elimi dudağımın üstünden çektim.

"Açsana! Aç şunu!"

Dalgaların sakinliği korkunç bir hayalet gibi görünürken üşüdüğümü fark ettim. Yorganın altına girip uyumak istiyordum. Ağrıyı düşünmezsem geçerdi. Düşündüğüm için bu kadar canımı yakıyordu. Kendimi o kadar kasmıştım ki, çözüldükçe sanki daha çok şiddetleniyordu.

"Ne var?"

Sonunda sesini duyduğumda "Meriç!" dedim. Hemen ardından dudağımdan kaçan hıçkırık ile gözyaşlarım yeniden serbest kaldı.

"Ne oldu, Kayla?"

"Meriç, gel!"

Dudaklarımın titremesi konuşmamı zorlaştırıyordu. Sesim hıçkırıklarımdan dolayı boğuk çıktığı için, anlasın diye kısa cümleler kuruyordum.

"Kayla, ne oldu? Neredesin?"

"Sahilde... Meriç... Gel, lütfen..."

"Ne oldu?"

Hem sinirli, hem de... Farklıydı. Korkmuş mu? Onu korkutmuş muydum?

"Sen heyecanlandın mı?"

"Kayla, ne oldu?" diye bağırırken kapı sesini duydum. Evden çıkmıştı. Belki de başka bir yerdeydi ve oradan çıkmıştı.

"Böyle olmak zorunda mıydı? Seni heyecanlanırken görmek istedim ve bu şimdi mi oldu gerçekten?"

"Kayla! Ne olduğunu söyle!"

"Emir vermeyi kes! Seni nasıl sakinleştiriyordum hatırlıyor musun? Başka konulardan bahsederek. Asıl konuyu unutuyordun ve sakinleşiyordun. Şimdi bana ne olduğunu sormayı bırak da, kahvaltıda ne yediğinden bahset!"

Sustuğumda karnımın üstüne doğru eğildim. Bağırmak canımı daha fazla acıtmıştı. Meriç'in sessiz küfürleri kulağımda yankılanırken "Hadi!" diye bağırdım.

"Peynir."

"En sevdiğinden mi?"

"Evet."

"Ne olduğunu söyle bana."

"En sevdiğim köy peynirinden yedim, Kayla."

Gülümsedim. Onu gerçekten çok seviyordu. Hiç üşenmeden gidip buluyor ve alıyordu. Bir keresinde evinin yakınındaki markette bitti diye, iki sokak ötedeki büyük markete yürümüştü.

"Başka?"

İnledi.

"Sosis."

"Sen sosis sevmezsin."

"Evet, sevmem. Bilmiyorum. Lanet olsun! Bu işte o kadar iyi değilim."

Kulağımın dibindeki sesten kaçmak isteyerek kafamı yana çevirdim. İnce sesli olan gülerken, kulağıma çarpan nefes midemi bulandırdı. Ne kadar yorgun olduğumu tahmin edemezlerdi. Bacaklarımdaki ağrı canımdan bir parça koparıyordu ama ne olursa olsun onlara teslim olamazdım. Buna rağmen bir yanım soru sormaktan vazgeçmiyordu.

Ya dedikleri gibi olursa? Pes edersem?

Bu korkunç düşünceyle bir kez daha hareket etmeye çalıştım.

"Hadi ama güzelim, Meriç'in sürtüğü nasıl olunurmuş göster bize."

Dişlerini boynuma geçirdiğinde çığlık attım. Dudağımdaki bant yüzünden dışarıya büyük bir inleme olarak çıkmıştı. Gözyaşlarım terime karışırken ince sesli olan bana doğru yaklaştı.

"Merak etme burası..." Etrafa bakındı. "Seni becermek için o kadar uygun değil. Ama biraz ileride bir kamyonet var. Senin için çok uygun."

Bağırmaya çalışarak debelendim. Kendimi o kadar kasmıştım ki, etrafımı saran kollar çözülürse parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyordum.

Çırpınışlarım karşımdaki kirli saçlı çocuğu gülümsetti. Elini eteğimin altından bacaklarımın arasına uzattığında bir kez daha bağırma girişiminde bulundum.

İçimde attığım çığlıklar gözyaşlarıma karışırken, çocuğun bir küfür mırıldandığını duydum. Bir adım geriye çekilip, "Siktir ya!" diyerek elini kaldırdı. Karşımdaki çocuk gözlerini pörtletmiş bize bakıyordu. Ne olduğunu anlamamıştım ama dehşete düşmüş gibiydi.

"Gidelim! Katil olmaya değmez!"

Kolları bedenime sarılı olan çocuk beni yere attıktan sonra, şaşkınca birbirlerine bakıp koşmaya başladılar. Elimle yerden destek alarak doğruldum ve bandı tutup hızlıca çektim. Canımın acısından dudaklarımdan kaçan haykırış boğazımın daha da kurumasına sebep olunca öksürmeye başladım. Kendimi o kadar sıkmıştım ki, boşluğa düştüğümde kasığımdaki ağrıyı fark edebildim. Eteğimi dizime doğru hızlıca ve beceriksizce çekiştirdikten sonra etrafa baktım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı.

Elimi yüzüme kapatıp "Durun!" diye bağırdım. "Durun, durun, durun! Akmayın!"

Gözyaşlarım korkak emirlerimi dinlemezken, titreyen parmaklarımı gözüme bastırdım. Yanaklarımdaki ıslaklığı elimin tersiyle hızlıca sildikten sonra etrafa bir kez daha baktım. Telefonumu görünce, ayağa kalkmak için hamle yaptım. Karnımdan kasığıma kadar olan yolu kaplayan sancıyla gözyaşlarım yeniden serbest kaldı. Ellerimi karnıma bastırıp, acının geçmesi için derin nefesler almaya başladım.

"Geçecek!"

Derin bir nefes.

"Geçecek!"

Bir nefes daha.

Dizlerimin üstünde emekler pozisyon aldım. Karnımdaki ağrı bağırarak ağlama isteği yaratırken, titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Her adımda karnımdaki sancı daha da artıyordu.

"Ah!"

Bu kıskançlığı beni gülümsetirken, bir yandan da endişelendiriyordu. Annemden gizli bir iş yaparken içime dolan huzursuzluğun benzerini hissettirmesi normal değildi. O, annem değildi ve ben gizli bir iş yapmıyordum. Bu suçluluk neydi öyleyse?

Meriç'in üzerimde kurduğu egemenliğin yeni sonuçları.

On dakikalık yürüyüşün sonunda, köpeklerin uğramadığı, sessiz balıkçı teknelerinin olduğu kısma ulaşmıştım. On dakika yürümek beni sağlıklı yapar mıydı bilmiyordum ama emin olduğum bir konu vardı. Yorulmuştum. Hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum.

"Sarışın."

Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Bana böyle seslenen bir tek Semih vardı ama bu ses yabancıydı. Gözlerimi kıstığımda iki çocuğun bana doğru geldiğini gördüm. Elimdeki boş karton bardağı sıkıca kavrarken, önüme dönüp hızlı adımlar atmaya başladım.

"Sana demiştim, işte o!"

Geldiğimden beri beni rahatsız eden o serseri sürüsünün elemanları yine beni bulmuştu. Güldüklerinde tüylerim diken diken oldu. Meriç onların kızlara tecavüz ettiğinden bahsetmişti. Caner'in aksine onlar gerçekten pislikti.

"Meriç'in kızı."

Dalga geçerek arkamdan seslenmeye başladı tok sesli olan. İnsanlardan ne zaman bu kadar uzaklaşmıştım? Adımlarımı iyice hızlandırırken elimi karnımın üstüne koydum. Ayaklarım acımaya başlamıştı. Hızlı yürümek bacaklarımdan kalçama doğru ince bir sızı oluşmasına sebep olurken boğazım kurudu.

"Önce Meriç, sonra Caner. Ne var sende, bakire kız?"

"Biz bakireleri çok severiz."

İçimdeki iyimser yanım kendini sandıkların arasına gizlerken, kötümser yanım bu çocukların iyi bir geçmişleri olmadığını düşünüyordu. Kim bilir neler yaşamışlardı da bu yolu seçmişlerdi? Aklıma binlerce korkunç seçenek gelirken, bunlardan en masumu tecavüze uğramaktı.

Okuduğum kitaplar, izlediğim filmler, hamilelikle ilgili yaptığım araştırmalar, hepsi birleşip korkumu daha da arttırdı. Diz kapağımın hemen arkasındaki sızı yüzümü buruşturacak kadar hissedilirken, omzuma yabancı bir el dokundu. Çığlık atarak koşmaya başladım. Bardak elimden düşünce çocuk bir küfür etti. Arkamdan koştuklarını duyabiliyordum.

Korkudan titreyen elimi cebime attım. Telefonu almayı bir türlü beceremiyordum. Aniden bir çift kol beni durdurunca bağırdım. Boğazım acırken, bir el dudağımın üstünü kalın bir bantla kapatmıştı. Başka bir el cebimdeki telefonu çıkarıp yere attı. Dudağımın üstündeki banda rağmen bağırmaya çalıştım. Deniz kenarı o kadar sıcak değildi ama üzerimdeki elbise fazlalık geliyordu. Ter saç diplerimden alnıma doğru akarken, ince sesli çocuk karşıma geçti.

"Çok erteledik ama sende ne var bir de biz görelim, değil mi?"

Kollarımı kurtarmaya çalıştım. Her hareketim çocuğun kollarını biraz daha sıkmasına sebep olurken inlemeye devam ettim.

"Önce hep böyle olur, biliyor musun? Sonra yorulacaksın."

Bunun farkındaydım ve köpeklerin pek uğramadığı bir yer biliyordum.

"Olurum."

Annemi minibüse bindirdikten sonra, yoldan karşıya geçip sahile doğru yürümeye devam ettim. Üç kez telefonumu çıkarıp baksam da, hep boş bir ekranla karşılaştım. Meriç bu saate kadar uykunun derinliklerinden çıkmış olmalıydı.

Gönderilen: Meriç

Annemle birlikte evden çıktık. Şimdi sahildeyim. Bildirim yapmayı unutmayayım dedim.

Burnuma limon kokusu dolduğunda, kafamı kaldırıp etrafa baktım. Meyve duraklarından birini görünce oraya doğru yürüdüm.

Bir limon ve portakal suyu karışımı yaptırırken mesaj gelmişti.

Gönderen: Meriç

Oraya gittikten sonra değil, Kayla! Gitmeden önce haber vermen gerekir.

Dudağımı dişledim.

Merhaba, huysuz Meriç!

Bıyıklı adamın uzattığı bardağı aldıktan sonra ücretini ödeyip yürümeye başladım. Pipeti dudaklarımın arasına alıp karışımı yavaş yavaş mideme indirdim. Sahil boyunca

yürürsem, yürüyüş yapmış sayılırdım. Çoktan bacaklarım ağrımaya başlamıştı ama bunu düşünmemeye çalıştım. Fazla nazlanırsam dokuz ayın sonunda yarım dünya kadar olurdum.

Bu garip bir histi. Anne olmak... Onu öğrendiğim günden beri farklı bir ben vardı. Hiç tanımadığım, yabancı bir Kayla. Sevdiklerimi her zaman sahiplenirdim ama bu başkaydı.

Yeni mesaj sesiyle elimi karnımın üstünden ayırıp telefonu cebimden çıkardım.

Gönderen: Meriç

Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?

Birazcık.

Ağzımdan ayırmadığım pipetin çıkardığı gürültülü ses, bardağın dibine geldiğimi haber veriyordu. Pipeti serbest bırakıp elimi aşağıya indirdim.

Gönderilen: Meriç

Yürüyüş yapıyorum.

Bir dakika geçmeden yeni mesaj gelince, ne kadar sinirli olduğu hakkında bir fikir yürüttüm.

Gönderen: Meriç

Üzgünüm, yürüyüşüne engel oldum. Devam et sen, Kayla. Ben de gideceğim yere ulaştıktan sonra sana haber veririm.

"Öyle bir ilişkimiz yok. Babam konuşmak istemediğimi bildiğinden ısrar etmiyor. Zaten araya birçok başka olay girdi. Babam ondan bahsetmiyor, ben de sormuyorum."

Köpeğini gezdiren sevimli bir yaşlı adam yanımızdan geçerken anneme doğru iyice sokuldum. Köpekler den korktuğumu bildiği için tepki vermedi. Adam ve beyaz uzun tüylü köpeği uzaklaştığında annemle aramdaki mesafeyi biraz açtım. Hâlâ kol kola geziyorduk.

"Tvkâlâ. Bu ne kadar ciddi? Soruyorum, çünkü üniversite seçimini yapacaksan. Eğer onlar evlenmeyi düşünüyorsa..."

"Onunla aynı evde kalmam."

Kafasını çevirip umutla yüzüme baktı. Yürümeye ara verip ona döndüm. Annem benim kahramanımdı. Şimdi onun yerine başka birini koyacağımı düşünmesi bile saçmaydı ama korkusunu görebiliyordum. Her ne kadar kimsenin onun gibi olmayacağını bilse de, başka bir kadınla aynı evde yaşamamı kabul edemezdi. Ben ses çıkarmasam, kendi kendine bunu dert edecekti. Bunları çok iyi biliyordum. Onu tanıyordum.

"Başka biriyle aynı evi paylaşamam, anne. Hangi üniversiteyi seçeceğime karar vermedim ama başka biriyle aynı evi paylaşamam."

Kollarını boynuma doladığında sıkıca sarıldım. Annemin kokusunu seviyordum. Bana huzur veriyordu.

"Bu gece birlikte uyuyalım mı?" diye sordum saçlarını koklarken. Sesim yavru bir kedininki kadar muhtaç gibi çıkmıştı. Saçlarımı okşadı.

"Baban iki gece üst üste otelde kalmak istemeyecektir. Tabii oteldeyse..."

Gülerek anneme biraz daha sıkı sarıldım.

"Gece beni aradı. Oteldeydi ve bizimle birlikte kalabilir. Sen benim odamda olacaksın zaten. Ses çıkarmaz anne. Sana saygı duyuyor."

Annem kollarını çözüp yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bebeğim, görüştüğü bir kadın var ve benim eski flörtümle aynı evde kalmamı hoş karşılamaz."

Flörtüm demesi beni gülümsetirken kaşlarını çattı.

"Anneni sözleri yüzünden yargılama, ufaklık!" deyip yanağını öptü.

"Özür dilerim ama hâlâ vazgeçmedim, anne. Eğer o kadın rahatsız olursa babam otele gider. Lütfen benimle kal. Seni çok özledim." Kollarını yeniden ona sardıktan sonra "Lütfen," diye mırıldandım.

"Tamam, küçük şımarık. Babanı biraz daha rahatsız etmeye varım."

Gülümseyerek olduğum yerde zıpladım. Yanaklarına dudağımı bastırarak öptüm.

"Gidip üstümü değiştireyim. Sonra gelirim. Olur mu?" diye sorduğunda kafamı salladım. "Sahilde mi yürüyeceksin?"

"Evet. Orayı seviyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. Orası bana Bay Harrington'ı hatırlatıyordu.

Annem yanağımı okşadı. "Dikkatli ol. Geçen gün biraz hava almak için Neşe'yle birlikte gittik ama etraf köpek doluydu."

sebzelerden yaptığımız çorbaları… Hiçbirini. Biz onları bir süre yaşadık ama her gün yaşayan insanlar da var…"

Başımı kaldırıp anneme baktım.

"Onu değiştirmesini isteyeceğim."

Görmediğim telefonum hakkında çoktan karar vermiştim.

"Kayla..."

"Annem haklı, Neşe. En lüksüne ihtiyacım yok."

Cansu kendi telefonunun özelliklerinden bahsederken kahvaltı masasındaki yerime geçip atıştırmaya başladım. Dün gece, kızlar gecesi esnasında Meriç aramıştı. Her ne olduysa babasıyla yeniden tartışmıştı. Onun yanında olmayı ne kadar istesem de, sadece ruhumla onun ruhunu sarılabilmiştim. Aklım ondaydı ama uyuduğunu düşündüğüm için henüz aramamıştım.

Kahvaltı masasında kız muhabbeti dönerken, büyük bir iştahla bir sürü şeyi mideme indirdim. Bir saat sonra annem ve Nursiş'le yalnız kaldığımda odama çıkıp kıyafetlerimi değiştirdim. İnternetteki araştırmalarıma göre düzenli spor yaparsam, erken yorulma ve bitkinliğime çare bulabilirdim. Bunun için üzerime rahat bir şeyler giymeye karar verdim. Bu karara rağmen, dolabın karşısına geçip kapaklarını açtığımda dudağımı ısırarak orada kaldım. Mantığım eşofman giymem gerektiğini söylerken, kalbim beni elbiselerimden birine sürüklüyordu.

Beyaz eşofman takımını en son okulda giymiştim. Bir yıl ders çalışmamıza izin verdikleri için beden eğitimi derslerine doğru düzgün katılmamıştık. Dolayısıyla eşofmanlarım uzun süredir kullanılmamış bir vaziyette dolapta

katlı duruyordu. Elimi ordara uzatsam da, bir anda vazgeçip kumaşının oldukça yumuşak olduğunu bildiğim elbiselerimden birini aldım. Tozpembe elbisemi giydikten sonra saçlarımı topladım. Düztaban ayakkabılarımdan birini elime alıp merdivenlerden aşağı indim.

"Kayla, ben de çıkacağım. Bekler misin?"

"Tamam."

Anneme seslendikten sonra ayakkabılarımı evin kapısının dışına bırakıp telefonuma baktım. Meriç'ten hâlâ mesaj yoktu. Uyuyor olabileceğini düşünüp, telefonu tekrar elbisemin cebine koydum.

"Geldim. Müsrif babanın evinde daha fazla vakit geçirip, üzerime onun lüksünün bulaşmasını istemiyorum."

Annem enerjik bir şekilde gülümsedikten sonra topuklu ayakkabılarını giydi. Uzun zamandır baş başa kalmamıştık. Koluma girip "Hava çok güzel," dedi.

Onun yaşam enerjisi ve benimki karşılaştırıldığında anne olan bendim. Gülümsedim. "Evet."

Evden otuz adım kadar uzaklaştıktan sonra yoldan karşıya geçip, sahile doğru yürümeye başladık.

"Seni aradı mı? O kadın. Babanın görüştüğü." Kafamı anneme çevirdiğimde omuz silkti ve "Mezun oldun," dedi.

Gözlerindeki kaygıyı görmek içimi karanlık bulutlarla kaplıyordu. Bana nazik ve iyi davranan o kadın için ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bir an kendimi suçlu hissettim. Aslında iyi bir kadına benziyordu ama annemin varlığı bile onu istememem için yeterli bir sebepti.

21

"Kayla, yeni telefonun son model."

Mutfağa girdiğimde aldığım bu yeni haber bir an duraklamama sebep oldu. Neşe ağzını açmış heyecanla bir şey söyleyecekken annem elini nazikçe kaldırıp onu susturdu.

"Markası umurumda değil, Neşe. Son model bir telefona gerek yoktu. Bu lükse kaçıyor."

Neşe ağzını kapatıp, yemeğini yemeye geri döndüğünde Nursena Hanım söz aldı.

"Vural Bey kızı için hiçbir şeyden kısmaz."

Annem ağzını açacakken "Farkındayım, anne," dedim. Kaşlarını kaldırıp bana baktığında beni buraya yollarken söyledikleri aklıma geldi.

"Sakın oradaki lüks hayatının kurbanı olup, gözlerini gerçeklere kapatma, Kayla. Seninle nasıl bir hayat geçirdiğimizi unutma. Sadece makarna yediğimiz, büyükannenin bize yolladığı

Annesinin kahkahasını duyduğumda geridim. Yalnız olmasını bekliyordum.

"Müsait değil misin?"

Elimi enseme koyduktan sonra kaşıyarak cevap vermesini bekledim. Arkadan patırtılar geliyordu.

"Ha-hayır. Müsaitim."

Bir kapı sesi...

"Müsaitim," diye tekrarladı.

Sesler kesilmişti. Telefonu kulağımdan ayırıp saate baktım. Gece yarısını geçmişti.

"Geç olmuş. Ben saatin farkında değildim."

"Önemli değil. Annem bu gece bizimle kalacak."

Elimi ensemden çektim. Saçlarımı yana yatırdıktan sonra, "Bilmiyordum. Sonra konuşuruz o zaman," dedim.

"Hayır! Konuşalım lütfen."

Telefonu birkaç saniye kulağımdan ayırıp elimi saçlarımın arasına attım. Ona ne anlatacaktım? Bilmiyordu. Bilmesine de gerek yoktu.

"Ne oldu, Meriç?"

"Kayla, ben kindar biri değilim. Babamdan hiç nefret etmedim. Nefret etmeyi istedim ama onu hep sevdim. Sonuçta o benim babam."

"Biliyorum."

"Sen..."

"Seni anlıyorum."

"Kindar biri değilim... Öyle değil mi?"

Onun bana *hayır* demesine o kadar ihtiyacım vardı ki... Bunun için ona istediği her şeyi verebilirdim. İstediği

şeyi elimden geldiğince ona armağan ederdim. Hayatındaki en temiz kalpli insanın kindar olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı.

"Sen iyi birisin, Meriç. Tanıdığım en derin kalpli insansın."

"Ben kindar değilim..."

"Değilsin."

Derin bir nefes alıp, cebimdeki sigara paketini çıkarmaya çalıştım.

"Seni sonra ararım. İyi geceler."

"İyi geceler, Meriç. Burada olsam da seninleyim... Biliyorsun."

Paketi cebimden çıkardıktan sonra başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım.

gibi, birlikte olduğum hiçbir kadına değer vermemiştim. Hiçbiri umurumda değildi.

Kayla'yı tanıyana kadar...

"Orada bunu o kızın ailesinden dinlerken neler hissettik bir fikrin var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. Kayla'nın bundan haberi olmadığını biliyordum. Böyle bir şeye asla izin vermezdi. Öğrendiğinde anne ve babasıyla yine tartışacaktı. En çok ihtiyacı olduğu zamanda onları kendinden uzaklaştırmaması gerekiyordu. Hamileliği konusunda ona destek verecek kişi ben değildim. Annem kolumu sıvazlarken, bir yandan çözüm önerileri öne sürüyordu.

"Kayla'yla konuşalım, oğlum. Siz daha çok gençsiniz. Hem onun ailesi de bu konuda pek istekli görünmüyordu."

Başımı koltuğun arkalığından kaldırıp ona baktım. Babam öfke kusarak bana bakıyordu. Ne diyeceğimi merak ettiğinden ses çıkarmadan izledi.

"Kayla asla aldırmaz anne ve bu benim umurumda değil. Sizin de olmasın," dedikten sonra ayağa kalktım. Ne yazık ki kurtuluşum bu kadar basit değildi. Babam karşıma çıkıp yolumu kesti.

"Bizi insanlara karşı mahcup durumda bıraktın. O insanların bizden beklediği hiçbir şey yok diye görmezden mi geleceğiz? Senin çocuğun o. Ben senin gibi inatçı, bencil, kindar bir çocuğa yıllarımı verdim. Senden hiç vazgeçmedim. Sen daha doğmamış, senin düşüncesizliğin yüzünden olacak olan çocuğuna sırtını mı döneceksin?"

Dişlerimi birbirine bastırıp arkamı döndüm. Bu sefer de annem yoluma çıktı.

"Meriç, dur. Konuşalım."

Ona aldırmadan, hızlıca yanından geçip kapıya doğru yürümeye başladım. Bu lanet evde her zamanki gibi lanet bir gece geçirmiştim.

"Kaç! Bebeğinden kaçtığın gibi bizden de kaç ama baba olmak o kadar kolay değil, küçük bey!"

Kapıyı hızlıca çarptıktan sonra, evin önündeki merdivenleri atlayarak indim. Motoruma binip çalıştırdım. Bu ev hiçbir zaman beni mutlu etmemişti. Her zaman kavgaların yaşandığı, hayatımızın biraz daha karardığı bir yerdi sadece. Sıcak bir yuva değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Onları dinlerken neler hissettiklerimi düşünmüş müydüm?

Ben seni o kadınla gördüğümde sen benim ne hissettiğimi hiç düşündün mü, baba?

Biraz daha hızlandım. Rüzgâr yüzüme sertçe vururken kendi kendime bağırdım. Arabaların arasından geçerken hızımı azaltmadım. Kaza yapmak umurumda değildi. Ben gidersem herkes rahatlayacaktı zaten. Annem ve babam sorunlu çocuklarından, Ömer ve Bora sorunlu arkadaşlarından kurtulacaktı. Siktir! Kayla üzülürdü ama. O aptal kız benim için üzülürdü. Neden kaza yaptığımı merak eder, ailesi benimkilerle konuştu diye onları suçlar, ölümümden kendini sorumlu tutardı. O saçma vicdanı onu asla bırakmazdı.

Yol kenarında motoru durur dum. Telefonumu çıkarıp onu aradım.

"Meriç?"

20

Meriç'ten...

"Meriç, bunu nasıl yaparsın?"

Gözlerimi devirdim. Bu soruyu şu ana dek kaç kez duyduğumu bilmiyordum. On ikiden sonra saymayı bırakmıştım. Gözlerimi tavana dikip, parmaklarımı bacağıma vurmaya devam ettim. Nasıl bir hayatım olduğunu sanıyorlardı ki? Yedi yaşında gördüklerimden sonra, cinsel hayatımın ne kadar kusursuz olmasını bekliyorlardı? Tedavi görmemiştim ama zorla gönderildiğim birkaç doktorun odasından dosyamı çalıp okumuştum. Hayatımda bombok bir yere koyduğum cinsellik, beni bombok hatalara sürükleyebilirdi. Bunun olmaması için yapılması gereken belki yüzlerce şey vardı ve ben onların hiçbirini yapmamıştım. Bombok bir hayatı seçmiştim. Annemin ve benim hayatımı mahveden o kadından intikam alırmış

kaldıktan sonra ayrıldık. Öner'den ayrılan Caner'ya kollarını doladığımda, Neşe de Öner'e sarılmıştı.

Meriç ise ayrı bir köşede Bora ve Suzan'la birlikte dururken, ona sadece uzaktan bakmıştım.

Caner omzuma hafifçe dokunduğunda, anne ve babamın yanında duran, tanımadığım kişileri fark ettim. Başımla onayladıktan sonra Caner'le birlikte yanlarına doğru yürüdük.

Caner'in annesi tatlı bir kadındı. Babama karşı minnetini, başını sürekli eğik tutarak gösteriyordu. Gülümseyerek selamladıktan sonra sıkıca sarıldım. Annem kadar otoriter değildi. Daha yumuşaktı. Sarılmam onu memnun etmişe benziyordu. Babasına hiç bakmamıştım. Caner'e vurduğunu düşünmek bile ondan nefret etmem gerektiğini beynimin içinde anons ediyordu. Korkunç bir adamdı. Caner ise tamamen annesine benzemişti. Renkli gözleri ve masum suratıyla yüzümü okşayan kadın, iyi dileklerini sıralarken aynı zamanda hızlıca dua da etmişti. Bu bana büyükannemi hatırlatınca gülümsedim.

Babam onlarla Caner'in üniversite hayatı hakkında konuşmaya başlayınca, annemin yanına geçip sıkıca sarıldım. Sonunda onu gerçekten mutlu etmiştim. Sırtımı sıvazladıktan sonra yüzüme bakıp yanaklarımı öptü.

Annemin yanından ayrılıp, sınıftaki herkesle tek tek vedalaştıktan sonra Suzan'ı tebrik ettim. Çok iyi başlangıç yapmamıştık, hatta sonrası da çok iyi olmamıştı ama sonunda medenice vedalaşacak kadar büyümüştük.

Suzan ailesinin yanına geri döndüğünde gözlerim Meriç'i aradı ama o ortalıkta yoktu. O ve ailesi, tören alanını erken terk etmişti.

Babam kolunu omzuma doladığında kafamı kaldırıp ona baktım.

"Mezun kızım artık eve gitmeyi ister mi?"

"Buradaki en yakışıklı babanın kızı artık eve gitmeyi ister."

Babam karizmatik gülümsemesini yüzüne yerleştirdikten sonra eğilip kafamın üstünü öptü. Annem biraz uzakta bizi izliyordu. Onun da yanımızda olmasını ve aile kucaklaşması yapmayı istesem de, onları zorlamak yerine arabaya gitmeyi teklif ettim.

...kendi hazırladıkları plana uymaları için onu zorla-
maları dışında. Bu korkunçtu. Düşünürsem bile buruşuyor-
dum. Ailemin bu konudaki endişelerini içlerinde yaşayıp
bana hiçbir şey senden önemli değil demeleri, sürekli es-
dişelerini göstermelerinden daha sağlıklıydı. Her iki ta-
raf içinde...

İsmim okunduğunda, bizim için hazırlanan koltuklar-
dan ayrılıp sahneye doğru yürüdüm. Neşe'nin annesi ve
annem yan yana oturmuş heyecanlarını yüzlerinde sergi-
lerken, babamın yüzünde memnun olmuş bir ifade vardı.
Onların aksine ben sakindim. Diplomamı aldıktan sonra
diğer çocukların arasına geri döndüm.

Okul birincisi, yani Semih sahneye çıktığında, kısa ama
hepimizi gülümseten bir konuşma yaptı. Bizi izlemeye ge-
len küçük sınıflardan kızlar onu hayranlıkla seyrederken,
Kenan Amca belki de ilk kez onunla bu kadar gurur du-
yuyordu. Semih, babası için birinci olmuştu. Onun hemen
ardından, ikinci olan Suzan ödülü için sahneye çıktı. Her
ne kadar yıldızımız uyuşmasa da, bu yıl benimle neden
çok fazla uğraşmadığını bugün anlamıştım. Suzan tenef-
füslerde bile pek dışarı çıkmıyordu. Bora onun sürekli
ders çalıştığından bahsetmişti. Belki de yıllarca Meriç'i
bu yüzden elde edememişti.

Onu sevdiğine emindim. Bakışlarında bunu görüyor-
dum. Kıskançlık canımı acıtıyordu. Başkasının gözünde
onu görmek rahatsız ediciydi. Bu yolda karşılaştığım di-
ğer kızlar gibi değildi. Suzan onu gerçekten seviyordu.
Meriç'in ufak sırrını bilse, ona acımayacak kişi belki de
oydu ama Meriç buna izin vermemişti. Ne Meriç'in aile-
sini, ne zengin olduğunu, ne de sıkıntılarını biliyordu. O
sadece Meriç'i seviyordu. Uzaktan...

Sahneden inerken annesi gururla gözünün yaşını sili-
yordu. Onun yanındaki adamın kendisini sıktığını yüzün-
deki kaslardan anlamıştım. Gururla alkışlıyordu kızını. Bu
onlar için önemliydi. Suzan için de... Nefret ettiği zengin
çocuklarına kendini bir kez daha ispatlamıştı.

Özel ödüller için okulun en başarılı üç öğrencisi yan
yana sıralanırken dudağımı dişledim. Suzan'ın yanında
Ömer ve Semih vardı. İki düşman gözüken dostu yan
yana getiren başarılarıydı. Birbirlerine temas etmemek
için özel çaba göstermelerini keyifle izledim. Plaketlerini
aldıktan sonra onlar da aramıza katıldı ve keplerimizi at-
mak için hepimiz ayağa kalktık. Geri sayım başladığında,
Neşe elimi tutup gülümsedi. Onun için liseden mezun ol-
mak özgürlüktü. Kalıpları kırmaktı. Bu kep atma töreni
bir simgeydi. Özgürlüğün simgesi. Ailesinin yanından
ayrılıp, kendi başına bir birey olacaktı. Annesi her ne ka-
dar onu İngiltere'ye gönderip orada okutmak istese de, o
Ankara'yı tercih ediyordu. Annesini öğrenci değiştirme
programlarıyla ikna etmişti. Özgürlüğünü bu şekilde kendi
şekillendiriyordu. İkimizin özgürlük kavramları farklıydı
ama ikimizin de istediği şey ortaktı.

"Üç..."

Onunla birlikte özgürlüğe saymaya başladım.

"İki... Bir..."

Kepler yukarıya doğru fırlatıldığında, başımı kaldırıp
izledim. Kalıplarımızdan çıktığımızı simgeleyen onlarca
kep havada dönerek yeniden yere düşüşe geçtiğinde gü-
lümsedim. İşte bu kadar sembolikti ama bir o kadar da
iyi hissettiriyordu.

Kollarımı Neşe'nin boynuna doladım. Yıllardır bu-
günü hayal ettiği için oldukça heyecanlıydı. Bir süre öyle

19

Sınav stresinin bitmesinden birkaç gün sonra, omzumun ön tarafında bir dövmeyle kendimi mezuniyete hazırlanırken buldum. Arkadaş grubumun aldığı ortak kararla baloya gitmemiştik. Biz onu geçen yıl yaşamıştık zaten. Bu yıl sadece mezuniyete gidip, kep törenine katılacaktık.

Saçmalarımı dümdüz yapıp, hafif bir makyajla yüzümü renklendirmiştim. Kibar bir elbiseyle kep törenine hazırdım. Liseden mezun olacağıma inanamıyordum. Normal başlayıp, son bir buçuk yılı hayatımın en tuhaf dönemine denk gelen liseden tamamen kopuyordum.

Ailelerin oturduğu koltuklar arasında gözlerimi gezdirdim.

Cansu'nun ailesine merhaba demenin hemen ardından, Ömer'in anne ve babasıyla tanışmıştım. Birkaç sosyete düğününde onları uzaktan görmüştüm. Fazla yabancılık çekmedim. Çok tatlı insanlardı. Ömer'e tüm yıl–hatta ömrü boyunca–ders çalışmanın ne kadar önemli olduğunu

"On iki. On üç. On dört," diyerek sayarken saçımı çekmeye devam ediyordu.

"Tamam, pes," deyip bacaklarımı tişörtün altından çıkardım ve ona döndüm. Kumun üstünde kayarak oturduğunda ona doğru biraz daha yaklaştım. Arzu yeniden hücrelerimin etrafını saldırıcı bir şekilde sarmış ve titrememe sebep olmuştu. Elimi yanağının üstüne koyup uzandıktan sonra dudağını yavaşça öpmeye başladım.

Aramıza onun tabiriyle *bir şey*, bana göreyse *bir bebek* girmemiş gibiydi. İkimiz de eskisi gibiydik. En baştaki gibi. Sihrin bozulmasını istemiyordum. Omuzlarından itip onu kumun üstüne yatırdıktan sonra, bedeni bacaklarım arasında duracak şekilde oturdum ve onu öpmeye devam ettim. Elleri bacaklarımı okşarken, bugünü bana böyle normal sunduğu için hediye olarak dilimi açlıkla kıvrımlı dudaklarının üstünde gezdirdim. Eskiden bunu yapabileceğime inanmazdım ama şimdi hiç çekinmeden yapıyordum. Utangaçlığımı atmış değildim. Bunu yaparken hâlâ yanaklarım kızarıyordu. Ateşi yanaklarımda hissediyordum. Ama ona iyi hissettirmek istiyordum ve bu istek bana gözlerim kapalı birçok şeyi yaptırıyordu.

Belimi tutup beni kumun üstüne yatırdıktan sonra elini tişörtün altından sokup göğsüme doğru çıkardı. İç çamaşırlarım hâlâ ıslaktı ve üşemem gerekiyordu ama şu an yanıyordum. Meriç bana ne zaman dokunsa aynı etkiyi bırakıyordu.

"Hasta olacaksın," diye mırıldandığında yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmeye devam ettim. Ama o, saniyeler içinde buna son verip beni yanına çekti. Cebinden sigarasını çıkardığında yüzümü yumruğuma yaslayıp ona döndüm.

"Seni dinliyorum."

Sigarasından keyifli bir şekilde bir nefes çekip bana baktıktan sonra dumanı dışarı bıraktı. Yüzüme gelen dumanı umursamadım. Semih olsa belki kızardı ama bu anı mahvetmeyecektim.

"Resim yapmama yardımcı oluyorsun. Eskiden çok düşünürdüm. En iyisinin olması için hayal gücümün sınırlarını zorlardım. Seninle tanıştığım andan itibaren her şey daha kolay," dedikten sonra sigarasından bir nefes daha çekti. Bunları zaten biliyordum. Bugün tekrar yapan sadece ben değildim. Resim yarışmasında da beni kullanmıştı. Dumanı yere doğru üfleyip yüzüme baktıktan sonra "Sana ilham veriyorsun," diye devam etti.

"Bu bir iltifat mı, yoksa kullanıldığımı mı hissedeyim?" diye sorduğumda omuzlarını geriye attı.

"Bizimkisi en başından beri çıkar ilişkisi. Unuttun mu?"

Eğilip omzunu öptükten sonra başımı tekrar oraya yasladım.

"Hiç unutur muyum?"

olmana sevindim." Elimi omzunun üstündeki dövmeye yerleştirdim. "Bunu nerede yaptırdın?"

"Açık adresini mi istiyorsun, yoksa bir dövmecide yaptırdığımı akıl edemiyor musun?"

"Güvenilebilir bir yer mi diye sordum," diyerek açıklık getirdim.

Sahile geldiğimizden beri eskisi gibiydik. İlk zamanki gibi. İğneleyerek konuşması bile öyleydi ve bu beni rahatsız etmekten çok mutlu ediyordu.

"Hâlâ yaşadığıma göre..."

Elimi karnının üstüne indirdim. Parmak boğumlarım göbeğine sürtündü. Ona dokunmak cam kırıklarını yutmak gibiydi.

"Ellerimle yaptığım şeyin dövmesini yaptırmak istiyorum. Senin elin ve benim elim. Başparmaklarımız birbirine değerken. Şanslarımız... Üstüne alınma, sadece benim şansımla alakalı bir şey."

Parmaklarımı göbek deliğinin üstünde gezdirirken kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Dikkatimi parmaklarımın teninin üzerinde gezmesinden ayırmazsam, içimi dolduran arzu beni parçalayabilirdi. Kaçış yöntemim ise bundan daha tehlikeliydi. Onun kalp ritmimi bozan yüzüne ve kıvrımlı dudaklarına alttan bakmak, sakinleştirici bir yöntemden ziyade intihara sürükleyecek bir karardı. Kendi kalemimi kendim kırmıştım.

"Canının yanmasına dayanabilecek misin? Emin değilim, Kayla. Sen çok çabuk sıkılan birisin."

Ben ona dokunurken ve bakarken azap denizinde kendimi boğuyordum, o ise normal sohbetimize devam edip

bana cevap veriyordu. Sadece öpse ve kavrulan hücrelerime biraz su serpse ne olurdu ki?

"Senden değil."

"Benden çok kısa bir sürede nefret edebilirsin."

Zihnimi yakan düşünceler arasından zorlukla çıkan geç kalmış cevabıma karşı benden hızlı cevap vererek beni susturduğunda, elimi tekrar dövmesine çıkardım.

"Senden çok kısa bir sürede nefret edebilirim. Sana kızabilir, küfredebilir, senin yerine başka yerleri tekmeleyebilirim ama seni sevmekten vazgeçmem. O kadar derine kazınmış bir şeyin yerini dolduramam ya da başka bir şeyle üstünü örtemem. Artık çok geç. Bir gün seninle olmaktan vazgeçsem bile, seni sevmekten vazgeçemem. Sana söyledim. Âşık olmak istemiyorum, çünkü o biter ama gerçek sevgi hiç bitmez. Ben sana hiç âşık olmadım, Meriç. Ben seni hep sevdim ve bu, günden güne büyüyor."

Burnumu sıkıp "Sana neden katlanıyorum, biliyor musun?" diye sordu.

Çok meraklı gözükmemek için hareketsiz kalmaya özen gösterirken, sesimin sakin çıkmasına dikkat ederek "Sana dair hiçbir şeyden emin değilim," dedim.

"Dudaklarının tadını uzunca alırsam konuşabilirim."

"Bilmek istediğimi kim söyledi?"

Başımı eğip denize baktığımda, saçımı tutup hafifçe çekmeye başladı. Burnumu sıkarak, arzudan parçalanmış hücrelerimin üstüne toprak atıp beni kendime getirmişti. Kitim tutar gibi saçımı çekmeye devam ederken "Yapma," deyip başımı omzuna bastırdım.

"Ne kadar dayanacağını sayıyorum."

"Ne kadar oldu?"

"Hadi çıkar elbiseni."

Dediğini yapıp elbisemi çıkardığımda tişörtü uzattı. Bakışlarını karnımdan ayırıp başka bir tarafa baktığında, onun vanilya kokusunun sindiği tişörtü boynumdan geçirdim. Kumun üstündeki elbisemi alıp arabaya doğru yürüdü ve kuruması için bırakıp yanıma geldi. Kumun üstüne oturup, dizlerimi tişörtün altından kendime çekerek sıkıca bacaklarıma sarılmıştım.

"Tişörtümü genişleteceksin."

"Tişörtlerin ve sen," deyip gözlerimi devirdim.

"Hepsi bana ait."

Denizin dalgalarını izleyerek "Takıntılısın," dedim. Omuz silktiğini göz ucuyla görmüştüm.

"Hayatından her şeyin çalınıp gittiğini hissetseydin beni anlardın."

Bana yeniden derinliklerini gösteriyordu. Derinlerinde ne hissettiğini. Tişörtlerini bu kadar değerli yapan kaybettikleriydi. Tişörtler önemli değildi. Ona ait olmaları önemliydi. Ve ben bunu daha yeni görebiliyordum.

Onun bu çok basit gözüken küçük şeylerinin altındaki derinliği seviyordum.

Ellerimi kaldırıp parmaklarımı birleştirdikten sonra başparmaklarımı diğer dörtlüden ayırıp birbirlerine değdirdim.

"Parmaklara yükledikleri anlamları biliyor musun?"

Gözümün birini güneş yüzünden kısıp ellerime bakmaya devam ederken, bir yerde okuduklarımı ona aktarmaya başladım. "Serçe parmaktan itibaren sırasıyla söz, sevgi, kışkırtmak, yön ve şans. Söz, sevgi, kışkırtmak, yön hep birlikte ama şans onlardan hep bağımsız."

"O bir kuş olmadı, Kayla," deyip, beni dinlemiyormuş gibi davransa da dinlediğini biliyordum.

"M harfine benziyor. Ne dersin?"

"Bir şeye benzetemedin ve bunu söylüyorsun."

Ellerimi indirip başımı omzuna yasladım. "Benim şansın sensin."

Kolunu kaldırıp omzuma doladıktan sonra beni kendine çekti. Ona bu kadar yakın olmak, hâlâ içimdeki onun krallığında bir coşkuya sebep oluyordu. Surlar üfleniyor, orkestra görkemli bir giriş yapıyor ve dinleyiciler hayran kalmış şekilde kendilerini ritme teslim ediyordu.

"Bazı geceler yatağa uzandığımda tavana bakıyorum. Sonra beni düşünüp düşünmediğini merak ederken buluyorum kendimi. O an ne yaptığını hayal etmeye çalışıyorum. Ben seni düşünürken, sen de beni düşünüyor musun? O gün hiç düşündün mü? Çok az mı düşündün? Çok sık mı düşündün?"

Kafamı çevirip omzuna yasladıktan sonra yüzünü bulunduğum yerden en iyi şekilde görmeye çalıştım. Çenesi ve yanağı, hafif çekik olan olan gözlerini görmemi biraz engellese de, dağılmış saçlarının bir kısmına kadar onu görebiliyordum. Kafasını eğip bana baktığında görüşüm biraz daha netleşti.

"Bu sıralar seni daha çok düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Yaptığım hatalar yüzünden..."

"Senin bir hatan yok," diye lafını böldüğümde kaşlarını çattı. Beni susturmaya yetecek kadar korkutucu olmadığı için devam ettim. "Her neyse... Beni düşünüyor

Ellerini belime koydu. "Yanlış ve bunları daha önce de söylemiştin."

Yanlıştı. Diğer söylediğini boş verdim. Belki tekrarlamayı ve onsuz da yaşayabileceğimi kendime hatırlatmayı seviyordum. Gittiğinde buna ihtiyacım olacaktı.

"Aşırı olan her şeyin fazla olması gibi mi?" diye sorduğumda kafasını salladı. "Seni her dakika sevebilecekmişim gibi hissediyorum ve sen bunu yapmam için çabalamadın bile. Her an gidebilecek birini bu kadar sevmem..."

"Doğru değildi ve sen sana yakışır bir şekilde beni sevdin," diyerek cümlemi tamamladı.

"Gençlik hevesi değil."

Gülümsedi ve ben bu mucizevî olayı hayranlıkla izledim. "Beni bu kadar uzun süre sevebilecek tek kişi sensin."

Onun bu umursamazlıklarına, ilgisizliğine, sinir bozucu davranışlarına, kendinden başka kimseyi düşünmeyişlerine, sert tavırlarına dayanabilecek başka biri var olabilir miydi? Eninde sonunda sıkılırdı ama ben tam tersi daha çok seviyordum.

O keşfedilmemiş biriydi. Kimsenin görmeyi başaramadığı bir ruhu vardı ve onu keşfetme fikri beni heyecanlandırıyordu. Ve onu keşfettikçe daha da özel oluyordu. Bana özel.

Bu kadar aşırı olması yanlıştı ve beni yanlış kararlara sürüklüyordu. Daha önce aklımın kabul etmediği şeyleri bana mantıklı gösteriyordu ve bunun önüne geçemiyordum. Onun ve benim bir parçam gibi. Ondan vazgeçmemeyi bana düşündüren şey bu aşırılıktı.

Uzanıp dudağını öptükten sonra yüzünü ellerimin arasına aldım. Parmaklarımla yanağını okşarken "Beni

yakala," deyip sırıttım. Ve onu bırakıp denize doğru koşmaya başladım.

"Hayır, Kayla. Bunu yapmayacağım." Kahkaha atarak ona döndüğümde, ellerini cebine atmıştı. "Geriye doğru koşmaya çalışman, bana hastanede yatak hazırlatma ihtiyacı doğuruyor."

Onun kumsalın üstündeki bu görüntüsü beni mayıştırırken, geriye doğru adım atmaya devam ediyordum. Düz beyaz bol tişörtünün kollarını omzuna doğru kıvırdığı için, kolundaki kıvrımlar daha da belli oluyordu. Çok kaslı biri değildi ama var olan kaslarını belli eden kıvrımlarını seviyordum. Büyülenmekten kurtulmak için ona arkamı dönüp denize doğru baktıktan sonra derin bir nefes aldım. Çığlık atarak denize doğru koşmaya başladım. Ona ihtiyacım yoktu. Özgürdüm. Kollarımı iki yanımda açmış denize doğru koşarken, eteğim bacaklarımdan yukarı doğru çıkıyordu.

Sonunda denize ulaştığımda üç adım kadar ileri gitmiştim ki, olduğum yerde durup "Çok soğuk!" diye bağırarak zıplamaya başladım. Kum ayaklarımın altından kayarken, "Çok soğuk! Ah! Harika!" diye çırpınmaya devam ediyordum. Dengemi kaybedip, ayağımın altından kayan kumun etkisiyle suyun üstüne düştüğümde, elbisem göğsüme kadar ıslanmıştı.

"Ah! Çok! Soğuk!"

Düştüğüm yerden kalmaya çalışırken Meriç elini uzattı. "Buraya gel." Uzattığı elini tutup kalktım ve beni çekmesine izin verdim. "Senden beklenecek harika bir performans."

Elimi bırakıp, tişörtünü üzerinden sıyırdı. Kollarını etrafıma dolamış titrerken olduğum yerde ısınmak için zıplıyordum.

Kum ayaklarımın altından kayarken kollarımı açıp başımı geriye attım. Denizin dalgalarının yarattığı esinti etbisemin eteklerini bacaklarıma dolandırırken, gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkardım.

Deniz, kum, hafif bir esinti...

Henüz havalar o kadar ısınmadığı için kimse denize girmiyordu. Kumsalın bu bölümünde sadece biz vardık. Daha ilerilerde başkaları da vardı ama Meriç bilerek kimsenin olmadığı bir yere getirmişti bizi.

O pantolonunun paçalarını kıvırırken, ben çoktan ayakkabılarımdan kurtulmuş ve çıplak ayakla kumların üzerinde dolaşmaya başlamıştım. Kumun üstünde gezmek iyi hissettirmişti. Enerji verdiğine inanıyordum. Dalgaların sesi bile mutluluk verirken, temiz havayı içime çektim.

Belimi tutup burnunu kulağıma değdirdiğinde, "Sanırım özgürlük bu," diye fısıldadım.

Bir elini belimden ayırıp saçlarımı topladıktan sonra omzumun bir tarafından önüme doğru bıraktı. Parmakları açıkta bıraktığı boynumu okşarken dudaklarını tenime bastırdı. Sıcak dudaklarının teması içimdeki kıyım savaşını başlatmıştı. Dokunduğu yerleri yakıyordu.

Kumun üstünde kayan ayaklarımı hareket ettirip ona doğru döndükten sonra bileklerini tuttum. Parmaklarım eline doğru kaydığında, ellerini tutmama izin verdi.

"En çok neyi seviyorum, biliyor musun?"

"Önemsemiyorum."

Gülümseyerek onu denize doğru çekerken geri geri yürüyordum.

"Saçlarının böyle uçuşmasını. O kadar özgürler ki."

"Geriye doğru yürümek, senin gibi bir sakar için hiç doğru değil."

"Annen ve baban nasıl?"

Başını hafifçe sallayıp, konuyu değiştirmeme olan tepkisini gösterdikten sonra "Bu sabah konuştuk. Her zamanki gibiler. Benden ne kadar uzakta, o kadar sağlıklı," dedi.

Durumumuza gönderme yapmasını görmezden gelerek gülümsemeye devam ettim. Çocuk istemediğini biliyordum. Bunu her hareketiyle belli ediyordu.

"Seni seviyorlar."

Geriye doğru kumların üzerinde kayarak ilerlerken, onun hiçbir kötülük barındırmayan suratına bakıyordum. Suratına bakınca kimse onu yargılayamazdı. Kaşlarını çatmadığı sürece masum bir çocuktu.

"Onlar birbirlerini severken daha iyi, inan bana," dediğinde yolladığı mesajı alsam da cevap vermedim. Bu anı mahvetmeyecektim.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Ayağım kumların arasında kaydığında, dirseklerimden tutup dengemi sağlamama yardım etti.

"Sakarlık senin göbek adın."

Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımın üstünde yükseldim. Parmaklarım kumların içine doğru kayarken ona yetişmem zor oluyordu.

"Sensiz yaşayamam gibi bayat laflar etmeyeceğim. Sana söyledim. Sensiz yaşayabilirim ama bu istediğim bir şey değil. Sen olmadığında da mutlu oluyorum, gülüyorum, huzurlu hissediyorum, yorulmuyorum, aklım seninleyken olduğu kadar karışmıyor, daha açık bir zihnim oluyor ama tatmin olmuyorum. Sana karşı hissettiklerim doğru mu?"

Neşe hiç düşünmeden "Mezuniyet!" diye cırladığında, Bora "Kazandık," diyerek oyunu bitirdi.

Neşe, Ömer'in yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra bize döndü. "Dondurmalar sizden."

Semih garsona işaret verirken, "Mezuniyet için elbise siparişi mi verdiniz?" diye sordum.

Cansu ve Neşe bir an birbirlerine baktılar. Ardından Cansu bana dönerek "Sana sormadan senin için de bir tane verdik," dedi.

Mezuniyet balosuna gitmeyi düşünmüyordum bile. Tamamen aklımdan çıkmıştı ama bu hayatım boyunca sadece bir kez olacak bir şeydi ve annem bunu kaçırmamı asla istemezdi.

"Öyle mi?" diye sorduğumda Neşe araya girdi ve "İptal edebiliriz. Sen belki bakmaya fırsat bulamazsın diye düşünmüştük," diyerek açıkladı.

Kafamı sallayıp omuzlarımı silktikten sonra çantamı omzuma alıp "Lavaboya gideceğim," dedim. Meriç en son sigara içmek için dışarı çıkmıştı ve hâlâ gelmemişti. Masadakiler sohbete devam ederken dışarı doğru yürüdüm. Arkası dönük bir şekilde sigarasını içerken gülümseyerek ona doğru ilerledim. Arkadaşlarımla birlikte vakit geçirmek bana iyi gelmişti. Her şey normal gibiydi. Ve bunu kesinlikle böyle sürdürmek istiyordum.

Meriç'in yanına gidip "Arkadaşlardan kaytarmak için harika bir gün," dediğimde kafasını çevirip bana baktığını gördüm. Bense yolun karşısına bakıyordum. "Şehrin her yerini bilmiyorum. Nereye gideceğiz? Fark etmez aslında. Bilmeyince çok ilgi çekici oluyor."

Sigarasını söndürüp, "Aynı numaranın iki kere işleyeceğine mi inanıyorsun?" diye homurdandı.

Kafamı ona çevirip, sakalları çıkmış yüzüne baktım. "Gitmek istemiyor musun?"

"Hiçbir şey öğrenememişsin, baş belası. Peşime takıl," dedi ve yürümeye başladı.

Gülümseyerek onu takip ettiğimde içime tarif edilmez bir sebepsiz bir huzur dolmuştu.

Elini tutmak için uzandığımda kuralları aklıma gelince, elimi bileğine uzattım. Annesiyle yaşadığı şeyin etkisini tamamen atamamıştı. Onu ne zaman eli mosmor olmuş küçük bir Meriç olarak hayal etsem, göğüs kafesim sıkışıyordu. Ona sarılmak istiyordum ama bundan nefret ettiğini biliyordum. Kimsenin ona acımasını istemiyordu.

Parmaklarımı yavaşça bileğine değdirdiğimde "Ne yapıyorsun, Kayla?" diye sordu.

"Hiç. Sadece sana yetişmeye çalışıyorum," diye yalan söylediğimde, elimi tutup beni kendine çekti. Omuzlarımız birbirine değerken, onun büyük adımlarına ayak uydurmak için hızlı adımlar atıyordum.

"Hiç bilmediğim bir yer mi?" diye sorduğumda gülümsemesini izledim.

"Bir yere takılacaksın, önüne bak!" diye uyardığında, bakışlarını o mükemmel gülümsemesinden ayırıp önüme döndüm.

"Ama öyle, değil mi?" diye ısrarla sorduğumda istediğim cevabı verdi.

"Öyle, baş belası."

İşte bu çok güzeldi.

Daha gizemli ve özel.

"Neden bir şeyler oynamıyoruz?"

Ömer "Harika," diyerek öne doğru atıldığında Bora "Ne oynayacağız?" diye sordu.

"Tabu?"

"Evet," deyip sırıttığımda Ömer çoktan ayaklanmıştı.

Garson siparişlerimizi yenilerken Cansu "Grubun biri, bir kişi fazla olacak," dedi.

Bora sırıtarak, "Meriç'le bizim karşımızdaki grup öyle olsun," deyince, Meriç'in daha önce bu oyunu oynadığını, hatta çok iyi oynadığını anladım.

Fakat Meriç "Ben yokum," dedi.

Ona bakıp "Neden?" diye sordum.

"Havamda değilim. Zaten fazlayız."

Önüme dönüp, bugün mutlu olacağımı kendime hatırlattıktan sonra gülümsedim. Hayatımın sınavını atlatmıştım. Babam yanımdaydı. Annem de... Mutlu olmam için yeterli sebeplerim vardı.

Ömer birkaç dakika sonra oyunla birlikte geldi ve eğlence başladı.

"Gözünün yanında."

"Burun," dedi Semih bana bakarak.

Kum saatine baktım. Az zamanım kalmıştı.

"Saçımın altında kalıyor, Semih!"

"Kafan?"

"Gözümün yanında ve saçımın altında olan şey, kafam olabilir mi? Gözümü görüyor musun? Saçıma doğru git git git. Ne var orada?"

"Kulak. Kulak mı?" dediğinde "Evet," diyerek çığlık atıp ellerimi çırptım. Aynı anda Ömer "Bitti," demişti.

Bora dudağını eliyle kapatmış sırıtırken kaşlarımı kaldırıp "Ne var?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Hiç."

Semih onun yerine ağzını açtı. "Gözümün yanında ne mi var? Neyimizle işitiriz desen daha kolay olmaz mıydı, Kayla?" dediğinde elindeki kartı alıp baktım. 'İşitme' yasaklı kelimeler arasında yoktu. Bunu fark etmemiştim bile. Yeniden ona bakıp "Gözünün yanındaki organı bilmeyip bende hata arama!" dediğimde masadaki herkes gülüyordu. İşitmeymiş! O heyecanla onu görmemiştim ben bir kere! Gayet de basit anlatmıştım üstelik.

"Tamam, sıra bizde. İzleyin de nasıl tabu oynanır öğrenin," dedi Ömer kartları eline alıp. Semih kum saatini ters çevirip "Başladı," dediğinde, Ömer de Neşe'ye ve Bora'ya döndü.

"Meriç'in sürekli elinde taşıdığı şey ne?"

"Sigara."

Ömer kartı değiştirdi ve Neşe'ye baktı.

"Kayla'nın doğum gününde biz ona ne aldık?"

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Ah! Bunlar çok basit."

"Oyuncak ayı."

Odamda duran, neredeyse boyum kadar olan ayıyı almışlardı. Üstelik ayının önündeki önlüğe de 'YENİ' yazdırmışlardı. Lise bitmişti ama Ömer hâlâ bana *yeni* diyordu.

"Bunu bilirsek kazanıyoruz. Ve kazandık!"

Ömer sesiyle gözlerimi daldığı yerden kurtardım.

"Daha anlatmadın bile."

Ömer bana öpücük yollayıp, "Kızlar, ne için elbise siparişi verdiniz?" diye sordu.

Parmaklarımla oynarken kafamı sallayarak annemi onayladım.

"Bu arada Nur'un annesiyle konuştum. Nur seni çok özlemiş. Bu yıl onunla ilgilenip ilgilenemeyeceğini sormuşlardı ama müsait olmadığını söylerim artık."

Nur'u özlemiştim ama bir iki ay içinde karnımın büyümeye başlayacağından emindim. O çokbilmiş ufaklığa bunu açıklayamazdım. Hamile olduğumu anlardı belki ama bunun neden evlenmeden önce olduğunu anlatacak doğru şeyi bulamazdım. O küçük bir çocuktu ve her şeyi ailesinin geleneklerine göre öğreniyordu. Bu yıl onu görmesem daha iyi olacaktı.

"Onu özlediğimi söylersin," diye fısıldadığımda annem kafasını salladı.

Alışveriş merkezinin önünde indikten sonra içeri girip, geçen sefer topluca buluştuğumuz kafeye doğru ilerledim. Semih, Ömer ve Neşe çoktan gelmişlerdi. Gülümseyerek yanlarına gidip, hepsine tek tek sarıldım. Daha sonra sırasıyla Cansu, Meriç ve Bora geldi. İlk defa neredeyse hepimiz birlikteydik.

İlk başta diyalog kurmak zor olmuştu. Semih oldukça rahatken, Bora gergin gözüküyordu. Onun gerginliğinden Cansu da etkilenmişti. Sevgili değillerdi ama konuşuyorlardı işte. Çok ağırdan alarak. En azından, Bora'nın etrafındaki kızlar azalmıştı. Ömer ve Neşe de suskun kalmayı tercih edince, sohbeti başlatma işi bana düşmüştü. Meriç'ten böyle bir şey beklemiyordum tabii ki. Sonunda sınavların nasıl geçtiğini tek tek sorarak konuşmayı başlatmıştım. Bazı sorular üzerine tartışırken Semih ve Bora bile diyalog içine girmişti.

"Ankara yazacağız gibi. Öyle gözüküyor."

Neşe, Ömer'e bakıp şirince gülümsediğinde, Semih "Ne harika," deyip gözlerini devirdi.

Cansu önündeki kahveden yudumladı. "Ben İzmir'i düşünüyorum. Küçüklükten beri hep orayı hayal etmişim," dediğinde, Bora "Ben de Aydın'ı yazacağım sanırım. Amcamlar var zaten orada. Daha kolay olur benim için," diye devam etti. Cansu tebessüm ederek arkasına yaslandığında biraz daha rahatlamış gözüküyordu. İzmir ve Aydın yakındı ne de olsa.

"İzmir'i yaz. Orası daha iyi."

Meriç'in önerisine karşı Bora çenesini sıvazlayıp, "Olabilir ama amcam annemi aramış bile. İlle de yanına bekliyor," dedi.

"Hafta sonları var," dedikten sonra cebinden sigarasını çıkardı.

"Semih?" diye sorduğumda "Antalya olabilir," diyerek sırıttı. Şaşırtmamıştı. Bikini modellerinden biriyle konuşuyordu. Anlaşılan orada okumak isteyecek kadar ilgisini çekmişti.

Meriç'in sigara dumanı yüzüme doğru geldiğinde Semih yerinden kalktı. "Sen buraya geç."

"Yok, ben iyiyim," dedim ama ne olduğunu anlamamıştım.

Semih kolumu tutup, "Sigara senin için iyi değil," diye uyarınca küçük bir aydınlanma yaşadım. Bunu tamamen unutmuştum. Kalkmak üzereyken Meriç elimi tutup beni geri oturttu ve sigarasını söndürdü.

"Oturduğu yer iyi."

Semih ona bakarak yerine oturduktan sonra masadaki rahatsız edici sessizliği bozmak yine bana kalmıştı.

Babam saçlarımı öptükten sonra onu serbest bırakıp giriş belgelerimi aldım ve sınava gireceğim kampüsün giriş kapısına doğru yürüdüm. Oradan içeriye aileleri almıyorlardı. Kapının orada son bir kez arkamı dönüp gülümseyerek onlara baktım ve heyecandan titreyen elimi kaldırıp salladım.

Derin bir nefes aldıktan sonra hayatımın sınavına doğru yürüdüm.

***

Sınav.

Tahmin ettiğim gibi rahat geçmemişti. Sınav başlayana kadar kendi kendime dua etmiştim. Ellerim ve bacaklarım titrerken...

O kadar kolay değildi. Deneme testlerimde daha iyiydim ama gerçek sınav öyle olmamıştı. Yine de çok kötü değildi. Kötü değildi ama benim kendime baraj koyduğum puanı geçip geçmediğini merak ediyordum. Sınavdan çıktıktan sonra bir yılın stresini anneme sarılıp ağlayarak atmıştım. Sadece sınav için değil, içimde tuttuğum tüm çığlıklar için de ağlamıştım. Yoldan geçenlerin bana baktığını ıslak gözlerimle görmüştüm ama kendimi bir süre susturamamıştım. Sonunda babam da kollarını bize dolayıp sarılmıştı üstelik. Gözyaşlarımı kuruladığımda annem hâlâ ağlıyordu. Sınavımın kötü geçtiğini sanıp ağladığını öğrendiğimde, gözyaşlarım arasında gülümsemiştim.

O kadar da kötü değildi...

Sanırım.

Sınavlara ait bildiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyden emin olamadığımdı.

"Bir planınız var mı?"

Annem bana bakarken dudağımı dişledim. "Şey... Sanırım çocuklarla buluşacağız. Hep birlikte." Bu, yalan değildi. Meriç bile aramıza katılacaktı. Semih, Bora ve Cansu aynı ortamda olacaktı. Neşe ve Ömer'den bahsetmiyordum bile.

"Tekâlâ. Seni nereye bırakalım?" diye sordu babam.

"Şu alışveriş merkezinin önüne olabilir," dediğimde kafasını salladı.

Bugün editör arkadaşı da arayıp bana başarılar dilemişti ve babamda bunun gerginliği vardı. Ona durumu anlatıp anlatmadığını bilmiyordum. Aralarındaki bağ ne kadar derindi, hiçbir fikrim yoktu. Bahsetmesini ister miydim ondan bile emin değildim.

"Dinlenmek için benim yanıma gelebilirsin, kızım. Değişiklik olur," dediğinde kafamı iki yana salladım.

"Belki sonra."

Oradakilere de bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Burada beni tanıyan çok kişi yoktu ama Eskişehir'deki mahallemizde neredeyse herkes tanıyordu. Bana bakıp, annesinin kızı demelerini istemiyordum. Ben bundan utanmıyordum ama annemi üzmelerine izin vemezdim.

Büyükannem çok yaşlı olduğu için buraya gelememişti ama arayıp nasıl olduğumu sormuştu. Sınavdan önce başarılar da dilemişti. Onun vazifesi bu kadardı.

Babamın akrabalarından hiçbirini tanımıyordum. Bundan şikâyetçi değildim. Babam bile onlarla yakın değildi. Tek yakını Nursiş'ti. Bir de ben. Geç gelen kızı.

"Sen bilirsin. Dükkânı Ekin'e emanet ettim ama iki haftaya kadar gitmem gerek."

puanı yettiği takdirde muhtemelen orayı yazacaktı. Neşe'yle birlikte aynı şehirleri yazacaklardı. Neşe bana da orayı yazdiyordu ama işler artık değişmişti. Ya babamla kalmaya devam edecektim, ya da annemin yanına geri dönecektim. Bebeğin bakımını tek başıma üstlenip, aynı zamanda okula gidemezdim. Onu anneme ya da Nursiy'e bırakıp başka bir şehre de gidemezdim. Bir de Meriç yurt dışına çıkmaktan bahsediyordu.

Onu biraz bile olsun umursamıyordu. Onsuz yaşayacağından o kadar emindi ki, bu beni korkutuyordu. Karşı karşıya gelseler ve o hiçbir şey yapmadan çekip gitse... Babamın benim yüzüme bakmaması bile beni rahatsız ederken, kim bilir o neler düşünürdü. Küçük, kırılgan bir çocuk olurdu. Öyle olmasını istemiyordum ama Meriç'in üstüne de gidemiyordum. Bu zamana kadar, annem benim eksik büyüdüğümü düşünmesin, üzülmesin diye hep onu mutlu etmek için yaşamıştım. Hayatımın sadece on beş on altı ayında sadece kendimi düşündüm. Ya da öyle sandım. Özgürlüğü aradım. En güzel, hayattan en doyum aldığım günlerdi. Yeterdi de. Nasıl annem için yaşadıysam, bundan sonra da Meriç'ten olan parçamın kendini eksik hissetmemesi için yaşardım. Ona tüm sevgimi verirdim.

"Caner başarılar diliyor," deyip babam telefonunu uzattığında elime aldım. Benden kaçtığını düşünmüştüm ama hastaneden çıktıktan iki gün sonra ziyaretime gelmişti. Karnımı seven ilk kişiydi hatta. Her şey bir masalmış gibi davranıyordu. Ciddi değilmiş gibi. Karnımda bir bebek yokmuş gibi. Bu yüzden bana en iyi gelen kişi oydu. Hiçbir şey olmamış gibi davranarak normal hissetmemi sağlıyordu.

"Caner."

"Selam, cici anne."

İşte bu da yeni isimlerimden biriydi. Bana böyle seslenmeye başlamıştı.

"Sınavda başarılar demek için aramıştın sanırım," diyerek konuyu değiştirdim.

"Aynen öyle. Zaten belli olan bir şey."

"Sen de başarılı olacaksın."

"Ben zaten çoğunlukla spor kulübünde vakit geçireceğim, Kayla. Senin için daha önemli. Sana inanıyorum."

"Teşekkür ederim, baba," dedim dalga geçerek.

Kıkırtısını duyduğumda biraz daha gülümsedim.

"Başarılar."

"Sana da başarılar, Caner. Teşekkür ederim aradığın için."

Oturduğum yerden kalktığım sırada yeniden sesini duydum. "Önemli değil. Sonra konuşuruz."

"Tamam. Görüşürüz," dedikten sonra telefonu babama verdim.

Annem kollarını belime dolayıp sarıldığında "Başaracaksın," dedi. Kollarını çözüp yanaklarını öptükten sonra bir kez de alnımı öptü. Ondan ayrılıp babama sarıldım. Başını göğsüne yasladım ve kokusunu içime çektim.

Meriç'le bu sabah konuşmuştuk. O istediği üniversitelere mülakata gidecekti ama bu sınava da öylesine giriyordu. Ne kadar puan yapacağını öğrenmek için.

O yüzden oldukça rahattı. Zaten onun bir konuda heyecanlı olduğunu hayal edemiyordum. Lanet olsun, ciddi olarak onu hiç yerinde duramayacak kadar heyecanlı görmemiştim. Bir kez bile.

"Sana güveniyoruz, kızım."

18

"Tamam, sınavda başarılar."

Üçüncü defa başarılar dilerken gülümseyerek "Sana da başarılar, Ömer," dedim. Stresini onu görmesem de hissedebiliyordum. Sesi bile titriyordu.

"Bu arada, Kayla... Hep senin yanındayız," dediğinde gözlerimi kapadım.

"Teşekkür ederim, kıvırcık."

"Başarılar, yeni. Sınavdan sonra konuşuruz."

Son kez "Başarılar," dedim ve telefonu kapattım.

Abisi okul müdürü olduğundan, ondan daha fazla başarı bekliyorlardı. Sıkı bir çalışma düzeni vardı ve Neşe bile bundan rahatsız oluyordu. Ömer ailesinin ders çalışma çizelgesine uyarak her gün ders çalışmış ve aradaki boşluklarda Neşe'yle ya telefonda görüşmüş, ya da buluşmuştu.

Bu kadar şeyin ardından iyi bir yer kazanmayı istiyordu. Ailesinin Ankara'yı istediğini biliyordum. Ömer

"Sınav yerleri açıklandı. Kontrol et. Aynı yerdeysek ben seni alırım," dediğinde başımı salladım. "Başaracağımı biliyorsun."

Bana sınav morali mi veriyordu? Meriç Tuna bu sıralar beni sıkça şaşırtıyordu.

"Sen de."

Eğilip dudağımı öptükten sonra "Babanla konuşmak istersin belki," dedi. Bir kez daha başımı salladığımda beni tekrar öptü. "Sonra görüşürüz."

Meriç gittikten sonra koltuğa oturup televizyonu açtım ve bir süre sonra uzanarak belgesel kanalını izlemeye başladım. Bir saat sonra babam yanıma geldiğinde yattığım yerden doğruldum.

Yanıma oturup "Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda, birkaç saat önceki ruh halinden eser yoktu. Sadece daha yorgundu.

"İyiyim, baba. Benim bir şeyim yok."

Kafasını anlayışla sallarken elimi tuttu. "Yine kaçmayacağım, Kayla. Yanında olacağım. Sen nasıl istersen öyle olacak her şey. Bu hepimizin sınavı. Anneni bırakmam hataydı ama kızımı asla bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim, baba."

Uzanıp başımı bacaklarına yasladıktan sonra televizyon izlemeye devam ettim. Babam küçükken defalarca hayalini kurduğum gibi saçlarımı okşarken gözlerimi kapadım.

Küçük bir kızken babamın kucağında uyuyamamıştım ama şimdi bunu yapıyordum.

İhtimal vermediğim her şeyi babamla yaşamıştım, o yüzden şimdi kimse beni umutsuzluğa sürükleyemezdi.

Onun için de her zaman bir umut olacaktı.

O doğmayı hak eden bir çocuktu.

Bay Harrington'ı kaybetmişken, onu da kaybetmeye dayanamazdım. O benim küçük bir parçamdı. Hayatım boyunca ilk defa sevgiyi iliklerime kadar hissettiren, sevmeyi bilmeyen bir çocuktan olan parçam.

Onu herkesten, kendimden bile korurdum.

"Test mi yaptın?"

Meriç, Neşe'nin sözünü kestiğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Sen tahmin etmiş miydin, Kayla?" diye annem yeni bir soru sorduğunda gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Olması gereken zamanda olmamıştı ve her an olabilir diye düşündüğüm için sana öyle söyledim. O gün Neşe şüphelendi ama test olumsuz çıktı," dedim sadece Meriç'e bakıp açıklama yaparken.

"İnanamıyorum. Kızım neler yaşamış ve ben tek bir şey bilmiyorum."

Annemin sitemi karşısında Neşe elimi tuttu. "Ne yapacaksın?" diye sorduğunda elimi hızlıca çekip ayağa kalktım.

"Ne mi yapacağım? Hepiniz onu aldırmamı istiyorsunuz, değil mi? Hepiniz ondan kurtulmak istiyorsunuz ama aldırmayacağım. Kimseye ihtiyacım yok. Kimse yanımda durmak zorunda değil. Bana onu aldırırsam hayatımın ne kadar güzel olacağını söyleyip durmayın artık. Sizin aklınıza ihtiyacım yok."

Annem tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, odanın içinde babamın sesi yankılandı.

"Kimse bu konu hakkında bir daha konuşmasın. Kayla istemiyorsa aldırmayacak. Benim evim onun da evi. Başka kimseye ihtiyacı yok. Şimdi söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa hepiniz evimi terk edin."

Babam bana doğru yürüyüp önümde durduktan sonra boynumu tutup dudaklarını alnıma bastırdı. Ellerimi beline koyduğumda gözlerimi kapadım. Yoksa ağlayacaktım ve herkesin güçsüz olmamı beklediği bu ortamda ağlamak istemiyordum. Ben pişman olacağım bir şey yapmamıştım.

Babam başka bir şey söylemeden dudaklarını alnımdan çektikten sonra beni bırakıp salondan çıktı.

Neşe anneme dönüp "Teyzem bizi bekliyor," dedi.

Annem yanıma geldiğinde yüzünde yıllardır belirmeyen yaşlılık çizgilerini gördüğümü sandım. Annemi tek seferde yaşlandırmıştım. Kollarını bedenime dolayıp, "Kendine dikkat et. Yarın yine gelirim," dedi yorgun bir sesle.

Neşe'yle de sarılıp vedalaştıktan sonra salondan çıkışlarını izledim.

Meriç de ayağa kalkmıştı. Elleri cebinde bana bakarken, "Benimle bir yurt dışı planın olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Ben de test yaptırdığını bilmiyordum."

"Önemli değildi, Meriç. İhtimal vermiyordum. Sadece Neşe istedi diye yaptırdım," diyerek kendimi savundum.

"Sınava çok az kaldı. Başvuru belgelerimizi yolladım. Burada da gireceğiz. Karar senin," deyip elini saçlarının arasından geçirdikten sonra bana baktı.

"Bebeği burada bırakıp, yurt dışına çıkmamı mı istiyorsun?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Burada kalsan bile okula gideceksin. Onu pek sık görmeyeceksin."

Ne söylersem söyleyeyim, beni anlamayacağını bildiğim için kafamı salladım.

"Düşüneceğim."

Daha başvurular sonuçlanmamıştı bile. Ve burada da sınava girecektik ama Meriç'in planlarına bakılırsa, yurt dışına çıkmayı kesinlikle tercih ederdi. Hem bebekten kurtulurdu, hem de istediği sürece ben yanında olurdum. Bunu düşünmek bana sadece vicdan azabı çektiriyordu.

Bakışlarım babamın yüzünde dolanırken, annem hâlâ Meriç'in üzerine doğru gidiyordu. Babam pencereden dışarıyı izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Evet, anladığınız gibi."

Meriç'in cevabı karşısında annem homurdanmıştı.

"Bu ne kadar müm..."

"Neden bana bakmıyorsun, baba?"

Annemin sözünü kesmem onu öfkelendiriyordu ve bundan nefret ettiğini bilmeme rağmen bugün bunu üçüncü kez yapıyordum. Ama bunu yapmak zorundaydım. Babamın böyle davranmasını kabul edemiyordum. Buna sessiz kalıp, bu tavrını daha da uzatmasına müsaade edemezdim.

"Üzgünüm, baba. Size layık bir çocuk olamadım. Sizden ve bana hazırladığınız hayattan ders alıp, bu hataları yapmamam gerekiyordu. Daha iyisini yapmalıydım, değil mi? Herkesin beklediği buydu ama ben sizin yolunuzu izledim."

"Bu bir maharet değil, Kayla."

Annem babamın yerine konuşurken, ben babama bakmaya devam ediyordum.

"Bana bakmayacak mısın, baba?"

Babam ayağa kalkıp bahçe kapısına doğru yürürken ben de yerimden kalktım. Annemle Meriç'i salonda bırakıp, babamın arkasından bahçeye çıktım ve peşinden koşturarak bileğini yakaladım.

"Gerçekten benden kaçacak mısın?"

"Sana bakmıyorum, çünkü sana kızgınım. Sana kızgınım ama buna hakkım yok. Sana bakmaya yüzüm yok, Kayla. Şimdi beni rahat bırak ve annenin yanına git."

Kolunu çekip bahçenin içinde yürümeye devam ettiğimde sessizce onu izledim. Annem gibi değildi. Yaptıkları hatanın yükünü babam taşıyordu ama ben onu suçlamıyordum. Onlardan intikam almak için bunu yapmamıştım. Onları taklit etmek için de...

Ikinci bambaşkaydı.

"Kayla, buraya gelir misin?"

Arkama dönüp Meriç'e baktığımda kafamı salladım ve eve doğru yürümeye başladım.

Annem hâlâ eski yerinde otururken Meriç benim arkamdan içeri girdi. Bu konu beni yeterince boğuyordu ve daha fazla konuşmak istemiyordum. Ne olursa olsun beşiği aldırmayacaktım. Kapı zili çaldığında Nursiş ayaklandı. Annemin yanına oturduğumda Meriç de eski yerine geçmişti.

"Biliyorsun, yurt dışında eğitim almayı düşünüyorum ve senin için de başvuru yaptım ama artık buna sadece ben karar veremem."

"Buna eskiden de sen karar veremezdin."

Anneme bakıp "Lütfen," dediğimde kafasını iki yana salladı. "Seni tanıyamıyorum!" diye sitem etti.

Sessizce nefesimi dışarı bırakıp, saçlarımı ellerimin arasına aldım. Meriç benimle birlikte mi yurt dışında okuma planı yapmıştı? Birlikte yurt dışına çıkacak ve orada yaşayacaktık. Beni bu planına ortak etmesi şaşırtıcıydı. Ondan beklemediğim bir şeydi.

"Kayla."

Neşe'nin sesiyle kafamı yerden kaldırdığımda, Neşe odanın içinde bakışlarını gezdirip sonra yanıma geldi.

"Bu gerçek mi? Biz test yaptırdık. Sen..."

Annem üstüme gelmeye devam ederken, nefesimi sessizce dışarı bıraktım ve meyve suyumdan bir yudum daha aldım.

"Kolay değil ama böyle olması gerek."

"O çocuğun haberi var mı?"

Babam aramıza girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim ama yüzüme bakmıyordu. Bu canımı acıtırken sertçe yutkundum.

"Meriç sizinle konuşmaya gelecek. Beklemediği bir şeydi."

Kelimeler ağzımdan buzlanarak çıkmıştı. Ağlamamak için başımı tabağıma eğip çatalımı peynire batırdım. Kaşar peynirini ağzımın içinde evirip çevirirken, annemden hayal kırıklığı esaslı bir ses çıktı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığına inanamıyorum!"

Teşekkürler, anne. Bunu sesli bir şekilde söylemen beni çok rahatlattı. Emin olamamıştım.

Kapı zili çaldığında mutfakta bir sessizlik oldu. Nursiş kapıyı açmak için kalktığında annem dirseğini masaya yaslamış, alnını kırıştırmış bir halde hayal kırıklığını sergiliyordu.

Nursiş içeri girdiğinde hemen arkasından Meriç gözüktü. Babam sandalyeden fırlayıp hızla ona doğru atıldı ve yumruğunu yüzüne geçirdi. Çığlık atarak yerimden kalkarken annem "Karışma!" dedi ama onu dinlemeyip babamın yanına gittim ve kolunu tuttum.

"Lütfen, baba."

Meriç yerden kalkıp çenesini ovaladıktan sonra, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu dişlerinin arasından. En azından yumrukla karşılık vermemişti. Bu da bir gelişmeydi.

"Lütfen."

Babama bakıp yalvardığımda kolunu ellerimin arasından kurtarıp salona doğru yürüdü. Meriç onu takip ederken peşlerinden gittim. Annem hemen arkamdaydı. Salonda koltuklara yerleştiğimizde burasının gözüme ilk defa bu kadar sıkıcı göründüğünü fark ettim.

Sanki birinin eli boğazımdaydı. Boğuluyordum.

"Size yalan söylemeyeceğim. Biz bunu bilerek yapmadık. Ben Kayla'nın aldırmasından yanayım, çünkü onu istemiyorum. Ama Kayla'nın aldırmayacağını biliyorum."

"Bebeği aldırması onun için en iyisi olur ama..."

"Aldırmayacağım."

Annemin sözünü yarıda kestiğimde Meriç soğukça bana baktı. Annem de bana baktıktan sonra yeniden Meriç'e döndü. Bense babama bakıyordum ama bir an bile olsun bakışlarını bana çevirmiyordu.

"Aldırmayacağını hepimiz biliyoruz. Kayla'nın belki de biraz düşünmeye ihtiyacı var."

"Ne olursa olsun aldırmayacağım, anne."

Annem bu kez bana bakmamıştı. Babam sessizliğini korurken, annem bakışlarını Meriç'in üzerinden ayırmadan devam etti.

"Onu terk etmeyi mi düşünüyorsun?"

Meriç oturduğu yerde öne doğru kaydı. "Benim istemediğim şey Kayla değil," dedi bana söylediklerini tekrarlayarak.

Annem kırışmış alnını ovalayıp, "Çocuğu istemiyorsun ama Kayla'nın yanında olacaksın, öyle mi?" diye sordu.

"O benim bir parçam değil!"

Elimi dudağımın üstüne götürüp "Öyle söyleme!" dediğimde gözyaşlarım benden bağımsız olarak düşmeye başlamıştı.

"Kahretsin! Ben birkaç saat sonra gelirim," dedikten sonra yataktan kalkıp gömleğini üstüne geçirdi.

Meriç odadan çıkarken gözlerimi silip yataktan kalktım. En çok o canımı acıtıyordu. Buna mani olamıyordum. Onun kabul etmeyişi beni güçsüz kılıyordu ama diğerlerine karşı bu kadar kolay gözyaşı dökmeyecektim.

Duş alıp yatağımı topladıktan sonra kendime ve kıyafetlerime çekidüzen vererek odamdan çıktım. Merdivenleri inerken annemin yorgun çıkan sesini duyabiliyordum. Dün gece Semih buradaydı ama ben uyuduktan sonra gitmiş olmalıydı. Çünkü annem, Nursiş ve babamdan başka kimsenin sesi duyulmuyordu. Seslerin geldiği yöne, mutfağa doğru ilerlerken derin bir nefes alarak kendime güç vermeye çalıştım. Zor bir tartışma beni bekliyordu. Bunu hissediyordum.

Kapıya yaslanıp "Günaydın," dediğimde sadece Nursena Hanım kafasını çevirip bana baktı ve tebessüm ederek "Günaydın, kuzum," dedi. Annem arkası dönüp bir şekilde dururken, babam elindeki gazeteden kafasını kaldırmamıştı.

"Hoş geldin, anne."

İçeri doğru birkaç adım attığımda annem sonunda pes ederek bana döndü. Babamın karşısındaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra yeniden anneme baktım. Nursiş'e dönüp "Buyurun. Biz de oturalım," dedi. İkisi de sandalyelerine yerleştiğinde, babam gazetesini katlayıp masanın

üstüne bıraktı. Bana bakmamaya özen gösterirken "Afiyet olsun," diyerek kahvaltıya başladı.

Nursiş bardağıma portakal suyu doldururken ona bakıp gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra portakal suyundan bir yudum aldım.

Annemin dayanma süresi buraya kadardı. Elini masanın üstüne koydu. "Bize ne zaman söyleyecektin?"

Bardağı bırakıp ona baktıktan sonra, "Hastanede haberim oldu," dedim.

"Hiç farkında olmadın yani," diye açıkça sorduğunda babam boğazını temizledi.

"Ne olduysa oldu işte. Sonuç ortada."

Bakışlarımı babamdan anneme çevirdiğimde acı bir şekilde gülerek arkasına yaslandı.

"Daha lise bitmedi ve sen sınava bile girmedin. Üniversite okuyacaktın, Kayla. Hatırlıyor musun, kızım? En büyük hayalin buydu."

"Senin en büyük hayalin buydu, anne."

İkisi de gözlerini büyüterek bana baktığında omuzlarımı düşürdüm.

"Sınava gireceğim. Bu ona engel değil. Lise bitti sayılır. İlk dönem üniversiteye devam edebilirim ve ikinci dönem dondururum."

Annem şaşkın bir ifadeyle bana bakarak, "Karnın burnunda okula mı gideceksin?" diye sordu.

"Orası üniversite. Kimse buna karışamaz."

"Bu kadar kolay yani, Kayla?"

gireceklerdi? Caner oradan kurtulmak istiyordu. Bu okul belki onun için bir şanstı. Üniversiteyi kazanırsa daha büyük bir şansı olacaktı. Ben bir şey yapmıyordum, o kendi kurtulabilirdi.

Ama Meriç öyle değildi.

O, ailesinden kaçıyordu. Onlardan hem kaçıyor, hem de onları bırakamıyordu. Ne kadar zorlarsa zorlasın, ipi ne kadar uzağa çekerse çeksin, o ip ondan daha güçlüydü. Sonunda onu yeniden ailesinin yanına sürüklüyordu.

Elimi kaldırıp omzundaki dövmenin üstünde parmaklarımı gezdirdim. Üstüne alınma demişti. Sadece ona ilk kez tamamıyla ait olan bir şey olarak görmüştü beni ve adımı dövme yaptırmıştı. Eğilip dövmesinin üstünü öptüğümde hafifçe mırıldandı.

"Beni ne kadar daha izleyecektin?"

Gözlerini yavaşça açtığında, "Ne zamandır uyanıksın?" diye sordum.

"Babanın hâlâ uyuduğunu bilecek kadar uzun zamandır. Kalkmak için onun uyanmasını bekleyeceğim."

"Onunla konuşamazsın, Meriç. Çok sinirli."

"İyi ya, tam da anlaşabileceğimiz zaman."

"En azından sonra gel. Burada kaldığını öğrenirse daha da sinirlenir. Bu onun yasaklarından biri." Çiğnediğimiz yasak sonrası dudağımı dişledim. Babamın yasaklarını çiğniyordum. Onu hayal kırıklığına uğratıyordum. Bu şehre gelirken ondan intikam almak için planladığım kişiye dönüşmüştüm. Derslerim iyiydi. İlk sınavda yüksek bir puan almıştım. İkinci sınava da az kalmıştı. Hazırlıklarımı zaten bitirmiştim. Sadece tekrar yapıp daha iyi pekiştiriyordum. İyi olacağına inanıyordum. Babam ve

annem de inanıyordu. Anneme verdiğim sözü tutmuştum. Ne olursa olsun derslerimi aksatmamıştım.

Ve babamdan derslerim dışında intikam alacağım kıza dönüşmüştüm. Kötü bir çocukla arkadaşlık etmenin babama bu kadar şey açacağını bilmeden bir şeye bulaşmıştım ve şimdi belki de ona hayattaki en büyük hayal kırıklığını yaşatıyordum. On sekiz yaşında ve hamileydim.

Kazara olduğunu sanıyordu. Bilinçli olduğunu bilse daha büyük hayal kırıklığı yaşayacaktı. Benim aptal olduğumu düşünecekti. Sadece birini seviyorum ve ondan bir parça istiyorum diye...

Belki de öyleydim.

Aptaldım.

Ama ben böyleydim işte.

"Kayla, bunu yapmak zorunda değilsin. Biliyorsun. Onu biz istemedik. İstemediğimiz bir şey. Hazır bile değiliz. Ona iyi bakamazsın. En iyisi olmaz. Çünkü istemediğimiz bir zamanda oldu. Onu aldırman seni kötü biri yapmaz."

Beni ikna etmeye çalışıyordu. Bu haline gülebilirdim, tabii konumuz bu kadar ciddi olmasaydı.

"Her şey değişecek, Kayla. Aramıza onun girmesine izin mi vereceksin? Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Görümde biriken yaşların akmaması için kendimi sıktım.

"O senin bir parçan, Meriç. Ben nasıl onu öldürürüm?"

Bay Harrington'ı kaybetmiştim. İlk kez tanıdığım birini kaybetmiştim ve daha buna alışamamışken, benden bir parçamı öldürmemi isteyemezlerdi. Ama biliyordum ki, onu aldırırsam hepsi rahat bir nefes alacaktı. Babam, annem, Meriç...

İstemediğim şey o, Kayla. Sen değilsin. Her ne kadar beni dinlemesen de, kızdırsan da, senden henüz vazgeçmedim."

Örgüden kurtulmuş kısa birkaç teli kulağımın arkasında sıkıştırdıktan sonra, "Burada kalacaksın ama onu görmeyeceksin, öyle mi?" diye sordum.

"Aramızda bir bağlantı olmayacak," dedi soğukkanlılıkla. O yokmuş, hiç olmayacakmış gibi konuşuyordu. Onun bir parçası değilmiş gibi. Bu düşünce göğsümün ortasına soğuk bir demir saplarken sessizce nefes aldım.

"Seni görecek, Meriç. Uzaktan görecek ve kim diye soracak."

"O zamana kadar giderim, kim bilir."

Dişlerimi birbirine bastırıp titrek bir nefes aldıktan sonra dudaklarımı araladım.

"Burada kalıp, onun dokunamadığı bir baba olmanı istemiyorum, Meriç. İstemiyorsan gitmelisin."

Oturduğu yerden kalkıp bana alaycı bir ifadeyle baktı.

"Annelik içgüdülerin gözlerimi yaşartıyor, Kayla. Ama sen yaptığın hatalarla sözünü dinletecek son kişisin. İstediğim yerde, istediğim kadar, istediğim kişiyle kalırım ve sen de buna karışamazsın." Üstündeki gömleği çıkarıp yatağa uzandı. Kolunu tutup beni yanına çektikten sonra "Uyuyalım. Yarın senin için zor bir gün olacak," dedi.

Örtüyü üstümüze doğru kabaca çekiştirirken "Beni mi düşünmüyorsun?" diye sordum.

Cevap vermeyince, konuşmanın burada son bulduğunu anlamıştım.

Eli karnımın üstünde duruyordu.

"Onu hissediyor musun?"

İnleyerek elini göğsümün üstüne çıkardı. "Hissettiğim tek şey öpmeyi sevdiğim yumuşak tenin, Kayla. İstemediğim bir şey değil."

Ondan böyle bahsetmesi canımı yakıyordu.

Nefesi saçlarımın arasından kulağıma çarparken "Lanet olsun!" diye fısıldadı. "Neden bu sıktığımın şanssızlığı bizi bulur ki? Neden?"

Sesi gerçekten üzgündü.

Ama bu...

Şanssızlık değildi.

Bilerek olmuştu.

Bunu öğrendiğinde benden nefret edecekti.

Göğsümün üstündeki koluna sıkıca sarıldım ve "İyi geceler, Meriç," deyip elinin üstünü, parmaklarını öptüm.

"İyi geceler, Kayla."

Gözlerimi hafif bir esintiyle açtığımda Meriç hâlâ yanımda uyuyordu. Fazla kıpırdanmamaya özen göstererek ona döndükten sonra masum yüzünü izlemeye başladım. En çok uyurken masum oluyordu. Uyandığında, masumluğunu içindeki karanlığın derinliklerine gömüyordu.

O kadar kötü bir çocuk değildi. En azından sabıka kaydı yoktu. Gerçi ettiği kavgaların sonunda biri onu şikâyet etse muhtemelen karakola çağrılırdı ama şu ana kadar böyle bir şey olduğundan hiç bahsetmemişti. Kim şikâyet edecekti ki? Caner'in babası, dayak yedi diye kendi oğlunu suçlamıştı. Meriç'i şikâyet etmek varken, oğluna bir de o vurmuştu. Böyle ailelere sahip çocukların ne yapması beklenirdi ki? Polise gidip birbirlerini şikâyet etmeleri mi? Sonra o çok önemsedikleri ortama bir daha nasıl

"Caner benim yanağımı öptü. Ben itiraz etmedim. Bunda bir sakınca görmedim. Çünkü sarhoştum ve aklım yerinde değildi. Boynundaki o ize baktıkça vicdan azabı çekiyorum. Benim yüzümden onu taşıyor ve yardım etmeme izin vermiyor. Bazen içimdeki suçluluk duygusuyla baş edemiyorum. Neden yaptım bilmiyorum ama yarasının üstünü öptüm. Zaten sonra midem bulandı. Kusmaya başladım. Semih'i çağırmasını istedim ve hastaneye gittik. Bir daha da onu görmedim."

Her daim parmaklarının arasında zarifçe tuttuğu sigarasının ucunu baş ve işaret parmağının arasına alıp, "Bunun yüzünden mi her şey?" diye sordu.

Aniden sigarayı bileğine doğru götürdüğünde çığlık atıp elini tuttum.

"Yapma lütfen!"

Sigarayı elinden almaya çalışırken yanaklarımdan aşağıya gözyaşlarım süzülüyordu. Buna bir kez daha dayanamazdım. Bir kez daha benim yüzümden böyle bir şey olmasına izin veremezdim.

Sigarayı kalemtıraş çöplüğümün içine bastırdı.

"Ya o vicdanına söz geçirirsin, ya da ben buna alışman için daha kalıcı izler bırakırım," dediğinde gözlerinden ateş püskürtecek gibi bakıyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kızmıştı. Aynısını o yapsa benim kızacağım gibi.

Sessizce kafamı salladığımda küllük yerine kullandığı kutuyu yatağımın yanındaki komodinin üstüne bıraktı. Yeniden karşıma oturduğunda yüzü hâlâ ciddiydi.

"Onu istemediğimi bil," dediğinde, bakmaktan başka bir tepki vermedim. "Her türlü belaya sebep olan vicdanının,

onu aldırmana müsaade etmeyeceğini biliyorum," diye devam ettiğinde, elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Onu hiçbir zaman istemeyeceğim, Kayla. O bizim istediğimiz bir şey değildi zaten. Kazara olmuş bir şeyi sahiplenmemi benden bekleyemezsin. Aklında, doğduğunda dayanamayıp onunla iletişim kuracağım gibi saçma pembe dizilik senaryolar varsa, daha fazla umut beslemeden onlardan kurtul. Sıkıcı bir çocukluk geçirdim. Neden, biliyor musun? Annem ve babam kendi aralarındaki sorunları çözmeden bir çocuk yapıp, benim de hayatımı mahvettikleri için. Babam gibi olmaya çalışıp, onun da hayatını mahvetmeyeceğim. Aldırmamakta kararlıysan, kendin gibi bir çocuk yetiştirmeye hazır ol. Ben bunda yokum."

Dudaklarımın arasından titrek bir nefes aldıktan sonra "Gidecek misin?" diye sordum.

Beni deli gibi korkutan bu sorunun cevabını beklerken, organlarımın da ellerimle birlikte titrediğini hissettim. Zilyon sene gibi gelen zamanın ardından dudaklarını araladı.

"O hatayı birlikte yaptık. Haplar tek başına işe yarar sandım ama prezervatif kullanmayı hiç bırakmamalıydım. Lanet olsun!" diye kendine kızarken susup, elini sakinliyle saçlarının arasından geçirdi ve hemen sonra yüzünü sıvazladı.

Hareketsizce durmuş onu izlerken, kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum.

"Kaçıp gidemem."

"Kalmak zorunda değilsin."

Gözlerini kaldırıp baktığında, ben bile söylediğim şeye inanamıyordum. Sadece yanımda zorla kalmasını isteyeceğimi sanmıyordum.

"Bundan emin misin?" diye sorduğumda çenesini saçlarıma yasladı.

"Baksana şu vicdanın ve saf kalbin yüzünden iyi niyetini suiistimal edecek bir haylaz olabilir ama seni üzemeyecek kadar çok seveceğine eminim."

Sırtımı ona doğru biraz daha yasladım. "Teşekkür ederim, Semih. Sen çok iyi bir dostsun."

"Endişelenme, sarışın. Ben hep yanında olacağım."

Gözlerimi kapatıp, güvendiğim kolların arasında tahatça uykuya dalmayı bekledim.

Tüm günün stresi beni fazla yormuştu. Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordum ama onun varlığını unutmuyordum. Sadece tanışmak için, en azından merhaba demek için biraz daha beklemeye ihtiyacım vardı. Herkesi bu kadar hayal kırıklığına uğratmışken, hemen onu sahiplenemezdim. Henüz çok yeniydi ve beklemediğim bir anda varlığını öğrenmiştim.

Onu ve çevremdekileri düşünürken uyumam mümkün değildi ama Semih'in yanımdaki varlığı beni rahatlatıyordu. Fazla geçmeden uykuya teslim oldum.

Beni derin uykudan uyandıran ise tanıdık bir dokunuştu. Ona doğru dönerken gözlerimi aralayıp "Meriç?" diye sordum.

"Sessiz ol."

O.

Gelmişti.

Belki de rüya görüyordum.

Ona baktığımda "Kavga mı ettin?" diye sordum. Gözünün altı kızarıktı.

"Hayır."

"Benim yüzümden mi? Caner'le mi..."

Elini dudağımın üstüne kapatıp beni susturdu. "Onunla ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum."

Yattığım yerden doğrulup karşısına oturdum. Sigarasını çıkarıp yaktıktan sonra yataktan kalkıp masanın yanına gitti. Elinde bir şeyle geri geldikten sonra "Anlat. Dinliyorum," dedi. Kalem açarken çıkardığım çöpleri attığım küçük kabı almıştı.

Sigarasının külünü ona atarken "Hadi Kayla!" dedi.

En azından dinlemek için gelmişti.

"Seninle konuştuktan sonra telefonu yere fırlattım ve bir çocuk önümden alıp gitti. Ben yetişemedim."

Bakışlarını benden ayırmadan dinlerken yutkundum ve devam ettim.

"Barların olduğu sokağa gittim. Ben... Canım çok acıyordu ve sürekli ağlıyordum. Buna bir son vermek istedim. Sonra oradaki barmen... Onu çağırmış. Geldiğinde haberim oldu. Eve bırakacaktı beni ama ben iyi değildim. Ayılmam için bir şeyler sipariş etti. Onlar gelene kadar biraz oturduk..."

Sigarasından uzunca bir nefes çektikten sonra kafasını sallayıp devam etmemi işaret etti.

"Meriç, ben sarhoştum..."

"Sarhoş olman umurumda değil. Ne olduğunu anlat!" diye araya girdiğinde gözümden akan yaşı elimin tersiyle sildim. Bir anda söyleyecektim ve bitecekti. Uzattıkça onun karşısında daha da güçsüz oluyordum. Ona gel demiştim ve en ihtiyacım olan zamanda beni yalnız bırakmıştı. Eğer gelseydi bunların hiçbiri olmayacaktı ya da o barmen Caner'i çağırmasaydı... Ama olmuştu işte.

Caner'i hastanede hiç görmemiştim. Hamile olduğumu öğrenip kaçmıştı belki de. Kim hamile bir kızla takılmak isterdi ki? Semih'ten Neşe ya da başka birine haber vermemesini istemiştim. Zaten duyacaklardı. Sadece bu gece rahat uyumak istiyordum. Babam muhtemelen annemeye haber vermişti ve o da en geç yarın burada olurdu.

Semih'e tek yalvardığım konu, başkalarına söyleyip söylememesi değildi. Hapları bıraktığımı bilen tek kişiydi ve bunun aramızda sır olmasını istiyordum. En azından Meriç'in bilmemesini. Ona bunu ben söylerdim. Belki. Tabii giderse bunu bilmesine de gerek kalmazdı. Semih onu arayalı üç saat oluyordu ama ne aramıştı, ne de gelmişti.

Ben de aramamıştım. Ne diyebilirdim ki?

Meriç, ben hamileyim.

İçimden geçen düşüncelere gözlerimi devirdikten sonra yüzümü yıkayıp kurulandım.

Banyodan çıktığımda, Semih tekli koltuğu yatağımın yanına çekiyordu.

"Ben uyurum zaten. Beni beklemene gerek yok," dediğimde koltuğa oturdu.

"Burası çok rahat."

Yanımda olması beni mutlu ediyordu. Evet, kızmıştı ama sonrasında tek kelime etmeden elimi tutmuştu.

Sessiz kalıp yatağıma doğru yürüdüm. Çekmeceden bir toka çıkardım ve yatağın üstüne oturup saçımı örmeye başladım.

"Sence benden nasıl bir amca olur?" Örmeye ara verip ona baktığımda gülümseyerek, "Kararlı gibi gözüküyorsun. Yani istersen babası da olurum tabii. Gerçekten sana kalmış bir şey, sarışın. O ufaklık yaramaz olmazsa, belki babası olabilirim," dedi.

Gülümsemekten kendimi alamamıştım. "Yaramaz olursa amcası mı olacaksın?"

"Evet. Hani şu, arada hediye getiren ve çocuğun bir numaralı kahramanı olanlardan. Bana bu yakışır."

Kafasını sallayarak kendi söylediğine kendini ikna etti.

Gülerek saçımın örgüsünü bitirdikten sonra tokayla tutturdum ve bacaklarımı kaldırıp bağdaş kurdum.

"Senden çok iyi bir kahraman olur."

"Biliyorum, sarışın. Senden nasıl bir anne olduğunu..." dedikten sonra yüzünü buruşturdu. "Göreceğiz."

"Uyusam iyi olur."

Yatağa uzanıp örtüyü üstüme çektikten sonra hiçbir şeyi düşünmeden gözlerimi kapadım. Sonra derin bir nefes aldım. Yeniden gözlerimi açtığımda Semih dikkatle bana bakıyordu.

"Sana sarılmamı ister misin?"

Sanırım şu an ihtiyaç duyduğum ama farkında olmadığım şey buydu. Birinin bana sarılması. Babama sarılıp ağlamak istiyordum, özür dilemek istiyordum, ama bunu yapamazdım. Yaptığım şeyin açıklaması onu sadece daha fazla kızdırırdı. Annem benim için tam bir sürpriz olacaktı. Ne yapacağını bilmiyordum. Muhtemelen önce bağıracaktı. Sonra ona sarılıp sarılamayacağımı bilmiyordum. Şu an bana sarılabilecek tek kişi belki de Semih'ti. Koltuktan kalkıp, örtüyü kaldırmadan yanıma uzandı. Sırtımı ona döndüğümde kolunu belime doladı.

"Senden çok iyi bir anne olacak, Kayla."

17

Hastaneden çıkıp eve geldiğimizde yanımda yine Semih vardı. Babam benimle tek kelime konuşmamıştı. Ben de onunla konuşmaya çalışmamıştım. Yüzüne bile bakmak zor geliyordu. Benim bir erkekle birlikte olduğum fikrine alışması belki daha kolay olurdu ama bebek haberi onu kesinlikle sarsmıştı.

Sanki saatler içinde yaşlanmıştı.

Bunu ona yapan bendim.

Ve o, Meriç'e kızgındı.

Oysa Meriç'in bana dokunmaktan başka suçu yoktu. Buna suç denilirse... Bebeğin tek sorumlusu bendim. Bunları ona söyleyecektim ama önce biraz alışmasını beklemeliydim. Alışmaktan çok kabullenmesini belki de.

Olaylardan bihaber olan Nursena Hanım telaşla beni odama çıkardıktan hemen sonra, babam onu yanına çağırmıştı. Semih benimle beraber kalmıştı. Pijamalarımı alıp banyoya geçtim ve üstümü değiştirmeye başladım.

Söylediğimi yapıp, "Nihayet benimle iletişim kurmayı tercih ettiniz, Meriç Bey," dedi.

"Benim iletişim anlayışım biraz farklıdır, Haluk Bey."

"Amca de lütfen."

Gömleğinin kollarını kıvırırken bana doğru geliyordu. Niyetimi açıkça belli ediyordum ve onun da anlaması olması beni rahatlatmıştı.

"Çok sinirliyim," dediğimde elini kaldırıp yüzüme yumruğunu geçirdi.

Siktir! Çok sertti!

"Ben size yardımcı olurum," derken sesinde bir kahkaha kırıntısı vardı. Yerden doğrulup elimi kaldırdım ve öylece durdum. Gülerek "Ne oldu?" diye sorduğunda elimi indirdim.

"Bunun sizinle ilgisi yok. Sizinle kavga edemem. Sikik bir hapın işlev görmemesi yüzünden hayatım bir kez daha darmaduman olacak," deyip arkamı döndüm ve Haluk Bey için kalkan yumruğumu duvara geçirdim. Bir kez daha vurmak üzereyken, büyük bir el bileğimi tutup buna mani oldu.

"Biraz hava alın, Meriç Bey. Düzelmeyecek hiçbir şey yoktur."

Bu o kadar kolay değildi. Hâlâ öfkeli olduğum küçük bir çocuğun, inat etmeyi bırakıp, karnındaki şeyi aldıracağını sanmıyordum. Siktiğimin vicdanının bir an olsun onu terk edeceğine olan inancım sıfırın altındaydı.

Haluk Bey havadaki elimi indirdiğinde inleyerek başımı duvara yasladım.

Ben onunla ne yapacağıma karar verememişken, sarhoş olduğu için ve o çocukla görüştüğü için ona kızmıyken, üstüne bir de bu çıkmıştı.

"Her şey düzelir, Meriç Bey."

Her şey bir şekilde düzene girerdi ama bu geri dönüşü olmayan bir şeydi. Kayla tüm hayatımızı değiştirecekti. Seçim bu sefer onun ellerindeydi. Sonucu çoktan belli olan seçim.

Ona bunu yaptığıma inanamıyordum. Onu kirli hayatıma dâhil etmem yaptığım en büyük hata değilmiş gibi, daha da derine çekmiştim. Şimdi ona hiçbir şeyi geri verecektim. Hayatındaki iyiliğin hepsini ondan çalmıştım. Hayatını biliyordum. Yaşadıklarını anlayabiliyordum. Benim gibi birini neden sevdiğini bile anlayabiliyordum. Bunları bile bile ondan yararlanmıştım. Onun eksikliklerini kullanmıştım. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Onun normal bir geleceğe sahip olması gerekirken, ben onu kendime hapsetmiştim.

Şimdi...

Şimdi her şey için çok geçti.

Bir daha asla eskisi gibi hissedemeyecekti.

Ağzında bir şeyi evirip çeviriyordu. Kayla uyanmıştı muhtemelen. Tüm gün telefonumu açmamıştı ve o piçle sarmış olmuştu. Daha başka neler yapmıştı ki? Semih'i böyle kızdırdığına göre, yaptıkları bunlarla sınırlı değildi.

"Kapatıyorum."

"Dur. Önemli bir şey. Sadece adam olmanı bekliyorum haberin olsun."

"Siktir!"

İkimiz de aynı seviyelerde dolanıyorduk. Adamlığı ondan öğrenecek değildim.

"Kayla hamile."

Bedenim bir anda buz kestiğinde telefon elimden düşmek üzereydi. Semih'in sesi beni biraz olsun kendime getirirken, söylediği şeyi iki kere tekrarladı.

"Duydun mu beni?"

"Duydum. Sonra ararım," dedikten sonra telefonu kapatıp deri koltuğun üstüne oturdum. Sekreter kız kapıyı çalıp içeri girdiğinde, ayağa kalkıp "Sana gir diyen oldu mu?" diye bağırdım. Yanakları hemen kızarırken ağzını açacak oldu ama "Çık dışarı!" diyerek onu kovunca, titreyen dudaklarını birbirine bastırıp dışarı çıktı.

Siktir! Siktir! Siktir!

Bu olamaz.

İmkânsız.

"Lanet olsun!"

Ayağımı koltuğa vurduğumda duvara doğru kaymıştı.

Elimi saçlarımın arasından geçirirken bunun nasıl olabileceğini düşündüm.

Ona her gün hatırlatmıştım. Her gün bana içtiğini söylemişti. Korunmuştuk. Lanet olsun! Bunun olmaması

gerekiyordu. Daha önce hiç olmamıştı. Siktir! Daha önce hep prezervatif kullanmıştım. Hepsi zaten tek gecelikti ve ne zaman olduğu belliydi. Ama Kayla ile belirli bir zamanı yoktu. En iyisi o haplardı ya da ben öyle sanmıştım.

Lanet olsun!

Siktiğimin haplarının bir boka yaradığı yoktu.

O şeyi asla aldırmazdı. Kayla böyle bir şey asla yapamazdı. Onda öyle bir mantığın devreye girmesine müsaade edecek mekanizma bile yoktu. Duygulardan ve vicdandan ibaretti.

Siktir ya!

Bunların hepsinin bizim başımıza gelmesi gerekiyor muydu?

Bağırarak çalışma masasının ayağına doğru bir tekme attıktan sonra masanın üstündekileri elimde devirdim.

Tabii ki bizim başımıza gelmek zorundaydı. Tabii ki siktiğimin şanssızlığı bizi bulacaktı. Dünyada sorundan kurtulamayan başka iki insan var mıydı ki?

"Meriç Bey?"

Gözlerimi devirerek kapıya doğru döndükten sonra ellerimi belime koydum. Şirketin yöneticilerinden Haluk Bey, bana ve odanın içine endişeyle bakıyordu.

"Yalnız kalmak istediğimi çok net bir şekilde belli ettim.O sekreter olacak kız size söylemedi mi?" diyerek dişlerimin arasından soluduğumda, o da benim gibi ellerini beline koydu.

"Siz bana emanetsiniz. Bir sorun varsa halledelim."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bastırarak ısırdıktan sonra ellerimi belimden ayırdım. "Kapıyı kapatın o zaman."

16

Meriç'ten...

İlk fırsatta beni yine hayal kırıklığına uğratmıştı. Her seferinde bir daha yapmayacağını söylüyor ve yine yapıyordu. Çünkü hâlâ çocuktu.

Onu acısıyla yüzleşmesi, güçlü olması için yalnız bırakmıştım ama o kolaya kaçıp sarhoş olmayı seçmişti. Duygularını kontrol etmeyi bilmiyordu. Nasıl güçlü olacaktı o zaman? Aptal kız!

Sarhoş olması yetmiyor, bir de o piç ile...

Telefonumun sesi iç sesimi sustururken, oturduğum yerden kalkıp telefona uzandım.

"Ne var?"

"İyi, telefonu açtın neyse ki."

"Uzatma da söyle."

Birkaç saniye öylece bekledi. Sıkılmaya başlamıştım.

"Neredesin sen?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim.

ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Meriç bu yükün altına girmez."

Arkamdaki yastığı düzeltip yaslandıktan sonra, "Hayır, bunu düşünmedim," dedim.

Bana dönüp şaşkınca bakarken "İyi," dedi.

Konuştukça onu daha da korkutuyor gibi gözüküyordum. Aklım karnımda bir bebek olduğunu idrak etmeye çalışırken Semih'i dinlemek zor oluyordu. Belki daha fazla düşünerek konuşmalıydım.

"Semih, ben ondan bir şey beklemiyorum."

"Bekleme zaten. Bak. Etrafına bak. Burada mı? Hayır. Sizin düzensiz bir ilişkiniz var. Çocukça kavgalar ediyorsunuz. Egoist bir manyaktan çocuk yapmayı nasıl düşünürsün?"

"Bana bağırma lütfen."

Yanıma gelip oturduktan sonra elimi tuttu.

"Daha canlı bile sayılmaz, Kayla. Onu aldırabilirsin."

Bu sefer daha sakin konuşmuştu.

Kafamı iki yana sallayıp "Hayır," dediğimde gözlerini devirdi.

"Seni ikna edecek tek kişi, bunun sorumlusu olan adam zaten. Baban onu bulup öldürmeden, ben haber versem iyi olacak."

Elini tutup onu durdurdum. "Hayır. Anlatma. Bunu bilmek zorunda değil," diye itiraz ettiğimde bana deliymişim gibi baktı.

"Aklın yerinde değil. Mideni yıkadılar ama hâlâ sarhoşsun," deyip elimi bıraktı ve ayağa kalktı. "Zaten Caner'in yanında olduğunu öğrenip küplere bindi. Sinirden seni ve şehri terk etmeden onu durdursam iyi olacak," dedikten

sonra telefonunu cebinden çıkarıp kapıya doğru yürüdü. "Dua et ale çoktan şehir dışına varmış olmasın. Ankara'ya beyler."

Kapı sesini duyduğumda gözlerimi kapadım.

Öğrenmiş ve sinirlenmişti.

Ona nereye gideceğimi haber vermemiştim. Caner yanındaydı ve sarhoş olup midemi boşaltmıştım.

Bunlar onun sinirlenmesi için yeterliydi. Telefonumu çaldırmam, Caner'i oraya benim çağırmamış olmam onun umurunda değildi. Sonuçta bunları yaşamıştım ve onun haberi yoktu. Suçlu ona göre tamamen bendim.

Üstelik hamile olduğumu bilmiyordu bile.

Hamile...

Gözlerimi açtıktan sonra ellerimi kaldırıp karnımın üstünde tuttum. Gerçekten var mıydı? Doktorlara göre, evet.

Karnıma dokunmadan ellerimi yatağa indirdikten sonra gözlerimi tavana diktim.

Annem delirecekti. Babamın yüzüne nasıl bakacaktım? Neşe sinirden bana söylemediğini bırakmayacaktı. Semih bile bana kızmışken...

Bunlara değer miydi?

Bakışlarımı tekrar karnımın üzerine diktim.

Ondan bir parçanın içimde olduğunu bilmek o kadar özeldi ki... Gözümden yanağıma akan sıcak yaşın çeneme doğru inmesine izin verdim.

İkimize ait bir şey tüm olanlara değerdi.

Peki ya Meriç'in gitmesine değer miydi?

Zaten gidecekti.

Sadece bunu biraz daha hızlandırmıştım.

Onun bir parçasıyla...

olacaktı. Anlatmaya çalışsam, yine onu suçlayacağım, onun da yine kendini suçlayacağı bir duruma geri dönecektik.

"Doktor bana ne söyledi biliyor musun, Kayla?"

Kafamı iki yana salladığımda babam ellerini beline koydu. Stresli gözüküyordu. Terlemişti. Kendimi suçlu hissetmemi sağlayan bakışları vardı.

"Benim küçük kızımın bünyesine fazla alkol aldığını söyledi. Sonra ne dedi, biliyor musun? Endişelenmeyin, beyefendi," dedi doktoru taklit eder gibi.

Semih elimi daha fazla sıkarken, babam bir elini belinden çekip alnındaki terleri sildi.

Alkol almamın onu bu kadar yıpratacağını bilseydim, buraya ilk geldiğimde yaptığım 'babamı hüsrana uğratma' planımda, Meriç ile takılmak yerine bar bar gezmek olurdu.

"Endişelenmeyin, beyefendi. Kızınız da, bebeği de sağlıklı dedi."

Babamın söylediklerinden sonra kulaklarıma bir buz kütlesi yerleştirilmiş gibi hissettim. Biraz önce duyduğum tüm sesler kesilmişti. Sadece uğultu vardı. Sözcükler kafamın içinde çoğalarak gezinirken, tek bir tanesi öne çıkıyordu.

Bebek.

Benim bebeğim mi vardı?

"Tebrikler, kızım."

Babam alıngan bir tavırla arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Saniyeler sonra kapının kapanma sesini duydum.

"Bu imkânsız!"

Semih yanıma oturup, inleyerek elini saçlarından geçirdikten sonra, "Doktorlar söyledi, Kayla," dedi.

Bakışlarımı daldığı yerden kurtarıp Semih'e baktım.

"Ben test yaptım. Sonra düzenli bir şekilde her ay regl oldum. Sadece... Bu ay olmadım ama daha var zaten..."

Utanmadan Semih'e her şeyi söylediğimde kafasını iki yana salladı.

"Bilmiyorum, Kayla. Yanılmış olamazlar herhalde. Şaka yaptıklarını hiç sanmıyorum. Hazır olmadığını söylediğinde aldırabilirsin zaten."

"Hayır."

Yorgun bir halde konuşurken, benim bir anda onun lafını kesmemle bakışlarını bana çevirdi.

"Bir yerlerde okumuştum. Kadınlar hamile kaldıktan sonraki ay, pek sık görülmese de regl olmaya devam ediyormuş ve testler bazen yanlış çıkabiliyormuş. Öyle olmuş olabilir ama bu beklenmedik bir bebek değil," diye açıkladığında kaşlarını kaldırdı.

Semih inanmazca bana bakarken yüzünde dehşet verici bir ifade belirdi. "Meriç ve sen kafayı mı yediniz?"

O neredeydi?

Beni hiç merak etmemiş miydi?

Ama soramazdım.

"Hayır. Aslında bu benim seçimimdi. Meriç'in bunu istediğimden bile haberi yoktu."

Semih oturduğu yerden kalktığında, yüzündeki ifade bir seviye atlayıp daha da dehşet verici olmuştu.

"Kahretsin! Kayla, sen... Delirdin mi?"

Yattığım yerde doğrulmaya çalıştım.

"Ne halt edeceksin, ha? Hem de Meriç olmadan? Ne sandın, senin yanında durup bebeğine babalık yapacağını mı? Biberon tutmayı bile bilmez o! Bırak biberonu... Ah! Kahretsin! Kayla, o kaçar. Çocuk... Bahsettiğin şeyin

"Sana içki içmeyi yasaklamak gerek," dediğinde hâlâ öğürüyordum. Ağzımdaki tat midemi daha fazla bulandırırken öksürmeye başladım.

"Bu iğrenç," dedikten hemen sonra ağzıma gelen yeni bir dalgayla inleyerek tekrar öğürdüm.

"Babanı arasam iyi olacak."

Öğürmeye devam ederken, ağzımdan saçtığım iğrençliği görmemek için gözlerimi kapamıştım ama elini tutup başımı salladığımda durduğunu düşündüm.

Nefes alıp, "Semih. O gelsin," dedim ve yeniden öğürdüm.

Ne olursa olsun beni yargılamadan önce yanımda olacak tek kişi oydu.

***

Gözlerimi açmadan önce, saniyede bir öten sesin gıcıklığıyla yüzümü buruşturdum.

"Uyanıyorsun."

Yorgun bir ses duyduğumda, en son ne olduğunu düşündüm. Şu an hastanede olduğumu aklıma sokan saniyelik ses sinirlerimi bozarken, daha öncesinde ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Kayla."

Semih'in sesini duyduktan hemen sonra biri elimi tutmuştu. Semih buradaydı. Onu çağırmıştım çünkü. Caner... Ona ben söylemiştim Semih'i çağırmasını. Caner'in benim yanımda ne işi vardı ki? Alnımı kırıştırıp düşünmeye zorladım kendimi. Görüntüler teker teker gözümün önünde belirirken, göğsümde hissettiğim sıkışıklıkla burnumdaki sızı geri gelmişti. Ağlamaya başladığımda Semih'in eli parmaklarımı daha sıkı sardı.

"Geçti, sarı. Ben yanındayım."

Semih'in dudaklarını alnımda hissettiğimde, burnumu çekerek "O öldü," dedim.

Saçlarımı okşadığını zar zor hissettim.

"Lütfen artık ağlama."

Bay Harrington'ın gitmiş olduğunu kabul edemiyordum. Onu son bir kez görememiştim bile. Ben ilk defa birini kaybediyordum. Buna inanamıyordum. Bir yerlerden çıkıp gelmesini bekliyordum ama gerçekten gitmiş olması fikri bile beni büyük, karanlık bir boşluğa itiyordu.

"Kayla."

Babamın sesini duyduğumda içimi çekerek gözlerimi açtım. Semih yanıma geçerken elimin tersiyle gözlerimi sildim. Babamın burada ne işi vardı? Bakışlarımla odada Caner'i aradım ama yoktu.

"Sana kim haber verdi? Baba, özür dilerim. Ben... Bir şey olmaz sandım," diye açıklamaya çalıştım.

"Mideni yıkadılar."

Kafamı salladım. "Özür dilerim. Bir daha asla olmayacak."

"Olamaz zaten, Kayla!"

Yeniden kafamı salladım. Burnumu bir kez daha çekerken, ondan utandığım için bakışlarımı kaçırdım. Sarhoş olmuş bir kızı vardı. Benden bunu beklemiyordu ama ben ona bunu yaşatmıştım.

"E-evet. Olmayacak." Babam hızla arkasını dönüp, elini saçlarının arasından geçirdiğinde "Baba, özür dilerim. Bay Harrington..." diye açıklama yapmaya çalıştım ama yeniden bana döndüğünde sustum. Bay Harrington'ı tanımadığını hatırladım. Söyleyeceklerim onun için anlamsız

Şu an evimde oturmuş, çikolata yiyip ağlıyor olurdum.

"Senin bir suçun yok, Kayla."

Kafamı iki yana sallayıp "Hepsi benim yüzümden," dediğimde elimi tuttu.

"Öyle olsa bile buna değer." Kafamı çevirip ona baktığımda gülümsemeye çalıştı. "O gün bunlar yaşanmasaydı, senin peşine takılmayacaktım. Seninle tanışamayacaktık. Ben yine o çöplükte olacaktım ama şimdi bir umudum var. Sen hiçbir şey yapmadan bile bana iyi geliyorsun. Sana bakıp, iyi olabileceğime inanıyorum. Çünkü sen bana kaybetmişim gibi bakmıyorsun. Diğer herkes bana öyle bakarken, sen kurtulabilirmişim gibi bakıyorsun." Yanağıma doğru uzanıp dudağımın kenarını öptükten sonra "Teşekkür ederim," dedi.

Dudakları tenime her değdiğinde kendimi özel hissetmeme sebep oluyordu. Zarar vermekten korkarmış gibi, endişeli ve masumca dokunuyordu. Eskiden belki bunu hak ediyordum ama şimdi üzerimdeki beyaz elbisenin her tarafı siyahmış gibi hissediyordum.

Yakasını tutup, uzaklaşmasını engelledim. Elimi kaldırıp, parmaklarımı gözünün altındaki morlukta gezdirdim. Gözlerini kırpmadan beni izlerken, parmaklarımı çenesindeki morluğa doğru indirdim.

"Sarhoşken senden yararlansam bana yine değer verir misin?" diye sorduğunda gözlerine baktım. "Tabii ki değer verirsin, çünkü sen Kayla'sın," dedikten sonra belimi tutup beni kendine çekti. Dudağıma değmeden, biraz önce öptüğü yeri yeniden öptükten sonra, yumuşak dokunuşlarını çeneme doğru indirdi. Bunu nasıl yapıyor bilmiyordum ama kendimi eskisi kadar masum hissetmemi sağlıyordu.

Ellerimi omzuna koyup onu ittirdiğimde, dudaklarını çenemden ayırıp bana baktı. Elimi boynundaki izin üzerine çıkardığımda "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"O senin hatıran, cici kız. Onu hep taşıyacağım," deyip sırıttığında "Bakabilir miyim?" diye sordum.

Sırtını koltuğun arkalığına yaslayıp başını geriye attığında, dizlerimi koltuğun üstüne çekip ona doğru kaydım. Daha önce yakından görmeme hiç izin vermemişti. Kimsenin bakmasına izin vermemişti. O kızın bakışları ne zaman boynuna inse eliyle saklamıştı.

Ona doğru uzandığımda belimi tuttu.

İşte oradaydı.

O korkunç kalıcı iz boynunun en güzel yerinde, kıvrımın üzerindeydi. Parmaklarımı üstünde gezdirirken "Acıyor mu?" diye sordum.

Gülümsedi. "Öpersen geçer."

Benim sebep olduğum şeyi saklıyordu. Ona, ondan kurtulma imkânı sunduğum halde, benim hatırammış gibi saklıyordu.

Boynuna doğru eğildim.

"Dudaklarına mühürlersen daha özel olur."

Parmaklarımı omzuna doğru indirirken dudaklarımı izin üstüne bastırdım. Neden yaptığımı bilmiyordum. Sadece yapmak istemiştim. Gözlerim kararmaya başladığında başımı kaldırdım.

"Midem yanıyor."

"Ah! Kusacak mısın?"

Fokurdama boğazımdan yukarı doğru çıkarken, boğuk bir sesle "Sanırım," dedim. Hızla başımı yere eğip, ağzıma gelen şeyi öğürerek kustum. Caner saçlarımı tutup

"Ben daha önce kimseyi kaybetmedim. Babam yoktu ama hiç tanımamıştım zaten. Kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum." Elimi göğsümün üstüne koyduktan sonra "Burası. Çok acıyor," dedim ve gözümde birikten sıcak yaşların düşmesine izin verdim.

"Hey, ağlama lütfen," deyip ceplerini kontrol etmeye başladığında burnumu çekip başımı salladım.

"Sanki çıkıp gelecekmiş gibi." Caner'in uzattığı peçeteyi alıp burnumu sildikten sonra, parmaklarımı gözüme bastırıp yaşların akmasını engelledim. "Bu acı geçecek mi?"

Başını yere eğip saçını karıştırdıktan sonra "Alışacaksın," dedi.

Yani geçmeyecekti. Soğuyacaktı. Soğuyup orada kalacaktı. Ama şu an o kadar sıcaktı ki göğsümü yakıyordu.

"Yine kiminle kavga ettin?" diye sordum acıyı unutmak isterken.

"Kimseyle."

"Sarhoş olabilirim ama olmayan şeyler görecek kadar değil. Yüzün yine mor rengine kavuşmuş," deyip ona döndüğümde başını yerden kaldırdı.

"Önemli bir şey değil."

"Meriç mi?"

"Hayır."

"Bora?"

"Hayır."

"Peder?"

"Hayır, Kayla. Değil."

Koltukta kayıp, ona doğru yaklaştım. "Neden kavga ettin, aptal? Babam seninle kavga et diye mi bu kadar ilgileniyor?"

"Kavga etmedim!"

Meriç'in kavga etmedim demesi, 'birini dövdüm' anlamına geliyordu. Caner'i biri mi dövmüştü?

"Kim yaptı?"

İnleyerek "Tunç, nerede kaldı bu çorba?" diye bağırdı.

"Söyledim. Öğle molasında getirecekler."

Onu boş verip, Caner'e doğru biraz daha kaydıktan sonra "Kim?" diye sordum.

"Babam. Mutlu musun? Benim babam seninki kadar bana değer vermiyor!"

"Bir şey mi oldu?"

Kafasını iki yana sallayıp, "Çok soru soruyorsun!" diye şikâyet ettiğinde, başımı eğip yüzüne bakmaya çalıştım.

"Şey... İz için bir şey dedi mi? Onun için yardım edebileceğimizi biliyorsun."

Kafasını kaldırıp delici bakışlarıyla bakarken "Bana onu yapmasına izin verdim diye vurdu. Kayla? Sence onun geçmesini umursuyor mu?" dediğinde dişlerimi birbirine bastırdım.

Bunun yüzünden bir de babası mı ona vurmuştu?

Benim yüzümden vücudunda kalıcı bir iz taşıdığı yetmiyormuş gibi, bir de babası mı ona vurmuştu?

Başka biriyle kavga etmesi o kadar önemli değildi ama babasının ona vurduğunu asla unutmayacaktı. Buna ben sebep olmuştum. O lanet gün, o lanet kafeye gitmeseydim, en başından böyle mekânlardan uzak dursaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Ne alkol alacak, ne sigara dumanı üzerine sinmiş kıyafetlerle gezecek, ne de birine benim yüzümden zarar gelecekti...

Hiçbiri olmayacaktı.

bardağa döktükten sonra, "Al bakalım, kötü kız," dedi dalga geçercesine.

"Telefonumu çaldırdım. Bir arkadaşımı kaybettim. Erkek arkadaşım çocukluk arkadaşını mutlu etmenin derdinde. Daha kötü bir gün olabilir miydi?" diye sorduğumda başını eğerek gülümsedi.

"İçmekten vazgeçtin sanırım."

"Hayır. Söyledim ya, daha önce de içtim. Ne yani, tüm bu barmenler dert dinler olayı yalan mı? Bence iyi arkadaş olabiliriz. Çevremdekilerin dediğine göre, tanıştığım kimseden kopamıyormuşum," deyip tebessüm ettiğimde "Çok konuşuyorsun," dedi.

Bardağı kaldırıp kafama diktim. Boğazımdaki acıyı ve tadı düşünmeden yutkunduktan sonra boş bardağı barın üstüne bıraktım. Yeniden doldurulmuş bardağı bu seferara vererek, üç yudumda bitirdim. Bana arkasını dönüp işini yapan barmene Bay Harrington'ı anlatırken, duvardaki saatten yarım saatin geçtiğini görebiliyordum.

Dördüncü bardağı elime aldığımda düşürmek üzereyken, başka bir el uzanıp bardağı çekti. Kafamı kaldırıp baktığımda, mor bir surat ve bir çift renkli gözle karşılaştım.

"Sonunda bu kızı susturacak birileri gelmiş."

Barmene dönüp, "Aramızda bir arkadaşlık ilişkisi kurulduğunu sanıyordum," dedim.

O sırada Caner "Ne oluyor sana, Kayla?" diye sordu.

"Hiç," deyip elindeki bardağa uzandığımda almama izin vermedi.

"Bir deli mi ne ölmüş. Erkek arkadaşı da güzeller güzeli çocukluk arkadaşının yanındaymış. Ha, bir de telefonunu

çaldırmış. Ailesinden kimseyi tanımadığım için seni çağırdım."

"Bir deli değil, Bay Harrington öldü," diye düzeltttim.

"Kayla, sarhoşsun. Neden buraya geldin?"

Caner'e dönüp "Seni ilgilendirmez!" dedikten sonra, başımı barın üstüne yaslayıp gözlerimi kapadım.

"Seni eve bırakayım."

Caner'in eli belime dolanınca, kafamı kaldırıp taburelerden inmeye çalıştım. Ayağım bir yerlere takıldığında Caner beni tutup dengemi sağlamama yardım etti. O kadar da kötü değildim, sadece düz durmayı başarabildiğimi sanmıyordum.

"Bana yaslan."

"Gitmek istemiyorum."

"Aslında haklısın. Tunç, bir çorba sipariş etsene. Bir de kahve."

"Tamam."

İsminin Tunç olduğunu şimdi öğreniyordum. Oysa yarım saate yakın sohbet etmiştik. Belki de sadece ben konuşmuştum.

Caner'in beni getirdiği yer, barın iç taraflarında kalıyordu. Birlikte deri koltuğa oturduğumuzda, "Birazdan kendine gelirsin," dedi.

"Ona Bay Harrington öldü dedim. O da bana 'Herkes bir gün ölecek,' dedi."

"Mantıklı," diyerek onu destekledi.

Erkeklerin hepsi bu kadar duygusuz muydu? Bay Harrington öyle değildi. O duyarlı bir beyefendiydi.

"O kimsesiz değil. Ben varım. Onun arkadaşı." Gözlerimi kapatıp içimi çektim. Sonra tekrar Caner'e baktım.

olduğuna inanamıyordum. En ihtiyacım olduğu anda gitmesine inanamıyordum.

Birinin önümden hızla koştuğunu hissettiğimde kafamı kaldırdım. Yerdeki telefonum yoktu. Koşup giden bir çocuk vardı. Burnumu çekip oturduğum yerden kalktıktan sonra arkasından baktım ama ağzımı açıp bağıramadım bile. Kim beni duyup onu durduracaktı ki? Daha öğlen bile olmamıştı. Burnumu çekerek yürümeye başladığımda elimin tersiyle gözlerimi sildim.

Sadece biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Hata yapacağımı biliyordum ama son zamanlarda iyi bir insan olma yolundan fazlasıyla uzaktım zaten. Bir taksiye atlayıp gideceğim yeri tarif ettikten sonra, arkama yaslanıp burnumu çeke çeke camdan dışarıyı izledim.

Taksi durduğunda ücretini verip kendimi dışarıya attım. Bu sokağı biliyordum. Karşılıklı barların olduğu küçük bir sokaktı.

Bu şehirde hayatımın en güzel, eğlenceli, doyurucu günlerini geçirmiştim. Hayatıma renk katmıştı ama beyaz elbiseme her defasında siyah bir leke saçramıştı. İçki içilen bir yerde bulunmam bana zarar vermez sanıyordum. Sonuçta ben ne istediğini bilen biriydim. Bir kere denemekten zarar gelmez diyerek bir lezbiyenle dans etmiştim. Bilinçaltım buna yavaş yavaş alışmıştı ve şimdi hiçbir teklif olmadan kendi isteğimle buraya gelmiştim.

İçeri girip bara doğru yürürken, başka kimsenin olmadığını fark ettim. Bu saatlerde birilerinin olmasını da beklemiyordum zaten. Sadece barmen... Ve ben.

Tabureyi çekip oturduktan sonra, "Sarhoş olabileceğim bir şey verir misin?" dedim. Sırtı bana dönük olan

barmen "Bu saatte mi?" diye sorduğunda "Evet," diye mırıldandım.

Bana baktığında gözlerini büyütmüştü. Beni incelemesine izin verirken bakışlarımı ondan ayırmadım.

"Bak, kızım... Aldatıldın herhalde. Sonra da gözlerini böyle morartacak kadar ağladın. Ama benden bir tavsiye, burası sana göre değil. Ne bileyim, eve gidip müzik aç ve çikolata falan ye."

Kendini çok zeki sanıyordu herhalde.

"Aldatılmadım. Aslında teorik olarak şu an sevgilim sayılan çocuk, benim yanımda olmak varken; güzeller güzeli çocukluk arkadaşına gidiyor ama aldatılmış sayılmam. Bira istiyorum. Aslında dur... Onu sevmiyorum. Ah! Ben hiçbirini sevmiyorum ki!" dedikten sonra dirseğimi barın üstüne koyup, başımı yumruk yaptığım elime yasladım.

Sarışın barmen kuruladığı bardakları dizerken çarpık bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Tanrım! Çöplüğe düşmüş prenses gibisin. Sana bir şey vermeyeceğim."

Sırtımı dikleştirerek kaşlarımı çattım. Elimi çantama atıp para çıkardıktan sonra barın üstüne koydum.

"Daha önce de içtim, tamam mı? Ve reşit olduğuma emin olabilirsin. Ne doğum günüydü ama. Sanki ben hariç herkes o günü bekliyormuş. Üstelik sandığın kadar iyi biri değilim."

Tek kaşımı kaldırıp onu ikna etmek için bakarken "İnan bana," dedim.

Gülümseyerek bir bardağı barın üstüne koyduktan sonra arkasını döndü. Tekrar bana doğru döndüğünde elinde bir şişe vardı. Üzerinde 'Votka' yazan şişeden

Elimi uzatıp omzuna koyduğumda boğazından kaba bir homurtu çıktı.

"Bay Harrington..."

Adam bana doğru dönünce, o olmadığını anladım ve cümlem yarıda kesildi. Yüzümdeki gülümseme söner-ken, huysuz adam kırıştırdığı yüzünü benden bir an ol-sun ayırmadan "Kim kim?" diye sordu.

Bir adım gerileyip onu inceledikten sonra, üzerindeki kıyafetlerin benim aldıklarım olduğuna emin oldum.

"Bu kıyafetleri ben almıştım. Bay Harrington için."

Adam zaten buruşuk olan yüzünü biraz daha buruş-turduktan sonra, "Bana hırsız mı diyorsun?" diye sorup bastonunu kaldırdı.

Birkaç adım daha geriye gittim.

"Bay Harrington nerede?"

"Şu kıyafetlerin sahibi olan deliyi mi diyorsun? Öleli çok oldu. Ben de kokmadan kıyafetleri aldım."

Kulaklarım adamın söylediklerini işittiğinde burnumda bir sızı hissettim. Homurdanarak arkasını dönüp gider-ken, ona yetişip kolunu tuttum. "Ne var be?" diye huy-suzca söylenirken önüne geçtim.

"Ölemez! Çaldın mı? Söyle seni şikâyet etmeyeceğim."

"Bir de bana yalancı mı diyorsun, seni şımarık kız? Öldü diyorum. Şimdi deliler cennetinde keyif sürüyor-dur senin beyefendi," deyip kolunu çekti.

"Hayır!" diye itiraz ettim.

"Senin de pek farkın yok. Aynı yerde buluşursunuz," dedikten sonra homurdanarak yürümeye başladı.

Söylediği şeylerin gerçeklik payı bile beni sarsmıştı. Burnumu çekerek bir ağacın altına doğru sürükledim

kendimi. Çimlerin üzerine oturup, titreyen ellerimle ce-binimden telefonumu çıkardıktan sonra Meriç'in numara-sını tuşladım.

"Efendim."

Uykulu sesini duyduğumda, titreyen dudaklarımı ara-layıp "Gelebilir misin?" dedim. Çoktan ağlamaya başla-mıştım bile.

"Ne oldu, Kayla?"

Neden sadece gelmiyordu da nedenini soruyordu ki?

"Bay Harrington... Ölmüş, Meriç," deyip hıçkırdığımda inlediğini duydum.

"Herkes bir gün ölecek. Kimsesiz bir adam için ağ-lama, Kayla."

"Gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Elimin tersiyle gözlerimi sildim.

"Eve git şimdi. Birkaç saat işim var. Sonra geleceğim."

"Meriç... Sana Bay Harrington ölmüş diyorum."

Hıçkırıklarımın arasında konuşmaya çalışmak beni yormuştu. Bir kez daha içimi çektim. O, bu şehirde sev-diğim ilk adamdı. Tüm şehre lanet ederken beni gülüm-seten tek kişiydi. Beni anlayan, hayatın değerini öğreten tek kişiydi. Kimsesiz değildi o. Ben vardım. O benim ar-kadaşımdı.

"Evet, duydum. Hayal'in kardeşini gezdireceğime dair büyükanneme söz verdim. Yoldayım şimdi. Eve dön. Ge-leceğim."

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıp bağırarak yere attıktan sonra, başımı dizime yaslayıp ağlamaya başladım. Meriç'e en ihtiyacım olduğu zamanda karşıma o kızın çıkmasından nefret ediyordum. Bay Harrington'ın ölmüş

yoktur. Sadece... Kimin sınırları içindeysen onlar için değerlisindir.

Ait olduğun yerde ise, yaptığın her şeyin bir anlamı vardır. Kendin için ya da yanındakiler için yaptığın her şey, var olmana anlam katan şeylerdir.

Meriç ile olmam tesadüf değildi. Her şeyin bir nedeni vardı. Onunla karşılaşmamın nedenini çocuk yapma düşünceme bağlayıp, kendimi haklı çıkaracak kadar aklımı yitirmemiştim. Sadece her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyordum.

Onun, bana ait olduğum yeri gösteren ve sonra giden biri olmasını istemiyordum. O, bundan daha özeldi.

Belki erkendi. Belki değil...

Gerçekten erkendi. Çok erkendi. Çok çok erkendi.

Ama bazen erken olması geç olmasından daha iyi olurdu.

Psikologa gidip kafa karışıklığımla ilgili hiçbir şey anlatmayışım ve kafamın daha çok karışmasının üstünden bir gün geçtiğinde her şey daha normaldi.

Sınav dönemine çok yaklaştığımız için artık çoğu kişi okula gitmeyip son hazırlıklarını yapıyordu. Bense evde durup sürekli ders çalışmak yerine, sabahları evden kaçıp temiz hava alıyordum. Benim sahilde oturup denizi izlediğim zamanlarda rakiplerimin soru çözdüğünü biliyordum ama açıkçası pek umurumda değildi. Onlar gençliklerini istedikleri kadar kitapların başında geçirebilirlerdi. Benim annem onlarda yoktu ve benim annem kesinlikle her yaşımın tadını çıkarmam taraftarıydı.

Meriç bile alışmıştı benim her sabah sahilde bir saat geçirmeme. Uzun zamandır Bay Harrington'ı göremiyordum ve her sabah onu görürüm diye umut ediyordum.

Belki de benim yürüyüş yaptığım saatlerde uyanmıyordu. Günün diğer saatlerinde de ben sahile gitmiyordum. Ders çalışıyor ya da kendimi buna zorluyordum.

İlk zamanlar Meriç de benimle geliyordu ama ben bunu her gün yapınca, diğer insanlara olan güvensizliğini bir kenara bırakıp uyumayı tercih etmişti. Yine de anlaşmamız üzerine ona nereye gittiğimi haber veren bir mesaj atıyordum.

Bu anlaşmayı onun nereye gittiğini öğrenmek için kabul etmiştim ama o kadar da ilgi çekici değildi. Lisenin son yılı stresi her ne kadar ona vurmasa da, daha iyi bir üniversite için sürekli kendini geliştirmeye çalışıyordu. Ya evde ya da öğretmeninin yanında oluyordu. Kemik Bar-Kafe'ye bile son birkaç aydır sadece üç beş kez uğramıştı. Yasal olmayan partiler de yoktu. Babasının şirketi ona emanet etmesi yüzünden sıkça oraya da gidiyordu.

Kuşlara yem atan adamdan gözlerimi alıp dalgalara bakarken, bir başka adam dikkatimi çekti. Sevinçle yerimden kalktım. Adamın arkası dönüktü ama ona aldığımız kıyafetleri çok iyi tanıyordum. Meriç'le birlikte, 'arkadaş' iken yaptığımız alışverişi unutmam mümkün değildi.

Bay Harrington'a doğru giderken gülümsemekten kendimi alamıyordum. O, bu şehirde beni yargılamadan anlayacak tek kişiydi. Belki bir bebek istediğimi öğrendiğinde, evli olmadığım için ahlaksızca bulup bana kızardı ama sebebini duyduğunda beni anlardı.

O gidecek, Bay Harrington! derdim.

Gittiğinde, onunla yaşadığım her şey masal gibi gelecekti. Hiç yaşanmamış gibi. Ama ben öyle olmasını istemiyordum. Hayatımda değerli olan ilk erkeği öylece kaybetmek istemiyordum.

Sıra bana gelene kadar, koridordaki rahat deri koltukta oturup magazin dergisi karıştırdım. Kuaförlerdeki demode saç modellerini gösteren dergiler yerine magazin dergilerini tercih ettikleri için kendimi şanslı hissettim.

Ve sıram geldiğinde, zerre kadar umurumda olmayan bilgilerle dolu dergiyi kibarca kapatıp aldığım yere bıraktım. Heyecanlıydım. On sekiz yaşında ve ilk kez bir psikologla karşılaşacak olan acemi bir kızdım. Her şeyin söylenip söylenmeyeceğini bilmiyordum. Belki de bazı şeyler herkesle paylaşılmaması gereken türdendi. Belki...

İçeri girdikten sonra belki, 'kesinlikle'ye dönüştü. Buraya gelmem bile mucizeyken, ben bu mucizeyi değerlendirmedim. Hiçbir şey anlatmadan odadan çıktım. Okul ve sınav hakkındaki zırvalıklarımı dinleyen psikolog için fazlasıyla sıkıcı olmalıydım. Ona ilgi çekici hikâyeler anlatmak yerine, sınav stresi yaşayan sıradan bir ergeni göstermeyi tercih etmiştim. Hayır. Tercih etmemiştim. Buna mecbur hissetmiştim. Yaptığım şeyin yanlışlığının altında ezilirken, yapmak istediğim şeyin bundan daha yanlış olması beni susmaya mecbur etmişti.

Psikologa ihtiyacım yoktu. Tedavi edilemez bir vakaydım.

Bir günahtan doğmuş çocuktum. Benim de lanetim buydu. Aynı günahı yaşamak mı? Meriç'in buradaki rolü neydi? O masum bir çocukluk geçirmişti. Onun bir laneti yoktu. O lanetini kendi yaratmıştı. İkimizin çocuğu... Ne kadar masum olabilirdi ki? Masum doğabilir miydi?

Tek bildiğim şey, annemden daha iyi bir hayatı hak etmiyordum. O benim yüzümden, hak etmediği bir sürü mide bulandırıcı şeye katlanmıştı. Ben ondan çaldığım hayatta keyif süremezdim. Buna hakkım yoktu.

Üstelik Meriç'i gerçekten seviyordum.

İnsan seveceği kişiyi seçemiyordu.

Şimdi kaldırımlarında gözyaşı dökerek yürüdüğüm bu şehre ilk geldiğimde, burada sevebileceğim bir nokta bile olacağına inanmıyordum. Ben bir noktayı değil, bütün yük bir karanlığı bulup, onun hayatımın her yerine ağır ağır yayılmasına izin vermiştim. Sevebileceğim, birlikte eğlenebileceğim ve başımın belaya girmeyeceği bir sürü insan varken, bir karanlığın içine doğru arkama bakmadan koşmuştum.

Onun karanlığını ben seçmedim. Orası annemin hep içinde olduğuma inandırdığı sahte aydınlıktan daha çok tanıdıktı. Başından beri ait olduğum yer orasıydı. Bu zamana kadar oynadığım oyunda görevim sona ermişti. Gerçeklerle yüzleşmem gerektiğinde seçme şansım yoktu.

Onun karanlığında, ait olduğum yerde, yanlışlar yanlış olarak gözükmüyordu. Onunlayken nasıl düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Sadece onunla birlikte kalmaya devam etmek istiyordum. Hissettiklerim ne duruyor, ne de bitiyordu. Ve böyle devam edeceğini biliyordum. Nasıl bildiğimden emin değildim. Ama biliyordum işte...

Herkesin ait olduğu bir nokta vardır. O noktanın etrafı, noktaya anlam katan çizgilerle doludur. Sınırı aştığında, herkesin dünyasında bulursun kendini. İnsan ait olduğu yeri bulana dek o dünyada yaşar ve bir şeylere anlam vermeye çalışır. Ait olduğu yeri bulduğunda ise o dünya... Anlamsız gelir çoğu zaman. Uyursun, uyanırsın, sınırı aşıp herkesle paylaştığın ortak hayata geçersin ve yaşamını sürdürmek için bir sürü şey yapar ya da hiçbir şey yapmazsın. Milyonlarca insanın içinde bir değerin

durumdu ama ailesinden bir kişinin daha yıkımı Meriç'i paramparça edebilirdi.

Hem zaten bir gün gidecekti. O, bir kızı sevip, onunla bir ömür geçirebilecek erkeklerden değildi. Sevgisi belki bitmeyecekti ama istediği zaman gidecekti. Bazı şeyler ona sıkıcı gelmeye başladığında ya da bazı şeyler ona fazla gelmeye başladığında uzaklaşacaktı.

Ben sadece...

Öylece çekip gitmesini istemiyordum.

O benim için özeldi. O benim her şeyi paylaşmak istediğim tek erkekti ve belki de hep öyle kalacaktı.

Bunu istemenin delice olduğunu biliyordum ama bundan vazgeçmiyordum. Belki herkes beni terk edecekti ama buna değerdi. Onun çocuğunu istiyordum. Bunun için çok erken olabilirdi. Annem üstesinden geldiyse, ben de gelebilirdim. Biraz daha küçüktüm ama yapabilirdim.

Bu kararı Meriç'in büyükannesiyle konuştuğum gün vermiştim. Meriç ailesini ve geçmişini asla terk edemiyordu. O, geçmişte yaşayan bir çocuktu. Geçmişi özleyen bir çocuk ve bu yüzden Hayal ile hâlâ görüşüyordu. Bora, Semih, Ömer... Ne olursa olsun onlardan kopmuyordu. Geçmişinin haricinde görüştüğü hiç kimse onun hayatında kalıcı olamazdı. Tam tersine inanmak aptallıktı. Kendimi kandıramazdım.

O gittiğinde bile ona sahip olmak için buna ihtiyacım vardı. Onun bir parçasına.

Bu yüzden... O hapları almayı bırakmıştım.

Ve hiçbir şey olduğu yoktu.

Banyodan çıktıktan sonra, olağan sınav yılı temposuna geri döndüm. Geceleri vampir hayatı sürüp ders çalışırken,

gündüzleri annemin 'on sekizinci yaşının tadını çıkar' kuralına bağlı kalmaya çalışıyordum.

İkisi birden bana ağır geliyordu. Meriç ve büyükannesi de buna eklenince, kafamın içinde büyük bir düğüm oluşmuştu. Kendimi kurtarmaya ihtiyacım vardı. Yapmak istediklerimin mantıklı hiçbir yanının olmadığını bilsem de, onları yapmayı deli gibi istiyordum. İşte bu yüzden, bir psikologdan randevu aldım. Randevu günü gelene kadar da Meriç'ten uzak durmaya çalıştım. Bu o kadar zor değildi. Ders çalışmayı bahane etmek, sınav yılında her işe yarıyordu.

O gün gelip çattığında mide bulantısıyla uyandım. Yataktan kalkmamak için, uyandıktan üç dakika sonra elimde elliye yakın bahane vardı ve bunların hepsi birbirine bağlı minik sıkıntılardı. Yine de beni yataktan çıkarmamaya yetecek nitelikteydiler. Hepsi küçük küçük detaylar olsa da, sonunda sınava girememeye ya da sınavının kötü geçmesine kadar uzatabiliyordum.

İnleyerek başımı yastığın altına soktuktan üç saniye sonra, yattığım yerden doğruldum ve yüzümü yıkamak için banyoya gittim.

Kendimle mücadelem evden çıkana kadar sürdü. Sonrasında hiç beklemediğim bir kararlılıkla otobüs durağına yürüdüm. Otobüsteki müziğe hapsolmuş yolculuğum ise uyuşturulmuş gibi geçti. Gittiğim yeri ve konuşacaklarımı neredeyse hiç düşünmedim. Otobüsten indiğimde, kıştan kalma soğuk hava yüzüme çarpınca, bir anlığına aklımdan geri dönmek geçtiyse de yapmadım.

Yürüdüm.

Görevimmiş gibi yürüdüm.

"Annem ve ben mutluyduk. Hâlâ da öyleyiz. Bir şekilde babamı tanıdım ve onunla da mutluyum. Evet, geçmişte hepimiz çok acı çektik ama sonunda mutluyuz işte. Annem ve babam birlikte olmasa bile. Düşünsene, ben olmasaydım da bir şekilde ayrılacaklardı ve hayatları tamamen kopacaktı. Ama şimdi... Belki bir gün barışırlar."

Neşe testi çöpe attıktan sonra mutfağa geçtik.

"Hadi artık bir şey yiyelim."

Ağzına kızarttığı patates dilimlerini doldururken, bir yandan da beni dinliyordu. Onu ikna etmeye çalışmak için hayatımın iyi yönlerinden aklıma gelenleri sıralıyordum. Hayatım o kadar da acınası değildi. Ben her zaman sahip olduğum şeylerin değerini bilerek yaşamıştım. Daha kötüsü de olabilirdi ama Neşe her zaman en iyisinin olmasını istiyordu. Kendi hayatı için değil, benim için. Kendi hayatından fazlasını da isteyebilirdi ama o hep var olanla yetinirdi. Benim için bu kadar düşünceli olması bazen canımı sıksa da, kardeşim gibiydi.

"Bir tanem, tabii ki senin var olmanı hiçbir şeye değişemem ama tüm bunlar bu şekilde olmasaydı, belki babanla birlikte büyürdün. Daha mutlu bir çocuk olurdun." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Üzgünüm. Sadece Meriç'e güvenmiyorum ve bu senin başına gelirse... Tanrım! Üzülmeni istemiyorum, tamam mı?" dediğinde kafamı salladım.

"Üzülmeyeceğim."

***

Neşe gittikten sonra banyoyu hazırladım. Üstümdeki kıyafetlerden hızlıca kurtulduktan sonra suyun içine girip oturdum. Sanki su, bugün söylediğim yalanları temizleyebilirmiş gibi kendimi gevşetmeye çalıştım. Sabahtan beri kendimi tutuyordum. Su faydalı olacaksa bile, önce ağlamam gerekiyordu. Gözümde biriken yaşların akmasına izin verirken hıçkırığımı serbest bıraktım.

Artık iyi biri değildim.

Yalan söylüyordum.

Meriç'e, Neşe'ye, anneme, babama... Etrafımdaki herkese yalan söylüyordum. Etrafımdaki herkesten bir şeyler saklıyordum.

Meriç'le birlikte olduktan sonraki sarhoşluğum çok uzun sürmemişti. Tatil için ailesinin yanına gittiğinde, sadece kendi düşüncelerimle baş başa kalmamıştım. Meriç'in büyükannesi beni evimde ziyaret etmişti. Ev adresimi nereden öğrendiğini bilmiyordum ama soyadı Tuna olan birinin bu bilgiye kolaylıkla ulaşabileceğinin farkındaydım. Çok kalmamıştı. Kısa ziyaretinin ana teması, benim onların ailesine uygun olmadığım üzerineydi. Meriç için döndüğünü sanıyordum. Meriç için dönmüştü. Meriç'in, hayatına soktuğu yanlış kızı uyarmak için.

Hatta'daki herhangi bir okulun Meriç'i kabul edeceğini biliyordu. Meriç hangi okulu isterse, o okul onu kabul edecekti. Meriç buradan gittiğinde yanında büyükannesi olacaktı. Arada Hayal de ziyaretlerine gidecekti. O ziyaretlerin dışında da Hayal'den bol bol konuşacaklarını tahmin edebiliyordum. Aysel Tuna çok kibardı. Meriç'in, ailesiyle yakınlaşmasına sebep olduğum için bana teşekkür etmişti. Çok kibar bir şekilde görevimin bittiğini de dile getirmişti.

Ondan korkmuyordum ama Meriç onun için benim dizlerime uzanmıştı. Meriç için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Beni terk edip gitmesi üstesinden geleceği bir

"Ah! Ne zaman pozitif düşünen arkadaş rolü yaptın ki?" deyip, domatesleri koyduğum fıstık yeşilindeki tabağı masanın üstüne bıraktım.

"Üzgünüm. Birimizin mantıklı düşünmesi gerek. Gebelik testi yaptın mı?"

İnleyerek ellerimi saçlarımın arasından geçirdikten sonra "Saçmalama!" dedim. Bu konunun buraya geleceğini biliyordum. Neşe her zaman en kötüsünü düşünürdü ama bu sefer boş yere endişeleniyordu.

"Kayla, önlem almalısın."

Ona dönüp, bu konunun ne kadar sıkıcı ve gereksiz olduğunu yüz ifademle belli etmeye çalışırken, baygın bakışlarımı ondan ayırmadan "Zaten bir önlem alıyoruz, Neşe," diye hatırlattım.

"Doğum kontrol haplarını mı diyorsun? O, erkekliğine çok düşkün çocuğun kondom kullanmak istememesi sana çekici gelebilir ama..."

"Keser misin şunu? Bu konu fazlaca iğrenç ve inan bana, çekici falan gelmiyor. Bunu ben de istemiyorum. O şey... İğrenç!" diyerek yüzümü buruşturduğumda konunun bir an önce kapanmasını diledim. Bundan ve Meriç'le olan ilişkimden bahsetmek istemiyordum. Karşımdaki Neşe bile olsa, bu konuları biriyle konuşmak beni hâlâ utandırıyordu.

"Kayla, doğum kontrol hapları yüzde yüz başarı vermez!"

Bilmiş havası canımı sıkmaya başladığında, onu susturacak şeyi yaptım. Konuştum.

"Araştırmadığımı mı sanıyorsun, Neşe? Sandığın kadar aklı havada biri değilim. Yüzde birlik bir başarısızlık oranı var, biliyorum. Ama her gün kullandım. Meriç her gün bana hatırlattı. Sen onun aklının fikrinin benim başlıklarımın arasında olduğunu düşünüyorsun ama o benden çok umursuyor bu konuda."

Sesimi biraz fazla yükseltiğimin farkına vardığımda çenemi kapadım. Sinirden yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Sanki tek mantıklı düşünen oydu ve ben aklı havada saf kızdım. Böyle davranması canımı sıkıyordu. Beni anlamasını istiyordum ama bunu yapmıyordu. Hep akıl veren taraf olmak istiyordu.

"Kendinden bu kadar eminsen, bir test yap ve çenemi kapatayım. Sadece içimiz rahat etsin, Kayla. İhtimalleri göz ardı edemezsin."

Gözlerimi devirip nefesimi sesli bir şekilde dışarı bıraktığımda, "Sen burada kal. Ben alıp gelirim," dedi ve gerçekten gitti.

Geri geldiğinde, onu beklerken atıştırmakla iyi ettiğimi anladım. Neşe önce sonucu görmek istiyordu. Patatesler, domates ya da salatalık, hiçbir şey umurunda değildi. Bu yüzden beni gebelik testiyle banyoya kapatmıştı.

Çıktığımda ona düz bir surat sundum. "Gördüğün gibi hamile falan değilim."

Neşe eline aldığı teste dikkatlice baktı. "Tekâlâ. Haklısın. Sadece endişelendim. Özür dilerim," dedikten sonra kollarını boynuma doladı.

Surat asmayı bırakıp, ben de ona sarıldım. "Annem o kadar da kötü durumda değil, Neşe. Beni seviyor. Birlikte olmasalardı ben olmazdım."

Kollarını çözüp, "Teorik olarak, evet," dedi.

Bense... Ne üniversitelerin adıyla, ne de onun gittiği düşüncesiyle ilgileniyordum. Tamamen görmezden geliyorsam, korktuğum şeyin başıma gelmeyeceğine inanıyordum. Belki de sadece öyle olmasını umuyordum.

Eve döndüğümde dalgındım. Bu sabah onu görmek istediğim için yanına gitmiştim. Ben gitmesem de uyanıp ve özel dersine yetişirdi. Meriç ondan beklenenden daha fazla sorumluluklarının bilincindeydi. Yine de ona bir şeyler hatırlatmak hoşuma gidiyordu. Sanki hiç gerçekleşmeyecek olan evlilik hayatından kırıntılar yaşıyorduk.

Neşe benden önce gelip kahvaltı hazırladığı için ona minnettardım. Meriç'in evinde pek bir şey yiyememiştim. Birlikte karnımızı doyurduktan sonra ders çalışmak için odama çıktık. Saatlerce test çözdük. Ara verdiğimizde yeniden acıkmıştık. Mutfakta atıştıracak bir şeyler hazırlarken Neşe'yi dinliyordum ya da dinlediğimi sanıyordum.

"Ömer bana papatyalardan taç yaptı ve biz biraz öpüştük. Sonra ben çimlerin üzerine uzandım ve o da beni öpmeye devam etti. O kadar tatlıydı ki... Daha önceki hiçbir çocuğa benzemiyor. Onlar hemen dokunmak istiyorlardı ama Ömer bunun için neredeyse bir yıl bekledi. Ve o anın geldiğini ikimiz de anladığımız halde, sadece beni öpmekle ve minik dokunuşlarla yetiniyor. Çok romantik, değil mi?"

"Kayla!"

Dikkatimi ona verip "Evet, öyle," dediğimde kaşlarını çattı. Kızarttığı patateslerin arasında olmamı ister gibi bakıyordu.

"Sizin gibi sevişmediğimiz için üzgünüm. Biraz ağırdan alıyoruz. Ve Ömer'in bana bunu yapmayacağına neredeyse eminim. Çocuk geleneklerine oldukça bağlı."

Bundan rahatsız olmuş gibiydi. Benim bir erkekle birlikte olmam ve onun olmaması Neşe'yi rahatsız ediyordu. Dışarıdan bakılınca bizden tam tersi beklenirdi.

"Neşe lütfen. Bunu demek istemediğimi biliyorsun. Evet, çok romantik. Tam Ömer'den beklenileceği gibi," diyerek kendimi affettirmeye çalıştım.

Şşirdiği yanaklarındaki havayı dışarı bırakıp, patatesleri karıştırmaya başladı. Ben de kendi işime kaldığım yerden devam ettim. Domates dilimliyordum. Sert bir kabuğu olduğu için bıçağı zorlamam gerekiyordu. Daha keskin bir bıçak olduğuna emindim ama bu dalgınlıkla elimi kesmek istemiyordum.

"Tekâlâ. Sorun ne?"

Beni hemen affetmesini seviyordum. Birbirimize çok sık dargın kalamıyorduk. En son, Meriç ile birlikte olmam konusu yüzünden bir hafta kadar birbirimize soğuk davranmıştık ama doğum günümde her şey çözülmüştü. Doğum günümde Meriç'le birlikte olduğumuzu söylediğimde ise, yarım saat kadar bağırıp çağırmış, ardından on beş dakika ahlayıp vahlamıştı ama sonunda ona ihtiyacım olduğunu fark edip bana sarılmıştı. İhtiyacım olan şeyi fark etmesi sadece kırk beş dakika kadar sürmüştü.

"Sorun yok. Sadece geciktim ve sanırım bu bende sinir yaptı. Aşırı derecede çikolata yemek istemem de beni çıldırtıyor." Kaşlarını kaldırmış bana bakarken, kesmeyi başardığım domates dilimini ona gösterdim. "Oldukça organik gözüküyor."

"Üzgünüm ama pozitif düşünen arkadaş rolü yapamayacağım. Çünkü deli gibi korktuğum şeyden bahsediyorsun..."

Onun yanına oturup, karnına doğru çektiği dizini öptük-ten sonra elimi bacağında gezdirdim.

"Sorun unutmam değil," diye fısıldadım. Kafasını kaldırıp bana baktığında "Anlar musun artık! Ben kahvaltı hazırlıyorum. Bir daha uyuma," deyip yataktan aşağı kaydım.

Odadan çıkıp mutfağa gittikten sonra tezgâhın üzerindeki bulaşıkları makineye yerleştirdim. Masadakileri de toplarken Meriç yanıma gelmişti.

"Dolap boş. Ben gidip bir şeyler alayım."

"Tamam."

Meriç evden çıktıktan sonra, buzdolabındaki çürümeye başlamış meyveleri temizledim. Yıkadığım malzemeleri kurulayıp yerlerine koydum. Salondaki ve yatak odasındaki kirli kıyafetleri toparlayıp sepete atarken kilidin sesini duydum. Mutfağa gidip aldıklarını hazırladıktan sonra birlikte masaya oturduk.

"Ne zaman bitecek?"

"Hı?"

"Âdet dönemin ne zaman bitecek?"

Bu sorusu beni kızartırken başımı tabağa eğdim. Bu kadar açık konuşmaya alışamıyordum.

"Daha yeni," diye kısa bir cevap verdikten sonra ağzıma bir peynir atıp çiğnemeye başladım.

Parmaklarını masaya vururken bir anda bardağı eline alıp portakal suyunu yudumladı. Planlarını bozmuştum muhtemelen. Kendini buna alıştırması için ona birkaç dakika izin verdim.

Telefonumdan gelen mesaj sesiyle elimi cebime attıktan sonra telefonu çıkardım.

"Neşe mesaj atmış. Buluşacaktık. Seni erken uyandırmak için geldim, çünkü bugün resim kursun var. Küçük bir kıza yardım edeceksin. Çok tatlı."

Yüzünü buruşturup, "Başıma açtığın belalardan biri," dediğinde dudaklarını peçeteyle silip ayağa kalktım. Dört haftalık bir resim kursu için ona iki hafta yalvarmıştım. Nursiş'in yeğeni sekiz yaşında bir kızdı ve bu yıl bir yarışmaya katılacaktı. Yetenekli bir çocuktu ama hızlı bir kursun onu daha iyi yapacağını düşünmüştüm. Meriç'e hayran olduğunu görebiliyordum ve bunu bana belli etmemek için büyük çaba sarf ettiğinin de farkındaydım.

"Bu son. Biliyorsun," dedikten sonra dudağına doğru eğildim.

"O küçük kız senden daha az konuşuyor en azından," derken dudakları benimkilere çarpmıştı.

Dudaklarına küçük bir öpücük bırakıp uzaklaştıktan sonra, "Görüşürüz," diyerek mutfaktan çıktım.

İstediğini aldıktan sonra benden sıkılmasından ve çekip gitmesinden çok korkmuştum ama neredeyse tam tersi olmuştu. Artık daha çok istiyordu. Her şeyi. Onu daha uzun süre öpmemi, ona dokunmamı ve... Beni utandıracak birçok şeyi daha.

Onun bu artan ilgisini–aslında hâlâ ilgi sınırı altında olan bir ilgiydi bu–anlamaya çalışıyordum.

Çok fazla görüşemiyorduk, ikimiz de oldukça yoğunduk. Ben üniversite sınavı için sürekli çalışırken, Meriç de konservatuar sınavına hazırlanıyordu. Kendine güveniyordu ama yurt dışında okumak gibi bir düşüncesi de vardı. Resim öğretmeni onun için en iyi sanatçılara sahip üniversiteyi araştırıyordu. Henüz tam olarak karara varamamışlardı ve başvuru tarihleri yaklaşmıştı.

söylese de, asıl nedenin o olmadığını biliyordum. Geceyi mahvedecek bir riske girmek istemiyordu.

O günden sonra... Meriç beklemişti. Çünkü doğum kontrol hapı almamı istiyordu. Neden başka yöntemlerle korunmak istemediğini beni utandıracak kadar açık bir şekilde söylemişti.

"Haplarını aldın mı?" diye mırıldandı gözlerini aralayarak. Bunu bana her gün hatırlatıyordu. Hayır der gibi kafamı salladığımda, gözlerini iyice açıp "Neden?" diye sordu. Sesi oldukça ciddiydi.

Bazen kendimi onun eşyası gibi hissediyordum. Seks için gerekli olan bir obje. Bunu düşünmeme sebep olan şey tavırlarıydı. Ses tonu, bir anda değişen mimikleri...

Yine öyle davranıyordu. Onunla, onun istediği zaman sevişmek zorundaymışım gibi. Bunun doğru olmadığını defalarca dile getirmişti ve ona inanıyordum... Ama bu bazen canımı sıkıyordu işte.

İşin aslı... Biz sevgimizi paylaşıyorduk ve Meriç Tuna sevgisini en çok yatakta gösterebiliyordu. Onu anlıyordum. Küçük bir çocukken, babasını yabancı bir kadınla görmüştü. Üstelik çok çirkin bir pozisyonda. Yaşı ilerlese de bunun etkilerinden kurtulmayı başaramamıştı. O gece yaşadıklarının sebep olduğu travmayı, kadınlarla tek gecelik ilişkilere girerek atlatmaya çalışmıştı.

Ama bana öyle yaklaşmamıştı. Üstelik doğum günümden sonra onu terapiye ikna etmiştim. Tuhaf... Gerçekten tuhaftı. Meriç terapiye gitmişti. Hem de düzenli olarak.

Meriç'in beni sevdiğini biliyordum. Buna sevişirken ikna olmak kulağa doğru gelmiyordu ama yaşadığımız şey, cinsellikten öte arınmak gibiydi. O, küçük zihninin karanlığına işleyen kirli görüntüden bana olan sevgisiyle

emiyordu. Bunu onda görebiliyordum. Bana olan sevgisini, hayranlığını görmek... Beni kötü etkilemişti.

Artık ondan vazgeçebileceğimi sanmıyordum. Başka hiçbir erkeğin beni onun sevdiği gibi sevebileceğini de sanmıyordum.

"Öyle değilsin, Kayla. Sadece sana doyamıyorum ve sen istediğinde... Bundan hoşlanmıyorum, tamam mı? Çünkü ben seni her an istiyorum ve senin de beni istemeni bekliyorum."

Kelimesi kelimesine ezberlemiştim, evet. Bu o kadar da zor değildi. Onun sesi sürekli zihnimde yankılanıyordu zaten. Sevgiyi Meriç'e göre paylaştığımız zamanlar daha rahat konuşuyordu. Daha az düşünmek onu neredeyse romantik bir adam gibi gösteriyordu.

Onun için sevişmelerimiz bir çeşit günah çıkarma gibiydi. Travmadan kurtulmak için kirliyi, doğru olanla temizlemeye çalışıyordu. Çoğuna göre ilişkimiz doğru değildi. Ama bizim hissettiklerimizin yanında başkalarının ne düşündüğü önemsiz kalıyordu. Kimse Meriç'i de, beni de gerçekten tanımıyordu. Kimse bizim hikâyemizi tam anlamıyla bilmiyordu. Neler hissettiğimizi anlamaları mümkün bile değildi. O yüzden ne düşündüklerini umursamıyordum.

"Neden, Kayla? O hapları unutmaman gerektiğini söylemiştim!" dedi o ciddi 'kimse beni reddedemez' tonuyla.

İtiraf etmeliyim ki, tavrı ne kadar canımı sıksa da, bu haliyle çok çekici oluyordu.

"Evet ama şu anda hap almama gerek yok."

Başını yastıktan kaldırıp yatağa oturduktan sonra elleriyle yüzünü sıvazladı. Sinirlenmişti. Bunu görebiliyordum.

kaçtığına adım gibi emindim. Öyle korkaktı ki, neredeyse tüm sömestr tatilini ailesiyle birlikte geçirmişti.

Doğum günümden sonra Berkan benimle konuşmaya başlamıştı. Bir haftalık Eskişehir tatilimde bile benimle görüşmeye gelmemişti. Onun dışında canımı sıkan hiçbir şey yoktu. Ders çalışmak yorucuydu ama üstesinden gelmeye çalışıyordum. Çok az kalmıştı.

Caner kendini derslere verdiği için benimle eskisi kadar uğraşmıyordu artık. Okulda bile ders çalışıyordu. Özel derslerimizde de artık eskisinden daha çabuk anlıyordu. Ders çalışırken taktığı lacivert çerçeveli gözlükle oldukça çalışkan gözüküyordu üstelik.

Diğer çocuklar da sürekli ders çalıştığından, sessizliğe bürünmüş son sınıflar olarak görünmezler gibi yapıyorduk. Okuldaki olayları artık bizden küçük sınıflar çekiştiriyordu. Dışarıdan bakınca ne kadar komik olduğunu görüp, kendi halimizi hatırlamaktan kaçıyordum. Okula ilk geldiğim zamanlarda Semih'le yemekhanede herkesin içinde yaptığım tartışma, Meriç'in Semih ile kavgası... Hepsi aslında gereksiz ve komikti.

Bora ve Cansu ilk tanıştıkları döneme dönmüşlerdi. Bu sefer her şey daha yavaş ilerliyordu ama en azından artık birbirlerinden kaçmıyorlardı. Olayların üçüncü adamı Semih ise daha çok kendi takımıyla vakit geçiriyordu. Cem'le birlikte teneffüslerde soru çözüyorlardı. Bu ders çalışmaları sonucunda eskisi kadar saçımı karıştıramaz olmuşlardı ama Cem'in söylediğine göre, sene sonunda bunun karşılığını fazlasıyla alacaklardı.

Yatak odasına uzanan holdeki yumuşak halının üstünde ses çıkarmadan yürümeye özen gösterirken babam aklıma geldi. O kadınla görüşmeye devam ediyordu

ancak benim bu konuya çok sıcak bakmadığımı anladığı için fazla dile getirmiyordu. Meriç ile katıldığımız yemekten sonra bir daha görüşmemiz için ısrar etmemişti. Buna minnettardım. Çünkü o kadınla vakit geçirmek, annemi ihanet etmek gibiydi.

Yatak odasının kapısını sessizce açtıktan sonra, bunları düşünmeyi geride bırakıp içeri girdim. Beyaz çarşafların üstünde yüzüstü yatan çocuğu duvara yaslanarak izledim. O kadar güzeldi ki...

Onu uyurken izlemek son zamanlarda zevk alarak yaptığım şeylerin başında geliyordu. Tüm yılın stresini, sınavın ve geleceğin endişesini, aile sorunlarını onu izlerken unutuyordum.

Ellerimi duvardan ayırıp yatağın kenarına doğru yürürken hiç kapırdamamıştı bile. Yüzünün dönük olduğu tarafa yürüyüp ses çıkarmadan yatağa uzandığımda, "Dışarıda giydiğin kıyafetlerle yatağıma girme," diye uykulu bir sesle mırıldandı.

Elimi yanağının üstüne koydum. "Temiz olman beni mutlu ediyor," dedikten sonra uzanıp dudağını öptüm.

Bana aldırmayıp gözlerini kapalı tutmaya devam ederken elimi saçlarının arasında gezdirmeye başladım. İpek gibi saçları vardı. Ensesinden sırtına doğru parmaklarımı indirdiğimde, "Beni uyutmayacaksan, daha iyi bir şey vermen gerek," dedi.

Doğum günümden sonra bir süre birlikte olmamıştık. O gece odama gizlice girdiğinde, tekrar edeceğimizi sanmıştım ama Meriç sadece sarılıp uyumayı tercih etmişti. Ilıca kendi evimde, babamdan gizli süt sütmüştü bir de. Bu pek onluk bir durum değildi. Yani düşünceli davranmak. Aynı kattaki başka bir odada babasının uyuduğunu

15

Birkaç ay sonra...

Anahtarı çevirip kilidi açtığımda, evin içinde ses olup olmadığını kontrol ettim. Kapıyı geçebileceğim kadar aralayıp içeri girdim. Sessizce kapıyı kapattıktan sonra çantamı yere bırakıp ayakkabılarımı çıkardım.

Sınav hazırlıkları oldukça iyi ama bir o kadar da yorucu geçiyordu. Annemin doğum günü listesini çok gereksiz ve abartılı buluyordum ama şimdi dönüp bakınca, bu yıl içinde ders çalışmak dışında yaptığım aktivitelerin tamamı o listeden çıkmıştı.

Okul, özel ders, ev...

Aynı şeyleri tekrar ederek aylar geçirmiştim. Kış tatilinde bir haftalığına Eskişehir'e gitmem dışında evden uzaklaşmamıştım. Meriç, doğum günü için annesiyle babasının tatiline katılmıştı. Gitmek zorunda kaldığını iddia etse de, benim onun için hazırlayacağım bir partiden

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, belimdeki elini yukarı doğru çıkardı. Eli sutyenimin üstünden tenime değdiğinde yavaşça uzanıp dudağımı öpmeye başladı.

Eli boynuma çıktığında, dudağımı bırakarak kulağıma doğru öperek gitti. Parmakları ensemdeki saçları nazikçe çekiyordu. Dudaklarımın arasındaki aralıktan sık sık nefes alıp verirken, vücuduma baskı yapan şey bacaklarımı titretiyordu.

"Seni istiyorum!" diye fısıldadığında, kaburgalarım birbirine giriyor gibi hissettim. Ensemdeki saçları biraz daha çektiğinde, dizlerimin üstünde duracak gücü yitirmek üzereydim.

"Ben de seni..."

Soluklarım arasında cümlem yarıda kesilince elini bacaklarımın arasına götürdü.

"Sen de beni..." Dudağımın kenarını öptü. "Söyle, lütfen."

Ateş gibi yanan tenime çarpan soğuk parmaklarının etkisiyle, bacaklarımdaki kalan tüm gücün gittiğini düşündüm. Güçlü olmalı ve ona en azından bir şeyler söylemeliydim. Bunu hak ediyordu.

"Seni istiyorum."

Tek nefeste söylemiştim.

Beni daha sertçe öptükten sonra sırtımı yatağa yasladı. Dizimi öpüp, dudaklarını tenimden ayırmadan yukarı doğru çıkarken, sık sık nefes alıp vererek ona bakıyordum. Bakışlarını yüzümden çekmeden göbeğimin üstüne geldiğinde, parmakları çamaşırımın kenarlarını tutuyordu.

Vücudum parçalanıyor gibi hissediyordum. Her tarafım sızlıyordu.

"Meriç..."

Bacaklarımı aralayıp yeniden yaklaştığında, "Sadece beni öp ve rahat ol," dedi. Gözlerimi kırpıştırdığımda dudağımı öpmeye başladı.

İlk anda acıyı hissetmiştim ancak çok sürmeden yerini başka bir his aldı. Beni özel hissettiren bir his... Acının kaybolması beni rahatlatırken, nefes almak için Meriç'i ittirdiğimde inleyerek dudaklarını çekti. Dövmesine dokunduğumu fark ettiğimde çok geçti.

"Ah! Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Şişşt! Bunu düşünme şimdi," dedikten sonra biraz daha hareket etti.

İçimi kaplayan şey heyecandan daha farklıydı. Daha... İstekli. Onu daha çok istiyordum. Meriç nasıl olduğumu kontrol eder gibi yüzüme baktığında gülümsemeye çalışıp dudaklarına uzandım.

Derin bir nefes alırken ciğerlerime dolan şey sadece temiz hava değildi.

"Seni seviyorum, Meriç."

Başını göğsümün üstüne koyup tenimi öptü.

Nefes alıp verişini dinlerken, hayatta dinleyebileceğim en güzel şeyin bu olduğunu düşündüm. Benim içindi bu ses. Benim için...

Yaptığım şeyin iğrenç olduğunu biliyordum ama sümüklerimin ağzıma kadar akmasını da istemezdim. Bunun düşüncesi bile midemi bulandırmıştı.

Fakat o an Meriç beni şaşırtacak bir şey yaptı. Yerdeki tişörtünü alıp elimin üstünü silmeye başladı.

Kaşlarımı çatarak tişörtü elinden çektim ve sümkürerek burnumu sildim. "Kıymetli tişörtünü pislettiğim için üzgünüm." Tişörtü havaya kaldırıp gösterdikten sonra yere bıraktım.

Gözlerini bir an bile benden ayırmamıştı. Sonra başını eğip gülmeye başladı.

"Çok mu komik?"

"Cidden aptalsın," deyip yüzüme baktı. "O kadar aptalsın ki, buraya neden geç geldiğimin nedenini göremiyorsun."

Doğrularak üzerime doğru uzandığında geriye kaydım.

"Ne diyorsun, Meriç?"

"Omzumun ön kısmında bir dövme var. Orada ismin yazıyor," dediğinde bakışlarımı omzuna indirdim.

Ne?

İşte buna kocaman bir Meriçsel 'SİKTİR!' denilirdi.

"Ne? Ne yaptın sen?"

Beni yatağa yatırıp üzerime çıktı. "İbranice. Kişisel algılama. Bana ait olduğunu hissettiğim ilk şeyi özel kılmak istedim," dediğinde, bakışlarımı omzundaki anlam veremediğim kıvrımlı eğrilerden gözlerine çevirdim. "Bugüne özel üstüne alınabilirsin."

"Ah! Teşekkür ederim, çok kibarsın," diyerek dalga geçtiğimde, gülerek üzerime eğildi.

"Lanet olsun! O kadar masumsun ki, sana olan sinirimi bile unutturuyorsun," deyip dudağımı öptü.

Ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda, dudaklarını konuşabilecek kadar çekti ama hâlâ benimkilere değiyordu.

"Ne yapacağım ben seninle, baş belası?"

"Sadece sev," dediğimde sırıttı.

"Bunun bendeki anlamını biliyorsun, değil mi?"

Çok iyi biliyordum.

Adımı omzuna yazdırmıştı. Aynaya her baktığında benim adımı görecekti. Hâlâ korkuyor olamazdım. Eğer içimde bir tutam korku varsa bile hissedemiyordum.

En iyisini yaşamalıydık.

"Hayatımızdaki en özel şey olsun. Sonsuza dek en özelimizin o olacağı kadar özel."

Beni sertçe öpmeye başladığında ellerimi yüzünden çekip, karnının üstünden aşağıya kaydırdım.

Bir eliyle boynumdan tutarken, diğer elini benim bir düğme bile açamayan parmaklarımın üstüne indirip, hiç zorlanmadan düğmeyi açtı. Fermuarını acele etmeden nazikçe indirdiğimde dudağını benden ayırıp yüzüme baktı.

"Elbisen."

Lanet dar elbise!

Nefes nefese kalmıştım. Meriç üzerimden kalktığında yatakta doğruldum. Dizlerimin üstünde durup, elbisenin eteklerinden tuttum. Beceriksiz bir şekilde başımdan çıkardığımda saçlarım dağılmıştı. Ellerini belime koyup bana yaklaştığında, dağılmış saçlarımın ne kadar kötü gözüktüğünü düşünüp dudağımı ısırdım.

ya da arkadaşın olması umurumda değil! Az kalsın seni öpecekti ve sen hiçbir şey yapmadın!"

Ah!

Lanet ayakkabılar!

Tek kişilik yatağın üstüne oturup ayakkabıları ayağımdan çıkardım. Onun bu 'sahiplenme' adını verdiği kıskançlıklarını dinlemek için daha fazla bu şeylerin üzerinde duracak değildim.

"Semih piçiyle ne bok yiyordun? Cidden tek derdin şu aptal kıskandırma numaraların mı?"

Bağırmaya devam edince ayağa kalktım. "Bana bağırma seni aptal! Doğum günüme hangi önemli işin yüzünden geç kaldın? Köpeğin mi, yoksa çocukluk arkadaşın mı buraya gelmeni engelledi? Bir zamanlar Semih senin dostundu. Ne sanıyorsun, fırsat versem benimle yatar mı?"

"Kapa çeneni!" diye bağırarak sözümü kestiğinde tırnaklarımı avucumun içine batırdım.

"Bu seni rahatsız mı ediyor? Semih benden yararlanmaz, tamam mı? Biraz güvenmeyi öğren, Meriç! O sana bunu yapmaz! Sadece biraz güven!"

Bağırmaktan boğazım yanınca sustum. Yutkunarak boğazımdaki acıyı geçirmeye çalıştığımda dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Onlara suç atarak üste çıkmak istiyorsun. Hangisi senin buraya gelmeni engelledi, Meriç? Hangisi benden daha önemli? Söylesene!"

Üzerindeki tişörtü yukarı doğru sıyırdığında daha da öfkelendim.

"Hayır! Sorunlarımızı senin yöntemlerinle hallede-meyiz, Meriç!"

"Kapa çeneni, aptal sarışın!"

Ah! Bunu onun söylemesinden nefret ediyordum. Başkalarının dalga geçmek için söylemesi farklıydı, Meriç'in söylemesi farklı. Lanet olsun! Hayatım boyunca bu 'aptal' yakıştırmasıyla yaşamak zorunda kalmıştım ve bu gerçekten berbat bir histi. Hele de fikirlerine önem verdiğim insanlardan bunu duymak... Canımı daha çok acıtıyordu.

Yatağın üstüne oturup ellerimle yüzümü kapattım ve aniden gelen gözyaşlarımı gizlemeye çalışarak "Senden nefret ediyorum," dedim. Sesim ağladığımı ele veriyordu.

Bir şeyin yere düştüğünü işittiğimde, tişörtünü çıkarıp yere fırlattığını anlamıştım.

"Lanet olsun! Ağlama," deyip önümde diz çöktüğünde, "Defol git!" diye bağırdım. Ellerimi tuttuğunda çekmeye çalıştım ama bırakmadı. "Özür dilerim. Ben... Kayla, saçmalama lütfen. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Ne olmadığını, Meriç? Aptal mı?"

Ellerimi yüzümden çektikten sonra "Söylesene! Aptal de. Aptalım diye beni bırakmıyorsun, değil mi? Zeki kızlar ilgini çekmiyor. Diğer aptal sürtüklerinden tek farkım vardı onu da aldın, şimdi niye gitmiyorsun? Söylesene!" diye bağırmaya devam ettim.

Ellerini dizlerime koyup kafasını kaldırdığında gülümsüyordu. "Aptalsın."

Bu lanet elbisenin neden bir cebi yoktu? Mendile ihtiyacım vardı ama tek yapabildiğim burnumu çekip elimin üstüne silmek oldu.

"Ve sümüklü."

"Gitsene sen artık!"

Onun bu esprileri bile canımı sıkmıyordu şu anda. Beni Berkan'dan kurtardığı için ona minnettardım.

Nefesimin düzene girmesini bekledikten sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bir kez daha teşekkür edip, bacaklarımın beni daha fazla ayakta tutacağına inanmadığımdan izin istedim.

Semih'e arkamı döndüğümde Cansu gülümseyerek bana bakıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," deyip kollarını boynuma doladı.

Ona sarıldığımda, başımın yavaş yavaş döndüğünü hissettim. Artık bir yere oturmalıydım.

"Teşekkür ederim," derken, bara yaslanmış bana bakan Meriç'i fark ettim. Nefesimi sessizce dışarı bırakıp Cansu'dan ayrıldım. Yorgun bir ifadeyle gülümseyip elini tuttuktan sonra, "Neden Meriç'in yanına kadar bana eşlik etmiyorsun?" diye sorup, onu peşimden sürüklemeye başladım. Bir şey söyleyip elini çekmeye çalışmıştı ama onu duymadığım için bırakmadım.

Neşe ve Ömer birbirine sarılmış dans ederken, onların yanından hızlıca geçip bara ilerledim.

Bora beni görünce, elindeki bardağı bırakıp "İyi ki doğdun, Kayla," dedi.

"Teşekkür ederim," deyip ona kısaca sarıldıktan sonra Meriç'in karşısına geçtim. Cansu "Merhaba," diye fısıldadığında, Bora da aynı şekilde karşılık verdi. Onları boş verip Meriç'e baktım.

"Bu ayakkabıların üzerinde durmak oldukça zor," diyerek dudaklarımı büzdüm.

Elindeki bardakta kalan birayı içtikten sonra ayağa kalkıp kolumu tuttu.

"Gidelim buradan."

İnsanların arasından geçerken, "Daha yeni geldin!" diye bağırdım duyması için. Bana cevap vermeyip çekiştirmeye devam etti.

Berkan yolumuza çıktığında gözlerimi devirdim. Meriç bir şey söylemeden onun önüne geçince, Berkan'a yaklaşıp "Doğum günümde olay çıkmasın lütfen. Seni yarın ararım," diye fısıldadım. Kollarını belime dolayıp "Seni seviyorum," dediğinde, "Lütfen, Berkan!" diye fısıldadım. Beni kırmayacağını biliyordum. Tabii çok sarhoş değilse...

Kollarını çözdüğünde, yeteri kadar içmediği için ona teşekkür etmem gerektiğini düşündüm. Bunu sonra da yapabilirdim. Meriç belimi tutup beni yürümeye zorladığında başımı çevirip arkama baktım. Cansu kafasını salladığında, beni idare edebileceğini anlayıp tebessüm ettim. Şu lanet ayakkabılardan kurtulmak istiyordum. Bir an önce...

Otelin üst katına çıkarken sessizce Meriç'i takip ettim. Sonunda bir odaya girdik. Kapıyı kilitleyip bana döndüğünde gözlerinden adeta ateşler çıkıyordu.

"Sadece doğum günüm," diye kendimi savunmaya geçtim.

"Sana kimsenin dokunamayacağını öğrenmedin mi?" diye sordu. Tabii bunu bağırarak yapmıştı.

"Bağırma lütfen. Birileri duyabilir."

"Beni sakinleştirmeye çalışma, Kayla! Herif gözümün önünde sana sarılıp, seni sevdiğini söyledi. Eski sevgilin

"Sarışın, dua et doğum günü çocuğusun. Yoksa saçın şimdiye kadar çoktan bozulmuştu."

Cem'e bakıp "Çok teşekkür ederim," dedim.

Herkes ikramların keyfini çıkarıyor ve dans ediyordu. En azından sıkıcı bir doğum günü geçirmiyorlardı. Bir tarafta sorun arayan tek kişi doğum günü kızı gibi gözüküyordu. Erkek arkadaşı doğum günü partisine geç kalmış bir doğum günü kızı! Caner bile gelmişti. Ama Meriç hâlâ ortalıkta yoktu.

"Kayla!"

Annemin sesini duyunca, basketbol takımının yakışıklıları arasından geçip ona doğru yürüdüm. Berkan annemin arkasından çıktığında olduğum yerde durdum. Evet, onu çağırmıştım ama geleceğini sanmıyordum. Özellikle Meriç'le aralarında olanlardan sonra. Donukluğuma aldırmadan, beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı.

"İyi ki doğdun, bir tanem."

Müzik yavaşladığında "İşte bu bizim şansımız," diyerek dans etmeye başladı.

Ah!

Her ne halt ediyorsan onu biraz daha uzatır mısın, Meriç? Zaten yeterince geç kaldın, bari biraz daha geç kal da annemin partisi bozulmasın! Lütfen!

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Berkan elini belime dolayıp beni kendine çektiğinde hırsız bakışları üzerimdeydi. Burada olmaktan memnun gözüküyordu. Onun, kendinden yaşça büyük sevgilisiyle mutlu olduğunu sanıyordum. Sormak istedim ama bunu farklı algılayacağını düşünüp vazgeçtim. Eğilip yanağımı öpmesine ses çıkarmadım.

"Tabii ki gelecektim."

Dudakları saçlarımın arasında gezinirken eski günleri hatırladım. Neredeyse her özel günde beni dansa kaldırırdı. Birlikte dans etmeyi severdik. O olmadığı zamanlar sadece otururdum. O varken, sanki daha az hatalı hareketle bulunuyordum.

"Seni seviyorum, Kayla. Seni hep sevdim. Sadece sen bunu görmüyordun ve seni öptüğümde bunu anladın."

"Çocuktuk, Berkan."

Cevabım onu ikna etmeye yaramamıştı. Kafasını iki yana sallayıp inat etti. "Sen de beni seviyorsun."

Onun kalbini kırmak ya da incitmek istemiyordum. Ama burada bunu yapması yanlıştı. Onu sadece arkadaşım olarak gördüğümü söylemek üzereyken bir şey beni susturdu. Bu, bugün, burada konuşulacak bir konu değildi. Berkan yüzüme doğru eğildiğinde beni öpeceğini sandım. Donakalmıştım.

Eğer Semih araya girmeseydi...

"Affedersin, dostum. Doğum günü kızının bana bir dans sözü vardı."

Semih, Berkan'ın konuşmasına izin vermeden belime doladığı koluyla beni kendine çektiğinde, Berkan'ın kollarının arasından sıyrılmıştım. Rahat bir nefes alırken kollarımı sıkıca Semih'e sardım.

Ah! Az kalsın onunla öpüşecektim! Buna inanamıyordum.

Başımı Semih'in göğsüne yaslayıp "Teşekkür ederim," dediğimde, ellerini sırtımda gezdirdi.

"Benim kollarımda her zaman güvendesin, sarışın."

kopmasından korkuyordum. "Siz kendinizi şimdiden o odaya kapatmaya ne dersiniz?"

İkisi de bana bakarken gülümsedim. "Sadece mutlu olmanızı istiyorum, rol yapmanızı değil. Doğum günü kızı ne isterse o olur, değil mi?"

Rahatladıkları duruşlarından belli olurken, omuzlarımı düşürüp on üç santimetrelik topuklularımın etrafında döndüm ve bar kısmına doğru yürümeye başladım. Annem benim arkamdan DJ ile konuşmaya gittiğinde Neşe peşime takılmıştı.

"Erkenden sarhoş olmayı mı düşünüyorsun?"

"Çok ihtiyacım var," deyip dalga geçtikten sonra bar taburesine oturdum.

Sarışın barmen çocuk bize bakıp gülümsedi. "Rahatlatıcı bir şeyler?"

Neşe sırıtarak "Evet," dediğinde, "İki portakal suyu," diyerek onun eğlenceli anını bozdum.

Çocuk arkasını döndükten sonra tezgâhın üzerine iki bardak çıkardı. Neşe homurdanırken etrafa bir kez daha göz gezdirdim. Siyah zeminin üzerinde kırmızı masalar ve deri koltuklar vardı. Boydan boya cam olan pencerelerde siyah ve kırmızı perdeler asılıydı ama kenarda durduklarından içeri ışık girmesini engellemiyorlardı. Girişin hemen karşısındaki duvara, üzerinde ismim ve on sekiz yazılı balonlar yerleştirilmişti. Balonlar dekorasyonun aksine beyaz renkteydi. Ve onların altında, kırmızı balonlarla SENİ SEVİYORUZ yazıyordu.

Teşekkür ederim, anne. Beni daha fazla utandıramazdın!

"İçecekleriniz."

Barmene dönüp uzattığı bardağı aldıktan sonra kafama diktim. Bu gecenin hemen bitmesini istiyordum.

"Yavaş ol, kızım. Onunla sarhoş olamazsın."

"Sevgilim çok haklı."

Ömer arkamızdan gelip kollarını Neşe'nin beline dolandığında, bardağı barın üstüne bırakıp tabureden indim.

"İyi ki doğdun, yeni."

Kollarını Neşe'den ayırıp bana doladığında ben de ona sarıldım.

"Teşekkür ederim, kıvırcık."

Ömer'den ayrılmak üzereyken biri kolumu tutup beni kendine çektiğinde, Ömer bir adım geri gitti.

"Doğum günün kutlu olsun, sarı."

Semih'in kokusu etrafımı sararken, kollarımı beline dolayıp "Teşekkür ederim," dedim.

"Babam seni bekliyor, ufaklık."

"Büyüdüm artık," diyerek homurdandım.

Semih kahkaha atıp elimi tuttu. "Hâlâ küçüksün," dedikten sonra beni Kenan Amcanın yanına doğru sürükledi.

Kenan Amca gözlerimi yuvalarından çıkartacak bir hediyeyle gelmişti. Eski doğum günlerimden alışık olmadığım hediyeleri görünce, aklımın bir köşesine 'buradaki doğum günlerimde hediye limiti koymalıyım'ı ekledim.

İnce altın elmas bir kolye! Her ne kadar böyle bir hediyeyi kabul edemeyeceğimi söylesem de, Semih'e verdiği bir işaretle kolyeyi boynumda bulmuştum.

İlerleyen saatlerde gelen hediyeler kolye kadar beni mahcup bırakmasa da yine de fazlaydı. Sınıftaki arada sırada konuştuğum kızların doğum günüme gelmesi bile benim için mucizeydi.

Neşe elinde tuttuğu siyah elbiseyi bana uzattığında, gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedim. Elbiseyi alıp, küçük ama hızlı adımlarla banyoya doğru ilerledim.

İç çamaşırımı giydikten sonra, derin bir nefes alıp aynanın karşısına geçtim. Cidden aptal gibi gözüküyordum. Kendi çiçekli ve renkli iç çamaşırlarımdan birini giymeliydim. Bu bana göre değildi. Siyah ve dantel! Tanrı aşkına, bunları alırken aklımdan ne geçiriyordum ki ben?

Seksi olmaya çalışan bir zavallıdan başka bir şey değildim. Acınası bir halim vardı.

Boş verip siyah dar elbiseyi üzerime geçirdikten sonra kendime bir daha bakma zahmetine bile girmeden dışarı çıktım.

Neşe de ben banyodayken elbisesini giymişti. Bana bakıp "Rolleri mi değiştik acaba?" dediğinde üzerindeki elbiseye daha dikkatli baktım. Narçiçeği renginde, kabarık eteği olan bir elbiseydi. Benimki ise siyah ve vücudumu sarıyordu.

"Belki de."

İkimiz de aynı anda gülmeye başlamıştık. Neşe duruma el atıp, beni aynanın karşısına oturttu. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra saçlarımın uçlarındaki bukleler şekil verdi.

Sıra ona geldiğinde elime aldığım saç düzleştiricisi ile saçlarını düzleştirdim. Ben onun saçını yaparken, o da bir yandan kendi makyajını yapmıştı.

Karnımızı doyurup dişlerimizi fırçaladıktan sonra Neşe'nin pek samimi olmadığım ama sevdiğim teyzesini de alıp, annemin ayarladığı parti yerine doğru yola çıktık.

Babam yalnız kalmasın diye Kenan Amcayı da davet etmiştik. Semih bu olaya pek sevinmese de, babamla anlaşma yapmıştım. Onlar için ayrılan özel bir süitte vakit geçireceklerdi.

Annemin yıllardır bugünü planladığını biliyordum. Bu yüzden her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Kendim için değil. O mutlu olsun diye. Ve yıllardır hayalini kurduğu mekâna geldiğimizde benden daha heyecanlıydı. O biraz daha mutlu olsun diye, heyecanlı gözükmeye çalışarak Neşe ile birlikte onu takip ettik.

Çok büyük bir salon değildi. Annemin dediğine göre küçük bir süit vardı. Orası babamlara ait olacaktı tabii. Salonun içinde canlı renkler kullanılacağını düşünmüştüm ama annem beni şaşırtmıştı. Daha farklı renkler seçmişti. Kırmızı gibi. Ve siyah. Kırmızı olmak zorunda mıydı?

"Bayıldım!"

Neşe hayranlık dolu bir ses çıkardığında, annem dişlerini göstererek ellerini birleştirdi ve bana döndü.

"Çok güzel."

"Gerçekten beğendin mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Harika. Daha iyisi olamazdı. Ve teşekkür ederim, anne."

"Benim minik prensesimin büyüdüğü bir gün."

"O hâlâ küçük bir çocuk. Bir yaşla büyümüyor."

"Kendini şimdiden o odaya kapatmaya ne dersin?"

"Sakin ol, Nazlı. Sadece o benim için her zaman çocuk olarak kalacak."

Anne ve babamın kapışması Neşe'yi her ne kadar keyiflendirse de, bu tür şeylerin sonunda gerçek bir tartışma

Babamın sesi duyulduğunda annem beni gıdıklamayı bırakıp "Onu senden daha çok önemsiyorum," dedi.

İnlemeden edememiştim. "Yapmayın lütfen."

Annem üstümden kalkıp babamın yanına gittikten sonra, bana döndü ve "Sadece eğleniyoruz," deyip yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Duş alsam iyi olur," diyerek yataktan kalkarken, onlara 'bunu yemedim' bakışı atıyordum.

"Acele et, uykucu prenses. Tam tamına dört saatin var," diyen anneme gözlerimi kırpıştırarak baktığımda, babam açıklama yaparak daha iyi anlamamı sağladı.

"Saat iki."

Küçük bir çığlık attıktan sonra dudağımın üstünü elimle kapadım. Bu saate kadar uyumuş olduğuma inanamıyordum. Bu akşam parti olacağı için, dün gece geç saatlere kadar ders çalışmıştım. Buna rağmen erken uyanacağımdan emindim. Şimdiyse saatin iki olduğuna inanamıyordum. Annemle babamı odadan kovduktan sonra banyoya girip hızlıca bir duş aldım.

Konserden ve Meriç'in itirafından sonra neredeyse bir hafta geçmişti.

Bir hafta boyunca Cansu daha da durağanlaşmıştı. Sessizliğe bürünerek sürekli ders çalışmıştı. Semih antrenmanlara yoğunluk verdiği için onunla fazla görüşememiştim. Bora ve Meriç kendi gruplarındaki çocuklarla takılırken, ben de Ömer ve Neşe ile vakit geçirmiştim. Bu arada Neşe ile aramız düzelmişti.

Aslında çok sıradan bir haftaydı. Geriye dönüp bakınca, ders çalışmakla geçen bir hafta görüyordum. Ama bugün her şeyi unutup, annemin deyimiyle deli gibi eğlenecektik.

"Kaykay!"

"Gelebilirsin."

Neşe kapıyı açıp içeri girdiğinde üzerimde bornozum vardı. Benim aksime onun saçı ve makyajı hazırdı. Elinde tuttuğu mini elbiseyi göstererek yanıma yaklaştı.

"Bu harika şey için çok heyecanlıyım ve... Ah! Şu haline bak! Acele eder misin? Kendi doğum günü partini kaçıracaksın," diye sitem ettikten sonra, elbisesini dolabımın kapağına astı ve bana döndü. "İyi ki doğdun," deyip sarıldığında, ben de kollarımı ona doladım.

"İyi ki varsın," diye mırıldanmamın ardından kollarımızı çözdük.

"Seninki nerede?"

Neşe kendi kendine bir şeyler mırıldanarak dolabımı karıştırmaya başladığında, arkamı dönüp iç çamaşırı çekmecemi açtım. Dudaklarımı dişleyerek, geçen gün internetten sipariş verdiğim, üzerinde dantel işlemeleri olan siyah iç çamaşırı takımını alıp karnımın üstüne bastırdım.

Meriç konservatuar için hızlı bir kursa başladığından, yeni bir resim üzerinde çalışıyordu. Okuldaki resim öğretmeniyle farklı bir çalışma yaptıklarını söylemişti. Soru sormama izin vermeden, her seferinde konuyu değiştiriyordu üstelik.

Bir hafta boyunca kafama soktuğu tek bir şey vardı.

Bu geceyi onunla geçirmem.

Neredeyse her fırsatta bunu bana hatırlatıp, zihnime sokmayı başarmıştı.

"İşte elbisen!"

14

"Meleğim."

Uykunun derinliklerinden beni çıkarmaya çalışan kadifemsi ses zihnimin içinde yankılanırken, inleyerek başımı yastığa bastırdım. İnce parmaklar saçımı okşarken, aynı ses bu kez kulağımın çok daha yakınlarında duyuldu.

Bir kez daha inleyip gözlerimi kapalı tutmaya direndiğimde annem son atağını yaptı.

Yorganın altına giren elleriyle beni gıdıklamaya başladığında kahkaha atarak, onu engellemeye çalıştım. Ancak annem üstüme çıkıp, "Kalk bakalım, küçük canavar!" diyerek gıdıklamaya devam etti.

"Ta-tamam." Hem gülüp, hem de annemin becerikli ellerine karşı koymaya çalışırken, nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

"Nefes alamıyor!"

'Hiçbir şey söyleme' dediği için onu sıkmak istemiyordum. Kendi kafamın içinde teori üretmeye mahkûmdum.

Büyükannesiyle bir sorunu yoktu. Bildiğim kadarıyla ailesiyle de bir sorunu yoktu. Aslına bakılırsa Dobby'den başka bir sorunu yok gibiydi. Her zamanki sorunları saymadığımızda tabii.

Ellerimi kaldırıp saçlarına koyduktan sonra parmaklarımı yavaşça yumuşak saç tellerinin arasında gezdirdim. Kafasını biraz daha rahat ettirerek kucağıma yayılırken saçlarını okşamaya devam ettim.

Bir anda doğrulup öne doğru uzandı. Ardından arabanın içini hafif bir müzik doldurdu. Başını tekrar kucağıma koyduğunda, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye devam ettim.

"Korkağın tekiyim!"

Gürültülü bir müzik açmadığı için minnettardım. Öyle kısık bir sesle konuşuyordu ki, duymak için ona doğru eğildim.

"Önce babam beni terk etti. Sonra annem. Büyükannem neden gitmiş, biliyor musun? Beni öyle görmeye dayanamayacağı için. Kaçmış."

"Dobby'ye bir şey olmayacak, Meriç."

Bacaklarımın üstünde kafasını çevirip bana baktıktan sonra "Bu çok yanlış," dedi. Ne demek istediğini anlamıyordum. Daha açık olması gerekiyordu. Kaşlarımı çattığımda devam etti. "En yakınımdakiler bile sorumluluk almamak için benden kaçıyor ama sen beni bırakmıyorsun."

Elimi alnına indirip parmaklarımla ovalarken biraz daha ona doğru eğildim.

"Çünkü seni çok seviyorum."

Elini kaldırıp ensemden tuttuktan sonra, yüzümü kendisine doğru yaklaştırdı ve dudağımı nazikçe öptü.

"Seni bırakma ihtimalimi o kadar çok azaltıyorsun ki..."

"Bu iyi bir şey olmalı. Ne? Değil mi?"

"Bundan birine bahsetme. Kız arkadaşlarına da."

"Seninle aramda olan şeyleri... Özellikle bu tür şeyleri kimseye anlatmıyorum, Meriç."

Yeniden yanıma oturduktan sonra elini enseme koyup parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

"Teşekkür ederim."

Uzanıp alnımı öptüğünde, gözlerimi kapatıp vanilya kokusunu içime çektim. Rica ederim...

Hiç ara vermeden yaklaşık kırk beş dakika süren jazz konseri boyunca kimse tek kelime etmemişti. Temiz havaya çıktığımızda Meriç hemen sigarasını yaktı. Çok ihtiyacı varmış gibi!

"Üzgünüm. Onu severim bilirsin."

Kaşlarımı kaldırıp Semih'e baktığımda elini ensesine götürdü. Meriç'in Dobby'ye olan düşkünlüğünü herkes biliyordu anlaşılan.

"Tamam."

Ve bir şaşırtıcı nokta daha... Meriç cevap vermişti. Normalde buna tenezzül bile etmezdi.

"Ben artık gitsem iyi olacak. Teşekkürler, Kayla. Gerçekten iyi oldu bu. Kafamı dağıtmak için."

"Önemli değil. Geldiğin için teşekkür ederim."

Semih bana sarılınca bir an tepkisiz kaldım. O benden daha stresliydi. Babası dersleri konusunda onu oldukça zorluyordu ve bu konsere belki de herkesten daha çok ihtiyacı vardı.

Kollarımı yavaşça beline koyduğumda Meriç beni tutup çekti.

"Gitmiyor muydun sen?"

Semih, Meriç'e bakıp omzuna yumruk attı. "Kızını elinden alırım diye mi korkuyorsun?" deyip sırıttı.

Ah! Hayır! Bu konu hiç iyi yerlere gitmiyordu.

Meriç kolunu belime dolayıp beni kendine çekti ve "İmkânı yok," dedi.

Semih'in yüzünü anlamlı bir gülümseme kapladı. "Birlikte yaptığımız kız tavlama numaralarını hatırla, Meriç. Sonunda hep eşittik," dediğinde Meriç de gülümsedi.

"Çok geç oldu. Hadi gidelim, Kayla."

Semih'e el salladıktan sonra onun peşine takıldım.

Sadece bir konserdi.

İkisinin bir arada olduğu bir konser.

Arabaya bindiğimizde ısınmak için ellerimi birbirine sürttüm. Meriç hiç beklemeden arabayı çalıştırmıştı. Her zamanki gibi sessizdi. Ben de konuşmamayı tercih edip, içimden bir şarkı mırıldanmaya başladım.

"Bir şey istiyorum," dediğinde kafamı çevirip ona baktım. Arabayı durdurup kemerini çözdü ve "Arkaya geçer misin?" diyerek dışarı çıktı. Sertçe yutkundum. İlk seksimi arabada yapmak istediğimi hiç sanmıyordum. Bu fantezi olabilirdi ama benim fantezilere geçmeden önce kendimi buna hazır hissetmem gerekiyordu. Kapımı açıp "Hadi Kayla!" deyince, kemerimi çözüp yavaşça arabadan indim. Ne de olsa istemediğim şeyleri yapmakta üstüme yoktu.

Arka koltuğa oturduğumda, yanıma gelmek yerine arabanın arkasını dolanıp diğer kapıyı açtı. Ona doğru dönerken paltomun düğmeleriyle oynuyordum. Paltomu çıkarmam gerekecek miydi?

"Lütfen, rahat bir şekilde otur."

Yanıma oturduğunda onu dinledim. Arkama yaslandıktan sonra ellerimi bacaklarımın arasında birleştirip ısıtmaya çalıştım.

"Hiçbir şey söyleme," dediğinde kafamı salladım.

Ellerimi tutup bacaklarımın arasından çıkardı ve koltuğun diğer tarafına doğru kaydı. Kafasını kucağıma koyduktan sonra koltuğa iyice yayıldı. Ellerim yanlarda öylece dururken, ne yapacağımı bilemediğim süreler boyunca sadece ona baktım.

Onu bana sevdirmeye çalışmasına gerek yoktu. Hele böyle bir yöntemle bunu asla başaramazdı. Ona cevap verip canını sıkmak istemediğim için, kafamı diğer tarafa çevirip camdan dışarıyı izlemeye başladım.

Kültür merkezinin önüne geldiğimizde kemerimi çözdüm. "Teşekkürler, baba. Beni eve bırakırlar. Tekrar gelmene gerek yok," dediğimde kafasını salladı.

Kapıyı açıp inmek üzereyken, "Dikkatli ol," diye seslendi.

Dışarı çıktıktan sonra ona baktım. "Tamam. Bıraktığın için teşekkürler."

Arabanın kapısını kapattıktan sonra kültür merkezine doğru döndüm. Paltomun düğmelerini ilikleyip hızlı hızlı yürümeye başladım.

Meriç kültür merkezinin kapısında sigara içerken, Semih diğer tarafta duvara yaslanmış telefonuyla ilgileniyordu.

"Merhaba."

Semih kafasını kaldırıp bana baktı.

Meriç ise sigarasından uzunca bir nefes çekip, yere attıktan sonra ayağıyla söndürdü ve dumanı yüzüme doğru üfledi. Ardından kolumu tutup, "Bu manzarayı sen mi ayarladın?" diye sordu.

"İyi olur diye düşündüm."

Üç biletim vardı. Semih'in yanında olabilecek en iyi kişi Meriç'ti.

"Ben gitsem iyi olacak."

"Bence de."

Aralarına geçip "Hayır!" dediğimde ikisi de bana baktı.

"Konsere birlikte girelim lütfen."

İkisi de aynı anda "Her neyse," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

İçeri girip sıraya doğru yürürken biletleri çantamdan çıkarmaya çalışıyordum. Ayağım bir yere takılınca, Semih kolumu, Meriç belimi tuttu. Semih elini çektiğinde, "Teşekkür ederim," diyerek önce ona, sonra Meriç'e baktım. Meriç hâlâ belimden tutmaya devam ediyordu. Nihayet biletleri çıkarmayı başardığımda havaya kaldırıp "Buldum!" dedim. Meriç elini belimden çekip arkama geçti.

Koltuklarımıza yerleştiğimizde derin bir nefes aldım. Olaysız geçeceğini biliyordum. Onlar iki iyi eski dosttu.

"Dobby nasıl oldu?"

"İyi."

"Ölmedi mi o hâlâ?"

Ayağımla Semih'in ayağına vurduğumda sessizce inledi.

Meriç karnımın üstünden ona doğru uzanınca, nefesimi tutup onları izledim.

"O sikik çeneni bir daha köpeğim için açarsan yüzünü dağıtırım!"

Ön koltuktaki kız bize dönüp rahatsız olmuş bir bakış attığında, dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm etmeye çalıştım. Daha kötüsü de olabilirdi.

Kız önüne dönerken Meriç de karnımın üstünden kalkıp arkasına yaslandı.

Semih'e bakıp "Dobby hasta. Dün veterinere götürdü," diye fısıldadığımda gözlerini devirdi.

Arkama yaslanıp, bundan daha kötü bir şey olmamasını diledim. Bir yandan da konserin bir an önce başlaması için dua ediyordum. Neyse ki çok beklememiştik. On dakika sonra konser başladı.

13

"Ne düşünüyorsun?"

Camdan dışarı bakmayı bırakıp babama döndüm ve "Dersler," diyerek yalan söyledim. Dün gece yarısına kadar ders çalışmıştım. Bu yüzden bugün biraz yorgun hissediyordum ama annemin listesinin maddelerini de yerine getirmeye çalışıyordum. Babamın *'Sen istiyor musun?'* sorusu zihnimde ampul gibi parlarken tek yapabildiğim onu görmezden gelmekti.

"Yeşim hakkında konuşamadık."

Sonunda karın ağrısını dile getirmişti. Aslında bu ikimizin de karın ağrısıydı. O kadın hakkında konuşmak istemiyordum. Beni korkutan bir konuydu.

"Evet." Meraklı gözlerle bana baktığında nefesimi dışarı verdim. "İyi birine benziyor."

Kafasını sallayıp bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Senin çok hoş bir kız olduğunu düşünüyor."

"Ama haklı olduğumu biliyorsun. Seni hak eden o. Ben değilim."

Kafasını bana çevirip yüzüme baktıktan sonra gözünü bir kez daha sildi. "Haklısın."

Uzanıp dudağımı öpmeye başladığında gözlerimi kapadım. Piç gibi davranabilirdim ama bu da bendim. Bunu geri çeviremezdim. Gözyaşıyla ıslanmış parmakları yanağıma dokunduğunda dudağımı bir kez daha öpüp benden uzaklaştı.

"Üzgünüm. Hep bunu yapmak istemiştim," dediğinde gülümsedim.

"Sorun değil. Sadece bir öpücük. Aramızda," deyip ayağa kalktıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladım. Ani bir karar değişikliğiyle ona döndükten sonra, yanına gidip sırayı öne doğru ittirdim. Ayağa kaldırıp sırtını duvara yasladıktan sonra, "Ben de hep bunu yapmak istemiştim," dedim. Ellerimi kalçalarına indirip boynunu öpmeye başladığımda, kollarını omuzlarıma koydu. Hızlı hızlı nefes alırken "Yapma," dedi.

Benden nefret etmen için bunu yapmak zorundayım.

Bir elimle belini kavrayıp kendimi ona yasladıktan sonra, diğer elimle ensesindeki saçları tutup çektim.

"Dur, Semih... Lütfen!"

Sesi ağlamaklı çıktığında onu bırakıp bir adım geriledim.

"Aramızda," dedikten sonra sırıtıp göz kırptım ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

Siktir! Siktir! Siktir!

Buna inanması gerekiyordu. Normalde hiçbir kıza böyle davranmazdım ama onun böyle düşünmesi gerekiyordu.

Sınıftan çıkıp kapıyı hızlıca kapattıktan sonra, bahçeye inen merdivenlere yönelidim. Ancak o çocuğu başka

bir kızın yanında görünce, onlara doğru dönerek yönümü değiştirdim. Siyah saçlı kız saçlarıyla oynayarak ona bir şeyler anlatırken gözlerimi devirdim. Cansu bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Kızı omzundan tutup "Affedersin, ufaklık," dedim.

"Ne istiyorsun?"

Kızı yolumdan çekip karşısına geçtim.

"Sevgilini sarhoşken öptüm. Evet, fazla piç gibi davrandım ama bilirsin, çok konuşuyordu. Bana seni anlatıp duruyordu ve sıkıldım. Sonunda işe de yaradı..."

Yakalarımı tuttuğunda rahatladım. Daha ne kadar dayanacaktı ki?

"Kes sesini!"

Ellerini tuttum. Şimdi... İkinci etap.

"Seni seviyor. Sınıfta ağlarken onu teselli edemeyecek kadar piçin tekiyim ve tüm inekler onun hıçkırıkları yüzünden sınıfı terk etti. Belki ilgilenirsin."

Ellerini üzerimden itip, arkamı döndüm. Hızlıca merdivenlerden inip bahçeye çıktıktan sonra arka bahçeye doğru yürüdüm.

Duvarın üstüne oturmuş bana bakan kızlardan esmer olanına başımla işaret verdiğimde, kıvrılarak yerinden kalktı.

Üzgünüm, sarışın. Beni düzeltmene ve babamın istediği gibi bir çocuğa çevirmene izin veremem. Biraz daha benimle ilgilenirsen, kendimi sana teslim edebilirim. Lanet olsun ki çok yoruldum ve buna deli gibi ihtiyacım var. Ama olmaz! Babama bu galibiyeti yaşatamam. Bu yüzden benden nefret etmen ve uzak durman en iyisi. Yoksa yanlışlıkla seni sevebilirim. Ve bu iyi olmaz...

sevgili değildik. Düşününce, onu kızdırmak için söylediğim o fantezilerin hepsine çok yakışıyordu.

Ellerimi yıkadıktan sonra saçlarımı düzeltip, aynadaki yansımama sırıttım. Kayla ve ben. Bu oldukça komikti. Her şeyi bu kadar umursayan bir kız olmamasını isterdim. O zaman birlikte bir şeyler yapabilirdik ama işte Kayla bu yüzden özeldi. Vücudunu değerli yapan oydu. Utangaçlığı ve herkesten saklayışı.

Dışarı çıkıp sınıfa doğru yürümeye başladım. O Caner denen, Kayla'yı tecavüz etmekle kandıran yarım akıllının sınıftan çıkmasını diledim. Kayla ile şu özel konuşmalarımızdan birini yapabilirdik ve o utanırdı. Onu utandırmaya bayılıyordum.

Umutla kapıyı açtım fakat onları göremeyince gülümsemem soldu. Bir hıçkırık sesi ve sarışın bir kafa, beynime çekiçle vurarak sınıftan hemen uzaklaşmam konusunda beni uyarırken, olduğum yerde kaldım.

Kahretsin! Çekip gidemezdim.

Annem bana böyle öğretmemişti.

'Ne olursa olsun, bir kadın ağlıyorsa, otur ve onunla ilgilen.'

Annemin sesi kafamın içinde yankılandığında, kendi kendime gözlerimi devirdim.

"İnekler dışarı!" deyip kapıyı aralık bıraktıktan sonra sınıfın içine girdim. Ön sıralarda oturan, kendilerini yemeklerden bile mahrum bırakan kitap kurtları kaşlarını kaldırmış bana bakarken, "Kral ve kraliçenin konuşma yapması gerek. Defolun!" dedim kibarca. Yüzlerini asıp kitaplarını toplamaya başladıklarında ellerimi belime koydum ve onları bekledim. Hem inek, hem de uyuşuklardı.

Sonunda dışarı çıktıklarında kapıyı kapatmayı akıl ettikleri için minnet duydum. Hatırlatmak zahmetinden kurtarmışlardı beni.

Cansu'nun hıçkırıkları sona ermişti. Sırasına doğru ilerlerken, gözlerini sildiğini gördüm. Yanına oturup "Neden ağlıyorsun?" diye sordum.

Burnunu çekti. "Seni ilgilendirmez."

Çok güçlüsün de, bana meydan mı okuyorsun, aptal sarışın?

"Sana söylediklerimi tekrar etmemi ister misin? Gururunun incinmesine gerek yok. Sen çok güzelsin. Seni öpmek de güzel. Ama ben pisliğin tekiyim. Aklımdan sadece seninle sevişmeyi geçirebilirim. Birlikte el ele tutuşup film izlemeyi ya da sana iltifat etmeyi değil. Gerçekleri yüzüne söylediğim için bana kızamazsın."

"Sana kızmıyorum."

Bedenimi ona doğru çevirip, "Sorun ne?" diye sordum.

Elinin tersiyle sol gözünü bir kez daha sildi.

"Biraz umut bile görmüyorsun. Benimle... Meriç bile değişti ama sen bende bir umut bile görmüyorsun..." dediğinde başımı geriye atıp inledim. Kızlar neden bu kadar ince düşünüyordu? Cidden bunu düşünüp, kendini üzüp, sonra da ağlamış mıydı? Bunların kendileriyle alıp veremedikleri neydi? Bir de annem, Cansu'yla mutlu olacağımı sanıyordu. Tanrım! Kız çok ince düşünüyordu.

"Beni sevmiyorsun, Cansu. Sadece sende saplantı haline gelmiş. O çocukla ne kadar mutlu olduğunu hatırla. Seni eğlendiriyordu. Sen onu seviyorsun. Zengin kız - fakir oğlan. Sizsiniz işte. Büyük aşk..."

"Dalga geçmeyi bırak!"

kaşlarını çatmış bakıyordu. Beni koekutabilirmiş gibi. Bu kızların kendine güven duygusu güzeldi ama yerinde olduğu zaman. Böyle anlarda sadece komik oluyorlardı.

"Doğrusunu söylemek ister misin?"

"Günlerin Götürdüğü, Suut Kemal'in eseridir. Nurullah Ataç, Günlerin Getirdiği'ni yazmıştır," dedim kendimden emin bir şekilde. Bunları tam yirmi kez tekrar etmiştim. Karıştırma şansım yoktu. Babamın yanlış cevaba tahammülü olmadığını bildiğimden iyice ezberlemiştim.

"Evet. Semih haklı. İsimleri birbirine çok yakın olduğu için karıştırabilirsiniz ama dikkat etmeniz gereken bir konu. Teşekkürler, Semih."

Babamın hata kabul etmeyen tavrının işe yaradığı anlar vardı anlaşılan. O, her zaman doğru yanıtları vermemi beklerdi. Küçük bir çocukken bile. Onun yüzünden çocukluğumu doğru düzgün yaşayamamıştım. Gerçi bizim içimizde çocukluğunu kimse doğru düzgün yaşamamıştı.

Ben sürekli seyahatte olan annem ve benden her zaman daha iyisini bekleyen babam yüzünden hep bir kalıbın için tıkılmıştım. Dersler, kitaplar, spor kursları ve bunların tekrarları. Basketbol olmasa nefes alacak zamanım da olmazdı. En azından beni bundan mahrum etmiyordu. Maçlar beklenildiği kadar iyi geçmediğinde tüm suçu benim üstüme atıp, bir saat boyunca beni karşısına dikmesi ve halının desenini ezberletmesi dışında basketbolla ilgili bir sorun yoktu.

Ömer, ağabeyi yüzünden sürekli ders çalışmaya mahkûm edilmişti. Biz arada çıkıp top oynarken bile, o ileriki sınıfların derslerini çalışırdı. Onu hanım evladı gibi yetiştirmişlerdi ama büyüdükçe kavga etmeyi öğrenmişti. Sevgilisi olan sürtük bana yaklaştığında üzerime bile yürümüştü.

Meriç ise bambaşkaydı. Bence oldukça hassas bir çocuktu. O yüzden, ailesinin başına gelenleri fazla takıyordu. Onun yerinde olmadığım için, onu yeterince anlayamadığımı da biliyordum. Annemin neler yaptığını öğrendiğimde öfkeden deliye dönmüştüm ama affetmiştim. Fakat Meriç, affetmek yerine nefret etmeyi seçiyordu. O kadar bencil ve mükemmeliyetçiydi ki, ailesi onun istediği gibi olmadığı için hırsını yine onlardan çıkarıyordu.

Sonuçta hiçbirimiz çocukluğumuzu yaşayamamış çocuklardık.

Zil çalmaya başladığında Cem omzuma vurdu. "Kurt gibi açım."

Yerimden kıpırdamayınca, bizim takımdan başka biri "Hadi, kaptan!" diye seslendi.

"Siz gidin, ben sonra geleceğim," deyip yerimden kalktım.

Bakışlarımı Kayla'nın oturduğu yere çevirdiğimde, şu yeni çocuğun onun yanında olduğunu gördüm. Kayla'ya bir şeyler soruyordu. Kayla elindeki kitabı alıp kenara kaydı. Onunla konuşamayacaktım anlaşılan. Sınıftan çıkıp lavaboya doğru yürümeye başladım.

Ömer ve Neşe, yemekhaneye inen merdivenlere döndüklerinde sıvıştım. Onun elinden kız almak eğlenceliydi. Neşe de işimi görürdü aslında ama arada Kayla vardı. İlk geldiğinde dikkatimi çekmişti. Aptal kızları severdim. Kolay ağa düşen kızlar olurlardı. Kayla da öyleydi. İstesem onu Meriç'e kaptırmazdım. En azından savaşırdım. Arada babalarımız ve ortaklıkları olmasaydı. Neden bunu umursuyordum ki? Meriç bile düzenli bir ilişki yaşıyorsa, bunu ben de yapabilirdim. Ama en başta ondan uzaklaşmıştım. Şimdi aramızdaki şey arkadaşlıktan öte olsa da,

12

Semih'ten...

"Nurullah Ataç, deneme ve eleştiri türünde usta bir isimdir. Batılı anlamda ilk deneme ve eleştiri yazılarını o yazmıştır. 1940'tan sonraki yazılarında Türkçeyi özleştirme çabası öne çıkmıştır."

"Eserlerinden örnek verebilir misin, Pelin?"

Zarif öğretmenimiz, kalçasını masaya yaslamış ayakta duran Pelin'e bir soru daha sorarken göğsümün üstünde bağlı olan kollarımı biraz daha sıktım. Uyku transına geçmemem için bilincimi açık tutmalıydım.

"Karalama Defteri, Söz Arasında, Okuruma Mektuplar, Günlerin Götürdüğü..."

"Yanlış."

"Bir şey mi söyleyecektin, Semih?"

Kayarak oturduğum rahatsız sırada dikleşip kollarımı çözdükten sonra, "Yanlış söyledi," dedim. Pelin bana

Meriç dediğimi yaptığında kemerimi çözüp ona uzandım ve öpmeye başladım. Telefonunun klasik zil sesi duyulunca dudaklarımı çektim. Bana aldırmadan yeniden öpmeye başladığında zorlukla "Telefonun," dedim. Dudağını öptüğü için sesim kesik kesik çıkmıştı ama beni duyduğunu biliyordum. Telefon ısrarla çalmaya devam edince dudaklarımı çektim. "Baksan iyi olacak."

Sesli bir nefes aldıktan sonra elini cebine atıp telefonunu çıkardı.

"Ne var, Ömer?" diye yanıtladı bağırarak.

Başımı çevirip pencereden dışarı bakarken, Ömer'in "Sakin ol, yavrum," dediğini duymuştum.

"Sikerim yavrum diyen..."

Hızla ona dönüp elimle ağzını kapadım. Küfür ederken Meriç'e pek karışmıyordum. Hatta neredeyse hiç karışmıyordum ama bu biraz aşırıydı sanki. Üstelik benim yüzümden Ömer'e küfür etmesini de istemiyordum.

Elimi dudağının üstünden çekip, "Ne oldu, çabuk söyle!" dedi dişlerinin arasından.

Ömer'in bir şeyler söylediğini duydum ama ne olduğunu anlayamadım.

"Tamam," deyip telefonu kapattıktan sonra bana döndü. "Kayla, gitsek iyi olur. Dobby'yi veterinere götürmem gerek."

Koltuğa yerleşip kemerimi bağlarken "Tamam," diye mırıldandım. "Neyi varmış?"

"Bilmiyorum. Söylemedi."

Hızı arttırdığında, susmanın daha iyi olacağını düşündüm. Köpeğine çok değer veriyordu. Ve şu an oldukça endişeliydi. Endişeli bir Meriç! Sıkça göremeyeceğim bir

manzaraydı ama ona rahatça bakamıyordum bile. Dikkatini dağıtıp, kaza yapmasına sebep olmak istemiyordum.

Eve vardığımızda "Haber ver," deyip yanağını öptüm ve arabadan indim. Ben evin kapısına doğru giderken o çoktan gaza basmıştı.

***

Meriç aradığında gece yarısı olmak üzereydi. Her şeyin yolunda olduğunu, Dobby yaşlandığı için bu tür şeylerin normal sayılacağını söylemişti. Fakat sesinden ne kadar üzgün olduğu anlaşılıyordu. Ona moral verecek bir şeyler söylemek isterdim ama bu konuda bilgim olmadığı için daha çok dinlemeyi tercih etmiştim.

Bakmaya çalıştığım tek şey bir kaktüstü. Onunla da benden çok Nursiş ilgileniyordu. Mutfakta bulunduğum zamanlar dışında görmüyordum bile.

Oysa Meriç köpeğine çok düşkündü. Dobby ile birlikteyken nasıl güldüğünü ve mutlu olduğunu düşündükçe...

Sanırım Dobby'yi kıskanıyordum.

ne kadar çabalarsam çabalayayım onu sevemezdim. Çabalayamazdım bile.

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

Kafamı tabaklardan kaldırıp ona baktığımda çatal ve bıçakları çıkarıyordu.

"Dokuz aydan daha fazla oldu. Siz çocukluk arkadaşısınız, değil mi?"

"Evet ama Meriç uzun bir süre buralarda değildi. Döndüğünde Bora sayesinde yeniden görüşmeye başladık. Küçükken mahallede yaşıtımız çok çocuk yoktu. Ben de onların arasında tek kız olarak kalmıştım. Meriç zaten arada bir gelirdi."

Arkadaş olmalarına bile gerek yoktu aslında. Arada bir gelen çocuk olarak da kalabilirdi.

"Meriç arkadaşlarından pek bahsetmez."

"Korkak," deyip dalga geçtiğinde, göğüs kafesimi sıkan kement biraz daha gerildi. Ona baktığımda omuz silkti. "Küçüklüğü hakkında konuşmayı pek sevmez ve geçmişini gizler."

"Onun hakkında her şeyi biliyorum." Kaşlarını kaldırarak bana baktığında, "Rahat olabilirsin," deyip tabaklara kurabiye yerleştirmeye geri döndüm.

"Buna sevindim," dediğinde bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Bana bile söylemediği birçok şey vardı ama bir derdi olduğunu biliyordum."

"Çoğu kişiye söylemediği şeylerin üstesinden birlikte gelmeye çalışıyoruz," diyerek tebessüm ettim.

Bir süre durup yüzüme baktıktan sonra gülümsedi ve "Çok şanslı," deyip eline iki tane tabak aldı.

Ben de hazırladığım tabaklardan elime alıp, "Oyleyiz. Birbirimize iyi geliyoruz," dedim ve salona doğru yürüdüm.

Pasta kesildikten bir süre sonra Meriç beni eve bırakacağını söylediğinde, herkesle tek tek vedalaştım. Hayal ile, mutfaktaki konuşmamızdan sonraki ilk diyalogumuzdu. Bu süre boyunca Bora ve Meriç'le sohbet etmiş ya da onların konuşmalarını dinlemiştim.

Sonunda evden ayrılıp arabaya bindiğimizde Meriç kemerini bağlayıp arabayı çalıştırdı. Olan bitene aklım ermiyordu. Melehan'a geldiğimde biri ruhumun ayarlarıyla oynamış gibiydi. Eskiden sakin olan hayatımdan iz kalmamıştı. Babasını hiç tanımamış, erkeklere güvenmeyen, birine âşık olmaktan korkan, bu yüzden sevgiyi daha yüce bir his olarak gören Kayla gibi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Aşk ilişkilere zarar verebiliyordu. Babam ve anneme zarar veren şey aşktı. Ben âşık olmayacaktım. Berkan'ı seviyordum. En azından, onunla evlenirim diye düşünüyordum. Üniversitede daha farklı ilişkiler istemezse, biz evliliğe gidebilirdik. Küçük hayatımdaki gelecek planlamam bundan ibaretti. Entrikaların olmadığı bir hayat. Sevgilimin kıskanacağım bir çocukluk arkadaşı yoktu. O çocukluk arkadaş bendim. Neşe ve Berkan arasında beni rahatsız eden hiçbir şey yoktu ya da... Berkan ile seks yapmayı hiç düşünmemiştim. Olacağı zaman olurdu. Herkes gibi ben de bunu yapabilirdim. Ona yetersiz gelebileceğimden hiç korkmamıştım. Sorunlarım arasında asla böyle bir şey yer almamıştı.

Şimdi geçmişimin masum hayallerinden çok uzaktaydım.

"Kenara çeker misin?"

otoritesi tuhaf bir şekilde beni geriyordu. Refleks olarak elimi çekmek için yeltensem de, Meriç bırakmayarak beni şaşırttı.

Hayal denilen o kızın evi tek katlıydı. Mimari olarak Aysel Hanım'ın evine çok benziyordu ama her tarafı çiçeklerle kaplı değildi.

Kapıyı Hayal'in annesi açmıştı. Beni görünce biraz şaşırmışsa da, sıcak bir şekilde sarılarak karşılamıştı. Hemen ardından babası ile tanışmıştım. İyi bir adama benziyordu ama bir o kadar da sert bir mizacı vardı. İster istemez bana Semih'in babasını hatırlatmıştı. Fakat kalantor bir tipi yoktu. Daha çok kendi halinde bir adam gibiydi.

Büyükannemin evini anımsatan kırlentlerin hâkim olduğu salondaki koltuklara yerleştiğimizde, içeriye o kız ve elini tuttuğu kardeşi girdi. Kızın bakışları beni bulduğunda dudağı yukarı kıvrıldı.

Annesi ve babası kardeşini koltuğa oturturken, Hayal önce Aysel Hanım'a sarıldı.

Meriç'in ona "Merhaba, sümüklü," deyişi odadaki yetişkinleri güldürmüştü.

Kız kaşlarını çatıp "Kim sümüklü acaba?" dedikten sonra eğilip Meriç'in yanaklarını öptü. "Geldiğin için teşekkürler."

"Önemli değil."

Meriç "Kayla," diyerek beni işaret ettiğinde, oturduğum yerden kalktım. "Merhaba," dedim zorlanarak. Göğsümü sıkıştıran bir şey vardı.

Kız gülümseyerek "Tanıştığıma memnun oldum. Ben de, Hayal," dedikten sonra hafifçe bana sarıldı.

"Ben de."

Çok memnun oldum. Sanki... O kızdım. Meriç'in hayatına girmesi herkes tarafından tuhaf karşılanan kız.

Tekrar yerime oturduğumda Hayal kardeşinin yanına gidip "Meriç ve arkadaşına merhaba dedin mi?" diye sorup güldü.

Odanın içine dalgınca bakan çocuk, bakışlarını Meriç'e çevirdiğinde yüzünde donuk bir ifade vardı. Meriç gülümseyerek "Merhaba, dostum," dedi. Uzun bir süre sonra çocuğun dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Bakışlarını üstüme çevirdiğinde elimi tereddüt ederek havaya kaldırdım. "Merhaba. Ben Kayla. Meriç'in arkadaşıyım," dedim. Çocuk hiçbir tepki vermeden ablasına baktı. Hayal gülümseyerek "Kayla. Meriç'in arkadaşı," diye tekrar etti. Yeniden bana baktığında bir kez daha gülümsedim.

Büyükler kendi aralarında sohbet etmeye başlamışlardı. Hayal'in annesi "Sevimler de birazdan gelir," dediğinde Meriç bana dönüp, "Bora'nın annesi," diye açıkladı.

Biz sessizce onları dinlerken kapı zilinin çalmasıyla Hayal yerinden kalktı.

Bora'nın annesiyle de tanıştıktan sonra, yardım etmek amacıyla Hayal'le birlikte mutfağa geçtim. Her şey mutfak tezgâhında hazırdı zaten. Pasta, poğaçalar, keklet, kurabiyeler ve içecekler.

Hayal dolaptan bardakları çıkarırken "Yardım edilecek bir şey yok aslında," dedi.

"Tabakları hazırlayabilirim."

"Pekâlâ."

Onun hakkında hiçbir şey düşünemiyordum. O, Meriç'in çocukluk arkadaşıydı. Benim için tehlikeliydi ve

üstüne koyup düşmemi engellediğinde sitem ederek inledim. Bir yerlere takılmaktan ve düşmekle burun buruna gelmekten nefret ediyordum. Annem hep önüme bakarak yürümemi söylerdi ama Meriç'in yanındayken bunu unutuyordum.

Önüme geçip ellerini belime koyduktan sonra, "Kendine dikkat etmelisin," dedi.

Neden herkese açık bir ortamdayken boğuk sesiyle konuşuyordu ki?

Boğazımı temizledim. "Büyükannene gitmen gerekmiyor muydu?"

"Belki sen de benimle gelmek istersin diye düşündüm."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Saçları rüzgârdan dağılmıştı. Gözlerindeki kahverengilik sıcak bir tonda bana bakıyordu.

Gitmek istemiyordum.

Onu orada yalnız bırakmayı hiç istemiyordum.

"İyi bir fikir değil. Büyükannen beni pek sevmiyor," deyip omuzlarımı düşürdüğümde, dudağını yukarı kıvırdı.

"Buna alışsa iyi eder, çünkü henüz seni bırakmaya niyetim yok," dedikten sonra eğilip dudağımı öptü.

Dışarıdaki soğuk havaya karşın dudaklarının sıcaklığı içimi titretmişti. Bana iyi davranmıyordu. Onun değiştiğini düşünmüyordum. Eskisinden daha fazla konuşuyor olabilirdi ama hepsinin arkasında başka bir mesaj vardı. Cümleleri o kadar açık uçluydu ki, tam olarak sevinemiyordum.

Seni bırakmayacağım demiyordu. Seni bir süre bırakmaya niyetim yok diyordu. Ona hiçbir zaman tam olarak güvenemiyordum. Sürekli diken üstünde bıraktığı

bir ilişkimiz vardı. Ve bu çelişki, aklımdan atmaya çalıştığım büyükanne tezini daha da güçlendiriyordu. Kendimi Lorde şarkılarının etrafa yaydığı buhatmısı dalgalarının üstünde, her an yere düşecekmiş gibi hissediyordum.

"Doğum gününden bahsettin. Gelmesem daha iyi." Geriye doğru adım attığımda ellerini belimden çekti. "Sana iyi eğlenceler. Ders çalışmam gerek zaten."

"Hayal'in kardeşi otizmli. Arada bir görmeye gidiyorum ve böyle günlerde özellikle çevresinde insan görmek ona iyi geliyor."

Aklım Eskişehir'e gittiğinde Meriç merakla bana bakıyordu. Berkan çoğu zaman boş bir beyin gibi görünebilirdi ama neredeyse her ay huzurevlerini ziyarete giderdi.

"Benimle gelmen kimseyi rahatsız etmez."

Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. "Babama haber versem iyi olacak," dedikten sonra mesajlara girdim. Durumu kısaca özet geçtikten sonra telefonu tekrar cebime attım.

Aysel Hanım beni gördüğüne şaşırmıştı. Son görüşmemizden sonra onu tekrar görmeye gideceğimi beklemiyordu muhtemelen. İşin aslı, buna ben de ihtimal vermiyordum. Ama kader bizi yine karşı karşıya getirmişti.

"Burada olduğundan babanın haberi var mı, kızım?" diye sordu gözlerini üstümden çekmeden.

Başımı sallayarak "Evet, efendim. Var," diye yanıtladım.

Okul hakkında kısa bir sohbetin ardından o kızın evine gitmek için hareketlendik.

Meriç arabasındaki hediye paketini çıkardıktan sonra elimi tutunca Aysel Hanım boğazını temizledi. Onun

ağrısıydı. Bunu şimdi düşünüp daha fazla moralimi bozmak istemiyordum.

Başka...

Semih ile konuşmuştum.

Ömer ile her şey güzel gidiyordu.

Meriç'in yeniden Hayal denilen o kızın yanına gidecek olması tek başına bir karın ağrısıydı ama bu da değildi.

Telefonum tekrar çalmaya başladığında heyecanla eline aldım ama arayan yine Meriç değildi. Oturduğum yerden kalkıp yürürken telefonu kulağıma götürdüm.

"Beni istediğin zaman arayamazsın, Caner. Meriç'in ne düşüneceğini hiç umursamıyor musun?" diye sitem ederek telefonu açtığımda güldü.

"Aslında pek umursamıyorum ama konumuz bu değil. Birlikte ders çalışacağımızı söylemiştin. Size geldim, sen yoksun."

Birden olduğum yerde durdum. Başımdan aşağı buz gibi su dökülürken, beni neyin rahatsız ettiğini bulmuştum. Ona ders çalışma sözü vermiştim ama burada aylaklık ediyordum.

"Ü-üzgünüm. Ben... Unuttum. Aslında unutmam ben ama..."

"İyi misin?" diyerek sözümü kestiğinde boşta olan elimi alnıma koydum.

"Evet," derken titrek bir nefes aldım.

"Emin misin?" diye sorduğunda sesimin ne kadar berbat çıkmış olabileceği üzerine teoriler üretmeye başlamıştım.

"Evet. Sadece üzgünüm. Bunu yarın yapsak nasıl olur? Telafi ederiz."

Bunu nasıl unutmuştum ben?

"Sorun değil, cici kız. Anlamadığım birkaç soru vardı. Eğer okulda sormamda bir sakınca yoksa orada da halledebiliriz."

"Tabii ki yok."

Tabii ki vardı ama bu yaptığım şeyin üstüne onun bir sakıncası kalmıyordu. Verdiğim sözü bile tutamıyordum.

"O zaman yarın görüşürüz."

"Pekâlâ."

"Kendine iyi bak."

"Sen de."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre ekrana baktım. Normal insanlar gibi telefon kapatmak garip değildi... Caner ve benim normal bir şekilde görüşmeyi sonlandırmamız garipti.

Onun dediği gibi oluyordu her şey. Onu bırakamıyordum. Bir şekilde hayatıma girmişti ve ondan kurtulamıyordum. Kurtulmak istediğimden bile emin değildim. Kötü biri değildi. Beni kandırarak kötü biri gibi davranmıştı. Ben onun özündeki çocuğa yardım etmek istiyordum.

"Neden burada dikiliyorsun?"

Yerimden sıçrayıp sesin geldiği yöne döndüğümde Meriç'le karşılaştım. Onu görmeyi beklemiyordum. Burada olduğuna inanamayarak gözlerimi kırpıştırdığımda elini belime koydu. Yürümeye başladığında ben de hareketsiz durmayı bırakmıştım.

"Bay deliyi bulamadın mı?"

"Ha-hayır. Buralarda gözükmüyor."

"Çok yazık."

Etrafa bakınıyordu. Bense ona... Ve ona bakıp yürümemin sonucunda bir yere takılmıştım. Kolunu karnımın

"Bunları önemser miydin?"

"Hayır ama bu kız beni yanlış anlıyor. Böyle kızlara gelemiyorum."

"Kızlar seni yemez Semih."

İnlediğini duydum.

"Birlikte olunca evlenecekmişiz gibi düşünen kızlar beni yer, Kayla. Sadece eğlenmeye bakıyorum, tamam mı? Buna saygı duy. Cansu'yu sadece üzerim."

Sanırım haklıydı. Ondan bir anda değişmesini ve bir ilişki adamı olmasını bekleyemezdim. Meriç'ten bekleyemeyeceğim gibi. Fakat en azından Meriç deniyordu. Semih ise bundan kaçmak dışında bir şey yapmıyordu.

"Pekâlâ."

"Seni bu yüzden seviyorum."

"Neden aradın?" diyerek konuyu değiştirdim. Beni sevmesinden sonra konunun genelde onun hayal âlemine geldiğini bildiğim için uzatmak istemedim. Beni utandırmayı seviyordu.

"Seni özledim çünkü."

"Aslında sana söylemek istediğim bir şey vardı. Bu iyi oldu."

"Merak ettim, neymiş o? Beklediğim şu aşk itirafı mı?"

Bugün beni utandırmaya çalışma günündeydi anlaşılan. Canı çok sıkılmış ve benimle uğraşmak için aramıştı belki de. Onun ve takım arkadaşlarının oyuncağı gibi olmuştum zaten. Okul dışında da benimle uğraşmak zorunda mıydı ki?

"Kapa çeneni artık. Yarın konsere gidelim mi?" deyip bacağımı diğerinin üstüne attım. Bu sabah annemden benim için üç konser bileti aldığını haber veren bir mesaj

almıştım. Neşe'yi çağırıp aramızdaki buzları eritebilirdim belki ama Semih ile dışarı çıkmak daha cazip gelmişti.

"Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?"

Yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyordum.

"Evet, bayım. Ne diyorsun?"

"Seve seve, leydim."

"Saatini sana haber veririm. Bileti daha görmedim. Sonra görüşürüz."

"Benimle çıkmak için bu kadar acele ettiğini görmek çok güzel. Tamam, prenses. Sonra konuşuruz."

Aptal!

Gülümseyerek "Kendine iyi bak," dedikten sonra telefonu kapattım.

Beni rahatsız eden bir şey vardı. Semih ile alakalı olmayan bir şey. Farklı bir konu. Ne olabileceğini düşünürken, gözle görülür şeylerin zihnimde bir listesini çıkarmaya başladım.

Neşe ile aram biraz açıktı ancak giderilebilir bir konu olduğu için bu şıkkı hemen eledim.

Cansu'nun bugün biraz fazla üstüne gitmiştim ama sonuçta benimle konuşmaya devam ediyordu. Aramızda bir soğukluk olduğunu hissetmemiştim. Bu da değildi.

Babamla, Yeşim Hanım hakkında hiç konuşmamıştık. Dün gece evde olsaydım muhtemelen konuşurduk ama değildim. Evet, bu biraz karın ağrısı yapıyor olabilirdi fakat asıl sebep bu da değildi. O kadına karşı ne hissedeceğimi bilmiyordum. İyi birine benziyordu ama onu evin içinde görmek istediğimi sanmıyordum. Daha yeni tanıdığım babamla arama girecek bir tehlikeden başka bir şey ifade etmiyordu bana. Hayır. Bu da gelecek zamana ait bir karın

"Artık umurumda değil," diyerek ayağa kalktı. Tepsisini alırken bir an duraksadı. "Ve Kayla..." Yüzüme bakıp onu dinlediğime emin olduktan sonra devam etti. "Lânfen yanımdaki kızları kovmayı alışkanlık haline getirme."

Bu daha çok bir uyarıydı. Sosyal paylaşım sitelerinde Bora yazıp, yanına şaşırmış ifade koymak istiyordum. İyi bir durum güncellemesi olurdu.

Ona ne olmuştu?

En önemli soru... O hep böyle miydi?

Bu soruların cevabı Meriç'teydi ama konuşmayı pek sevmeyen biri olduğu için ondan bir şey öğrenmek çok zordu.

Cansu için bir şeyler yapmaya çalışıyordum ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Aklımda daha çok kendi özel durumum varken, mantıklı şeyler düşünüp, mantıklı hareket edemiyordum.

Yemekten sonra Cansu ne konuştuğumuzu sorduğunda cevap vermedim. 'Bora'ya onu sevdiğini söyledim,' diyemezdim. Önce bunu neden söylediğimi düşünmeli, kendime bir sebep sunmalı ve buna inanmalıydım.

Meriç'i sadece bir kez teneffüste görmüştüm. Şirkete gideceğini, oradan da büyükannesinin yanına geçeceğini söylemişti. Bir doğum gününden bahsetmişti.

Okuldan çıktıktan sonra Meriç'e mesaj atıp, sahile gideceğimi haber verdim. Aynı mesajı babama da göndermiştim. Meriç'in aksine babam cevap yazarak, dikkatli olmamı söylemişti.

Meriç toplantıda olsa bile, konuşulanlarla pek ilgilenmediği için genelde mesajımı görürdü. Büyük ihtimalle bana kızmıştı. O kızıyor diye bu konuda pes etmeyecektim. İstediğim yere tek başıma gitmekte özgürdüm. Üstelik

Bay Harrington'ı özlediğimi ona söylemiştim. Ders çalışmam da gerekiyordu ama dün gece olan şeyden sonra biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Sahile gidene kadar birkaç kez etrafı kontrol ettim. *O çocuklardan birini görürsem ne yaparım?* diye düşünmeden edemiyordum. Muhtemelen erkenden eve giderdim. Gerçi insanların içinde bana bir şey yapacaklarını sanmıyordum. Bence kimsenin umurunda değildim.

Caner bile benimle ilgilenmiyordu. Okulda eğlenecek kızlar bulmuştu ve neredeyse hiç dikkatini çekmiyordum. Bunu önemseyen biri değildim. Hayatımda Meriç varken, Caner'ın ilgisizliğinin beni sadece mutlu etmesi gerekiyordu ama onun arkadaşlığını seviyordum. Çevremdeki herkesin dediği gibi, belayı çekiyordum. Aslında galiba belayı seviyordum.

Telefonum çalmaya başladığında Meriç'in aradığını düşünmek mideme kramp girmesine sebep olmuştu ama ekranda Semih'in adını görünce her şey tuz buz oldu.

"Okulda yüzüme bakmıyorsun ama telefonla iletişimi kesmemişsin," diye sitem ederek telefonu açtığımda kahkaha attı.

"Beni kıskandın mı, sarı?"

"Oldukça," deyip gözlerimi devirdikten sonra banklardan birine oturdum. Parka gelen çocuklar bir an önce kaydıraklara gitmek için annelerinin elini çekiştirirken, etrafta köpek olup olmadığını kontrol ettim. Her ne kadar kimsenin beni önemsemediğini düşünsem de, insanların arasında daha güvenli olurdu.

"Senin yerin ayrı güzelim ama Cansu'dan uzak durmak için yanına pek gelemiyorum."

Çatalımı elime alıp, yemeğime kaldığım yerden devam ettim. Normal bir sohbetmiş izlenimi vermeye çalışırken, ait olduğum grubun masasına göz gezdirdim. Cansu kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Çok yoğun bir okul dönemi oldu. Hâlâ da öyle, değil mi? Yeni öğrenciler..." dedikten sonra kıza dönüp "Dokuzuncu sınıf mı?" diye sordum cevabını bildiğim halde.

Kafasını salladı. "Öyle."

"Bu sene mezun olacağız. Bize çok alışmayın. Sonra eksiklik olur."

Kız hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Bora ise yüzüme bile bakmadan yemeğini yiyordu. Buraya gelip kabalık ediyordum ve o hiçbir şey yapmıyordu. Sonunda kafasını kaldırmadan "Meriç kantinde," dedi.

"Öyle olması daha iyi aslında. Burada başkalarıyla karşıma çıkması iyi olmazdı. Bilirsin." Bakışlarını kızın üstünden çekmeden omuz silktim.

Sonunda elindeki kaşığı tepsinin üstüne bıraktı.

"Ben gitsem iyi olur."

Arkama yaslanıp, onun ayağa kalkmasını izledim. Tepsisini alırken bana bakmaya bir son verdi. "Görüşmek üzere, Bora."

"Görüşürüz."

Masadan uzaklaştığında "Tatlı kız," deyip yemeğime geri döndüm.

Bora kafasını kaldırmadan "Hangi filmden?" diye sordu ve çorbasını kaşıklamaya devam etti.

"Ne hangi filmden?" deyip, patlıcan kızartmasından yemeye başladım. İnsanlar doluştukça yemekhanedeki

gürültü daha da artıyordu. Onu rahat duymak için biraz daha yaklaşmam gerekiyordu.

"İçine giren, okulun havalı ve kötü kızı. Hangi filmden?"

"Çok kibardım."

Dizimle onun dizini dürttüğümde sırıttı ve ağzına bir parça ekmek attı.

"Çok kibar kovma biçiminden mi bahsediyorsun? Nazlık tacını hak ettin."

Köftelerden birini daha ağzıma attıktan sonra çiğnemeye başladım. Cansu'ya baktığımda tabağındakilerle oynuyordu. İlk zamanlarda olduğu gibi. Semih'i gördüğünde yemek yiyemediği gibi. Tabağındakilere işkence etmeye devam ederken oldukça dalgın gözüküyordu.

"Seni seviyor."

Bugün farklıydım. Yapmayacağım şeyler yapıyordum ve çok konuşuyordum. Üstelik emin olmadığım konularda fazlaca fikir yürütüyordum. Çenemi kapalı tutmak o kadar zor olmamalıydı ama dün gece Meriç'le yaşadığım yakınlıktan kimseye bahsedememek bende gevezelik yapmıştı. Neşe bana soğuk davranarak dünün acısını çıkarıyordu. Cansu ise... Kendi derdi başından aşkındı.

"O çocuktan hoşlandığını en başından beri biliyordum. Okuldaki diğer tüm kızlar gibi ona hayrandı ama benimle birlikteyken bunu hiç düşünmemeye çalıştım. Onu öptüğünü söyleyene kadar. Buna izin verdiyse..."

Bora ilk kez bana içini dökerken, "Hoşlanıyor," diyerek sözünü kestim. Kafasını çevirip bana baktı. "Ondan sadece hoşlanıyor ama seni seviyor. Bunu göremiyor musun?"

Onu ikna etme çabalarım karşısında bakışlarını bir anlığına Cansu'ya çevirdi. Sonra hızlıca yeniden bana baktı.

"Yeni? Bora yemekhanede yemek yemez ki!"

Cansu sitem ederek yanıma oturduğunda bakışlarım Bora'yı arıyordu. Yemekhanede herkes belli bir yerde otururdu. Kapıya yakın bölümde çömezler, orta kısımda ikinci ve üçüncü sınıflar, bahçeye bakan cam tarafında ise son sınıflar. Sınıf sınıf bölünmeler bile vardı. Duvara yakın tarafı genelde sayısal okuyanlar kapardı. Azınlıkta olan sözel bölümler yemek kokularını daha çok alan orta kısma kalırdı. Bizim yerimiz geçen seneden daha iyiydi. Kafamı kaldırdığımda bahçeyi görebiliyordum. Soylu bir aileye mensupmuş gibi hissettirecek bir masadaydık. Son sınıf olmanın avantajlarını kullanarak, bakışlarımı yemekhanede gezdirdim. Bora çömezlerin tarafındaydı. Duvar kenarında bir masada oturuyordu. Konumuna bakılırsa, sayısal okuyan bir kızla takılıyordu.

Cansu homurdanmaya başladığında bakışlarımı ona çevirdim.

"Hangisinden gerçekten hoşlanıyorsun? Semih sana yaklaşsa onunla birlikte olursun ama Bora'yı kıskanıyorsun."

Yanakları kızarınca, ileri gidip gitmediğimi düşündüm. Ama biz bizeydik. Bunları konuşmamız gerekiyordu.

"Haklısın ama... Biz onunla birlikteydik ve..."

"Aklın karışık. Bence kimi sevdiğine karar vermelisin," diyerek sözünü yarıda kestiğimde Neşe boğazını temizledi.

"Değişik bir dönem senin için ama kıskanman normal. Ben seni anlıyorum."

Neşe benim aksime ona destek çıktığında, gözlerimi devirip ağzıma bir köftenin yarısını attım. Bilerek böyle davranıyordu. Bana tavır yapıyordu.

Ömer ağzındakileri yutmadan çatalını sallamaya başlayınca ona döndüm. "Üzgünüm sevgilim ama Kayla haklı. Bora'yı geri kazanmak istiyorsan acele etmelisin. Eğer ille de Semih diyorsan savaşmalısın." Teşekkür edercesine bir bakış attığımda göz kırptı. "Hâlâ benim bir numaramsın, yeni."

"Çok tatlısın, bay ben her şeye hâkimim."

"Aranızda benim bilmediğim bir şey mi var?"

"Süper birbirini her zaman destekleme arkadaşlığı."

Cansu, Neşe'ye cevap verirken, Ömer ile birbirimize bakıp sırıttık. Aslında sıkılmıştım. Bora ile uzun zamandır görüşemiyordum ve belki de tam vaktiydi.

"Size afiyet olsun. Biraz da okula ilk geldiğimde arkadaş olmak istediğim grupla takılacağım," dedikten sonra ayağa kalkıp tepsimi aldım. Masadakiler bana anlamsız gözlerle bakarken onlara göz kırpıp, Bora'nın yanına doğru yürümeye başladım. Karşısındaki kız Cansu gibi değildi. Düz siyah saçları vardı. Omuzlarına kadar uzanıyordu ve reklamlardaki gibi parlaktı. Boya olduğunu düşündüm. Arkası dönük oturduğu için kızın yüzünü göremiyordum.

Bora beni fark ettiğinde masalarına çok yaklaşmıştım. Gülümseyerek yanına doğru gittikten sonra tepsiyi masanın üstüne bıraktım. "Merhaba."

"Merhaba, Kayla."

Bora biraz şaşkınca kenara kayarken, karşımda kalan kız gözlerini büyütmüş bana bakıyordu. Yarım ağız 'Merhaba' demişti.

"Uzun zamandır konuşamadık," dedim Bora'ya dönerek.

"Evet. Yaz tatilinden beri."

SEVGİLİM?

Bir dakika! Bebeğime bir şekilde anlayış gösterebilirdim ama bana *sevgilim* diyemezdi. Biz sevgili bile değilken üstelik.

Göğsüne yasladığım başımı iki yana salladım.

"Bana böyle seslenme."

"Bundan hoşlanmadın mı?"

Bundan hoşlanmamak gibi bir şansım var mıydı?

Dünya üzerinde böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Ben daha cevap veremeden, Meriç yüzümü ellerinin arasına alıp dudağımı öptü. Sonra birkaç santim uzaklaştı.

"Sana böyle seslenmek tuhaf ama bunu sadece içinden geldiği için yaptım."

Kahretsin! Beni tanıyordu. Ben daha sormadan, zihnimdeki soru işaretlerini görüyor ve cevap vererek tüm soru duvarlarını yıkıyordu. Duymak istediğim şeyin yakınından geçmemişti ama istediğim şeyi altın bir tepside sunmuştu.

"Gitme. Daha ileriye gitmeyeceğiz. Söz veriyorum. Sadece birlikte uyuyalım. Benimle kal."

Kollarımı tutup eğildikten sonra yanağıma masum bir öpücük bıraktı. Birlikte olacağımızı sanmıştım. Bu beni dehşete düşürmüştü. Hazır değildim. Bunu belli etmiş olmalıydım ki durmuştu. Ondan uzaklaşmama bile izin vermişti. Şimdi ise sadece uyumaktan bahsediyordu.

Sevgilim, birlikte uyumamızı istiyordu.

11

Okul her zamankinden farklı değildi.

Çalışkanlar yine çalışkandı. Eğlenmeyi sevenler yine eğleniyordu. Öğretmenler yine bir şeyler öğretiyordu ve okul müdürümüz hâlâ gençti.

Bu kabul edilemez bir şeydi. Okul müdürleri yaşlı, göbekli ve kel olurdu. En azından daha önceki tüm okullarında öyleydi. Ama Ömer'in abisi bu geleneğe aykırı bir okul müdürüydü. Genç, yakışıklı, karizmatik, başarılı, anlayışlı ve daha birçok iyi özellik...

"Bora'nın yanında bir kız var. Daha önce onun yanında hiç görmediğim biri ve burslu değil."

Kafamı yemek tabağından kaldırıp Cansu'ya baktığımda, tepsisini masanın üstüne koyuyordu.

"Yenilerden biridir."

Ömer hepimizin yerine cevap verdiğinde, Neşe çoktan saçını düzeltme bahanesiyle kafasını çevirmişti.

Dişlerim birbirine çarparken dizlerimi biraz daha kendime çekip iyice sarıldım. Buna izin verirken sonucunun böyle olacağını düşünmemiştim. Onun dokunacağını biliyordum ama... Titrek bir nefes daha aldım. Dişlerim hâlâ birbirine çarparken gözlerimi açtım.

Her nefes alışamda birbirine çarpan dişlerime kaba sözcükler fısıldayıp kendimi sıktım. Bu kadarıyla bile böyle titreme krizine giriyorsam, daha ilerisini kaldırabileceğimi sanmıyordum. Tüm bunlar olurken konuşmayı başarmam bile mucizeydi.

O...

Bana bebeğim demişti. Bana nasıl bebeğim derdi? Ben Meriç Tuna'nın bebeği falan değildim. Bana daha önce de böyle seslenmişti ama o zaman ciddi değildi. Berkan'ı taklit etmişti. Oysa şimdi... Bunu yapması doğru değildi. Beni güçsüz bırakıyordu. Bir daha söylemeyeceği şeyleri hiç söylememeliydi.

Şu an kendimden ne kadar utanıyorsam, ona karşı hissettiğim utanç bunun iki, belki de üç katıydı. Yüzüne nasıl bakacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Burada, bu Meriç kokan banyoda kilitli kalsam benim için daha sağlıklı olurdu. Onun evden çıkmasını bekleyebilirdim.

"Pizza sipariş ediyorum!"

Gözlerimi sımsıkı kapatıp, dişlerimle tırnaklarıma işkence etmeyi bıraktıktan sonra, "Ben çıkacağım!" diye seslendim.

Suyu açıp iyice soğumasını beklerken aynadaki görüntüme baktım. Cidden mi? Yanaklarım pembe değil, kırmızıydı. Burnumdan kulağıma kadar bütün yanağımı kaplayan bir kırmızılık. Kafamı eğip soğuk suyu birkaç kez yüzüme çarptıktan sonra tekrar kendime baktım.

"Üzgünüm, kırmızı surat. Eski rengine dönene kadar buradan çıkmayacağız."

Kendi kendime fısıldanmalarım bittikten sonra yüzüme tekrar soğuk su çarptım. Bir süre daha banyoda oyalanıp, yaşadıklarımı düşünmemeye çalıştım. Yanaklarımdaki ateş biraz azalmıştı. Yüzümü bir kez daha soğuk su ile yıkayıp havluyla kuruladıktan sonra, derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Banyodan çıktığımda Meriç ortalarda görünmüyordu. Hızlı bir şekilde yerden çantamı alıp koluma taktım. Arkamı döndüğümde...

Tam karşımdaydı.

Sesimin çıkması için kendimi zorlayıp, "Gitmeliyim," dedim.

Ellerini cebine koymuş bana bakıyordu. Bense yüzüne bakmadan, gözlerimi sadece boynunda gezdiriyordum.

"Gitme..."

"Görüşürüz," deyip, yanından geçip gitmek için adım atmaya yeltendiğimde, ellerini cebinden çıkarıp dirseklerimi tuttu.

"Gitmeden önce benden utanmayı bırakman lazım."

Yeniden titremeye başlamadan gitmem gerekiyordu. Acilen!

"Yüzüme bak," dediğinde kafamı hayır der gibi salladım. "Bana bak, Kayla."

"Bu benim için fazlaydı, Meriç."

Meriç kollarımı da bedenimle birlikte kollarının arasına hapsedip bana sarıldığında, kalbim yeniden ritminin normalliğini yitirdi. O gerçekten deniyordu.

"Çok cesurdun, sevgilim."

Dudakları üstümde değilken ona itiraz edebilirdim belki...

Ama böyleyken, hayır!

Beni yatağa bıraktığında, üstüme çıkıp ara vermeksizin öpmeye devam etti. Biraz daha nefes almazsam ölebilirdim. Meriç'i öperken ölmek... Romantik bir ölümdü. Ya da trajik.

Omuzlarından ittirip nefes almaya çalıştığımda itiraz etmedi. Boynumu öperken ellerim hâlâ omuzlarındaydı.

"Romeo ve Juliet," diye fısıldadım.

Dağılmış saçlarının altından bana bakarken, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Ne?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Onlara bayılıyorum ama sonları trajikti."

Anlamamış gibi alnını kırıştırdı.

Ona, onunla öpüşürken ölmenin ne kadar romantik olduğunu anlatmayı deneyebilirdim. Ya da susardım.

İkinci seçenek.

Kafasını yeniden boynuma gömdüğünde, beni ciddiye almadığının farkına vardım. Ama Romeo ve Juliet'e tepki vermişti. Beni dinliyordu.

"Annem bir hayvan ya da bitki edinmemi istedi. Hayvanlar tehlikeli olabilir diye kaktüs aldım ama pek iyi bir seçenek değilmiş sanırım."

Kafasını yeniden kaldırdığında ellerimi çenesine indirdim. Ona dikkatli bir şekilde bakıp, yavaş yavaş

konuşmaya devam ettim. "Bakımı en kolay bitki kaktüs olur diye düşündüm."

"Parmağın acıyor mu?"

Sorusu karşısında parmağıma baktım.

"Pek sayılmaz. Açıkçası, sorumluluk almayı becerebileceğimi düşünmedim ama sen Dobby'ye bakıyorsun."

"O uslu bir köpek."

Meriç'in eli göğsüme çarpınca hareketsiz kaldım. Meriç bunun farkındaydı. Kulağıma doğru eğilip "Sana dokunmama izin ver, bebeğim," diye fısıldadığında yutkundum. Meriç bana *'bebeğim'* demişti.

MERİÇ BANA BEBEĞİM DEDİ!

Bana ismim ve baş belası dışında bir sözcükle seslenmesinin kalbim üzerinde yarattığı etkiye alışamadan burnunu boynuma sürtünce, titrek bir nefes alıp kendimi ona bıraktım. Kalbim onun avucunun içinde atıyordu. Meriç'in kalın kot pantolonuyla eteğim arasındaki mesafe tamamen kapandığında, dudağından çıkan inilti yi engellemeye çalışmadan boynumu öptü.

Duyulmayacak kadar kısık bir sesle "Lavaboya gitmem gerek," dediğimde, Meriç'in üstümden kalkması uzun sürmedi. Ona bakmadan yataktan inip, titreyen bacaklarımı sürükleyerek banyoya gittim.

Sırtımı duvara yaslayıp yere oturduktan sonra, dizlerimi kendime çekip kollarımı bedenime sardım. Bedenim titriyordu. Bunu durdurmak için kollarımı daha da sıkı sardım. Alnımı dizime yasladıktan sonra gözlerimi kapatıp, derin ve titrek bir nefes aldım.

gitmezse... Babama burada kalacağımı söyleyemezdim. Sabah bana o soruyu sorduğunda ona yalan söylemezdim. Bunu anlardı. Sormaması için şimdi bu yalanı söylemek zorundaydım ki...

Ah! Ne yapıyorum ben?

"İyi misin?"

"Çok yorulduk ve sanırım kuaföre gitmekle hata ettim. Saçlarımı hiç beğenmedim," diye hızlı bir şekilde açıklama yaparken, Meriç gözlerini üzerime dikmiş konuşmamın bitmesini bekliyordu.

Karnımdan bacaklarıma doğru dört farklı noktadan bir sızı hissettim.

Doğum günüme kadar beklemekte ısrar ediyordu. O, doğum gününde ısrarcıydı. Şu hazırlık şeylerinden birini yapacaktık, değil mi? Yani ben *dur* demezsem. Ki diyecektim. Ne dersem hiç umursamıyordu. Halbuki umursaması gerekiyordu. Beni düşünmesi gerekiyordu.

"Güzel olduğuna eminim. Tamam. Bu akşamlık öyle olsun. İyi eğlenin."

"Görüşürüz, baba."

Konuşmayı sonlandırdığımda telefonu elimden alıp tamamen kapattı.

"Ben gideceğim, Meriç."

Kafasını kaldırıp bana baktıktan sonra telefonu cebine sıkıştırdı. Telefonumun onda olması, gitmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Beni böyle durduramazdı.

Ellerimi tutup, iyice anlamamı istermiş gibi tane tane konuşarak "Seninle birlikte olacağım," dediğinde dişlerimi birbirine bastırdım.

Şaka yapıyor olmalıydı. Tepkimi merak ediyordu.

"Telefon sende kalabilir," dedikten sonra ellerimi çekip kapıya doğru döndüm.

Belimden tutarak burnunu boynuma sürterken, derinden gelen boğuk sesiyle "Seni istiyorum," dedi.

Bilerek yapıyordu!

"Seni her an istiyorum. Uyandığımda, yüzümü yıkarken, televizyon izlerken, seninle konuşurken... Sen sakarlık yaptığında dahi seni istiyorum."

Bilerek bu ses tonuyla konuşuyordu.

Elleri karnımın üstünü okşarken boynumu nazikçe öptü. Tenimdeki temasını kesmeden önüme geçti ve tekrar dudaklarımdan öpmeye başladı. Ona karşılık vermemek güçtü.

Dudakları kendinden emin bir şekilde benimkileri öperken, ellerini belimden aşağı indirdi. Kalçalarımı tutup beni kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Odasına doğru giderken yaptığım tek şey ona karşılık vermekti.

Ona dur diyecektim, değil mi?

Hadi ama!

Sadece bir konuşmayla beni yenmiş olamazdı!

YENDİ!

Kahretsin! Ona karşı çok güçsüzdüm.

"Başkalarını ilişkimize karıştırdığında hep tartışıyoruz. Hatırlıyorsun, değil mi? Yapmayacağız demiştik. Başkaları yok, Kayla. Sadece sen ve ben varız."

"Ama ben mantıklı düşünemiyorum. Senin yanındayken..."

Kollarımı etrafıma dolayıp geri adım attığımda başını hafifçe salladı. Ellerini beline koyup kafasını tekrar kaldırdığında, benimle uğraştığı için sıkıldığını anlamıştım. Beni ikna etmeye çalışmaktan sıkılmıştı.

"Tamam, git o zaman."

Bir süre yüzüne baktıktan sonra eğilip paketleri aldım.

"Üzgünüm, Meriç. Ama ben kendime söz verdim. Bu olmadan da birlikte yürütebiliriz."

Gözümdeki yaşı silip arkamı döndükten sonra salondan çıktım. Yıllarca verdiğim sözü unutamazdım. Annem bana her ne kadar başkalarını düşünmeden istediğin bir şeyi yap dese de bunu yapamazdım. Bu özgürlüktü. Başka kimseyi düşünmeden istediğim bir şeyi yapmak. Ben özgürlüğü arıyordum ama bir yandan da özgürlükten kaçıyordum.

Özgürce davranmak demek, maalesef hata yapmamak anlamına gelmiyordu. Tam tersi, neredeyse tüm suçlular özgürce davrandığı için suçluydu.

"Boş versene! Sana neden izin veriyorum ki? Ne istediğini bile bilmiyorsun. Bana doğum gününü beklemeyeceğimizi sen söyledin. Şimdi de yapamayacağını söylüyorsun!"

Öfkelenmekte çok haklıydı. Dengesiz davranıyordum. Kapı koluna uzanmak üzereyken Meriç kolumdan çekip

sırtımı duvara yasladı. Sonra dudağımı sertçe öpmeye başladı. Elimi tutup parmaklarımı açarak paketlerin düşmesini sağladığında, midemde hareketler başlamıştı. Ardından çantamı çekip yere bıraktı. Bu hamle hiç de barışa anımsatmıyordu. Korku ağır ağır ama sarsarak geliyordu. Ellerini omuzlarımdan yukarı çıkardıktan sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Bir anlığına dudaklarını çekip, "Seninle birlikte olacağım," dedi.

Gözlerimi açıp ona baktığımda yeniden dudağıma eğildi. Bu sefer biraz daha yumuşaktı ama hâlâ nazik olduğu söylenemezdi.

Dudaklarımı serbest bırakıp boynumu öpmeye başladığında, eli belimden aşağı iniyordu. Telefonumu cebimden çıkarıp bana uzatana kadar ne yaptığını anlamamıştım.

"Babanı ara. Sonra telefonunu kapatacaksın."

Gözlerimi kırpıştıramayacak kadar işlevsiz baktığımda, birkaç tuşa basıp telefonu kulağıma götürdü. Meriç nazikçe yanağımı öperken, babamın telefondaki sesi "Geç kaldın," dedi.

"Eee... Ben... Cansularda kalabilir miyim? Kızlar gecesi. Bilirsin."

Yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Neden yalan söylediğimi bile bilmiyordum. Daha Meriç'e itiraz edemeden babam telefonu açmıştı. Babama yalan söylemek, Meriç'e hayır demekten daha kolaydı. Eve döndüğümde karar değiştirdim diyebilirdim ama şimdi babama Meriç'in istediği şeyleri söylemezsem, durumumuzu kurtarmam çok daha zor olurdu. Ve işler planladığım gibi

İlgisiz, bencil, umursamaz, kötü bir çocuktu. Sevmeyi bilmiyordu.

Onun için kendimi aldatmaya değer miydi?

Yıllarca kendime verdiğim sözü yok saymama değer miydi?

Bir gün hiç umursamadan çekip gidebilirdi. Benden sıkılabilir ya da başkalarını isteyebilirdi. Onu tatmin edemezsem–ki bu en yakın olasılıktı–benimle uğraşamayacağına karar verip giderdi.

Büyükannesinin dediği gibi, onu mutlu edenlere geri dönerdi.

Babam gibi.

Geride ne kalırdı?

Onunla birlikte olmuş olurdum. Annem gibi terk edilmiş olurdum. Hata yapmış olurdum. İyi, saf, herkesin örnek gösterdiği Kayla olamazdım. O Kayla'yı tamamen öldürmüş olurdum.

"Ben... Yapamam."

Dudağımı kemirirken kafasını çevirip bana baktı. Kısa bir an sonra tekrar televizyona döndü.

"Ciddiye almıyorsun belki ama sana söylemiştim. Kendime söz verdim. Bunu belki unuttum ama Neşe bugün..."

"Bana başkalarından bahsetme!"

Sözümü bağırarak kesince, ani bir hareketle ayağa kalktım. Eve gitmeliydim. Burada kalırsam tartışacaktık.

Birlikte olmadan da ilişkimizi devam ettirebilirdik. Diğer tüm normal çiftler gibi. Ömer neden bunu düşünmüyordu ya da Bora? Onların ilişkilerinde bu problem

olmuyordu. Ama ben, onunla birlikte olmazsam çekip gider diye korkuyordum. O benimle kalacak diye bunu yapamazdım.

"Buraya gel, Kayla!"

"Sonra konuşuruz, Meriç. Eve gidip ders çalışmam gerek. Zaten yeterince dışarıda vakit geçirdim."

Çantamı omzuma takıp, paketleri elime alırken arkamdaki varlığını hissetmiştim.

"Bırak onları."

"Birazdan babam arar zaten."

Elimden paketleri aldıktan sonra yere bıraktı. Yeniden yüzüme baktığında gergindi. Kaşları çatılmış, kahverengi gözleri koyulaşmıştı. O yumuşak kahverengiyi tercih ederdim.

"Açık bir soru ve açık bir cevabı olacak. Beni istemiyor musun?"

Omuzlarımı düşürürken "Bununla ilgili değil," diye yalan söyledim. Tam da bununla ilgiliydi. Öyle olmasa, bu tartışmayı yapıyor olmazdık. Onu sevmesem onu istemezdim, değil mi?

Onu seviyordum. Bundan oldukça emindim.

Berkan'ı hiç istememiştim. Hatta bu bana iğrenç bile gelmişti, çünkü ben onu özel olarak sevmiyordum. Arkadaşımdı o benim. Tamam, arkadaştan daha öteydi. Sonuçta birkaç kez de olsa öpüşmüştük ama... Özel değildi. Meriç gibi değildi. Başka birini Meriç kadar sevebileceğimi sanmıyordum. Ne yaparsa yapsın onu sevmeye devam ediyordum ve bu lanet sevgi azalmıyordu.

Hızlıca kalkıp paketleri elime aldım. "Sonra görüşürüz."

Kaktüsü masanın üstünden aldıktan sonra, sipariş almaya gelen garsona çarptım. Özür dileyip yürümeye başladım. Cansu arkamdan seslenmişti ama aldırmadan yürümeye devam ettim. Alışveriş merkezinden dışarı çıktığımda yoldan geçen ilk taksiyi durdurup içine atladım.

Telefonumu çıkarıp Meriç'e mesaj yazdım.

Gönderilen: Meriç
Sana geliyorum.

Çok geçmeden yanıt gelmişti. Evde olduğunu öğrenince şoföre adresi verdim. Neşe benim her şeyimi biliyordu. Bu yüzden en çok canımı o acıtıyordu. Evet, yıllarca her gün babama kızıp, annemi ve beni yalnız bıraktığı için ağlamıştım. Anneme onunla birlikte olduğu daha çok kızmış ve sonra söz vermiştim. Ben böyle bir hata yapmayacaktım. Ama şimdi düşüncelerim bu yönde değildi. Daha farklı düşünüyordum. O zamanlar annemin bunu neden yaptığını anlamadığım için yargılamak çok kolaydı.

Ama şimdi...

Öyle değildi.

Kolay olmuyordu. Çünkü onu anlıyordum.

Neşe'ye kızamazdım. Çünkü annemi anlamadığım zamanlarda ben de onun gibi düşünüyordum. Oysa şimdi ben de annem gibi olmuştum. Ayaklarım yerden kesilmişti ve ne mantıklı, ne değil, karar veremiyordum. Neşe ise dışarıdan bakan bir gözdü. O hâlâ mantıklıydı.

Fakat önemli olan, benim ne yapacağımdı.

Bunu taksiden inip merdivenleri çıkarken öyle dert etmiştim ki, parmağımı kaktüse batırınca canımın yanmasıyla kendime geldim.

Meriç kapıyı açtığında, "Sanırım parmağımda bir diken var," dedim.

Beni içeri alıp paketleri salona bıraktıktan sonra, elinde bir cımbızla yanıma geldi. Nefesimi tutup elimi uzattığımda, belimden kavrayıp beni masanın üstüne oturttu. Elimi nazikçe tutarak parmağıma baktıktan sonra cımbızı kaldırdı.

"Saçlarına ne yaptın?"

Saçlarımdaki değişikliği unuttuğuma inanamayarak bir süre cevap vermedim.

Kafasını kaldırıp bana bakınca yutkundum. "Beğenmedin mi?"

Parmağımdaki dikeni çıkardığını hissettiğimde dudağımı dişledim. Soruma cevap vermeden arkasını döndükten sonra mutfağa doğru gitti.

Masanın üstünden inip parmağımı ovalamaya başladığımda yeniden salona girmişti. Koltuğa oturup yayıldıktan sonra televizyonu açtı. Kanallar arasında dolanırken, ayakta durmayı bırakıp koltuğun bir köşesine oturdum. Magazin programlarını hızlıca geçip, dünyayı gezen bir programda durdu.

"Ölmezsin, merak etme!" dediğinde gözlerimi devirip, parmağımı serbest bıraktım.

Yeni Zelanda'nın gezildiği programı dikkatle izlerken, kafamı yan yatırıp ona baktım.

Gün boyu abuk sabuk kıyafetler bakıp durmuştum. Bunun neresi özel bilmiyordum ama annemin listesine ayak uydurmak istemiştim. Kızlar da benim peşimden sürüklenirken, kendilerine normal ve güzel elbiseler almışlardı. Bense sadece...

Sonunda aldığım şey görülmeye değerdi. Kabarık bir etek. Üstüme geçirdiğimde balerinlere benzeyeceğime emindim. Bu soğuk havalar için hiç uygun değildi ama en azından anneme göstermek için evde giyebilirdim.

"Çok açım. Şurada oturalım."

Kızlarla birlikte pizzacıya girerken annemi aradım.

"Meleğim. Çok yoğunum," diyerek telefonu açtığında, "Kapatacağım. Sadece nasıl olduğunu öğrenmek için aradım," dedim hızlıca.

"İyiyim, bir tanem. Nasıl gidiyor?"

Masalardan birine geçerken paketleri yere bıraktım.

"Harika. Şimdiden beş madde tamamlandı," dedikten sonra elimdeki kaktüsü masanın üstüne bıraktım. Hayvan edinemezdim. O sorumluluğun altına girebileceğimden emin değildim.

"Çok sevindim. Hafta içine tiyatro ve konser bileti aldım. En geç yarın sana ulaşacak."

Hızlı konuşmasına bakılırsa gerçekten yoğundu.

"Tamam. Akşam konuşalım. Çok yoğunsun."

"Seni seviyorum."

"Ben de. Öpüyorum."

Telefonu kapattıktan sonra arkama yaslandım. Yorulmuştum ve adamın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

Tüm alışveriş boyunca beynimin bir köşesinde bağırıp durmuştu.

Bizim daha önce birlikte olduğumuzu düşünmüştü. Oysa bunu yapmamıştık. Bu kadar normal bir şey gibi söylemesi tuhaftı. Çünkü bu, bana göre normal değildi.

"Meriç benimle birlikte olmak istiyor."

Neşe bir anda öksürmeye başlayınca, Cansu gözlerini kırpıştırıp ona su uzattı. Suç işlemiş gibi sandalyeme sinip ona bakarken, kollarımı göğsümün üstünde bağladım. Neşe eline bir peçete alıp dudaklarını sildikten sonra masanın üstünden bana doğru uzandı.

"O piçin aklından senin bacaklarının arası dışında bir şey geçiyor mu?"

"Neşe!"

Etraftakiler kaçamak bakışlar atarken, Neşe masanın altından ayağıma vurup, "Bunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Cevap vermeyip bakışlarımı kaçırdığımda inleyerek ellerini saçlarının arasına attı.

"Biliyor musun? Bunu yaparsan, kendine ihanet etmiş olursun," diye çıkıştığında başımı salladım.

"Sadece haberin olsun diye söyledim, Neşe. Beni yargılamayı bırak."

Cansu hiçbir şey söylemeden endişeyle bana bakıyordu. Neşe arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üstünde bağladıktan sonra tek kaşını yukarı kaldırdı.

"Yıllarca her gün aynı şeyi söyledin. Kendine aynı sözü verdin. Şimdi kendini mi ezip geçeceksin?"

ama terk edilme çaresizliği yoktu. Kuaförün gözdesi dar tişörtünü çekiştirerek yanıma gelirken, arkamdaki çocuk hâlâ saçlarıma dokunup şekil vermeye çalışıyordu. Öne doğru kayıp başımı uzaklaştırdığımda elini çekmek zorunda kaldı.

"Kayla, bence..."

"Şişşt! Siz susun bakalım, cici kızlar. Burada ben varım."

Adam Neşe'yi sustururken, ben kaşlarımı çatmış, dudaklarımı büzmüş kendime bakıyordum. Saçlarımı parmaklarının arasına alıp dokunduktan sonra ellerini omuzlarıma indirdi.

"Tatlı kız biraz seksi olmaktan rahatsız mı oldu?"

Aynadaki yansımama bakmayı bırakıp gözlerimi ona çevirdim.

"Benim yakışıklı erkeğimi herkesten kıskanmasam onu bile davet ederdim buraya ve inan bana, sana ne kadar seksi gözüktüğünü söylerdi."

Seksi gözükmüyordum. Yağmurda ıslanmış gibi gözüküyordum. Saçlarım kirli gibiydi.

"Saçıma bir kutu jöle sürmüşüm ve sonra yağmurda ıslanmışım gibi hissediyorum," diye kibarca dile getirdiğimde kafasını yanağıma kadar eğdi.

"Erkek arkadaşın var mı?"

"Evet."

Cevap vermeyebilirdim de ama bunu söylemek hoşuma gidiyordu. Elimden gelse tüm dünyaya bunu duyururdum.

MERİÇ İLE BİRLİKTEYİZ!
MERİÇ VE KAYLA!
BİZ BİRLİKTEYİZ!

"Peki, onunla birlikte olmak istiyor musun?"

Öksürmeye başladığımda kulağımda bir kahkaha yankılandı. Kızlar kaşlarını kaldırmış bana bakarken, kızarmış yüzümü eğdim.

"Merak etme küçüğüm, kimse bizi duymadı. İnan bana, yakışıklı yeni halini gördüğünde eskisinden daha çok mutlu edecek seni," diye fısıldamaya devam ettiğinde hızlıca yerimden kalktım.

Bu saçı eski haline getirmekle uğraşamazdım.

Aslında burada kalarak şimdikinden daha fazla utanmak istemiyordum.

"Tamam. Her neyse. Gidelim mi? Daha alışveriş yapacağız da. Teşekkürler. Her şey için."

Biraz daha hızlı konuş da, utandığın belli olsun, Kayla!

Ellerimi yorulmuşçasına bacaklarıma çarptıktan sonra omuzlarımı düşürerek "Gidelim mi?" diye tekrarladım.

İlk hareket eden Neşe oldu. Kendini çabucak toparlamıştı. "Gidelim. Uzun bir alışveriş bizi bekliyor."

Birlikte ödeme yapacağımız yere doğru yürüdük. Neşe saçlarını omuzlarının biraz daha aşağısına kadar kestirmişti. Cansu ise sadece fön çektirmişti. Gözle görülür en büyük değişiklik benim saçlarımdaydı.

Babamın vereceği tepkiyi düşündüm bir an. Gerçi bir haftadır benden kaçıyor gibiydi. Sanırım annemle konuşmuştu. Annemin onu benden uzak durması için uyardığını tahmin edebiliyordum ve açıkçası ona minnettardım.

Titrek bir nefes alıp ona cevap verdim. "İyi fikir."

Hatta daha iyisi olamazdı.

İçinde onun olmadığı, normal şeyler yapmalıydım. Onu düşündürmeyecek şeyler. Arkadaşlarımı aramak gibi. Yoksa ölecektim.

Cansu'yu aramalıydım. Sorumsuz bir arkadaştım. Onu hâlâ aramamış, mesajına cevap bile yazmamıştım. Kız sevgilisinden ayrılmıştı. Teknik olarak terk edilmişti. İki gündür okula da gelmiyordu. Bugünkü maç yüzünden onu tamamen unutmuştum. Neşe ve Ömer sinemaya gittiği için onun yanında olan kimse yoktu.

En iyisi onu aramaktı.

Evet. Kesinlikle bunlara odaklanmalıydım.

10

"Bu olmadı. Hayır hayır, cidden bunu sevmedim."

"Çok güzel oldu."

Aynadaki kız, zaten yuvarlak olan gözlerini büyüterek bana bakarken suratımı ekşittim.

"Hiç sanmıyorum!" diye homurdandığımda, arkalardan birisi "Çekilin. Ben bakacağım," diyerek bana doğru yaklaştı.

Buraya girmeden önce Cansu'nun gay olduğunu söylediği adamdı bu. Yakınlığından rahatsız olmamam için uyarmıştı.

Futbol maçının ertesi günü kızlarla bir karar almıştık. Daha fazla ders çalışıp, hafta sonumuzu birbirimize ayıracaktık. Cansu ayrılığın yükünü kuaförle atabileceğine inanıyordu. Beklediğimden daha fazla üzülmüş gözüküyordu

"Anlamayacaksın bile."

"Meriç..."

Dudakları cümlemi yarıda kesince gözlerimi kapadım. Organlarımın titrediğini hissederken, göğüs kafesimi saran kalın zincir gerildi.

Dili yavaşça dudaklarımın üstünde gezdikten sonra, "Eşyalarımı kullanmadan önce bana söylemeni istiyorum," dedi.

Sadece bir çorap! Başımı yan çevirdiğimde sesim çıkmadığı için kendime kızdım. Ona karşı güçsüz olmak çok kolaydı. Bunu o yapıyordu. Etkisi hiç geçmiyordu üstelik. Sanki her seferinde beni öperken farklı bir sihir yapıyordu.

Karıncalar bedenimi sararken ellerimi hareket ettirmeye çalıştım. Ancak parmaklarının arasındaki parmaklarımı hareket ettirmekten ileri gidemedim.

"Beni anlamanı beklemiyorum. Sadece dediğimi yap," dedi.

Dudakları yeniden benimkilerin üstünü örttüğünde, gözlerimi bir kez daha kapadım. Dudaklarımız belirli bir ritimle hareket ederken, yavaş yavaş nazikliğini bir kenara bırakmaya başlamıştı.

Meriç farklıydı.

Her seferinde dudaklarımdan kalbime giden bir yol açıyordu. Bu seferki baharatlı bir yoldu. Hem yumuşak, hem sert. Değişik tatların olduğu bir yol. Dudaklarını tenimden ayırmadan çeneme doğru indirdiğinde, aralık olan dudaklarımdan nefes almaya çalıştım. Ellerimi biraz daha kaldırıp başımın üstünde birleştirirken tek eliyle tuttu.

"Beni dinleyeceksin."

Derinden gelen boğuk sesi damarlarımdaki akışı keserken, hareket edemeyeceğimi sandım. O, tüyler ürpertici sesini kullanıp, koyu kahverengiye dönen gözleriyle bana bakarken, karnımdaki bıçak darbelerini daha derinlerimde hissediyordum.

Elini saçlarımdan yavaşça indirirken tekrar dudağımı öpmeye başladı. Eli omzumdan inerken gözlerimi kapadım. Başını yana eğip öpmeye devam ederken, parmaklarını göğsümün üstünde hissettim. Bacaklarım titriyordu.

Bir vampir eliyle bedenimi yırtmış ve organlarımı çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Acı vericiydi ama dudakları beni rahatlatıyordu. Eğer şu an duygularımı kontrol edebiliyor olsaydım bağırarak ağlardım ama kaskatı kesilmiştim.

Elini omzuma çıkardığında biraz rahatladım. Parmakları ensemden saçlarıma doğru ilerlerken, dilini benimkinin üzerinde gezdirdi. Kendimi doyumsuz bir yenidoğan vampir gibi hissediyordum. Bedenimin içinde yanan bir arzu vardı. Harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Ona aç gibi hissediyordum. Arzularım beni titretirken, ensemdeki saçlarımı tuttu ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Bedenlerimiz birbirine değiyordu ve onu hissediyordum. İliklerime kadar değil belki ama buradaydı. Çok yakında. Ellerimi bırakmamakta ısrar ederken, diğer elini saçlarımdan enseme indirdi. Dilini ağır hareketlerle benimkinin etrafında çevirdiğinde parçalanacağımı düşündüm. Kaskatı kesilmiştim.

Dudağımı son bir kez öperek bıraktıktan sonra, "Seni eve götüreyim," dedi.

Bacaklarım uyuşurken, Meriç'in kolunun altından geçip "Başarılı olacağına eminim," dedim.

Ne?

Lanet olsun!

Ne dedim ben?

Ah! Buna Meriçsel bir şekilde koca bir 'SİKTİR' denilirdi işte.

Hızla ona dönüp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sergide yani... Resimlerinle... Çalışmalarınla başarılı olacağına eminim. Bilirsin... Sen zaten çok başarılısın ve İtalya mı demiştin? Sana diyorum."

Kafasını salladığında saçlarımı omzumdan geriye atıp ellerimi belime koydum. Derin bir nefes aldım. Oradan bakılınca oldukça otoriter gözüküyor olmalıydım. Tabii yanaklarım pancara dönüşmeseydi daha ikna edici olurdu.

"Evet. İtalyanlar... Sanata düşkünler. Ve cesurlar. Sen..." dedikten sonra işaret parmağımı ona doğru salladım. Ellerini önünde bağlamış, dudaklarını birbirine bastırmış beni izliyordu. Kafasını salladı. Susmak bilmiyordum. Susmalıydım. "Sen çok başarılı bir sanatçısın. Sana bayılacaklar," diyerek sözlerimi tamamladım. Kafamı sallayarak kendi söylediklerimi onayladığımda, diliyle dudağını ıslattı.

"Öyle olacağıma emin ol."

Kirpiklerinin arasındaki derin kahverengilik benim sönük gözlerimi delip geçerken, yanaklarım yeniden kan pompalamaya başlamıştı. Hızla arkamı dönüp "Ne kadar aç olduğumu tahmin edemezsin!" diye sesimi yükselttim.

Odadan çıkarken "Sanat muhabbeti karnımı acıktırdı," diyerek kendi tezimi destekledim.

"Genelde öyle olur. İnsanı yorar."

Ah!

Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydı?

Yürümeye ara verip ona döndüğümde, tek omzuyla yatak odasının kapısına yaslanmış beni izliyordu. Sessizce derin bir nefes alıp "Kes şunu!" dediğimde gülümsedi. "Ciddiyim," dedikten sonra arkamı dönüp tekrar mutfağa doğru yürüdüm.

Rezil olmanın hobilerim arasında en üst sırada olduğunu bir kez daha hiç zorlanmadan kanıtlamıştım. Yine.

Yemeğimizi üç dişli çatallarla yedikten sonra bulaşıkları makineye yerleştirdim. Ardından yatak odasına gidip, Meriç'in tişörtlerinden bir tanesini üstüme geçirdim. Çantamın içine sıkıştırmayı akıl ettiğim taytı bacaklarımdan yukarı çıkarıp, Meriç'in çoraplarından birini giydim.

Salona girdiğimde, televizyonda bir yarışma programı izliyordu. Ekrandaki adam kahkahalar atarken, yanına iliştim. Bakışları tişörtten çoraplara kadar indiğinde ayaklarımı koltuktan aşağı uzattım.

"Çıkartırım sorun değil."

Kalkmak üzereyken dirseğimden tutup beni yanına çekti ve kollarını belime doladı.

"Sadece söyle," dedi.

"Sorununu neden söylemiyorsun?"

"Çünkü çok zavallıca."

"Lütfen."

Dolaba doğru yürürken, çalışma masasının üstündeki büyük kâğıt dikkatimi çekti. Dolabı boş verip, o tarafa yöneldim. Benimkilere oldukça benzeyen bir çift baygın göz bana bakıyordu. Masadaki kâğıtların en üstte duranını almak için elimi uzattığımda "Uzak dur onlardan" diye bağırınca yine aynı şey oldu. Büyük bir yumru göğüs kafesimin ortasına düşüp ağırlık yaparken, masanın üstündeki tüm kâğıtları dağıtmak istedim. Bu benim bir şekilde sonum olurdu.

Ellerimi yumruk yapıp indirdiğimde tırnaklarının avucumun içine yaptığı baskıya aldırmadım. Nefesimi sessizce dışarı bırakıp arkamı döndükten sonra yüzüne bakmadan yanından geçtim. Kıyafetlerimin ne kadar kirli ve terli olduğu umurumda değildi. Üzerime geçirip buradan uzaklaşacaktım.

Banyodaki hasır sepetin içinden kıyafetlerimi çıkarırken "Bırak şunları!" dedi. Konuşursam sesim çatlayacaktı. Bundan emin olduğum için ağzımı açmadım ama elimdeki terli kıyafetleri de bırakmamıştım.

Meriç onları elimden çekip sepetin içine geri atarken gözlerimi kapadım.

"Böyle yapma, Kayla. Onlara dokunmanı sevmediğimi biliyorsun."

Yüzüne bakmadan "Eve gideceğim," dediğimde, kolumu tutup beni banyodan çıkardı.

"Senin görebileceğin bir şey değildi ama çok istersen görürsün, tamam mı? Yeter ki bana böyle yapma. Bundan nefret ediyorum ve sen sürekli ağlıyorsun. Beni sinirlendirmek için çaba sarf eder gibi."

Kolumu çekiştirerek beni yatak odasına sürükledi. Çalışma masasının önünde durduğunda bana dönüp omuzlarımı tuttu. Doğru kelimeleri düşünür gibi baktıktan sonra dudaklarını araladı.

"İtalya'da bir sergi olacak. Özel bir sergi. Cinsellik üzerine gençlerin bakış açısı. Cesur çalışmalar olmasını istiyorlar. Gelenekselliklen uzakta. Her neyse. Göreceksin zaten."

Önümden çekildiğinde çalışma masasına bir göz attım. Baygın bakışların çizili olduğu büyük kâğıt hâlâ oradaydı. Onun altında ne var göremiyordum.

Arkama geçip kolunu uzattıktan sonra eline birkaç tane kâğıt alıp önümde tuttu.

Karakalem çalışmaydı. Yutkunmayı unutturacak cinsten... Cüretkâr.

Lanet olsun, neden merak ediyordum ki? O resimlere hiç yaklaşmamalıydım ya da o bağırsa bile umursamamalıydım ama olmuyordu işte. Her zamanki gibi kendi başımı kendim kuma gömmüştüm.

Kâğıdı değiştirdiğinde, gözlerimi kapama isteğimi yenen şey, meraktı.

Lanet olsun! Bunu gerçekten yaptıklarına inanamıyordum!

Yani... Ah!

"Bunu asla yapamam!" diye itiraf ettiğimde yanaklarının kızardığına emindim. Neyse ki arkamda olduğu için yüzümü göremiyordu.

"Bunu ben yaparım zaten."

Yüzümdeki mor rengin azalmasının verdiği rahatlamayla bakışlarımı ona çevirip gözlerimi kırpıştırdığımda, elindeki çantamı yere bıraktı. Yatak odasına girip dolabın karşısına geçtiğinde "Sen benim için alışveriş mi yaptın?" diye sordum. Duvara yaslanıp onu izlerken kendimden tiksiniyordum. Yapış yapış ve pistim.

"Görüyorsun ya, lazım oluyormuş." dedikten sonra kafasını çevirip bana baktı.

Hâlâ duvara yaslanmış onu izliyordum.

"Girsene şu banyoya!"

Nefesimi tutup sertçe yutkundum. Bu aralar ya fazla duygusaldım, ya da şu an cidden kalbim kırılmıştı. Bana bu kadar bağırması sinir bozucuydu.

Kapıyı açıp kendimi içeri atacakken kolumu tutup durdurunca "Bırak!" dedim. Sesim güçsüz çıkmak için anlaşma yapmış gibiydi.

Benim lehime olacak en ufak bir şey yok muydu bugün?

El birliği yapmış gibi her şey üstüme geliyordu.

Meriç eğilip, terden yapış yapış olmuş boynumu öptü. "Terin üstünde soğudu. Hastalanma. Duş al, sonra konuşalım, tamam mı?"

Sesi anlayışlı bir tondaydı. Özür mü diliyordu?

Hiç sanmıyorum.

Bir şey söylemeden içeri girip kapıyı kilitledim. Duş alıp temizlendikten sonra eve gidecektim. Ders çalışmam gerekiyordu. Bundan beni alıkoyamazdı. Hiçbir erkek için okulumu ve geleceğimi riske atmayacaktım. Kendime söz vermiştim.

Meriç'in vanilyalı olan şampuan-sabun-losyon takımıyla terden arındıktan sonra, yeni aldığı bornoza sarıldım. Dizlerime kadar uzanan tozpembe bir bornozdu. Bunu alırken onu görmek isterdim. Bu tuhaf bir istekti belki de ama o normal bir Meriç'ti.

Saçlarımı kurutmam yirmi dakikamı almıştı. Sonunda makineyi kapatıp yerine bıraktım.

Ve işte o an aklıma geldi...

Gözlerimi sıkıca kapatıp "Lanet olsun!" diye fısıldadım. Sonra inleyerek elimi saçlarımın arasına götürdüm. Yanımda temiz iç çamaşırı yoktu. Meriç'in evinde de yoktu. Bu da demek oluyordu ki, Meriç'in iç çamaşırlarına kalmıştım. Sutyen olmadan nasıl rahat edecektim hiç bilmiyordum.

Aynanın karşısına geçip, temizlenmiş suratıma baktıktan sonra derin derin nefes alıp bıraktım.

Utanmak yok! Aptal gibi davranma! Siz...

Aynadaki görüntüme gözlerimi devirdikten sonra dil çıkardım. Yalnız kalmak ve tedirgin olmak beni garip hareketlere sürüklüyordu.

Cümlenin yanaklarımı kızartacak devamını getirmeyip, son bir derin nefes daha aldıktan sonra bornozuma sıkıca sarılıp kilidi çevirdim ve kapıyı açtım. Meriç'in nerede olduğuna bakmadan yatak odasına doğru yürüdüm.

Evi oldukça sıcaktı. Bizim evimiz de sıcaktı ama ona soğuk gelmişti. Evet, buraya oranla soğuktu ama tek başına kalan biri için de bu kadarı fazlaydı. Üstelik çoğu zaman evde kalmıyordu bile.

Sonuç olarak ilk yarım saat bittiğinde ben de bitmiştim. Futbol oynayınca seksi olan kızlardan değildim. Berbattım. Terden saçlarım yüzüme yapışmıştı. Toka enseme doğru kaymıştı. Yüzümün mor rengine döndüğüne emindim. Kısaca faciaydım.

"Süperdin, cici kız."

Caner yanıma doğru gelip benimle dalga geçerken, gözlerimi devirip, "Tek kelime duymak istemiyorum!" dedim.

Babama üstümü değiştireceğimi işaret ederken Meriç'i yanında göremeyince etrafa bakındım ama yoktu. İki arada bir derede gözden kaybolmuştu. Bu işime geliyordu, çünkü beni bu halde görmesini istemiyordum.

Soyunma odası diye bir şey yoktu. Ben oraya daha çok 'erkek odası' diyordum. İğrenç kokuyordu. Ölmemek için hızlıca üstümü değiştirmem gerekiyordu. Amacım tamamen buydu.

İçeri girip, terden saçlarıma yapışmış olan tokayı çıkarmaya çalıştım. O sırada kapı aniden kapanınca korkuyla arkamı döndüm.

"Beni korkuttun!"

Meriç kapıyı kilitleyip bana baktıktan sonra "Korkunç gözüküyorsun," dedi.

Teşekkür ederim. Daha fazla utanamazdım.

"Ah! Gerçekten mi?" deyip gözlerimi devirdikten sonra duşların olduğu yere doğru yürüdüm. "Sen buradaysan duş alabilirim." Fakat perdeyi açtığım an bundan vazgeçtim. "Ya da eve gitmeyi bekleyebilirim."

"Üstünü değiştir. Dobby evde değil. Bana gidelim."

Dibime kadar gelmesini istemiyordum. Ondan kaçarken yüzümü saklamaya çalıştım.

"İyi bir fikir değil. Eve gidip duş alırım, üstümü değiştiririm ve sonra buluşuruz."

Kıyafetlerimi çantamın içine tıkarken, hırkamı çekip çıkardı.

"Giy şunu. Gidiyoruz. Babanla konuştum bile."

"Ne yaptın?"

Başımı kaldırdığımı fark ettiğim an; sanki daha fazla morarabilirmişim gibi yüzümü yeniden sakladım.

"Ses çıkarmadı işte. Akşam sekizden önce seni bırakmam koşuluyla tabii."

Babam izin verecek bugünü mü bulmuştu? Ben buna hazır değildim. Hem de hiç. Berbat kokuyordum. Berbat gözüküyordum. İkisi bir arada gerçekten berbat bir kombin oluyordu.

"Sanmıyorum."

"Uzatma, Kayla. Şu hırkayı üzerine geçir ve gidelim."

Kaçamak yapamıyordum yani.

Harika!

***

Meriç'in evi şaşırtıcı derecede köpek kokmuyordu. Dobby'nin kokusu genelde eve sinerdi. Bu olmadığına göre muhtemelen Meriç'in kafasına taş düşmüştü. Çünkü düşünceli davranıp evi havalandırmasının başka bir açıklaması yoktu.

"Sana bornoz aldım. Geçen gün."

Kollarını etrafıma dolayıp sarılınca başımı göğsüne yasladım. Saçlarımı okşamaya başladığında, göğsünün üstünde duran ellerimle yeniden gözlerimi silip burnumu çektim.

"Böyle yap diye söylemedim. Bacağını istediğin gibi kırabilirsin. Bakmak zorunda değilsin. Doktorlar ne için var?"

Dikkatimi dağıtmayı hiç beceremiyordu.

Sabun kokusu etrafımı sararken sıcaklığı beni ısıtmıştı. Soğuk havaya karşı burada kalmayı tercih ederdim.

Meriç hayatıma hiç girmemiş olsaydı, Caner ve ben normal bir şekilde tanışsaydık... Arkadaş olabilirdik. Daha yakın...

İçimi çekip ondan uzaklaştıktan sonra elimin tersiyle tekrar gözlerimi sildim. Merakla bana bakmaya çalışırken kafasını eğmişti yine.

"Babamla konuşacağım. Estetik ameliyatlar var. Kusuru çok aza indirebiliyorlar. Hiç belli olmaz belki de."

Duraksayıp burnumu çektiğimde cebinden çıkardığı buruşuk peçeteyi düzeltip bana uzattı.

"Temiz."

Kısa bir an gözlerine bakıp, uzattığı peçeteyi aldıktan sonra burnumu sildim.

"Bunu halledebiliriz."

"Asla!" diyerek beni susturdu.

Ağzımı açmak üzereyken elini dudaklarımın üstüne kapattı. Yine tehlike sinyalleri verecek derecede yakındık.

Alarm!

"Baban böyle bir masraf yapmayacak, Kayla. Eğer babana bundan bahsedersen, ona her şeyi anlatmak zorunda kalırım. Muhtemelen spor kulübünden de istifa ederim, sonra özel okul, özel ders... Senden tamamen uzaklaşırım. Beni görmezsin ve kendini suçlamaktan da vazgeçersin. Ama bunların hiçbirini yapmayacağız, çünkü sen babana bir şey söylemeyeceksin," dedikten sonra kaşlarını kaldırdı. Masum bir ifadeyle bakarken "Tamam mı?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak kafamı salladım.

"Gidelim artık."

Futbol kurallarını bilmeden futbol oynamaya çalışmak korkunçtu.

Bu işte bir terslik var! Neden kimse yoluma çıkmıyor? diye düşünüp, sonra boş verip topu kaleye yollamak ve gol diye bağırmak... Sonra da 'ofsayt' adı verilen bir sebepten dolayı gol olmadığını duymak daha da korkunçtu.

Rezil olmak tam da buydu!

Üstelik tribünlerde babam ve Meriç yan yana otururken bunu yaşamak daha da kötüydü. Kaçıncı sefer olduğunu unutmuştum ama dibe batmanın nasıl bir tat olduğunu yeniden hatırlamıştım.

Durun!

Çok hızlı geçtim!

Meriç ve babam yan yana!

Evet, ikisi de yan yana oturmuş beni izliyordu.

Onları birbirlerinden uzaklaştıran ben, onları birleştiren yine ben.

"Masumluğu kirleten siyah bir nokta olacağım."

Elimi battaniyenin altından çıkarıp saçlarını okşadım. Parmaklarımın hareketi uykusunu getirdiğinde gözlerini kapattı. Geceyi burada geçiremezdi ama babam gelene kadar uyumasına izin verebilirdim.

"Seninle birlikte olmama kimse şaşırmaz, Meriç. Dünyaya nasıl geldiğim düşünülürse bunu herkes normal karşılar."

Gözlerini açmadan dudağımı bulduğunda beni altına çekip, düşmemesi için battaniyeyi düzeltti. Her şey tamam olduğunda beni öpmeye devam etti. Onun için kim olursam olayım, onunla birlikte olmak istiyordum. Çünkü o benim için ilkti.

Eğer bir gün biriyle bunu yaşayacaksam, o kişinin kesinlikle Meriç olmasını istiyordum.

***

"Bir, iki, üç... Nefes al... Dört, beş, altı... Nefes... Yedi, sekiz, dokuz... Nefes..."

"Yeter!"

Caner'i susturduktan sonra kendimi halı sahanın üstüne bıraktım. Maç yapacaktık mekik çekmeme ne gerek vardı ki? Bana işkence etmek hoşuna gidiyordu sadece.

"Kızı rahat bırak, Caner."

Çocuklar birbirleriyle şakalaşırken, Semih ve takımı aklıma geldi. Onlar genelde benimle uğraşırlardı ama bu çocuklar kendi hallerindeydiler.

Caner yanıma oturup "Kolay pes ettin," dedi.

"Konumuz mekik değil."

Yattığım yerden doğrulup oturduktan sonra bağdaş kurdum. Karnım yanıyordu resmen. Hava da oldukça soğuktu. Bu havada maç yapacak kadar sorunlu erkekler içinde ne aradığımı düşünüyordum. Eve gidip ders çalışmam gerekiyordu. Annem iki kez arayıp kontrol etmeseydi çoktan vazgeçmiştim. Bu liste konusunda oldukça ciddiydi.

"Futbolda iddialıyım diyorsun."

Caner'in çarpık gülümsemesine bakıp bakışlarımı kaçırdıktan sonra, "Bacaklarını kırmada iddialıyım," dedim.

Renkli gözleri parıldarken ve yüzünde o çapkın gülümsemesi varken ona bakmak tuhaf oluyordu. Yüzünü böyle temiz görmeye alışık değildim. Genelde mor veya kırmızı hâkim olurdu.

"Çok isterim."

Kafamı çevirip ona baktığımda gülümsüyordu.

"Sen şu merhametli kızlardansın. Bacağımı kırarsan bana bakmaya gelirsin," diye açıklama yaptığında bakışlarım ister istemez boynuna kaydı. Cidden oradaydı. Hızla ayağa kalkıp koşmaya başladığımda "Kayla!" diye seslendi ama aldırmadım. Gözüme biriken yaşlar benden izinsiz serbest kalmışlardı. Bu kadar yakından ilk defa görüyordum ve bu berbat hissettiriyordu.

O şey benim yüzümden olmuştu.

"Kayla!"

Kollarımı tutup beni kendine çevirdiğinde "Ben..." deyip durdum. Kafasını eğmiş bana bakmaya çalışırken gözlerimi sildim. "Ben çok özür dilerim," dedikten sonra hıçkırmaya başladım.

"Babam evde olabilirdi."

"Arabasının olmadığını gördüm."

"Neden geldin, Meriç? Hayal'le olan özel durumun bittikten sonra..." Kollarını hırkamın altından belime doladığında yerimden zıplamamak için kendimi zor tuttum. "Çok soğuksun!" diye cırladığımda soğuktan buz kesmiş burnunun ucunu boynuma sürttü. Olduğum yerde titrerken ona sarılmak istedim ama soğuk buna engel oldu.

"Isıt beni."

Mırıltısı saçlarımın arasında soğuk bir hava dalgasına sebep olurken, boynuma çarpan nefesi içimi ürpertti. Soğuk elleri tişörtümün altından tenime ulaştığında onu itmeye çalıştım ama kaskatı kesilmişti. Onu kendimden uzaklaştırmam mümkün gözükmüyordu. Burnu boynumdan yanağıma doğru çıkarken onu biraz itmeyi başarmıştım.

"Dur bir dakika!"

Kaşındaki kurumuş kanı fark ettiğimde gözleri benimkileri buldu.

"Kavga mı ettin?"

Onu tüm gücümle ittirdikten sonra hırkama sıkıca sarınıp cevap vermesini bekledim. Bana bir cevap vermeden, daha ileri gitmesine izin vermeyecektim. Eğer inat ederse kapıdan dışarı çıkıp soğuğa geri dönerdi.

"Üşüyorum, Kayla."

Ona baktığımda gerçekten üşüyor gibi görünüyordu ama...

"O kız için kavga mı ettin?"

"Her şeyi anlatacağım ama içeri girebilir miyim? Gerçekten üşüyorum."

Önünden çekilip alt kattaki banyoya gittim. Küçük bir kovaya sıcak su doldurduktan sonra yumuşak bir havlu alıp onun yanına geri döndüm. Kabanını çıkarmadan koltuğa oturmuştu. Kovayı ve havluyu önündeki sehpanın üstüne bıraktıktan sonra koşar adımlarla odama çıktım. Dolabın içinden bir battaniye çekip kucakladım ve aynı hızla aşağıya indim. Battaniyeyi omuzlarının üstüne bıraktığımda kabanını çıkardı. Battaniyeye sarılıp koltuğa uzandığında, sehpanın ucuna oturup havluyu sıcak suyun içine batırdım. Yarasını temizlerken konuşması için ısrar etmedim. Neler olduğunu hemen öğrenmek istesem de, kendimi susmaya zorladım.

"Bora ile birlikteydik. Hayal'i rahatsız eden biri varmış epeydir. Babası çok sinirli bir adamdır. O yüzden bizi aradı. Öncesinde, Bora kız arkadaşı olan o sarışından ayrıldı tabii."

"Babası çok sinirli olduğu için yani..."

"Kendi kurtulmaya çalışmış ama..."

"Tamam."

Sözünü kestikten sonra, kaşına bastırdığım havluyu kovanın içine bıraktım. Artık birilerine kızmaktan yorulmuştum. En çok da kendime kızmaktan yorulmuştum. Önce birilerine kızıyor, sonra onlara kızdığım için kendime kızıyordum ve bu döngü devam edip duruyordu. Meriç bileğimi tutup beni çektiğinde, itiraz etmeden yanına iliştim. Kanepe bizim için biraz küçüktü ama dip dibe de olsak sığabilmiştik.

"Kayla, babanın bir kadınla görüştüğünü biliyorsun. Baban bana onunla tanıştığından bahsetti."

"Sana bahsetti mi?"

Bu sefer sesim öfke dolu çıkmıştı. Ben annem için bu kadar üzülürken, babamın ona bunu nasıl bir umursamazlıkla söylediğini hayal etmek istemiyordum. Bu onda olan öfkemi daha da arttırıyordu.

"Senin için bunun iyi olup olmadığı konusunda benden fikir aldı."

"Benim için iyi olup olmadığı mı? Senin ne düşüneceğini hiç düşünmedi mi yani?"

Artık tamamen bağırıyordum. Öfke beni esiri olmaya kolayca ikna etmişti. Kulaklarım yanıyordu. Babam bu kadar umursamaz olamazdı. Annemi düşünmesi gerekiyordu. Bir zamanlar sevdiği kadını.

"Kayla, konu ben değilim!"

"Sadece onun nasıl biri olduğunu merak ettim." Burnumu çektim. "Senden daha iyi değil. Babamın hak edeceği türden biri sadece. Sonra konuşalım mı? Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp koşarak odama çıktım. Babam aradığında telefonu açmadım. Geç kalacağını bildiren bir mesaj attığında da kısa bir cevap yazdım.

Bir süre sonra hırkamı giyip mutfağa indim. Isıtıcıya su koyup, sandalyeye oturdum. Sonunda Cansu'nun mesajını okuma fırsatım olmuştu.

Gönderen: Cansu

Bora benden ayrıldı.

Mesajı daha önce okumadığım için suçluluk duysam da, üzerime binen yüklerin yanında bu çok hafif kalmıştı. Bora'nın ondan ayrılması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Çocuğa karşı soğuk duruyordu zaten. İstediği şey sonunda olmuştu. Bu yüzden mutsuz olduğunu sanmıyordum. Hiçbir şey yazmadım. Muhtemelen Ömer ile dertleşmişti. Ömer her ne kadar onun hata yaptığını düşünse de bunu onun yüzüne vurmuyordu. Genelde susuyordu.

Su ısınınca oturduğum yerden kalktım. Hazırladığım kahveyi alıp salona geçtim. Televizyon benim için bir yabancı gibiydi. Meriç bile benden daha çok televizyon izliyordu. Bu gece ilk kez televizyonu açma ihtiyacı duymuştum. Evdeki sessizliğe arka bahçenin karanlığı eklendiğinde içimi bir ürperti kaplamıştı.

Baş şişiren eğlence programlarından birini açıp, olan biteni anlamaya çalışmam yarım saatimi aldı. Kapı zili evin içini doldurduğunda kahvemin son yudumunu içiyordum. Ayağa kalkıp saate baktım. Babamın geleceğini söylediği saat henüz gelmemişti. Hırkama sıkıca sarılıp kapıya doğru yürürken mutfağın açık olan ışığını söndürdüm. Cep telefonum elimdeydi. Polisi aramam saniyelerimi alırdı.

Parmaklarımın üstünde yükselip kapının deliğinden baktığımda Meriç'i gördüm. Telefonu hırkamın cebine atıp kilidi çevirdim. Kapıyı açtığımda bunu bekliyormuş gibi hemen içeri girip kapıyı ardından kapattı.

"Neden geldin?"

Botlarını çıkarırken kısa sürede evin içine girmeyi başaran soğuk hava dalgasını hissetmiştim. Botlarını bırakıp karşıma dikildiğinde üşümüş gözüküyordu.

"Meriç..."

"Meriç'i rahat bırak, kızım. Ondan uzak dur."

Boğazımı temizleyip sandalyeyi geriye ittim ve teşekkür edip paltomu kucakladım. Çizmelerimi hızlıca giyip kendimi dışarı attıktan sonra arkama bakmadan yürüdüm. Soğuk içime işlese de, paltomu giyecek gücü ancak durağa ulaştığımda bulabilmiştim. Hayal ile ilgili bu şeyler öğrenmek için buraya gelmiştim ama karşılaştığım şey bunun büyük bir hata olduğunu sert bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Meriç'e olan öfkem, üstesinden gelebileceğim şeyler sıralamasında büyükannesinden daha öndeydi. Hayal ile olan özel durumunu kendi kafamda bir mantığa oturtmaya çalışabilirdim. Ders çalışarak bunu unutabilirdim bile. Öfkem azalırdı ama büyükannesiyle konuşmak gibi dâhiyane bir şeye bulaşmıştım. Şimdi neresinden tutarsam tutayım zihnimden atamayacağım bir zehir kalbime girmişti. Zaten onun beni sevmesi mucizevî bir şeyken, bunun olmaması için daha ne kadar bahaneye ihtiyacım vardı ki? Bir gün gidebileceğini düşünüyordum ama büyükannesi eğer haklıysa... Bir gün gerçekten gidecekti. Mutlu olduğu kişilere dönecekti. Ömer ile yakındı ama okulda bu yakınlığı gizliyordu. Halbuki büyük yalanına *'Başka bir yerde tanıştık ve iyi anlaşıyoruz.'* gibi bir yalan daha ekleyebilirdi. Ama yapmıyordu. Onun istediği şey, Semih ve Ömer'den, aile dostu olan büyük ailelerden, hatta kendi ailesinden kopmaktı. Ben onu hem Ömer'e, hem de Semih'e yaklaştırıyordum. Ben belki de gerçekten onun aynasıydım ve bir gün beni yenip, asıl engeli kaldırıp gidecekti.

Eve girdiğimde telefonumu çantamdan çıkarıp annemin numarasını buldum. Paltomu çıkarmadan salona geçtikten sonra koltuğa oturup annemin açmasını bekledim. Belli ki doğru zaman değildi. Tam kapatmak üzereydim ki annemin sevecen sesini duydum.

"Kızım."

Gözümden bir damla yaş düştüğünde hemen elimin tersiyle sildim. Annem benden bir yanıt alamayınca "Kayla?" diye sordu.

"Buradayım, anne."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Kayla, bir şey olmuş."

"Hayır, anne. Bir şey olmadı. Sadece seni özledim."

"Oraya gelmem bunu çözecek mi? Belki de dediğin gibi oraya yerleşmeliyim."

"Hayır. Senin hayatın orada. İşini bırakamazsın."

"Benim hayatım sensin, Kayla." Annemin sesi yumuşacık çıkmıştı. Tekrar bir yaş aktığında parmağıma gözüme bastırdım. "Kayla, senin bir şeyin var."

"Yok."

Titreyerek çıkan sesime lanetler okudum. Telefonu kapatabilirdim ama bu, annemi daha da meraklandırırdı. Babamı bile arayabilirdi. Babamın tüm olanlardan suçluluk duymasını istiyordum ama başka birinden hoşlandığı için ona kızmak haksızlık gibi geliyordu. Bana bu yaşattıklarından nefret ediyordum ama yine de ona kızmamam gerektiğini hissediyordum.

açıldığında beni karşılayan kadın da yüzündeki şaşkınlığı gizlememişti.

Beni içeri çağırıp misafir etmesi çok nazikti ama sanki dense onun yanında bulunduğum her saniye benden hesanmadığını düşünüyordum. Meriç'in babasından nefret elektrik alıyordum. Annesi babasından daha sıcak yaklaşıyordu bana ama büyükannesi, yaşlı Tuna, beni kesinlikle sevmiyordu.

Yine de evine misafir etmişti.

Dilimlediği pastadan bana ikram ettiğinde yanında çay da vermişti. Sıcak çayı yudumlarken mutfaktaki fotoğraflara bakmayı ihmal etmedim.

"Meriç'in çocukluğuna ait fotoğrafları ilk kez görüyorum. Sürekli gülümsüyor. Çok güzel... Hepsinde."

"O benim yanımda mutlu bir çocuk olurdu."

"Annesi ve babasıyla yaşadığı şeylerin bir kısmını biliyorum. Varlığınız ona çok iyi gelmiş olmalı."

Büyükanne pastasından yerken fotoğraflara baktı. Meriç'in mutlu olduğu fotoğraflar...

"Buradayken mutlu olurdu. Bora ve Hayal ile oyun oynar, benimle sohbet ederdi. Burada çizdiği resimler bile renkli olurdu. Şu duvardaki onun burada çizdiği ilk resim." İşaret ettiği resme baktım. "Diğerleri de tavan arasında, sandığın içinde. Ne kadar yetenekli olsa da hepsini duvara asmamı istemiyor. Ben de ilkini asıyorum."

Duvarda asılı duran resimde, bisiklete binen üç çocuk ve dağın yamacında büyük bir ev vardı. Bana ailesinin yaşadığı evi anımsatmıştı. Çocuklar oradan çok uzakta bisiklet sürüyordu. Zaten o evi onlardan uzak tutan koca

bir orman vardı. Eve giden bir yol aradım. Küçükken yol çizmeyi çok severdim. Bir kuralmış gibi her eve giden yol olurdu ama Meriç'in resmindeki büyük eve giden bir yol yoktu.

"Bana resimlerinin çoğunu göstermiyor."

"Yaptığı şeyleri göstermeyi sevmez. Bir gün bana gerçekten güzel olduklarında göstereceğini söylemişti. Koca man bir sergi açacağını anlatırken heyecanlı gözüküyordu ama geldiğimden beri bu hayaline dair tek bir laf etmedi. Sanırım torunum hâlâ kendini yetersiz buluyor."

"Ama çok yetenekli."

"Senin resmini çizmiş. Onun değersiz bulduğu yarışmalardan birinde sergilenmiş."

Ayakuçlarımdan başlayan soğuk, bedenimi yavaş yavaş sararken, ellerimi masanın altına indirip birbirine kenetledim.

"Birinci oldu. Birinci olup Ankara'ya gitmek istiyordu."

"Ama hâlâ burada. Bir gün geleceğimi biliyordu."

Tükürüğüm zorla boğazımdan aşağı inerken konuşmamak için kendimi sıktım. Yaşlı bir kadını üzmek bana göre değildi.

"Hem burada burakamayacağı insanlar var. Mutlu olduğu geçmişi. Mutsuz ailesinden kaçabilir ama o geçmişine bağlı bir çocuktur. Bora'dan ve Hayal'den ayrılamaz. Onunla arkadaşlığını duydum. Seni kendine benzetiyor ama seninle mutlu olamayacak, kızım. Sen onun için ayna gibisin. Seni de yendikten sonra kendini mutlu olduğu kişilere teslim edecek."

"Salı günü ders çalışmaya gelemeyeceğim. Mahalle maçım var. Önceden söz vermiştim. Profesyonel bir ekiple çalıştığımın farkındayım. Bu son olacak."

"Bunu bana söylüyorsun çünkü..."

"Babana şikâyet etmeni istemiyorum," diyerek cümlemi tamamladığında kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Annemi aklımdan uzaklaştırmak her ne kadar işime gelse de, bu sefer tam tersi olmuştu. Onun yapmamı istediği bir liste vardı. Ona karşı kendi içimde yaşadığım vicdan azabını istediği şeyleri yaparak azaltabilirdim. İnançlarım bu yöndeydi en azından.

"Tek bir şartla."

Caner'in ilgisini çekmiştim. Masanın üstünden banu doğru uzandığında meraklı gözüküyordu.

"Annemin yapmamı istediği şeyler listesi var. Bunlardan biri de futbol oynamam. Çocukken çok oynardım. Beni de aranıza alın. İlk yarı bile oynasam yeter."

Dudaklarını birbirine bastırmış sarıtırken ona kızamadım. Aynaya baktığında düz bir vücut görüyordum. Eğilsem kırılacakmışım gibi katı bir görüntüydüm. Beden eğitimi derslerinden nasıl geçtiğime dair teorim aynasıydı. Çırpınıyordum ve sanırım öğretmenler bu çırpınmama puan veriyordu. Eskiden böyle değildim ama büyüdükçe spordan uzaklaşmıştım.

Caner cevap vermese de, beni oyuna dâhil edeceğini biliyordum. İki saat matematikten bahsettik. Sonunda kalemden ayrıldığımızda Caner'le birlikte durağa yürüdük. Durakta oturmuş otobüsün gelmesini beklerken, titrememeye

özen göstererek telefonumu kontrol ettim. Meriç'ten ve Cansu'dan mesaj vardı.

Gönderen: Meriç
Hayal'le görüşmeye gideceğim. O yüzden çıkışta seni alamayacağım. Doğruca eve git.

Gönderilen: Meriç
Neden onunla görüşeceksin? Ben de gelebilir miyim?

Meriç beni şaşırtarak hemen cevap verdi.

Gönderen: Meriç
Özel bir durummuş. Bora da benimle. Eve git.

Dişlerimi birbirine bastırıp mesajı kapattım.

"Otobüsün geldi, Kayla."

Cansu'nun ne yazdığına bakmadan, Caner'le soğukça vedalaştıktan sonra otobüse atlayıp kendime oturacak bir yer buldum. Sonra bir süre yumruklarımı sıktım. Onunla birlikte olması doğru gelmiyordu. Çocukluk arkadaşı olmaları aralarında bir şey yaşanmayacağı anlamına gelmiyordu. Berkan da benim çocukluk arkadaşımdı. Aniden aklıma düşen fikirle oturduğum yerden hızlıca kalktım ve sonraki durakta inip pastane aramaya başladım.

Meyveli pastayı aldıktan sonra yeniden durağa döndüm. Aysel Hanım'ın kapısının önünde durup zili çalarken, evde olmasını isteyip istemediğimi bilmiyordum. Üstünde hiç düşünmediğim bir kararla buraya gelmiştim. Kapı

konuların üzerinden bir kez daha geçecektik. Onu kolaylıkla ekebilirdim. Fakat kendime eziyet etmekten sıkılmıştım. İnsanların başına korkunç şeyler geliyordu ama hayatlarına devam ediyorlardı. Kitaplarda anlatılan, acılarını yatakta ağlayarak değil, güçlü ve olgunlaşmış bir şekilde hayata meydan okuyarak yaşayan kadınlardan ilmak istiyordum.

İçimdeki vicdan azabı karnımın acıkmasını ya da tuvalet ihtiyacımı yok etmiyordu.

Yaşayacak binlerce şeyi olan ama yarın öleceğini bilen biri gibi hissetsem de, gözlerim pencereden içeri vuran ışığa alıştığında üstümdeki yorganı itip doğruldum. Berbat bir haldeydim. Kollarımı iki yana açıp gerindikten sonra dönüp yastığıma baktım. O da benim kadar berbat gözüküyordu.

Nursiş bugün evde olmadığı için Caner'le dışarıda buluşacaktık. Oysa evden çıkmak bir yana, odamdan dışarı adım atmak bile istemiyordum. Yarım saat suyun altında kaldıktan sonra biraz kendime gelebilmiştim. Kahverengi kadife eteğimin üstüne düz bir kazak geçirip, saçlarımı ördüm. Neredeyse hazırdım. Yastığının kılıfını söküp kirli sepetine attıktan sonra, çantamı ve çizmelerimi alıp aşağıya indim. Babam pazar günü olmasına rağmen erkenden çıkmıştı. Yüzleşmek hangimizi daha çok korkutuyor diye halk oylamasına gidebilirdik. Bu konuda ikimiz de iddialıydık. Kız arkadaşını nasıl bulduğumu sormasına hazır değildim. Çünkü dünya üzerinde duygularını ifade edebileceğim bir dilin olduğuna dair şüphelerim vardı. Tek bildiğim şey, o benim aileme ait değildi ve babamla evlenmeye karar verirlerse onlarla birlikte yaşayamazdım.

Evden dışarı çıktığımda sarsıcı bir soğukla karşılaştım. Kollarımı etrafıma dolayıp başımı eğerek kuru rüzgârdan korunmaya çalıştım ama durağa gidene kadar burnum ve kulaklarım donmuştu. Otobüse bindiğimde kulağımda bir uğultu vardı. Bundan nefret ediyordum. Kendime bir kulaklık almayı aklımın bir köşesine yazdıktan sonra ellerimi bacaklarımın arasına yerleştirip ısıtmaya çalıştım. Tüm yol neredeyse böyle geçti.

Otobüs durağı Cennet'e yakın olduğu için şanslıydım. Otobüsten indikten sonra karşıya geçip, küçük ama hızlı adımlarla kafeye ilerledim.

Caner benden önce oraya varmıştı. Oturduğu masaya doğru ilerlerken beni fark etti. Kafasını test kitabından kaldırıp arkasına yaslandığında yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. Yanına oturduğumda ortamın ısısına alışmak için bir süre paltomu çıkarmadım. Sabun kokusunu alınca ben de gülümsemeden edemedim.

"Erkencisin."

"Yapacak daha iyi bir işim yoktu. Ve güzel olmuş."

"Ne?"

"Saçın."

Elimi örgümün üstünde gezdirirken, ona bakmadan "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Ardından paltomu çıkarıp sandalyeme astım. Yeniden arkama yaslandığımda Caner beni izliyordu. Yüzü temizdi. Ne bir morluk, ne de kabuk bağlamış bir yara... Boynundaki izi saymazsak her şey iyiydi. Renkli gözlerini benden ayırmadan bakmaya devam edince, tek kaşımı kaldırıp "Ne var?" diye sordum.

9

Sabah gözlerimi açtığımda, kendimi hiç olmadığım kadar bitkin hissediyordum. Nemli yastığım dün geceden kalma buruşmuşluğu ile beni üstünden atmaya istekli gibi görünüyordu ancak yataktan çıkacak gücü kendimde bulamıyordum. Ağrıyan göz kapaklarımı kapatıp, yüzüme çarpan ışığa alışmaya çalıştım. Dün gece üstümden ağır yük taşıyan bir araç geçmişti sanki. Enkaz altında, saatlerce havasız kalmış gibiydim. Yenilenmeye ihtiyacım vardı. Ruhsal olarak çökmüştüm. Yaşamı yüzünden anneme acıdığımı fark etmiş ve henüz bunun ezikliğinin altından kalkamamıştım. Şimdi bir de babamın hayatındaki yenilikler sebebiyle ona acıyor olmak beni yıkmıştı.

Kötü hissediyorum demek beni tam olarak açıklamıyordu.

Yataktan kalkmamı sağlayacak kadar heyecanlı bir planım yoktu. Caner'le ders çalışacaktık. Dün işlediğimiz

Konuşmak istemediğimizi belli etsek de, Yeşim Hanım vazgeçmiyordu. Bunu sıkılarak ya da mecburiyetten yapıyordu. Bu normaldi ve o bunun farkındaydı. Bunun bilincinde olduğu için keyif alıyordu.

"Gençlerin sanatla ve edebiyatla ilgilenmesi ne kadar güzel, değil mi?"

Babam peçeteyle ağzını silerken Yeşim Hanım gülerek, "Bunu bir sayısalcı mantığa söylemek de oldukça komik. Cevap vermek zorunda değilsin," dedi.

"Biz de edebiyat ve sanatseveriz." Babam kendini savunurken, ister istemez gülümsemişti.

"Ah, bilmez miyim? Çok incesiniz ama spor söz konusu olduğunda onlar aklınıza hiç gelmez."

Yeşim Hanım'ın iğneleyici konuşmasına karşı babam sadece omuz silkmişti. Meriç sıkıntıyla arkasına yaslanırken, buna daha fazla dayanamayacağımı düşünüp, "Biz kalkabilir miyiz?" diye sordum.

Babamın suratı asılmıştı. "Bir sorun mu var?"

Çantamı omzuma takıp, babama döndüm. "Sadece yorgunum. Sen devam et lütfen. Meriç beni bırakır," dediğimde babamın bakışları Meriç'e kaydı.

Meriç yerinde dikleşerek, "Bırakırım," diye karşılık verdi.

"Yeşim, biz de kalkalım mı?"

"Ah, elbette."

"Hayır!" Hızlıca oturduğum yerden kalktım. "Lütfen siz devam edin. Biz biraz sahile ineriz hem. Geç olmadan eve giderim, baba. Merak etme."

Babam yüzünü incelerken Meriç ayağını sallayıp duruyordu. Sıkıldığı fazlasıyla belliydi. Benim kadar çok!

"Tekâlâ. Çok geç kalma ve bana haber ver."

"Teşekkürler. Size afiyet olsun."

Meriç'le birlikte masadan ayrıldıktan sonra çıkışa doğru yürüdük. Bu yemek baştan sona saçmaydı. Baştan sona gereksiz. Bunun hiçbirine gerek yoktu ama merakım yüzünden gelmiştim. Bir de peşimde Meriç'i sürüklemiştim.

Dışarı çıktığımızda kollarını beline dolayarak ona sarıldım.

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Bense daha çok onunla ilgileniyordum. Kendi yemeğini yerken, bir yandan da onun yemek yemesini izliyordum ve bu gerçekten çok eğlenceliydi.

"Ah, sonunda hatırladım. Sen Meriç Tuna'sın. Şu resim dalında şampiyonluğu bırakmayan Meriç."

İkimiz de kafamızı kaldırıp Yeşim Hanım'a baktığımızda babam da ona dönmüştü. Kız arkadaşının, erkek arkadaşım hakkındaki olumlu düşünceleri babamı rahatsız etmiş olabilirdi.

Üzgünüm, baba! Hoşlandığın kadın, hoşlandığım çocuğun üzerinden kalbimi çalmaya çalışıyor. Senin yanında değil! Üzgünüm!

"Evet."

Meriç'in kısa cevabı karşısında Yeşim Hanım gülümseyerek elmacık kemiklerini daha da belirginleştirdi. Sevimli küçük bir suratı vardı ama ona baktıkça, arkasından annemin kafası çıkacak ve beni yargılayacak sanıyordum. Bu huzursuz edici bir histi.

"Senin peşinde koşuşturan çalışanlarımız oldu ama bir röportaj bile koparamadılar maalesef."

"O tarz şeyler yapmıyorum."

Meriç bunu öyle bir söylemişti ki, o tür şeyleri önemsemediğini, hatta küçümsediğini oldukça net bir şekilde belli etmişti.

Meriç yeniden yemeğine dönerken, suyumdan bir yudum aldım. Babam onun kısa cevapları karşısında bir şey yapamıyordu. Beni kuru öksürükleriyle uyarabilirdi ama Meriç'e sadece bakmakla yetiniyordu.

Yeşim Hanım ise vazgeçmiyordu.

"Biliyorum. Organizasyonlardan hiçbirine katılmıyorsun. Zorunlu olsa bile. Genç yaşta prensipleri olan bir sanatçı."

Yeşim Hanım onun hakkında bildiklerini söylemeye devam ederken, Meriç yeniden kafasını kaldırıp kadına baktı. Yemeğine ara verip ellerini masanın üstüne koydu.

"Yarışmalar umurumda değil. Ben sadece çizmeyi seviyorum. Eğer yarışmaları önemseseydim her yere katılırdım. Bunu isteyen okul yönetimi. Resimlerimi yarışmaya sokmak istediklerinde benim yerime katılıyorlar. Bu kadar basit aslında. Burnu havada sanatçı durumu değil yani."

Yeşim Hanım da yemeğine ara verip, ellerini birbirine kenetleyerek çenesine yasladı. "Gerçek bir sanatçı."

Kadın hayranlıkla Meriç'e bakarken boğazımı temizleyip yemeğime geri döndüm. Onun beni etkilemeye çalışması gerekiyordu, erkek arkadaşımı değil.

Herkes yeniden yemek yemeye başladığında, başımı kaldırıp suyumdan bir yudum aldım ve bakışlarımı babama çevirdim. Rahatsız gözüküyordu ve pek konuşmuyordu. Çekiniyor muydu? Hoş. Meriç'le kavga etmesindense, sessiz kalmasını tercih ederdim.

"Baban edebiyatla ilgilendiğini söyledi, Kayla. Burun üzerine bir eğitim alacak mısın?"

Bana yöneltilen soruyu duyduğumda, Aytaç Amcayı taklit edip 'Yemek yerken konuşmam,' demek istedim. Bunu yapsam, muhtemelen babam renkten renge girerdi. Meriç ise kahkaha atardı.

"İstiyorum," diye yanıtladım kısaca.

"Bu bir aile yemeği değil," diye uyardıktan sonra dudağını öpüp düğmelerini iliklemeye başladım. "Ama yine de böylesi daha iyi."

"Boğazıma kadar iliklemeyeceksin herhalde," diye dalga geçtiğinde gülümseyerek bir kez daha dudağını öptüm.

Sigara kokmuyordu. Dudaklarında tadı da yoktu.

"Sigara içmemişsin."

Üstten ikinci düğmeyi iliklerken elimi tuttu ve "Bu kadar yeter," diyerek indirdi. "Hadi, içeri girelim artık."

Oraya gitmeyi hiç istemiyordum. Aslında tam olarak istediğim şey...

Elini tutup onu durdurdum. Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Motoruna atlayıp sana gitmeye ne dersin? Doğum günüme sadece iki hafta kaldı. Beklemek zorunda değiliz."

"Biraz sabırlı olmaya ne dersin?" deyip arkasını döndü.

Henüz bir adım atmıştı ki çenemi tekrar açtım.

"Bu sıkıcı yemeği cidden önemsiyor musun?"

"Niye burada dikiliyorsunuz?"

Babamın sesini duyduğumda, suç işlemiş gibi başımı eğdim. Meriç elimi tutup "Kayla'nın temiz havaya ihtiyacı vardı. Bunalmış biraz," dediğinde göz ucuyla babama baktım. Bundan hoşlanmasa da başıyla onaylamıştı. Babam içeri geri dönerken Meriç beni kendine çekti.

"Biraz nefes egzersizi yap, istekli kızım. Onlara ihtiyacın olacak."

"Meriç!"

Yüzündeki tebessümü gördüğümde kalbimde bir kelebek kanat çırptı. Bileğine uzanıp tuttuktan sonra, babamı düşünmeden onun yanından yürüdüm. Babam kendi kız arkadaşıyla o kadar meşguldü ki, Meriç'le olan yakınlığımı fark etmedi bile.

Burada olmak istemiyordum. Meriç'le birlikte olmak istiyordum. Doğum günümde değil... Bugün, yarın, üç gün sonra belki ama doğum günümde değil.

O gün yapamazdım.

Beni hazırladığını sanıyordu. Hazırlamak demek hazır olmaktı. Oysa ben hiçbir zaman buna tam anlamıyla hazır olmayacaktım. Ama o hazır olduğumu düşündükçe ve beklentileri arttıkça, her şeyi daha da berbat edecektim.

Onu istiyordum.

Geçen güne kadar bundan emin değildim. Korkuyordum ama bazı şeyler ben fark etmeden değişiyordu. Şu an o masada oturup anneme ihanet etmektense, korkularımın üstüne yürümeyi tercih ederdim. Ve biraz önce düşündüklerim aklıma yatmıştı. Beklentiler beni geriyordu.

Masaya iyice yaklaştığımızda yüzüne bakmadan, "Doğum günümü beklemeyeceğiz," diye fısıldadım. Beni duyduğuna emindim. Cevap vermemişti ama belimi okşayan eli hareketsiz kalmıştı.

Beni duymuştu.

İyi.

Çünkü bunda ciddiydim.

Yemek ilk başlarda oldukça sıkıcıydı. Çünkü Meriç ve ben konuşmuyorduk. Meriç zaten masayla ilgilenmiyordu.

Yanına ulaştığımızda babam aramıza girip, "Yeşim, kızım Kayla. Kayla, arkadaşın Yeşim," diyerek beni tanıştırdı. İşaret ve başparmağı hariç tüm parmakları yüzüklerle kaplı olan kadın elini uzattığında, tebessüm ederek sıktım.

"Memnun oldum, Kayla. Sonunda tanışabildik."

Hiçbir şey söylemeden kafamı eğdim.

Babamın "Oturalım," demesi üzerine sandalyeyi çekip otururken, cebimden telefonumu çıkarıp mesajlara girdim.

Gönderilen: Meriç
Neredesin?

Mesajı hızlıca gönderdikten sonra telefonu masanın üstüne bıraktım.

"Kayla'nın bir arkadaşı da bize katılacak demiştim," diye babam açıklama yapınca, karşımdaki kadını inceledim. Zarif bir görünüşü vardı ama çok zayıftı. "Erkek arkadaşım," diye düzeltim.

Babam boğazını temizlerken, Yeşim Hanım gülümseyerek "Çok renkli bir yemek olacak," dedi.

Özgüvenliydi. Meriç ve babamın arasındaki ilişkiyi bilse bu kadar rahat olur muydu diye merak ettim.

Mesaj sesiyle telefonu çabucak elime aldığım sırada babamla o kadın ne yiyecekleri üzerine bir tartışmaya girmişlerdi.

Gönderen: Meriç
Beş dakika sonra oradayım.

Beş dakika oldukça uzun bir süreydi.

"Ben lavaboya gidiyorum," dedikten sonra onları yalnız bırakıp masadan kalktım. Yüzüme doğru düzgün bakmıştım ama elmacık kemikleri oldukça belli, al yanaklı çilli bir kadındı. Gacık olabileceğim herhangi bir özelliği yoktu. Kibar konuşuyordu. Oturuşu bile kibardı.

Babam için fazla... Sıradandı.

Babamı kaldırmıyordu. Annem gibi değildi. Annem de çok gösterişli değildi ama şık giyinirdi. Çoğu zaman. Günlük hayatında sadece bir tişört ve pantolon giyse bile şık olurdu. Bu kadın gibi değildi.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynaya baktım. Karşımda oldukça somurtkan bir surat vardı. Kâğıt havlu ile yüzümü kuruladıktan sonra, kollarımı göğsümün altında bağlayıp kapının önüne çıktım. Duvara yaslanıp derin bir nefes aldım. Neden burada olduğumu bile bilmiyordum. Bir şey yapmak zorunda değildim. Kendimi anneme ihanet etmiş gibi hissediyordum ve bu berbat bir histi.

Motor sesi kulağıma dolduğunda yaslandığım yerden ayrıldım. Meriç motoru durdurup indikten sonra kaskını çıkardı. Yanıma doğru gelirken, belinden düşecek gibi duran koyu renk kot pantolonuna içimi çekerek baktım.

Sapık falan değildim.

Sadece onun belinde çok farklı duruyordu.

Tahrik edici! Meriç'in sözlüğündeki doğru kelime buydu.

Beyaz tişörtünün üstüne giydiği mavinin tonlarında ekose gömleğini gösterip, "Nasıl? Süper sıkıcı aile yemeği için uygun mu?" diye sordu.

"Tamam."

Babam bu kadar çabuk kabullenmem karşısında gü... yıp gülümseyince ben de tebessüm etmeye çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum babamın karar verceği bir şeydi. Odama çıktığımda neden 'tamam' dediğimi bilmiyordum. O yemeğe katılmak istediğimden emin değildim. O kadınla tanışmak istediğimi sanmıyordum. Babama olan öfkemi kovmaya çalıştığım bir anda, onun benden istediği şeyi düşünmeden kabul etmiştim. Sonuçlarının ağır olacağını biliyordum.

Bunu bilmek göğüs kafesime bir yumruk yerleştirdiğinden beri mavi yatak örtümün altında tırnaklarını kemiriyordum. Ağlamak istiyordum ama gözyaşlarını engelleyen bir korku vardı. Midemdeki bulantının bir kaynağı varmış gibi yumruğumu karnımın üstüne bastırıyordum.

Son zamanlarda yaşananlar, doğum günüm için olan hazırlıklar, yapmak isteyip istemediğime karar veremediğim ama benden beklenen şeyler, annem, babam... Nefes almaya ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve bir daha açmadım.

***

Cumartesi akşamı gelip çattığında, yanımda kurban etmek için Meriç'i seçmiştim. Krem rengi bir elbiseyi üzerime geçirip, ince kahverengi bir kemer taktım. Kahverengi tonlarındaki deri düztaban ayakkabılarımı giydikten sonra hırkamı alıp odadan çıktım.

Babam beni merdivenlerin başında bekliyordu. Hazır olduğumu görünce rahatlamıştı sanki. Gecikmeyi istemiyor gibiydi. Nursena Hanım'a el sallayıp evden ayrıldıktan sonra, babamla sessiz bir araba yolculuğu yaptık. Ne

babam konuştu, ne de ben... Çoğu yolculuğumuz radyo dinleyerek geçerdi ama bu sefer bilinçaltımı susturmaya yetmemişti. Kafamın içinde sesini kısamadığım bir uğultu vardı. Felaket sonrası şehrin üstünü kaplayan kâbus gibiydi. Ruhum bunalıyordu. Bu yüzden bir süre sonra camı aralamıştım.

Yolculuğumuz sona erdiğinde kendimi isteksizce arabadan dışarı attım. Geldiğimiz restoran oldukça şıktı. Zarif duvar işlemeleri vardı. Çok pahalı gözükmüyordu ama ucuz da değildi. Bana doğu kültürünü anımsatan motiflerin inceliklerini bir süre hayranlıkla izledim. İnsanların arasına karışana kadar... İçerideki insanlar...

Normaldi.

Şıklık, gösteriş meraklısı insanlara benzemiyorlardı. Başlarını çevirip babama baktığımda, takım elbise yerine gömlek ve kazak giydiğini görünce dudağımı dişledim.

Bir editör...

Hayalimdeki gibi entelektüel olan biri miydi bu kadın? Gösteriş budalası biri olsa daha kolay nefret ederdim ama tercih ettiği yere bakılırsa muhtemelen öyle değildi.

Babam belimden tutup beni yönlendirirken içeriye göz gezdirdim. Kahverengi, kıvırcık saçlarını ensesinde toplamış olan bir kadın, başındaki çiçekli bandanayı düzeltirken bizi fark edince gülümseyerek ellerini indirdi. Ayağa kalktığında, üzerindeki kıyafetlere baktım. Dizlerine kadar uzanan pilili elbise, gülkurusu ince bir hırka ve günlük ayakkabılar...

Ahım şahım gösterişli değildi. Oldukça sıradandı. Doğal ve... Güzel.

parmaklarını gezdirdi. "Biz öylesine bir araya gelmiş rezil çiftlerden değiliz, Kayla. Buna alışsan iyi olur."

Burnumu çektim. Söylediği şey hıçkırıklarımı kesmişti. Kafamı kaldırıp ona baktığımda gülümsemeye çalıştı. Pek becerikli değildi ama yine de benden daha güzel gülümsüyordu.

"Bir arada olmak için iyi bir sebebimiz var. Birbirimizi iyileştirmek." Cebinden çıkardığı mendille burnumu silmesini yanaklarım kızararak izledim. Mendili cebine geri koyduktan sonra "Gidelim," diye fısıldadı.

Gidelim.

Evin önüne geldiğimizde arabadan inip arkama bakmadan yürümeye başladım. Kendimi yatağın içine gömüp, yorganı başıma çekip ağlamak ve yine ağlamak istiyordum. Hıçkırıklarım gözyaşlarıma virgül olurken, cümlenin sonundaki ünlem olacak titremelerime kavuşmak, tükenene kadar buna devam etmek istiyordum. Anneme acıyor olmak, tırnaklarımı kafama batırıp derimi soyma isteği yaratıyordu. Anneme acıyor olamazdım. Annem onun için üzüldüğümü bilse... Kendimden nefret ediyordum. Annemin yaşadığı hayata acımam kabul edilesi değildi.

Meriç dirseğimi yakaladığında enerjimin yarısını olduğum yerde bırakıp, kalanıyla ona döndüm.

"Bir yere gitmek istersen bana haber vermeyi unutma." İtiraz etmek istedim ama yorgundum. Araladığım dudaklarımı kapattığımda, Meriç diğer kolumu da tutup beni kendine doğru çekti. Etrafta kimse yoktu ama o yine de bana doğru eğilip kısık bir sesle konuştu. "Umursadığım herkesi kaybettim. Annem, babam, büyükannem... Beni

korkutuyorsun, Kayla. Benim yüzümden sana bir şey olmasına dayanamam."

Onun bu takıntılı hali beni derin düşüncelerin içine itse de, şu an ne itiraz edecek ne de tartışacak gücüm vardı. Gözlerimi kapatıp "Haber veririm." dedikten sonra kollarımı kendime çekip sırtımı döndüm ve eve doğru yürüdüm.

Hayalimde odama çıkıp yatağıma kavuşmak vardı ama salondan gelen tıkırtılar bunun sandığım kadar erken olmayacağının habercisiydi. Eşyalarımı kapının önünde bırakıp salona girdiğimde, babamı maket uçak yaparken buldum. Kendine bir uğraş bulması benim yatağa daha erken gidebileceğim anlamına geliyordu.

"Kolay gelsin."

"Hoş geldin, kızım."

Omzumu kapıya yaslayıp onu izledim. O uçağı yapmakta kararlı gözüküyordu. Aslında aklımı dağıtmak için benim de böyle bir şeye ihtiyacım vardı ama babamla oturmak istemiyordum. Anneme olan acıma duygum, babama olan öfkemi geri getiriyordu. Zaten bu öfkeden kurtulmam aylarımı almıştı. Şimdi bunu tekrar duyumsamam acıya düşkünlük sayılırdı.

"Uykum var. Odama çıkacağım."

Babam ayağa kalkıp, ellerini keten pantolonunun ceplerine soktu. "Cumartesi günü Yeşim'le akşam yemeğine çıkacağız. Senin de gelmeni istiyor. Ben de istiyorum."

"Benim onunla tanışmamı istiyorsun. Öyle mi?"

"Evet."

Canımı acıtacak kadar cırtlak bir sesle bağırmaya Öksürmeye başlamadan hemen önce onun ne kadar ü kelendiğini görmüştüm.

Meriç her şeyin en iyisini bildiğini sanan bir zavallıydı. Benim ne istediğimi benden daha iyi bildiğini iddia edi yordu şimdi. Onunla gerçekten mutlu olduğumu mu sa nıyordu? Eğer öyleyse gerçekten aptaldı.

"Sakın bana seninle mutlu olduğumu düşündüğünü söyleme," dedim yalvarır gibi.

"Mutlu mu?" dedikten sonra elini saçlarının arasın dan geçirdi. Tekrar yüzüme baktı. "İstediğin mutlu olmak mı sanıyorsun? Sen kendini ne kadar tanıyorsun, Kayla? Kendini ne kadar kandırıyorsun demeliyim belki de. Sen o siktiğimin şehrindeki çocukla mutlu olabilirsin ama is tediğinin bu olmadığını göremeyecek kadar aptalsın! Sen mutlu olmayı falan istemiyorsun. Sen acınası bir vakasın. Benim gibisin. O lanet olasıca hayatının benim boktan ha yatımdan bir farkı yok. Sen mutlu olmak istemiyorsun. Sen..." dedikten sonra bağırmaya ara verip elini kaldırdı.

"Ben ne?"

"Sen annenin yaşadığı şeyin aynısını istiyorsun. Daha fazlasını yaşarsan haksızlık olur, değil mi? Annen senin için boktan bir hayat yaşamışken, sen nasıl daha iyi bir hayat isteyebilirsin ki?"

"Yeter!"

Gözlerimi ceketimin kollarına sildim. Gücüm kalmamıştı. Biri tüm enerjimi benden şarmanıyla çekmişti. Dizlerimin üstüne çöküp ağlamaya başladığımda boğazımdan korkunç bir ses çıktı. Ellerimi dudağımın üstüne kapattım

ama susmadım. Ağlamak istiyordum. Daha fazla ağlamaya ihtiyacım vardı. Onun her şeyi bilmesinden nefret ediyordum. Onun beni bu kadar iyi tanımasını istemiyordum. Ona karşı bu kadar güçsüz olmak istemiyordum ama kalelerimin hepsini kırıyordu.

Sık sık nefes alıp verirken tırnaklarımı avucumun içine batırıyordum. Ben... Ben acınası biriydim. Doğru bir şekilde dünyaya gelmemiştim ki... İyi bir hayatı hak etmiyordum. Hiçbir şeyin iyisini hak etmiyordum. Her zaman daha kötüleri başıma gelecekti. İki yarımdan biri beni istemediği, terk ettiği halde dünyaya gelmiştim. Eksik, istenmeyen bir çocuk...

Gözlerimi açmasam da, Meriç'in önümde olduğunu hissedebiliyordum. Bana sarıldığında elimde kalan son gücümü de yitirdim. Kollarım iki yanıma düştü. Göğsüne yaslanıp bağırarak ağladım. Kendimi susturamadım. Bunu nasıl durdireceğimi bilmiyordum. Nasıl susmam gerektiğini bilmiyordum. Alnım göğsünden kayarken Meriç kollarımı sıkıca tuttu.

"Korkma!" Kulağıma doğru nefesini bıraktığında, ağlamamak için kendimi sıktım. Bu, bedenimi titretiyordu ama hıçkırmamdan daha sessizdi. "Bir hastanın en iyi ilacı nedir biliyor musun?"

Saçımı kibar parmaklarıyla kulağımın arkasına ittirdikten sonra biraz daha yaklaştı. "Diğer hasta." Saçlarımı öptü. "Başkaları sana bir sürü iyi şey anlatır ama seni en çok anlayan kişi, seninle aynı şeyleri yaşayan diğer hastadır, değil mi? Ben niye varım sanıyorsun?" Saçlarımı omzumun arkasına ittirdikten sonra açıkta kalan boynumda

romantik değildi. Aptalca ve boyuna bir ölümdü. Hiçbir şeye değmezdi.

"Şu arabayı biraz yavaş sür!" diye bağırdığımda ilkin daha fazla yüklendi. "Durdur! Seninle ölmek istemiyorum!"

"Kapa çeneni!" deyip radyoyu açtı.

Harika! Güzel bir şarkıyla ölecektim yani. En azından popülaritenin kurbanı olup anlamsız şeyler yapan birinin anlamsız bir şarkısı değildi.

Kemerime sıkıca sarıldım. "Yavaşla, Meriç. Lütfen." Korkuyordum. Fazla hız beni her zaman korkutmuştu. Şimdi olduğu gibi. Gözümden yaşlar akarken "Lütfen," diye tekrarladım. Lanet olasıca hormonlarım böyleydi işte. Korktuğumda ağlıyordum. Buna engel olamayacağımı bildiğim için, kendimi tutmaya çalışmadım bile.

Kenara çekip arabayı durdurduğunda "Beni boğuyorsun!" dedi.

Elimin tersiyle gözlerimi silip kemerimi çözdüm.

"Ayrılmak mı istiyorsun? Hepsi bunun yüzünden mi? Bütün gün beni görmemen... Büyükannene getirmen... Hepsi vazgeçmem için miydi? Dur! Ben halledeyim. Ayrıldık."

Bir anda kafamın içinde dönenler, yerine oturan taşlar beni beynimden vurulmuşum gibi sarstığında ellerim titremeye başladı. Kapıyı açıp kendimi dışarı attım.

"Beni terk edemezsin!" dediğinde dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. Hemen arkamdan onun kapısının kapanma sesi duyuldu ve saniyeler sonra karşımdaydı. "Seni terk ettim! Hatırla," dedim.

"Ben izin verdim!"

Bu çocuk bugün fazla mı komikti, yoksa bana mı öyle geliyordu? Bu konuda tamamen kararsızdım. Beni güldürüyordu ama. Elimi dudaklarımın üstüne kapatıp kahkahamı bastırmaya çalışırken dişlerini sıkıyordu.

"A-Affedersin," deyip dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "Acınası haline gülmen güzel," dedi. Soru sorar gibi ona baktığımda. "Seni istersem ne kadar kolay ikna edeceğimi biliyorsun," diye açıkladı.

Gülümsemem ve gülme isteğim bir anda son bulmuştu.

"Beni böyle tahrik edersen, senden gerçekten ayrılırım ve inan bana, seninle tek kelime bile etmeden günlerimi geçirir, o lanet özel okuldan ve senin yakınında olan herkesten uzaklaşırım. Berkan'ın yanına döner, yapmaya mecbur bırakılacağım lanet bir seks olmadan, huzurlu, kavgasız, dövüşsüz, mutlu bir şekilde yaşarım!"

Boğazım tahriş olana kadar bağırmıştım. Bir ateş boğazımda büyümeye başladığında çenemi kapayıp yutkundum.

"Kendini kandırma."

"Yapamaz mıyım sanıyorsun? Hatta lütfen, Meriç... Yalvarırım beni tahrik et ve şu lanet olasıca şehirden ayrılıp eski hayatıma, eski arkadaşlarıma, eski sevgilime geri döneyim. Her şeyi benden beklemeyen, beni sevdiğini söylemesi için ısrar etmeme ya da kendi ego problemlerine gerek olmayan, beni mutlu eden eski sevgilime geri döneyim. Hadi, bana yapamayacağımı söyle!"

"İstediğin bu değil!"

"Ne istediğimi sen benden daha iyi bilemezsin!"

arar. Büyükannem ve baban. Devlerin kapışması bu. Arasında ben anneni tercih ederdim."

"Tamam tamam. Şartın ne?"

"Bu gece birlikte uyuyacağız."

Ah! Gerçekten mi?

Bu basit isteğine karşı neden kasığımda bir karıncalanma meydana gelmişti? Neden sadece uyumak beni böyle geriyordu? Birkaç kez bunu yapmıştık ama uzun zamandır ondan uzaktaydım. Uzun zamandır gerçekten uzaktık. Ve o böyle sorduğunda gözlerimi devirmem gerekirken, midemin üstüne eğilme arzusuyla kıvranmıştım.

"Anneme ve babama söz verdim, Meriç. Onlardan izinsiz seni eve alamam ve izin vermeyeceklerini biliyorsun."

Cevabıma karşılık koltuğa oturdu. "İyi. Büyükanneme uyanmadığımı söyle."

Çocuk gibi alınganlık yaptıktan sonra başını biraz önce yaslı olan yastığa koydu. Gözlerini kapadığında gözlerimi kırpıştırdım. Gerçekten mi? Buradan gitmem gerekiyordu. Az önce yaşlı bir kadın bana meydan okumuştu ve artık onun evinde durmak istemiyordum. Bu kadarı benim için fazlaydı. Meriç büyükannesini bilerek beni buraya getirmişti ve şimdi çocuk gibi davranıyordu.

"Yapamazsın! Neden biraz anlayışlı olmuyorsun ki? Hep benden bir şeyler bekliyorsun ama sen hiçbir şey vermiyorsun!"

Çok sert konuştuğumu düşünmüyordum ama Meriç yattığı yerden kalkıp karşıma dikilince öyle olduğunu anladım.

"Sana hiçbir şey vermiyor muyum? Sana istediğin her şeyi veriyorum, Kayla!"

"Neden bağırışıyorsunuz?"

Gözlerimi kapatarak nefes aldıktan sonra arkama döndüm. Aysel Hanım kapıda dikilmiş, cevap bekleyerek bize bakıyordu.

"Tartışıyoruz," diye yanıtladı Meriç.

Büyükannesine karşı bu kadar açık konuşmasına şaşırmamam gerektiğini kendime hatırlatırken, bize bakan yaşlı kadın da ona cevap verdi.

"İyi. Bunu benim evimin dışında yapın. Olumsuz bir hava istemiyorum."

Meriç yürümeye başladığında, Aysel Hanım hareket etmem için bana bakıyordu.

"Özür dilerim. Her şey için. Ve tanıştığımıza memnun oldum," dediğimde kafasını salladı.

Meriç çoktan dışarı çıkmıştı. Ben de hızla peşinden gittim. Bahçe kapısını kapatırken koşarak ona yetiştim.

Arabasını sokağın diğer ucuna park etmişti. Oraya vardığımızda kilidini açıp "Otur!" dedi ve kendi koltuğuna geçti. Dediğini yapıp yanına oturduğumda arabayı çalıştırıp gaza bastı. Bir gün onun bu siniri yüzünden kaza yapıp öleceğiz.

Efsane olurduk belki.

Romantik bir aşk...

Birlikte öldüler...

Buna ancak koca bir kahkaha atılırdı işte. Sinirden öldüler demek daha doğru ve gerçekçi olurdu. Bu hiç de

yudum aldım. Meriç nereye gitmişti? Yorgun olduğunu biliyordum. Bütün gün onu görmemiştim. Bütün gün sesim çizmişti.

"Çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun."

Belki hâlâ iyi anlaşma şansımız vardı. Belki... Zorlamanın lüzumu yoktu.

"Ben gitsem iyi olur."

"Meriç uyuyordur. Uyandır bırakın seni."

"Şey, ben kendim gidebilirim. Bir taksi çağırayım."

"Meriç bırakır, kızım. O getirdi, o bırakır. Yoksa gidemezsin. Yolda başına bir şey gelse ailene nasıl açıklama yapacağım?"

Neden her şey bu kadar zordu? Yolda başıma ne gelebilirdi ki?

"Hadi git. Öyle dikilme," dediğinde nefesimi dışarı bırakıp eve doğru yürüdüm. Meriç'in büyükannesi, Meriç'ten daha zordu. Kötü olduğunu söyleyemezdim. Sadece otoriterdi işte. Fazla otoriter. Baskın bir kişiliği vardı. Belki bir daha hiç görüşmeyecektik. Tam olarak bunu düşünüyordum, evet. Zaten ben Meriç'in ailesiyle de çok görüşmüyordum. Görüşmek zorunda değildim. Bu da bir tanışma, kendini rezil etme, küçük düşürme toplantılarından biriydi ve tekrarlamak istemiyordum.

Renk renk çiçeklerin olduğu evin içine girip, salon dediğini tahmin ettiğim yere doğru ilerlerken Meriç'e seslenmeyi düşündüm ama Aysel Hanım uyuduğunu söylemişti. Gerçi sadece bir tahmindi, belki de uyumuyordu.

Yine de ses çıkarmadan ilerledim ve salona girdiğimde o masum manzarayla karşılaştım. Meriç ellerini yanağının altına koymuş, koyu yeşil renkte ve oldukça yumuşak görünen koltuğa uzanmış uyuyordu. Onu nasıl uyandırabilirdim ki? Daha çok yanına uzanma isteği yaratıyordu.

Ne ara yanına gidip dizlerimin üstüne çöktüm bilmiyorum ama ona bakarken zaten bilincimi kaybediyordum. Elimi kaldırıp yanağını hafifçe okşadığımda homurdandı. Cidden uyuyordu. Yüzünü eline yasladığı için dudakları büzüşmüştü. Gülümseyerek parmağımı dudağının üstünde gezdirdiğimde yüzünü daha çok buruşturdu.

"Beni eve götürmen gerek," diye sessizce mırıldandığımda, homurdanarak "Taksi çağır!" dedi. Boğuk sesi mideme kramp girmesine sebep olsa da, normal bir ses tonuyla konuşmaya özen gösterdim. "Ciddi misin? Sanki ben bunu hiç düşünmedim! Ama yolda başıma bir şey gelebilirmiş!"

Gözlerini zorlukla açıp "Bir şartla," dediğinde, şartının ne olduğunu merak etsem de omuz silkip ayağa kalktım.

"Şart koşacak durumda değilsin, Meriç. Büyükannenin emri."

Yattığı yerden kalkıp saçlarını karıştırırken nefesimi tuttum. Bu sahneye hâlâ alışamamıştım. Nefesimi kesiyordu. Ciğerlerime bir süre hava gitmeyince de kızarıyordum. Başımı başka bir tarafa çevirip kendimi toparlamaya çalıştım.

"Hadi gidelim."

"Onu benden iyi tanıyamazsın. Uykum var, yola çıkamam dersem, seni burada tutar. Gerekirse babanı bile

Kafamı çevirip ona bakarken, tanıştığımız zamanı akılında tutmasına ve aramızdaki tuhaf ilişkiyi normal bir birliktelikmiş gibi anlatmasına olan şaşkınlığımı yenmeye çalışıyordum.

"Kayla, mutfakta tezgâhın üstünde kurabiyeler var. Onları getirir misin? Sohbetimize öyle devam edelim."

Yüzündeki yaşlılık çizgilerinin zariflik kattığı kadına bakıp kafamı salladım.

"Meriç, sen de Kayla'ya mutfağı göster ve içecekler için bardakları hazırla."

Komutan emir verdiğinde ikimiz de görevlerimizi anlayıp ayaklanmıştık. Meriç geçmem için bana yol verince eve doğru hareket ettim. Bu gerilimli ortamdan biraz uzaklaştıktan sonra, yumuşak renklerin hâkim olduğu eve girdik. Evin içi de renk renk çiçeklerle kaplıydı.

"Buradan."

Meriç kaba sesine geri dönmüştü. Gözlerimi devirip onu takip ettim. Koyu pembe rengin hâkim olduğu mutfaktaki dolaplar krem rengindeydi. Ve üzerinde yeşil ince dal desenleri vardı. Buzdolabının üstüne tutturulmuş fotoğrafları fark edince o tarafa yöneldim. Elimi karnımın üstüne dolayıp Meriç'in küçüklük fotoğraflarına bakarken gülümsemeden edemedim. Huysuz, çatık kaşlı, bilmiş hali o yaşlarda bile aynıydı. Fotoğrafların çoğunda kahkaha atıyordu. Büyükannesiyle birlikte çekildiği her fotoğrafta ya gülümsüyor, ya da ona sıkıca sarılmış öpüyordu. Oysa ailesiyle birlikte olduğu tek fotoğrafta, ifadesiz yüzü ile hüzünlü bakıyordu.

"Pofuduk Meriç albümünden daha ilgi çekici."

"Pofuduk?" deyip yüzünü buruşturdu ama savunmam hazırdı.

"Kendini hiç uyurken görmediğin için, istediğini söyleyebilirsin."

Fotoğraflara bakmaya devam ederken göz ucuyla da Meriç'in bir dolabın kapağını açıp üç tane bardak çıkardığını gördüm.

Gülerek, küçük Meriç'in yanındaki asker selamı yapan çocuğu gösterip, "Bu, Bora mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Bu sokakta oturuyorlar."

Fotoğrafları incelemeyi her ne kadar çok istesem de, Aysel Hanım'ı bekletmemem gerektiğini biliyordum.

"Kurabiyeleri hallediyorum."

Her şey hazır olduğunda, kurabiyelerle birlikte mutfaktan ayrılıp dikkatlice bahçeye çıktım. Ben Aysel Hanım'ın önündeki hasır masanın üstüne tabağı bırakırken, Meriç de bardakları koyuyordu. Meyve suyunun kapağını açıp bardakları doldurduktan sonra yanıma oturdu.

"Haydi, tadına bakın."

Aysel Hanım'ın teklifiyle kurabiyelere uzandım. Meriç'in babasının bir şey yerken konuşmama kuralını hatırlayıp, çenemi açmadan yemeye devam ettim. Onlar da konuşmayınca, iyi bir şey yaptığımı düşünerek, meyve suyumdan bir yudum aldım.

Meriç bizi yalnız bırakıp içeri gittiğinde, bir süre elimdeki kurabiyeyle oynadım ama bu iyi bir kaçış yöntemi değildi. Sonunda pes edip kalan kurabiyenin hepsini ağzıma attım ve daha kolay yutmak için bardağımdan büyük bir

Ne yani? Büyükannesi ona istediği her şeyi sadece bu bakışıyla söylettirebiliyor muydu? Ah! Bu, kıskançlık duygularımı kabartmış, hatta taşırmıştı. Ben de böyle yapabilmek isterdim. Bunun için savaştırdım bile. Hiç zorlanmadan Meriç'e istediği şeyi söyleten kadın, tatmin olmuş bir şekilde gülümseyip bana döndü.

"Onun yaptığı hata. Senin onun hatasını söylemen ise daha büyük bir hata."

Ben buraya gelirken ne düşünmüştüm? Aptal ben! Meriç'in annesi kadar anlayışlı ve tatlı bir kadınla bulaşmayı düşünmüştüm. Oysa karşımdaki kadın beni elimin tersiyle kolayca harcayabilecek kadar deneyimli ve acımasız gözüküyordu.

"Affedersiniz. Özür dilerim. Gitsem iyi olur."

Biraz önce çıkardığım çantamı tekrar takarken yere bakıyordum. Kulaklarımı kapatmak mümkün olmadığı için sesini duymayı engelleyemedim.

"Nereye, küçük hanım?"

Büyükanneye baktığımda bir şey söylememe izin vermeden yeniden konuştu. "Resmî olarak tanışmadık bile ve ben o mutfaktaki kurabiyeleri boşuna yapmadım."

Tamam.

Derin bir nefes alıp yerime oturmalıydım. Ve direnmeliydim. Bir şekilde bugünü atlattığımda, güçlü kız olma yolumda üç hatta beş adım atmış sayılacaktım.

İyi şeyler düşün, Kayla.

İyi düşün, iyi olsun.

Kendini kandırmaya devam et, Kayla.

Yaşlı insanlarla hep iyi anlaşırdım. Annem sakin ve huzurlu yapım yüzünden onlarla anlaşmayı başardığımı söylüyordu. Çünkü kendisi benim kadar iyi anlaşamıyordu. Annem daha çok benim arkadaşlarımla iyi geçiyordu. Tuhaftık işte!

Oysa şimdi kendimi hiç rahat hissetmiyordum. Karşımdaki kadın fazla dominant bir karakterdi. Meriç'e istediğini kolayca yaptırabildiğine şahit olmuştum. Ki bu benim için kolay bir şey değildi. Sadece benim için değil, birçok kişi için bu kolay değildi.

"Aysel Tuna, Meriç'in babaannesiyim ve torunuma herkesten çok değer veririm."

Bunca zaman, Meriç'in geçmişindeki kızlardan korkmuştum. Meriç'in onları görmezden gelmemesi beni hep endişelendirmişti. Onları ve onlarla yaşadıklarını bir gün özleyeceğini, tekrar onlara gideceğini düşünüp, kendimi hırpalayıp durmuştum. Şimdi, şu sardunya dolu bahçede anlıyordum ki, Meriç'e karşı en güçlü kadın yetmiş yaşlarında, dişli, kurnaz bir büyükanneydi. Ve biraz önce bana çok ince iğneler göndermişti.

"Kendini tanıtmayacak mısın, kızım?"

Bir nefes alıp kendimi rahatlatmaya çalıştım. Buraya kadar gelmiştim. En azından kendimi tanıtabilirdim. "İsmim, Kayla. Memnun oldum, efendim."

"Meriç'in sadece arkadaşı değilsin herhalde? Yoksa bu gençler çok mu değişti?"

"Kız arkadaşım, büyükanne. Biz neredeyse dokuz aydır tanışıyoruz."

başındaydık. Yüksek ve anlamsız binalar yoktu. Eskişehir'in büyüdüğüm sokaktan daha farklıydı. Daha sıcaktı.

Meriç'in büyükannesinin evini Bora'nın tarifiyle bulmuştum. Daha önce gelmiş, kendimi rezil etmeden lavaboyu kullanmaya çalışmıştım. Renk renk çiçeklerin olduğu bahçeye göz gezdirdim. Dalların sarılı olduğu bahçe kapısını açıp geçmem için beklediğinde yüzüne bakmadan içeri girdim.

"Meriç!"

Ve işte Büyükanne Tuna'nın sesi...

"Biz geldik, büyükanne."

Meriç'in sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki ona bakmadan duramadım. Ben şaşkın bir halde bakarken, elini beline bastırıp beni uyardı. Kafamı çevirip yeşilin en masum tonundaki eve doğru döndüm.

Kapıda duran kısa boylu, balık etli, saçları ensesinden toplanmış kumral kadın beni süzerken gülümsemeye çalıştım ve bu gerçekten zordu.

"Merhaba."

"Hoş geldiniz. Arka bahçeye gelin."

Ve Büyükanne Tuna yürümeye başladı. Tamam, oldukça soğuk bir giriş yapmıştık ama atlatabilirdik, değil mi? Bir şansı herkes hak ederdi.

Meriç elini belimden çekmişti ama tek kelime etmemişti. Arka bahçeye giderken sardunyaların arasından geçtik. Çiçeklerin bana enerji vermesine ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı. İçimdeki kötü ses, Büyükanne Tuna'yla iyi anlaşamayacağımı söylüyordu. Damarlarımda

Tuna kanı akan kimseyle düzgün anlaşamadığımı göz önüne alırsak, bu benim için yeni bir şey değildi.

Yaşlı kadın hasırdan yapılmış masanın etrafındaki üç hasır koltuklardan birine oturup, bizi bekledi. Ben karşısında bir yere geçerken, Meriç de yanımdaki sandalyeye oturmak üzereydi. Ancak büyükannesi "Meriç, bir yastık uzatır mısın?" deyince, oturmaktan vazgeçip doğruldu. Eline aldığı yastığı kadının sırtına yerleştirirken, şaşkınca onu izliyordum. Ailesinin yanında kibar bir Meriç oluyordu ama ben buna hâlâ alışamamıştım.

"Niye o kadar şaşırdın, kızım? Dişlerini geçirdiğin çocuğun, büyükannesine kibarlık yapması tuhaf mı?"

Dilim tutulmuş bir halde bakarken beni kendime getiren, Meriç'in yüzündeki sırıtış oldu. Bu halim onu eğlendiriyordu. Gerçekten eğleniyordu! O, büyükannesinin yanında böyle mızırlık yapabiliyorsa, belki ben de biraz rahat olabilirdim.

"Affedersiniz. Meriç'i böyle kibar görmeye alışık değilim. Daha çok, birilerinin boynunda sigara söndürmesine benzer şeyler gördüğüm için olsa gerek."

Meriç ölümcül bakışlar atarak yanıma gelmişti. Belki de hata etmiştim. Büyükannesi yargılayıcı bakışlarını benden çekip ona yöneltince, "Hak etmişti," dedi yaramaz bir çocuk gibi. Ancak yaşlı kadın "Ama..." diyerek baskı yapınca, Meriç parmaklarını birbirine kenetledi ve "Kaba bir davranıştı," diye ekledi.

Ne?

Bir dakika!

ettiğinde elini hafifçe kaldırıp el salladı. Bereriksizce el sallayarak Semih'e karşılık verdikten sonra ayağa kalktım ve çantamı takıp Meriç'e doğru yürümeye başladım.

"Bütün gün yoktun."

Onu her gördüğümde küçük bir kız çocuğu gibi heyecanlanıyordum. Onun yanında hiçbir zaman büyümeyecek, hep çocuk kalacak bir ruhum vardı. Kendini bana kanıtlamıştı. Büyükler gibi olmayacağından artık emindim. Gözlerimi kaldırıp, kalbime adını verdiğim Tuna'nın yüzüne baktım.

"Bütün gün resim çiziyordum."

Ellerini cebinden çıkarıp aramızdaki görünmez masanın üstüne koyduğunda, silinmesine rağmen çıkmamış boya artıklarına baktım. Bütün gün resim çizmişti. Yeteri kadar baktığıma kanaat getirdiğinde, ellerini ceplerine geri götürdü.

Cansu'ya dönüp, "Geliyor musun?" diye sordum.

"Kütüphaneye uğrayacağım. Pazartesi görüşürüz."

"Görüşürüz."

Meriç'le birlikte okuldan çıktıktan sonra otobüs durağına doğru yürüdük. Onun büyükannesine gitmeye hazır değildim ama gidiyordum. Otobüse bindiğimizde babama mesaj attım. Böyle şeyleri annemle paylaşacağını sanırdım ama Meriç'ten pek haz etmiyordu. Onu tanımıyordu bile. Bu şartlarda, Meriç'in büyükannesiyle tanışmamı da istediğim heyecanla karşılamazdı. Annemin Meriç'i sevmesi için ne gerekiyordu ki? Her ne gerekiyorsa olması için elimden geleni yapardım.

"Beni büyükannenle tanıştırman ilişkimizi hangi seviyeye taşıyor?"

Meriç parmağındaki silmeye çalıştığı boyayla uğraşmayı bırakıp yarım bir gülüşle bana bakmaya başladığında, ona karşılık vermeden edemedim. O kadar az gülümsüyordu ki, bu sınırlı anlarda dünyadaki herkes gülümseme gibiydi.

"Normal bir erkek arkadaş ve kız arkadaş olmaya daha yakınız gibi."

"Normal bir ilişki?"

"İstediğin şey bu değil mi?"

"Senin istediğin şey ne?"

"Daha önceki ilişkilerim benim istediğim şeydi. Öyle sanıyordum."

Otobüsün içindekilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuyorduk ama en azından önümüzdeki ve arkamızdakiler bizi duyabilirdi. Hafifçe bedenimi ona çevirdim.

"Şimdi nasıl sanıyorsun?"

Kulağıma doğru eğildiğinde, arkamızdakilerin onun ahlaksız sözcüklerini duymamasını diledim. Gözlerimi kapatıp ellerimi yumruk yaptığımda, "Seninle evleneceğim," dedi. Gözlerimi açıp ona baygın bir bakış attığımda, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Büyükannesine giderken bana böyle şakalar yaparak sadece daha fazla sinirimi bozuyordu.

Otobüsten indiğimizde, henüz teknolojinin ve şehirleşmenin kirleten modernitenin çok fazla giremediği bir sokağın

"Baban da Aytaç Bey'in yanında olabilirdi."

"Annemin olduğu gibi mi? Her neyse... Büyükler hata yapmaz diye bir kural yok, değil mi? Araları bozulmuş olsa da, biz hâlâ aile dostuyuz. En azından kötü günlerimizde birbirimizin yanındayız."

"Taşer, Atahan ve Tuna, ha?"

Gülümseyerek, bu üç ailenin birlikte olduğu zamanları hayal etmeye çalıştım. Semih, Ömer ve Meriç'in birlikte oyun oynadığı günleri... Yaramaz olduklarından şüphem yoktu. Hangisinin daha yaramaz olduğu konusunda da bir fikrim vardı.

"Ne efsanevi hikâye ama! Entrika dolu! Ömerler ne az entrikayla bu kutsal ittifaktan hasarsız kurtulmuşlar. Şanslı olan onlar."

"Onları sadece uzaktan gördüm."

"Onların da içine girdikçe sıkıntılar çıkar muhakkak. Uzak dur derim. Gerçi bu işlerde pek iyi değilsin. Herkesin en kirli sırlarını çeken bir yanın var. Uzaktan bakarsan hepimiz..."

"Kötü çocuklarsınız. Meriç de, sen de..."

"Yakından tanıdığında Ömer de kötü olabilir mi? Ne dersin?"

"Neşe hâlâ onunla birlikte olduğuna göre... Hiç sanmam."

"Tamam. Pes! Ömer iyi bir çocuk. Belki bir gün ondan özür dilerim. Benimle birlikte olmak isteyen sevgilisini kullandığım için."

"Özür dilemelisin."

"Belki... Bir gün. Burada test çözmeye devam etmezsen bana asla yetişemeyeceksin!"

"Delol!"

Test çözmeyi bana unutturduğu için adi bir pislikti. Gülümseyerek önümdeki sıradan kalktıktan sonra, basketbol antrenmanına gitmek için sınıftan ayrıldı. Kaldığım yerden soru çözmeye devam ettim. Büyükanne bunaşmasının midemde yarattığı ekşi tadı unutturan tek şey soru çözmekti.

Öğleden sonraki derslerde çoğunlukla test çözdük. Cansu'nun Semih'in üstündeki kaçamak bakışlarını görmem için kafamı kaldırmama gerek olmuyordu. Bora'yı düşünüp, Cansu'nun doğru kararı vermesini diliyordum. Onun da Bora'yı düşünmesi gerekiyordu. Semih'i ya da kendini düşünmeyi bırakırsa mantıklı şeyler yapacaktı. O hep mantık kızıydı. Bundan sıkılıp farklı bir yol denemesi endişe vericiydi. Son zil çaldığında, yarısı dolmuş test kitaplarımı sırt çantamın içine yavaş yavaş attım. Ömer ve Neşe el sallayıp kapıdan çıkarken, Cansu benim gibi oyalanıyordu. Semih de henüz yerinden kalkmamıştı. Fırsat versem, Cansu'nun bu konuyu benimle konuşacağını biliyordum. Ama bu şey her neyse, buna dâhil olmak istemiyordum.

Kalemlerimi soluk bir turuncusu olan sırt çantamın ödeki büyük cebine attıktan sonra ceketimi giydim.

"Geliyor musun?"

"Eee..."

Sanki sesimi duymayı bekliyormuş gibi Meriç kapıda gözüktüğünde başımla onu işaret ettim. Semih onu fark

kalmıştı. İlk turtayı saburla yedikten sonra mesajı gördüm. Tabağı başucumdaki komodinin üstüne bırakıp yatağa gömüldüğümde gözüm telefonun ekranındaydı ama henüz bir mesaj yoktu.

Ondan mesaj beklerken uykuya dalmam sandığımdan daha kısa sürdü. Sabah uyandığımda mesajını okumak için çok geçti. Hızla hazırlanıp kahvaltımı yaptıktan sonra okula gittim ama derslerin arasında Meriç'i görmemiştim. Cuma günleri, onun her ders arasında resim hocasıyla olduğu kutsal resim günüydü. Öğle yemeğini bile birlikte yiyorlardı.

"Ve yoğun kız yine bana kalmıştı."

"Test çözüyorum, Semih."

"Çift arkadaşların bahçede takılırken mi?"

Teorik olarak Cansu ve Bora çift sayılmazdı ama bunu Semih'e açıklama zahmetine girmeden soru çözmeye devam ettim. "Merak ediyorum da, Meriç'in resim öğretmeni şu ankinden yirmi yaş küçük olsaydı, yine bu kadar sakin olabilir miydin?"

"Hâlâ Meriç'ten on yaş büyük olmuş olurdu."

"Bu bir erkek için ideal."

"Senin gibi erkekler için ideal."

"Meriç de benim gibi erkekler arasında. Bilmiyorsan eğer."

Fısıldayarak yanıma oturduğunda kafamı test kitabından kaldırıp ona baktım. Bugün bana sataşma günüydü galiba. Okuldaki kavgadan sonra ondan beklenmeyecek kadar sessizliğe gömülmüştü. Basketbol ve dersler arasında

gidip gelerek kavgayı herkese unutturmuştu. O istediğinde Atahan Koleji'nde olmayacak şeyler çok... çok azdı.

"Neden soru çözmüyorsun."

"Diğerlerinin bana yetişmesini bekliyorum. Böyle zevkli olmuyor."

"Ah! Çok düşüncelisin. Ya da gıcık."

"Tıp okumayacağıma göre, okuyacak olanların puanlarını etkilemesem daha iyi olur diye düşündüm."

Gözlerini devirdiğimde gülümseyerek burnumu sıktı. Ne kadar dalga geçiyor olsa da, istese tıp bile okuyabilirdi. Deneme testlerinde netleri şaşmayan sayılı öğrencilerden biriydi.

"Merak ediyorum da, bu bölümde okurken neden fizik, kimya ve biyoloji çalışıyorsun?"

"Mimar olabilirim. Bilmiyorum, daha karar vermedim. Eğer istersem diye yıllardır çalışıyorum."

Arkama yaslanıp ona ciddi bir bakış attım. "O zaman neden bu bölümdesin?"

"Babam, Meriç'le aynı sınıfta olmamı istemedi. Ömer'le birlikte olmamı tercih etti."

"Neden?"

"Ömer'le hâlâ arkadaş olduğumuzu sanıyor. Ailelerimiz arasındaki bağı korumaya çalışıyor. Ömer'in babasıyla yakın sayılırlar."

"Ya Aytaç Bey'le? Meriç'in ailesiyle de yakın olduğumuzu sanıyordum."

"Onlar kendi aile sorunlarıyla meşguller."

İlişkimiz hiçbir zaman 'birbirine alışma' evresine geçme-
yordu. Her zaman ilk tanışma anlarını yaşıyor gibiydik.
Mesajlarını sakince karşılayacağım günler olacak mı hiç
bilmiyordum. Karnımda acı bir tat vardı. Nefes alıp ver-
şim ister istemez artmıştı. Bunu fark edince kendimi to-
parlamaya çalıştım. Başımı geriye atıp, içimden sakin ol-
duğumu tekrarlarken, belirli aralıkla nefes almaya özen
gösteriyordum.

Fakat yeni bir mesaj sesi, tüm bu alıştırmalarımı ge-
reksiz bir çalışma gibi yırtıp çöpe atmıştı. Kalbim yeniden
hızla atmaya başladığında telefonu elime alıp kilidi açtım.

Gönderen: Meriç
Pekâlâ. Bekliyorum.

Bekliyor?

Meriç Tuna ona mesaj atmamı bekliyordu. Ben daha
çok uğraşamayacağını, resme dalacağını düşünmüştüm
ama o beklemeyi tercih etmişti.

Bu önemli bir konuydu. En azından o önemsiyordu. Ben
aramızdaki her konuyu önemsiyordum. O ise bazıların...

Bir saat test çözmek ilk defa bu kadar uzun sürmüştü.
Meriç'i telefonun diğer ucunda bekletmek... Lüks gibi bir
şeydi. Onunla birlikte olmak bile benim gibi bir kız için
büyük bir şansken, ben mesajlaşmak için onu telefonun
diğer ucunda bekletiyordum. Annemin gönderdiği vide-
oyu izlemek için bile vakit ayırmıştım ama Meriç için ayır-
mıyordum. Çünkü aklımı dağıtacağını biliyordum. Vide-
olar onun kadar akıl dağıtıcı olmuyordu.

Test süresi nihayet sona erdiğinde kitabı kapatıp hızla
yataktan aşağı indim. Mutfakta babam için atıştırmalık bir
şeyler hazırlayan Nursiş'i gördüğümde, "Bu gece kalıyor
musun?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Geç kaldım. Üstelik yağmur yağıyor.
Baban da çok yoğun, beni bırak diyemedim."

Nursiş'in beline sarılıp yanağını öptüm. "İyi ya, bi-
zimle birliktesin. Bugün için teşekkür ederim, Nursiş. Ba-
bama söylemediğin için de ayrı bir teşekkür," dedikten
sonra yanağına bir öpücük daha bıraktım.

"Beni biraz korkutmadı değil."

"İnan bana, o da korktuğu için böyleydi."

"Ne için korktu?"

Kollarımı belinden çektikten sonra, kendime ayrı bir
tabak çıkarıp elmalı turtalardan aldım. Ona, bir dönem
peşime takılıp beni rahatsız eden serserilerden bahsede-
cek değildim.

"Bana bir şey olduğunu sanmış. Okuldan sonra me-
sajlarına cevap veremeyeceğim bir alışverişteydim de...
Yeni aldığım şeyleri gördün mü?"

"Gördüm. Görmem mi? Sana çok yakışacaklar. Yıka-
dım bile. Yarına kurumuş olurlar, biriciğim."

"Bir tanesin. Annem benden mesaj bekliyor. Onu da
endişelendirmeden odama çıksam iyi olur. İyi geceler,
Nursiş."

"İyi geceler, yavrum."

Tabağımı da alıp yeniden odama çıktığımda, artık
onunla konuşmak için hazırdım. Gece yarısına çok az

verdiğini hatırlayıp gülümsedim. Ona mesaj atmak için yerimden kalktım ve çekmecede duran telefonumu alarak, yatağın üstüne çıkıp oturdum.

Meriç'ten bir mesaj görmeyi beklemiyordum ama ondan mesaj vardı.

Gönderen: Meriç
Dersin bitince mesaj at.

Mesajı cevaplamadan çıktıktan sonra yeni mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Caner
Bugün işlediğimiz konuları tekrar et. Kırk beş dakika. En az.

Bugün matematik dışında bir dersin tekrarını yapmamıştım. Okulda edebiyat ve coğrafya derslerinde yeni konulara başlamıştık. Onlar hakkında soru çözebilirdim. Zaten tatildeyken çalıştığım konular olduğu için tekrar yapmama gerek yoktu. Hafta sonu hepsini birden tekrarlayabilirdim.

Yeni mesaj sesiyle telefonu tekrar elime aldım.

Gönderen: Caner
Bana mesaj atman için hatırlatma yapman gerekiyorsa, çok unutkan olduğunu bilmelisin ve kırk beş dakika evrensel bir sınır mı?

Mesajını gülerek okuduktan sonra yanıtlaya bastım.

Gönderilen: Caner
Bu son mesajım. Hayır. On veya on beş dakikadan sonra dikkatin dağılacağı için biraz ara versen daha verimli olur. Sonuç olarak, tekrar yapma süren yarım saat kadar olacak. Anlamazsan biraz daha uzatabilirsin. Test çözmeyi başka bir güne erteleyebilirsin. İyi geceler.

Kendimi onun velisi gibi hissederken, telefonu yatağın üstüne bırakıp aşağı indim. Çalışma masamın üstünde duran edebiyat kitabımı aldıktan sonra tekrar yatağa döndüm. Bu sırada yeni bir mesaj gelmişti.

Gönderen: Caner
Pekâlâ, ders çalışma uzmanı. Dediklerini yapacağım. İyi geceler.

Meriç'in büyükanne konusunu yeniden açmasını istemiyordum ama ona mesaj atmalıydım. Fakat ders çalışmamı etkileyeceğini bildiğim için bu mesajı ertelemem gerekiyordu. Bu yüzden durumu anlatan kısa bir mesaj yazmayı tercih ettim.

Gönderilen: Meriç
Dersim bitti ama soru çözmem gerek.

Benim sınırlarım içinde oldukça soğuk olan mesajı gönderirken ellerim buz kesmişti. Onunla konuşmanın etkileri hiçbir zaman azalmıyordu. Tam tersi artıyordu.

tekrarı yaptıktan sonra, çözemediğimiz sorular üzerine tartışıp, yeni konulara geçecektik. Beni zorlayan bir şey yoktu ama Caner için belki de ağırdı.

Anıl Hoca babamla görüşmek için mutfağa gittiğinde biz de Caner ile odama çıktık. Odama girmesinden beri rahatsız olsam da, onu aşağıda bırakmak istememiştim.

Babamın aldığı test kitaplarından kolay anlatımlı olanı ve bir soru bankası kitabını ona verdikten sonra, "Bunlar işine yarar," dedim. Elimdeki kitapları alıp içlerine göz gezdirdi. "Anlamazsan bana sorabilirsin."

"O zaman bunun için de bir gün ayarlamamız gerekir," dedi dalga geçerek.

Onun zorlandığının farkındaydım ve bu dalga geçişini görmezden gelemedim.

"Salı günleri bir saat ders çalışabiliriz."

Kaşlarını kaldırarak bana baktığında, ellerimi arkamdaki kitaplığa koyup destek aldım.

"Sadece o gün matematik tekrarı yapıyorum. Sana da uygunsa gelirsin."

"Ben sana rahatsızlık veririm. Zaten daha hızlı ilerleyebilecekken benim yüzümden geç ilerliyoruz."

Mahcubiyet yüzünden belli olurken kitapları kolunun altına yerleştirdi. Daha az mahcup olursa daha iyi hissedecektim.

"Fazla sorudan zarar gelmez. Daha iyi kavrıyorum ben de. Ama Nursena Hanım'ın bir işi olursa sana haber veririm, o günler gelmezsin. Evde tek başımıza olmak istemiyorum."

Bu sefer onu gülümsetebilmiştim. Tamam, mahcup olduğunu izlemektense gülümsemesini izlemeyi tercih ederdim.

"Tekâlif, cici kız. Tek başımıza olmayız. Çok iyisin."

"Ve bana cici kız demeyi bırak."

Gülerek başını yan eğdi. "Ama öylesin. Vazgeçemem."

Bu flört çabalarına düz bir suratla bakmak oldukça zordu. Çünkü çok masum gözüküyordu ama yine de gülümsemeden durabilmiştim.

"Gitsen iyi olacak."

"Çok kibarsın, cici kız."

"Öyleyimdir."

Dalga geçmesine rağmen beni fazla zorlamadan, ona verdiğim kitaplarla birlikte odadan ayrıldı.

Derste gördüklerimizin üstünden geçmek için kitapların başına oturdum ve yarım saat boyunca başka hiçbir şeyle ilgilenmeden tekrar yaptım. Babam üniversiteyi kazanmamı annemden daha çok umursuyordu. Beni ve annemi neden terk edip gittiğini hatırladığımda, benim üniversite hayatım hakkındaki endişeleri beni şaşırtmıyordu. O iyi bir iş adamıydı. Beni büyütmek için eğitim hayatını yarıda bırakan annem de iyi bir iş kadınıydı. Eğitim almasa bile, okuduğu kitaplarla kendini geliştirmişti. Evimizde ekonomiye, iktisada, yönetim bilgilerine dair onlarca kitap vardı. İlk başlarda annemin onları neden okuduğunu anlamasam da, tek başına çalışarak nerelere geldiğini gördükçe onu anlamıştım. Başıma giren ağrıyla, kafamı kitaplardan kaldırdım. Caner'in konuyu anlamak için tüm ilgisini nasıl öğretmenin anlattıklarına

"Kusurlu açılara sahip suratım ilginizi mi çekti, Meriç Tuna?"

"Çillerini anlatan bir sergi dolusu resim çizebilirim."

"İltifat ediyorsunuz."

"Yarın okuldan sonra büyükannem seni tanışmaya bekliyor. Geçen seferki sakarlığının üstüne hâlâ işliyor meni ve kendini tanıtmamanı kabalık olarak adlandırıyor."

Bu yeni bilgiyi en son vermesi bana harika hissettirmişti. Ellerimi indirip ondan bir adım geriye kaçtım. "Bunu düşüneceğim."

Yüzüne imalı bir gülümseme yerleştirdikten sonra "Gitsem iyi olur," dedi. Oraya gideceğimi ikimiz de çok iyi biliyorduk. Düşünmek bahaneydi.

Aşağı indiğimde Caner masada oturmuş, geçen hafta işlediğimiz konuları tekrarlıyordu. Yanındaki sandalyeyi yerleşip kendi kitabımı açtıktan sonra, Nursiş'in dilimlediği elmalardan bir tanesine uzandım.

"Kusura bakma. Kızgın olduğu konu sen değildin."

"Önemli değil. Ne olduğunu biliyorum."

"Hâlâ oralarda takıldığını bilmiyordum."

Kalemi defterinin üstüne bırakıp elmalardan birine uzandı. Yarısını ısırıp çiğnedikten sonra "Haber almayı kesemem ya," dedi.

"Oradaki arkadaşlıkların devam ediyor mu?"

"Birkaçıyla arada bir görüşüyorum. Oradaki herkes kötü değil, Kayla."

Bunu bana mı söylüyordu? Orada olmaya can attığım günleri hatırladıkça, buraya ilk geldiğimde içinde

olduğum boşluğu düşünürken buluyordum kendimi. O zamanlar beni korkutmamıştı ama büyük bir karanlığın içinde gibiydim. O karanlıktan Meriç ile sıyrılmam şans mı değil mi bilemiyordum. Daha büyük zararlara da uğrayabilirdim. Şimdi ise sadece aklımı karıştıran, beni kaygılandıran bir ilişkim vardı.

"Meriç ve seninle hâlâ görüştüğümü düşünürsek..."

Caner sırıtarak elma diliminin kalanını ağzına attı. Defterine geri dönüp, kaldığı yerden problemin çözümüne devam etti.

Anıl Hoca konuları benim istediğim gibi işliyordu. Önce tanımını yapıyor, çözüm yolunu pratik olarak anlatıyor, sonra da örnekler çözerek konuyu anlamamı sağlıyordu. Caner bu yöntemde biraz zorlansa da, onun için bolca örnek çözüyorduk ve sonunda o da anlıyordu. Ya da anladığını söylüyordu. Zaten henüz giriş konuları olduğu için o kadar da zor değildi. Doğal sayı ve tam sayı örneklerini Caner anlayana kadar çözdükten sonra biraz ara vermiştik. Bu arada Nursiş bize içecek bir şeyler ve kurabiye ikram etmişti.

Yeniden derse döndüğümüzde, Caner daha dikkatli bir şekilde ders dinlemeye başlamıştı. Bu haline gülmek istesem de, dikkatini dağıtmamak için kendimi zorlamıştım. Bu sırada babam da eve gelmiş ama bize hiç görünmemişti. O da dikkatimizin dağılmasını istemiyordu muhtemelen.

Ders sona erdiğinde Anıl Hoca bugün gördüğümüz dört konu hakkında toplam beş yüz soruluk bir ödev verince, Caner suratını ekşitti ama itiraz etmedi. Cumartesi günü için öğleden sonra saat ikide anlaştık. Kısa bir konu

Sesini yükselttiğinde, elimdeki telefonu masanın üstüne bırakıp ona döndüm. Vay canına! *Dikkatli olmam gerekiyordu!* Onun için gerçekten önemli bir konuydu. Yanına oturup elini tuttum. Bunu aniden yaptığımda tedirgin olurdu ama artık biraz alışmıştı. Ben de ona göre hareket etmeye alışmıştım.

"Alışveriş merkezi güvenli bölge sınırları içinde değil mi?"

Elini saçlarının arasına karıştırdığında yüzü sıkıntılı gözüküyordu. Meriç birçok şey için endişelenmiyor gibi davransa da aslında düşünüyordu. Bazı şeyler içine düşünmeyi bırakıp ilk önce endişeleniyordu. O bazı şeylerin içinde ben de vardım. Elimi kaldırıp saçlarının arasındaki parmaklarını okşadım. Eğilip yüzünü görmeye çalışırken gülümsedim.

"İyiyim."

"En azından bana haber ver."

"Buna gerek yok diye düşünmüştüm ama için rahat edecekse sana haber veririm."

Saçlarının arasındaki parmaklarımı tutup elimi dudağına yaklaştırdı ve elimin üstünü öptü. "Benim yüzümden sana bir şey..."

"Hayır. Senin yüzünden kimse bana bir şey yapmayacak."

"Onları tanımıyorsun."

"Oraya gitmem için beni sen zorlamadın."

"Bunlardan haberin yoktu."

"Her şeyin farkındayım ve hâlâ seninle birlikteyim."

"Akıllı olduğun konusunda şüphelerim var."

"Bu konuda yalnız değilsin." Gülümseyerek ayağa kalktıktan sonra "Gitmen gerek," dedim. Ders saatimin başlamasına çok az kalmıştı. Özel öğretmenim Anıl gelmeden önce Meriç'in gitmesi gerekiyordu. Babamın ona da istediği her şeyi söylettirip söylettiremediğini bilmiyordum. Risk alamazdım.

"Seni tecavüzle korkutan bir çocukla daha fazla baş başa kalabilmek için beni kovuyorsun demek."

"Aslında ondan seninle ilgili şeyler öğrenmeye çalışıyorum."

"Benim için onu kullanıyor musun?"

"Çok iyi şeyler anlattığını söyleyemem."

Masama gidip, bugün çalışacağımız konunun içinde olduğu kitabı elime aldım. Çalışma defterimi de kitabın üstüne koyup yeniden ona döndüğümde ayağa kalkmıştı. Bugün her zamankinden daha dağınık gözüküyordu. Tartışmalarımız arasında bunu şimdi fark ediyor olmam, kendimi yenilemem anlamına geliyordu. Her ne olursa olsun Meriç her zaman dikkatimi çekerdi ama bu sefer söylediğiyle ya da kapıda yaptığı şovla aklımı dağıtmıştı. Siyah kot pantolonun üstündeki gri tişörtünü ilk kez görüyordum ama eskiye benziyordu. Ellerimi uzatıp biraz önce karıştırdığı saçlarını düzeltmeye başladığımda, beni rahatsız edecek bir yakınlıkta yüzümü inceliyordu. Böyle baktığında çillerimi görmemesinin imkânı yoktu. Bu mesafede Harry Potter bile gözlüğünü takmadan çillerimi fark edebilirdi.

babasıyla yaşayamadıklarını düşünüp, onun adına sevi-
niyordum. Onun adına sevinsem de, babamın tarafın-
dan baktığımda... Bakamıyordum ve babama öfkelen-
yordum. Merdivenleri tırmandıktan sonra odama girip
kapıyı kapattım.

"Geleceğinden haberim yoktu."

"Onun buraya erken geldiğinden haberim yoktu."

Bu gereksiz bir kıskançlıktı. Buraya gelmesinin ve böyle
öfkeli olmasının sebebinin Caner olmadığını biliyordum.
Meriç ondan beklenmeyecek kadar anlayışlı oluşu, Caner'in
benimle birlikte özel ders almasına bile ses çıkarmıyordu.

"Sorun yok, Meriç. Caner düşündüğünden daha ne-
safeli. Sadece birlikte ders alıyoruz."

"Bu, fırsatları kollamadığı anlamına gelmez."

Onunla laf dalaşı yapmak beni yoruyordu, çünkü bu-
nuna yetişemiyordum. Boynumdaki şalı çıkarıp dolabı-
mın içine attıktan sonra, siyah bir lastik tokayla saçla-
rımı topladım.

"Babama karşı minnet borcu varken, özel ders günle-
rinden birini fırsat olarak görmez."

"Diğer günler için endişelenmeliyim, öyle mi?"

"Güven problemini çözmelisin ama geçmişine bakıla-
cak olursa bu konuda umarsızsın."

Odamın içinde dikilmeyi bırakıp yatağımın ayakucuna
oturduğunda sıkılmış gözüküyordu. Dizlerime kadar uza-
nan ev elbiselerimden birini askısından çıkarıp banyoya
geçtiğimde telefonumdan bir mesaj sesi yükseldi. Anne-
min nasıl bir video gönderdiğini merak ediyordum. Bir

saat önce bana müsait olduğunda atacağını söylemişti. Üs-
tümdekileri hızlıca değiştirdikten sonra odaya geri dönüp
telefonumu kontrol ettim. Yanılmamıştım, annemdendi.

"Seninle uğraşan iki çocuğu hatırlıyor musun?"

"Evet."

Şehre ilk geldiğimde sürekli karşıma çıkıp beni korku-
tuyorlardı. Hatta Caner'in de onlarla birlikte olduğunu dü-
şünmüştüm. Ama Caner, okul başladığından beri arkadaş
çevresinde büyük bir değişiklik yapmıştı. Artık Kemik'e
gittiğini bile sanmıyordum. Ya babamın onun için ayarla-
dığı spor kulübündeki yeni arkadaşlarıyla antrenmanda
oluyor, ya da ders çalışıyordu. Meriç'in aksine o, hayatını
gerçekten değiştirmek istiyordu. Fırsatları iyi değerlendi-
riyordu. Onun adına mutluydum. Meriç'in artıklarıyla uğ-
raşmak yerine, takılacağı yeni kızlar da bulmuştu.

"Bir süredir ortalıkta yoklardı. Geri gelmişler."

"Beni unutmuşlardır bile," dedim aklından geçenleri
tahmin ederek.

Meriç herkesin bana dikkat ettiğini sanıyordu. Onu
hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama takıldığı eski
kızlara benzemiyordum. Kimse bana dikkat etmezdi. Sa-
nsan olabilirdim ama bu, tüm dikkatleri üstüme çekmeye
yetmiyordu.

"Dikkatli olman gerekiyor."

"Sana söyledim..."

"Beni sevmiyorlar ve senin dikkatli olman gerekiyor,
Kayla!"

gözüküyordu. Günlüğümün arka sayfasındaki listeye bir sabah bakıyordum. Annem yeni en yakın arkadaşım olmuştu. O her zaman yakın arkadaşımdı ama artık mesaj laşma arkadaşım da olmuştu. Birbirimize komik ifadeler bile gönderiyorduk. Gördüğümüz komik resimleri, yakalları ya da videoları birbirimize göndererek eğlenmeye çalışıyorduk. Ders çalışmalarımın arasında bana iyi gelen şeylerden en yenisi buydu.

Neşe'ninki gibi süper giden bir ilişkim, beni gülümseten bir sevgilim ya da eskiden platonik aşık olduğum biri de yoktu. Eski erkek arkadaşımın umurunda değildim. Şimdiki erkek arkadaşımın saygı duyduğum bir kariyeri vardı. Resme her zaman vakit ayırabilirdi ve ben resmi ondan kıskanamazdım. Bana daha çok vakit ayırmasını da isteyemezdim.

Üstüme düşen şey, ders çalışmak ve üniversiteye hazırlanmaktı. Farklı dertler arayıp üniversite hayatımı riske atamazdım. Annem üniversite okumamı böylesine isterken ve babam bunun olmaması seçeneğinden ölesiye korkarken, riskler bana göre değildi.

Perşembe günü okuldan sonra kendim için küçük bir alışveriş yaptım. Sene sonu partisi için de bir şeyler bulmuştum. Diğer kızların parti konusundaki hevesi bana ö-ham veriyordu ama bu yine de pek yeterli değildi. Sonunda birkaç parça kışlık giysi alıp eve geri döndüğümde kapıyı Caner açtı. Bu akşam ikinci haftanın ilk özel dersi vardı. İçeri girip paketleri yere bıraktıktan sonra çizmelerimi çıkarmak için eğildim. İki gündür yağmur yağıyordu ve ben, şemsiyesi olmayan zavallı bir kızdım.

"Selam."

Caner elleri cebinde duvara yaslanmış, masum bir yüz ifadesiyle beni izlerken bağcıklarımı çözüyordum. Bazen ona bakınca, geçmişteki Caner'le aynı kişi olmadığını düşünüyordum. O zamanlar yaptığı şeyler, şimdi kulağa inanılır gibi gelmiyordu. Alışveriş merkezinde beni kandırarak korkuttuğu günü unutamıyordum. Kemik'te olanlarsa... Sanki tüm bunları onun kılığına giren başka biri yapmış gibiydi. Boynundaki iz o olduğunu kanıtlasa da, o olduğuna inanmak istemiyordum.

"Selam."

"Erkencisin."

"Ben de neden erkenci olduğunu merak ediyorum."

Arkamı döndüğümde Meriç'i gördüm. Ayakkabılarını hızla ayağından çıkardıktan sonra dirseğimi tutup "Odana!" dedi.

"Kendi evinde bile sana efendin gibi mi davranıyor?"

"Sen karışma!"

Caner, Meriç'i gördüğünde yine eski Caner'e dönüşüyordu. Sadece etrafında Meriç yokken yeni Caner oluyordu. Ancak Meriç'i hayatından tamamen çıkarmayı başardığında bu iyi hali kalıcı olabilecekti. Fakat liseyi aynı okulda okurken biraz daha kontrollü davranması gerekiyordu.

Meriç'e bakıp "Çıkalım," dedikten sonra, mutfak kapısında endişeli gözlerle bizi izleyen Nursiş'e döndüm. "Odamdayız, Nursiş. Sorun yok. Birazdan geliyorum."

Meriç'i çekiştirip merdivenlere yönelttiğimde kapı kapandı. Caner haftanın iki günü evin oğlu oluyordu. Babamla arasındaki ilişkiyi biraz kıskanıyor olsam da, kendi

"Salonda," cevabını aldıktan sonra banyodan çıkıp alıp üstüme geçirdim.

"Ben gidiyorum." Ömer elini kaldırdığında "Görüş rüz," dedim. Meriç kapıya kadar bana eşlik edince durup ona baktım.

"Beni öpmeyecek misin?" diye sorunca yüzünü buruşturdum.

"Bugün mü? Hiç sanmıyorum. Bence bir gün boyunca yüzünü yıkamalısın. Hatta şunu iki gün yapalım."

Elini yüzüme doğru uzattığında geriye kaçtım. "Elerini benden uzak tut! Cidden bir banyoya gir ve kendini arındır."

"Defol, baş belası. Köpeğim oldukça temiz."

Dışarı çıkıp ona baktım. "Kendine iyi bak," dediğimde başını sallayıp, "Biraz daha oyalanırsan, değiştirmediğim tişörtümle seni kollarımın arasına alırım," dedi.

Onun kollarının arasında olmayı tabii ki isterdim ama o köpeğin üzerinde gezindiği tişörtle asla!

"Gidiyorum. Mesaj atarım."

"Tamam."

Arkamı dönüp merdivenlerden inmeye başladığımda o çoktan kapıyı kapatmıştı. Dobby'nin havlamasını duyduğumda tüylerim yeniden diken diken oldu.

Bu köpekle hiçbir zaman anlaşamayacaktık!

8

Lisenin son yılı sandığımdan daha hızlı geçiyordu. Yeni açılmasına rağmen aylardır okulda gibiydik. Müfredatın yoğunluğu mu, sürekli ders çalışmanın bir yan etkisi mi, yoksa boş vakitlerin neredeyse hiç olmayışı mı bize böyle hissettiriyordu bilmiyorduk ama herkes zamanın çok hızlı aktığını söylüyordu.

Okul, özel ders, erkek arkadaş, arkadaşlar, arkadaşlar arasındaki ilişkiler, babamın annem dışında bir kadınla görüşmesi, annemin benden uzakta olması…

Hepsi bir yıl için fazlaydı.

Annemin 'en güzel yaşını iyi geçir listesi'nin gerçekten bir anlamı vardı. Eğer o liste olmasa, sadece ders çalışarak ve test çözerek sınava hazırlandığım bir yıl olurdu ama şimdi önümde yapmam gerekenler listesi vardı. Eskiden bu beni heyecanlandırmasa da, şimdi farklı şeyler yapıp kendimi dinlendireceğim dokuz madde gibi

köpük falan çıkarırsa şaşırmam. İki gündür havlamaktan evdeki çalışanları uyutmuyormuş."

Gözlerimi devirip, masaya yöneldim. Sandalyeye oturduğumda su dolu bardağı kafama diktim. Ömer de bu sırada tezgâhtaki kupayı alıp karşıma oturmuş, Meriç'ten kalan çorbayı içmeye başlamıştı.

"Biraz hasret gidersinler."

Meriç'in, köpeğinden daha çok sevdiği biri var mı emin değildim. Dobby'yi kıskanamıyordum bile. O çok farklı bir konumdaydı artık.

Dobby'nin havlaması beni diken üstünde oturturken, Meriç'in kahkahalarını duymak merakımı büyütüyordu. Tırnaklarımı dudağıma vurmaya başladığımda, Ömer ağzına doldurduğu ekmeklere aldırmadan "Buraya girmez, endişelenme," dedi.

"Onu böyle kahkaha atarken görmek istiyorum."

"Şu an Dobby, Meriç'i yere yatırıp üstüne çıkmış olmalı. Bu onların 'uzun süre görüşmedik' selamlaşması. Meriç'in onu üstünden kaldırabilmesi için, önce Dobby'nin yeteri kadar tükürüğünü yüzüne bırakması gerekiyor" diye açıkladığında yüzümü buruşturdum.

Meriç kahkaha atarak onunla konuşurken tırnaklarımı dudağıma vurmayı bırakıp, "Görmek istiyorum. Bana kalkan ol," dedim.

Ömer bana aldırmadan "Yemiyorsan bitirebilir miyim?" diye sorduğunda, önümdeki kupaya bakıyordu.

"Bana kalkan olduktan sonra yiyebilirsin," dediğimde sızlanarak yerinden kalktı.

"O köpekten bıktım artık. Sürekli önüme çıkıyor. Onu almaya gitmeseydim çoktan karnımı doyurmuştum. Hem de hazır çorbayla değil, lezzetli ev yemekleriyle."

Onun bu açlığı beni güldürüyordu ama korkudan yüz kaslarımı hareket ettirip gülümseyemiyordum.

Kapıyı açtığında derin bir nefes alıp tişörtünü tuttum. Hemen arkasından yürüyordum. Salonun kapısının önünde durunca, kafamı uzatıp omzunun üzerinden baktım. Dediği gibi, Meriç yerdeydi ve Dobby üstüne çıkmış yüzünü yalıyordu. Meriç onu tutmaya çalışırken kafasını yan yatırıp içten bir şekilde güldüğünde kıskançlıktan dudağını dişledim. Dobby, Meriç'in ellerinden kurtulup, yanağını boydan boya yaladığında Ömer ile aynı anda "İğrenç!" dedik.

Meriç birden bize bakıp, "Dobby, tut onları!" diye emir verdi.

Dobby kafasını bize çevirip harekete geçtiğinde, çığlık atarak mutfağa koştum. Var gücümle kapıyı kapatıp arkasına yaslandım. Ömer'in Dobby'ye kızdığını duymuştum ama bir anlık bile olsa bu kapıyı açmayacaktım.

"Meriç, onu bir odaya kapatır mısın? Eve gitmek istiyorum!" diye bağırdım ancak bir cevap alamamıştım. Tekrar "Meriç!" diye bağırdığımda "Bekle," dedi sakince.

Meriç'i beklerken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Saniyeler sonra kapının tokmağına dokunduğunda, yaslandığım yerden çekildim.

"Tamamdır."

"Nerede?"

"Evet. Sabaha karşı bitti."

"Görebilir miyim?"

"Çok önemli bir şey değildi. Sadece kendimi denemiştim."

"Resimlerini bana göstermemekle ilgili sıkıntın ne?"

"Öyle bir sıkıntım yok."

Ayağa kalkıp kupayı tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra mutfaktan çıkıp salona geçti. Bir dakika sonra ben de salondaydım. Oturmuş televizyon izliyordu. Yanına oturup sehpanın üstündeki dağınıklığa baktım. Spor dergisi, bilim kurgu dergisi, Platon'un Devlet'i, Beşiktaş dergisi, bir sanat dergisi, Van Gogh'un muhtemelen hayatını anlatan ve daha çok resimlerini içinde barındıran bir kitap, dergi, dergi ve kitap...

"Hepsini aynı anda mı okuyorsun?"

Uzanıp sanat dergisini elime aldım. Arkama yaslanıp sayfalarını karıştırmaya başladım. Meriç'ten bir iz bulmaya çalıştım. Hiç okunmamış gibiydi.

"Bazen yeniden okumak farklı bir tarafını keşfetmeni sağlıyor."

"Ben Galatasaraylıyım," dedim.

Omuz silkti.

Kucağımdaki dergiyi diğerlerinin arasına bırakıp bacaklarımı koltuğun üstüne çektim. Bedenimi ona çevirdikten sonra koltuğun arkalığına yaslandım. "Ama seninle Beşiktaş'ın maçına gitmek isterdim."

"Neden?"

"Orada da bu kadar sakin ve kontrollü olup olmadığını görmek için."

"Bu imkânsız." Bakışlarını televizyondan ayırıp kafasını çevirdi. Gözlerimin içine bakıp, büyük bir hata yapmışım gibi "Galatasaraylı," dedi.

"Annemle bir kere maça gitmiştik. Çok eğlenceliydi."

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Futbol bilginle beni etkilemek mi?"

Gülmemeyi başaramadım ama kendimi çabuk toplayıp dedim, "Beşiktaş nasıl merak ediyorum."

"Genelde çok eğlenceli geçmez. Stresli geçer ama tribündeysen... Orada yaşadıklarını, o hissi bir daha unutamazsın."

Bunu öyle inanarak söylemişti ki, beni Beşiktaş kadar sevmesini istedim. Bu belki imkânsız, belki de saçmaydı.

"Beni götürür müsün?"

"Olur, küçük aslan."

Kapı zili çaldığında dışarıdan bir köpek havlaması duyuldu. Meriç kapıyı açmak için yerinden kalkarken, "Ben mutfağa girmeden kapıyı açma!" diye uyardım. Kendimi mutfağa kapattıktan sonra bir elim kapı kolunda beklemeye başladım. Dobby'nin havlama sesi artık evin içindeydi.

"Kayla, kapıyı aç. Benim."

Ömer için kapıyı araladığımda, içeri girip bıkmış bir ifadeyle bana baktı.

"Neden onu buraya getirdin?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Çünkü Meriç'i uzun süre görmeyince kuduruyor. Şimdi de kuduruk. Ağzından

"Peki, alırken hangisi daha ucuz, hangisi daha pahalı diye bakıyor musun?"

Gözlerini devirdi.

"Seni suçlamıyorum. Düşünmeni gerektirmeyecek kadar çok paran var. Böyle doğdun."

Meriç'in sıcak suyu içine döküp karıştırdığı çorbadan bir yudum aldım. Lezizdi. Ne de olsa onun elinden hazırlanmıştı. Kendi kendime güldüm. Tembelin tekiydi.

"Merak etme, Kayla. Holdingin batmaması için, inzaladığım şeyleri mutlaka okuyorum. Çok güvendiğim bir danışmanım var. Hazır yemeğe ve resim malzemelerine harcadığım para, şirketin yarısını bile zarara sokmayacak kadar az."

"Ah! Bu çok iyi. Yani yemeğe ve resme harcadıklarınla kendini şımartıyorsun. Anlıyorum."

"Senin için."

"Ha?"

Elindeki kupayı masanın üstüne bıraktı ve arkasına yaslanıp bana bakmaya başladı. "Hissettiğim şeyi bir türlü adlandıramıyordum. Geçen gün, kitaplığında gördüğüm kitaplardan birini okudum. Tarihi aşk romanı olanlardan. Lord evlendiği kadına parasının yettiği her güzel şehri gösterip, her tatlı yiyeceği yedirmek istiyordu. Bu ilk başta çok sıkıcı geldi ama sonra ne demek istediğini anladım."

Çorbamdan bir yudum daha aldığımda tek kaşını havaya kaldırdı.

"Merak etmiyor musun?"

"Merak etmemek pek bana göre değil," dedim.

Cevabım onun yüzünde küçük bir tebessüm yarattı. "Görmediğin her güzelliği sana göstermek istiyorum."

"Liste epey kabarık. Eskişehir'deki hayatım kapalı bir kutunun içinde yaşamakla neredeyse eş değerdi."

"Bu yüzden daha az hazır şey tüketiyorum."

"Ha-ha! Çok komik!" Her ne kadar onun espirisine karşılık vermek istesem de ancak bunu yapabilmiştim. İstediği şey... Yapmayı istediğini söylediği şey, bende garip tepkiler yaratmıştı ve ne diyeceğimi bilemiyordum.

Sadece... Bunu düşünmesi çok güzeldi.

"Kitaplığımdaki kitapları beğenmediğini sanıyordum."

"Yanılıyorsun. Kitaplar hakkında öyle şeyler düşünmem. Sadece çok fazla romantiksin. Arada farklı şeyler okuduğunu biliyorum ama o farklı şeyleri çoğaltmalısın. Hâlâ çok fazla romantik kitabın var."

Çorbasını içmeye geri döndüğünde ben de ona eşlik ettim. Evet, çok fazla romantik kitabım vardı. Romantik filmleri de severdim ama romantik kitaplar daha çoktu.

"Bu önerini dikkate alacağım."

"Kitap alışverişlerinde her beş romantik kitabın yanına bir tane farklı türde eklersen iyi olur."

"Ha-ha!" dedim bu sefer daha içten bir sesle.

Sabahkinin aksine keyfi yerinde görünüyordu. Benimle uğraştığına göre huysuzluğunu bir kenara atmıştı. Ona Caner'den bahsetmeli miydim bilmiyordum. İsterse o sorabilirdi ama çok merak etmişe benzemiyordu.

"Dün gece resim mi çizdin?"

"Buna gerek yok," dedim. Kendi kendimi kurtarabilecek dim. Bunu ona ispatlamak için arkamı dönüp, kendimden emin bir şekilde saç kurutma makinesini eline aldım. Meriç'in dairesi otel gibiydi. Lüks bir daire. Buraya her arkadaşının giremediğinden adım kadar emindim. Saçlarımı kurutmaya başladığımda o artık kapıda dikilmiyordu.

Aynadaki yansımam içler acısıydı. Doğru düzgün makyaj yapamıyordum ve yağmur beni daha beter bir hale sokmuştu. Saç kurutma makinesini kapatıp yüzümü incelemeye başladım. Gözlerimi açtığımda Meriç'in bakışları bakış açıma girmişti. Lavaboya eğilmiş halde dururken elimi uzatıp musluğu çevirdim. Su kapanınca doğruldum ve elinde havluyla bekleyen Meriç'le karşılaştım. Havluyu bana vermesi için elimi uzattığımda o ıslak yüzümü izliyordu.

"Havlu..." dedim. Nihayet havluyu elime bıraktıktan sonra bir adım geri gidip, pek kullanmadığı çamaşır makinesine yaslandı. Yüzümü kurulayıp tekrar ona baktım. "Eee... Her şey tamam."

"Ceketini çıkar."

"Ah! Evet. Ben gidene kadar biraz kurusun."

Ceketi beceriksizce astıktan sonra banyodan dışarı çıktım. Meriç hemen arkamdaydı. Fazla uyuduğu için iyi düşünemiyor olabilirdi. Hâlâ uykusu varmış gibi gözüküyordu. Girmemiz gereken üniversite sınavı için ne kadar çalışıyor bilmiyordum. Belki de hiç çalışmıyordu.

"Evde ne yemek var?"

"Hiçbir şey yoktu. Çorba yaptım."

Mutfağa girip çabuk çorba paketlerini tezgâhın üstünde görünce, kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Evde hazır çorba vardı, Meriç. Neden çabuk çorba yaptın?"

"Oradan bakınca, hazır çorbanın olmasını bekleyecek birine mi benziyorum?"

"Üniversitede ne yapacaksın? Sana yemek hazırlayan birileri olmayacak."

"Ben de çabuk çorba içerim. Canım çorba istediği zamanlar tabii. Diğer zamanlar istediğim yere gidip istediğim şeyi yerim."

"Biraz tasarruflu olman gerekir."

"Belki de paramın hepsini bitirmek istiyorumdur."

"Sen parasız yaşamayı bilmiyorsun bile."

"Sen de paran olduğu zaman nasıl yaşandığını bilmiyorsun."

"Evet." İçi çorba dolu olan kupayı alıp sandalyeye oturdum. Meriç de aynısını yaptı. "Bu büyük bir kayıp değil. İdare edebiliyorum."

"Param olmadığı zaman ben de idare edeceğim."

"Masanın üstünde kaç çeşit kalem, fırça, boya olduğunun farkında mısın?"

"Evet. İşime yarayanlar onlar."

"Fiyatları hakkında bir bilgin var mı?"

"Tabii ki bir bilgim var. Onları gidip ben alıyorum. Babamın istediği her şeyi yapan adamları resimden anlamıyor maalesef."

olacağını düşünerek, Neşe'nin dikkatini çekecek başka bir şeyden bahsettim.

"Annemin 'on sekizinci yaş günü listesi'ni akşam saat mail atacağım. Merak ediyordun."

"Ah! Harika!"

"On sekizinci yaş günü listesi mi?" diye sordu Ömer kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Nazlı Teyzenin, on sekiz yaşına girmeden önce Kayla'nın yapmasını istediği harika şeyler var. Yıllardır bunu bekliyordu. Burada olamaması çok kötü ama büyük doğum günü partisinde gelecek. Arayı o partide kapatabiliriz."

"Büyük doğum günü partisi ha!"

"Annem abartıya bayılır." Dudağımı ısırıp partinin ne kadar abartılı olacağını düşünmemeye çalıştım. Sessiz sakin bir ortamda mum üfleyebilirdim. Diğer doğum günlerimde olduğu gibi. Ama annem buna asla müsaade etmezdi.

"Harika! Sınav stresi midemi bulandırıyor zaten. Böyle bir parti hepimize iyi gelecek. Kimleri çağıracaksın?"

"Sadece arkadaş olduğum kişileri çağırırsam, annem kalabalık olsun diye tanımadığım insanlarla anlaşabilir. O bu işe el atmadan, okulda bana iyi gelen herkesi çağırmayı düşünüyorum. Hatta kötü gelenleri bile. Hem ne fark eder ki? Parti olacak işte. Herkesle ilgilenmem mümkün değil."

"Bu harika olacak!"

"Sevgili kız arkadaşıma katılıyorum. On ikinci sınıfların büyük dağıtma partisi!"

Ellerimi yalandan havaya kaldırıp, yapmacık bir sesle "Heyyo!" dedim.

Doğum günümde olacakları düşünmek ağzımda ekşi bir tat yaratıyordu. Meriç'le birlikte olmayı hayal edemiyordum. Kıyafetlerimizi üstümüzden çıkararak birbirimizi görmeyi... Yanaklarının kızardığını hissettiğimde başımı eğip eteğimle oynamaya başladım.

Öğleden sonrası sabahkinden daha hızlı geçti. Okuldan ayrılıp bir taksiye atladım ve babama mesaj yazıp, biraz geç döneceğimi haber verdim. Bugün hava önceki günler gibi güneşli değildi. Yağmur atıştırmaya başlamıştı. Taksinin içinde kot ceketimin düğmelerini iliklerken, şoförü sokağın içine girmeye ikna etmeye çalıştım ama adam inatçıydı. Beni sokağın başında bıraktığında parasını uzatıp, suratına bakmadan aşağı indim ve koşmaya başladım. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım ıslanmıştım.

Meriç kapıyı açtığında kaşlarını havaya kaldırdım. "Iki gün peş peşe ıslanmış haldeyim ha?"

Bir adım geri çekilip bana yer açtı. "Ne bu halin?"

"Taksi şoförü bu sokağa girmemeye yeminli gibiydi."

"Şikâyet edelim."

"Önemli değil."

Kapıyı kapatıp çantamı yere bıraktım. Yeniden onun yüzüne baktığımda, sabahki kadar huysuz olup olmadığını tartıyordum. "Seni öpmemi ister gibi bakıyorsun."

"Aslında hiç öyle bir şey düşünmüyordum." Elimi tutup, "Seni kurutalım," diyerek beni banyoya doğru sürüklemeye başladı. Banyoya geldiğimizde kapıyı açıp içeri girmem için bekledi.

"Kayla... Benim için eski okuluma gitmek problem değil."

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdikten sonra bir kez daha nefes aldım. "Perşembe günü okul çıkışında hazır gel. Özel ders başlıyor."

Onu arkamda bırakıp sınıfa doğru yürümeye başladığımda ders zili çalıyordu. Ona yakın olamazdım. Boynundaki izi düşünmek bana iyi gelmiyordu. Aptalca bir şey yapmamak için düşünmemeye çalışıyordum. Bunun için de ondan uzak durmak en iyisiydi.

Öğle molasına kadar tek yaptığım şey, sırada oturup derslerin birinin bitip diğerinin başlamasını takip etmek oldu. Teneffüslerde test çözüp, ezber yaptım. Nihayet öğle molası olduğunda Cansu, Neşe, Ömer ve ben yemekhaneye gittik. Yemeklerimizi alıp, boş olan bir masaya yerleştikten sonra karnımızı tıka basa doyurduk. Cansu hariç. O her zamanki gibi az yedi. Daha doğrusu yemeğe işkence etti. Tabağının yarısını dolu halde bıraktıktan sonra bizimle birlikte bahçeye çıktı.

"Bora'yla konuşman nasıl geçti?"

"Yarışı var. Oraya gitmemi istedi. Aramız nasıl olursa olsun..."

Ömer koca bir tepsi yemeği yememiş gibi hâlâ çubuk kraker atıştırırken onun sözünü kesti. "Duymuştum. Abim önemli olduğundan bahsetti. Yarı final gibi bir şeymiş."

"Liseler arası turnuvalar bazı aksaklıklar yüzünden uzadı. Bu ve bundan sonraki yarış final için önemli."

"O zaman gider ve Bora'yı destekleriz. Senin gelmen sakıncalı olur mu, sevgilim?"

Neşe uzanıp Ömer'in elindeki krakeri ısırdı. Her türlü aktiviteye hazır kişi hep o olurdu. Annemin kızı olmayı o daha çok hak ediyordu. En azından, yapmam gereken-ler listesini okurken daha hevesli olurdu.

"Okulu temsil ettiği için orada olmam çok anlamlı olur," diyen Ömer, Neşe'den kalan krakerin tamamını ağzına attı.

Birlikte paylaştıkları şeylerin arasında yemeklerinin ilk olduğunu görmek, ilişkimi bir kez daha sorgulamama sebep olmuştu.

"O zaman hep birlikte orada oluruz. Hem daha önceki yarışlara gitmeyerek yeterince ayıp ettik. Meriç de gelir. Bora'yı desteklemek isteyeceğini düşünüyorum. Çift olarak birlikte takılacağımız çok güzel bir gün. Bora yarışı kazandığında, bu da bizim hediyemiz olur."

"Bora ile çift olduğumu sanmıyorum."

Hepimiz birden Cansu'ya dönüp baktığımızda omuzları düştü. İçimden *Bora daha ne yapabilir?* demek gelse de çenemi kapalı tuttum. Onların ilişkisine karışmayacaktım. Aynı şeyi yapması için Neşe'yi bakışlarımla uyardım. O genelde doğru bildiği her şeyi pat pat söylerdi ama Cansu zor bir dönemden geçiyordu. Ona destek olmamız lazımdı. Yanlışa sürüklenecek olursa... Uyarabilirdik.

"Her neyse... Sen ol ya da olma, bir zamanlar sevgilin olan yakışıklıyı desteklemek için biz orada olacağız. Çünkü o bunu hak ediyor."

Neşe'yi sınırlayabilmiştim ama tamamen susturmak elimden gelmezdi. Yanakları kızaran Cansu, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Konuyu değiştirmenin iyi

ilişki yaşamaya başlamıştı ama Semih... Ömer'e göre Semih, çizgisi olmayan zamparanın tekiydi.

Neşe bahçe kapısından içeri girerken, telefonumdan gelen mesaj sesiyle irkildim.

Gönderen: Caner
KONUŞMAMIZ LAZIM!

Caner'den gelen sekizinci mesajda yine aynı şey yazıyordu. Aynı mesajı dakika başı göndermesi için telefonunda bir sistem kurup kurmadığını merak ediyordum. Bu sırada Neşe de aramıza katılmıştı. Kısa bir sohbetin ardından, fazlalık olmamak için yanlarından ayrıldım.

Biraz ilerleyip Meriç'i aradım. Özgürlük partisinden beri yana konuşmamıştık. Bir dakika sonra, bu konuşmamanın biraz daha uzun süreceğini anlayıp telefonu kapattım.

"Konuşmamız gerek."

Derin bir nefes alıp arkamı döndüğümde, Caner ellerini cebine sokmuş beni izliyordu.

"Kısa sürsün."

"Bu okulda olmam seni rahatsız ediyorsa, eski okuluma geri dönebilirim. Buraya senin huzurunu kaçırmak için gelmedim."

"Ama buradasın."

"Dediğim gibi, istersen gidebilirim."

"Neden geldin ki? Seni görünce mutlu olacağımı mı sandın?"

Ona karşı sert olduğumu gözlerinin içine baktığımda fark ettim. İstersem gerçekten gidecekti.

"Baban daha iyi bir eğitim almam konusunda ısrar etti ama seni rahatsız etmeye hakkım yok."

Beni ne kadar rahatsız ettiğini tahmin bile edemezsin ama bunu senin elinden alamam!

"Alıştın bile," diye umursamazca mırıldandığımda kaşlarını çattı.

"Şu yanımda dolanan kızlardan mı bahsediyorsun? Kayla, ben onlar gibi bir sürü kızla birlikte oldum. Öyle birini istemiyorum. Benim istediğim, senin gibi biri. Beni kurtarabilecek biri."

Kollarını bedenime dolayıp bakışlarımı ondan kaçırırken, bir adım daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Benim babam yurt dışında. Afrika'da. Açıkçası sürekli yer değiştirip duruyor, ben de takip etmiyorum. Orada çalışıp bize para gönderiyor. Yılda bir kez görüyorum. Onda da sadece beni azarlıyor. Babama göre, okulda boşuna vakit geçiriyorum, çalışsam daha fazla yararım olur. Ama Vural Amca bana inanıyor. İlk kez biri bana böylesine güveniyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Annem artık daha umutlu. Ben de bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama bunu seni rahatsız ederek yapamam."

Nefesimi usulca dışarı bırakıp ona baktıktan sonra gözüm boynundaki ize kaydı. Kim bilir nasıl açıklamıştı annesine... Ya da babası gördüğünde ne demişti? Nasıl bir ilişkileri vardı kim bilir. Belki de benim yüzümden bir hoş azar işitmişti.

1- Babamı artık tanıyorum. Benim de bir babam var diyebiliyorum. Annemle eskisi kadar yakın olmasak da, hâlâ benim için en iyisini düşünen bir annem var.

2- Yeni arkadaşlar edindim. Benim yokluğumu fark edecekler. Eskişehir'deki gibi değersiz hissetmiyorum.

3- Ne kadar gitmek istemesem de, güzel eğitim veren bir okulda okuyorum. Geleceğim için daha önemli.

4- Annemin yokluğunda bana sıcak ve güzel yemekler yapan, çok tatlı bir Nursiş'im var.

5- Hiç kimsesi değilken beni koruyan, benim kötülüğümü isteyenlere karşı beni yalnız bırakmayan, bana özgürlüğümü veren biriyle tanıştım. Meriç.

Listeyi bitirdikten sonra anneme sekizinci maddenin tamamlandığını mesaj attım. Bir süre cevap yazmasını bekledim ama saat annemin uyku vaktine geliyordu. Yorulduğu için erkenden uyumuş olabilirdi. Bugün yaptıklarımdan sonra ben de yorulmuş hissediyordum. Güslüğü yerine bırakıp yatağın içine doğru kaydım. Bir kızla dans ettiğimi gördüğüm bir rüya olmadığı sürece iyi bir uyku çekebilirdim.

***

Ertesi gün okulda, Cansu, Bora'nın onu oyaladığını iddia ediyordu. Çardaklardan birinde oturmuş onu dinlerken, Ömer elindeki yaprağın üstünde desenler çiziyor, ben de ara ara Caner'e bakıyordum. Dünkü kızla çok mutlu görünüyordu. Boynundaki şeyi düşündükçe kendimi suçlu hissediyordum. Onun biriyle konuşurken, hatta flörtleşirken bile tetikte bekliyor olması benim suçumdu. Her

ne konuşuyorlarsa o anı mahveden şey, boynundaki izin fark edilmesi oluyordu.

"Yani bu kadar şey olmalarının sebebi ne, bir türlü anlamıyorum."

"Ne olmaları?" diye sordu Ömer.

Güzelerimi Caner'den ayırmadan "Sahiplenici," diye açıkladığında, Cansu homurdanarak beni onayladı ve şikâyet etmeye devam etti. Aslında onu anlıyordum. Mutlu bir ailede büyümüştü. Birinin onu korumasına ya da sahiplenmesine ihtiyacı yoktu. Bunu gereksiz görüyordu. Bu görevi yerine getiren bir babası ve ailesi vardı zaten ama bu konuyu bu kadar uzatması doğru değildi.

"Bora geliyor."

Minikim Cansu'nun çenesini kapamaya yetmişti. Ömer yüzünde komik bir ifadeyle yaprakla oynamaya devam ediyordu. Bora merdivenlerden inip bize doğru yürürken, bakışlarımı bahçenin girişine çevirdim ama Meriç hâlâ görünürlerde yoktu.

"Cansu, biraz konuşalım mı?"

Cansu hiçbir şey söylemeden kalktı. Onun uzaklaşmasını bekledikten sonra Ömer ile birbirimize baktık.

"Aklı karışık."

"Semih'e karşı umut besliyor."

Ömer kafasını iki yana sallarken, onun bunu düşünerek bile hata yaptığını ima ediyordu. Semih'e hiçbir türlü güvenmiyordu. İlişki konusunda güvenmediği ilk kişi oydu belki de. Meriç bile geçmişini bir kenara bırakıp farklı bir

hiç görmemişti. Aramamıştı. Gitmişti ama annem hep benim yanımdaydı. Beni koruyordu. Benim için her zaman en iyisini yapmaya çalışıyordu. Fazladan çalıştığı zamanlarda büyükannemde ya da Neşelerde kalıyordum. O benden memnun olduğumu düşünsün diye, onları üzdüğüm yalanını söylerdim ama aslında tek istediğim, her zaman yaptığımız gibi televizyonun karşısına geçip, izlediğimiz dizi hakkında konuşmaktı. İzlemekten çok televizyonda olanları yargılar, güler, kahkaha atardık. Ama fazladan çalışmasının gerektiği zamanlarda, ertesi günün akşamına kadar onu göremezdim. O zamanlar, bir gün bile onu görmemeye dayanamıyordum. Kendimi iyice yalnız hissediyordum ama şimdi o yoktu. Günlerce, haftalarca onu görmüyordum.

Onun yarattığı boşlukta babam vardı. İkisi aynı anda hiç olmayacaktı. Hep bir yanım eksik olacaktı.

Bugünkü özgürlük oyunu eve geldiğim an sona ermişti. Özgür biri gibi davranıp, sadece kendimi düşünemiyordum. Annemi mutlu etmek için yaptığı listeyi tamamlamak zorundaydım. Aynı zamanda babamı memnun etmek için derslerimi çalışıp, üniversiteye hazırlanmam gerekiyordu.

Düşünmem gereken bir şey daha... Ev ödevleri.

***

Bilgisayarımın başına geçip, annemden gelen e-maili tıkladım. Ödevlerden önce şu 'En güzel yaşını nasıl geçirmelisin?' başlıklı listeye göz atıp, beni neler bekliyor öğrensem iyi olurdu. En azından ona göre özgürlüğümün ne kadar kısıtlandığını bilip üzülmeye başlardım.

1- Bir gününü alışverişe harcayıp, beğendiğin ya da seçmediğin halde bir kere de olsa üstünde görmek istediğin kıyafetleri al.

2- Lunaparka git. En çılgın oyuncağa bin. (Yanında olmak istersen, Denerim.)

3- Konsere gitmeyi unutma. (En sevdiğin müzisyenin konser tarihlerini araştırıyorum. En yakın zamanda olanı bilet alacağım.)

4- Bir parti ver. Tüm arkadaşlarını davet et.

5- Saçlarında bir değişiklik yap.

6- İstersen dövme yaptırabilirsin. Tabii, pişman olmayacağına karar verdiğin takdirde.

7- Futbol oyna. Küçükken çok severdin.

8- Sahip olduğun ve seni mutlu eden şeylerin bir listesini yap. Ve her sabah ona bakarak şükret.

9- Bir hayvan edinebilirsin, belki de bir bitki besleyebilirsin. Seçim senin.

10- Bir kere olsun kimseyi düşünmeden, sadece istediğin bir şeyi yap.

Seni seviyorum, bebeğim.

Annemin listesini okuduktan sonra ev ödevlerimi kontrol ettim. Bir saatin sonunda defteri kapattığımda özgürdüm. Pijamalarımı giyip yatağa girdim ve yatağın altında duran günlüğüme uzandım. Günlüğün son sayfasını açıp, annemin istediği listeyi yapmak için biraz düşündükten sonra maddeleri sıralamaya başladım.

Bu sefer boğazını temizleme sırası bendeydi. Babama tüm gerçeği anlatırsam çılgına dönerdi. Meriç'e yeniden yumruk atmasını istemiyordum. Hiçbir zaman aralarının iyi olmamıştı ama bu sıralar ondan daha az nefret ediyor gibiydi. Sanırım ona alışmıştı. Her ne kadar zorunlu bir alışkanlık olsa da, bu durumdan memnundum.

"Okulun ilk günleri..." Başımı tabağıma gömdüm. "İlk lirsin işte... Sıkıcı şeyler olur."

"Benim dönemimde kavgalar hiç de sıkıcı değildi."

"Kavgalardan zevk almıyorum. Hem Semih bir daha kavga etmeyecek."

"Ona güveniyorsun."

"Babasıyla arasının bozulmaması için etmeyecek."

"Bugün neredeydin, Kayla? Onunla olduğunu biliyorum, o yüzden nerede olduğunu korkarak sormuyorum."

"İnan bana, onun yanında güvendeyim. Sana erkek arkadaşımla olan buluşmalarımı anlatmamı isteme. Lütfen! Bu çok zor."

Aslında hiç zor değildi. Annemle bunları konuştuğum için babamla da konuşabilirmişim gibi geliyordu. Tabii erkek arkadaşımla olan buluşmalarım şimdikinden çok daha masumane yerlerde geçseydi.

"Tamam. Sormuyorum ama lütfen sen de okuldan... Kaçma, Kayla. Bir şey olursa beni bilgilendir. Okul müdüründen yaptıklarını öğrendiğimde bilgisiz olmak..."

"Tamam. Söz veriyorum."

Babam yüzüme baktıktan sonra "Tamam," dedi.

"Bir daha olmayacak. Biliyorsun, ders çalışma saatlerim biraz yoğun. Annemin uygulamamı istediği bir liste de var. Muhtemelen bu sene kendime ayırdığım zaman biraz az olacak. O yüzden böyle bir kaçamak yaptım," diye anlatırken babam kaşlarını kaldırmış beni izliyordu. Sonunda dayanamayıp "Ne var?" diye sorduğumda önündeki bardaktan bir yudum su içti.

"Annenin uygulamanı istediği bir liste mi var?"

Anladığı halde onaylatmak istiyordu. Bunun hakkında konuştuklarını sanıyordum. Demek bunu açıklamak bana kalmıştı. Süpersin, anne! On puan sana gidiyor!

"On sekizinci yaşına girmeden önce annemin yapmamı istediği şeyler var. Bu yaşın tadını çıkarmamı istiyor," dediğimde kaşlarını kaldırarak onayladı.

"Sen onun yapmanı istediği şeyleri yapmak istiyor musun?"

"Daha neler olduğunu görmedim. Bilmiyorum. Belki. Annem eminim benim için en iyisini düşünmüştür," diye mırıldandıktan sonra çatalıma aldığım köfteyi ağzıma götürdüm ve çiğnemeye başladım.

"Ondan ne şüphe! O herkes için hep en iyi olacak şeyi düşünür." Babamın iğneleyici tonuna karşı bakışlarımı tabaktan ayırmadan yemek yemeye devam ettim. "Çok yorulmamalısın. Ders çalışmanı etkiler."

Kafamı sallayıp "İdare ederim," dediğimde boğazını temizlediğini duydum.

Annem ve babamın arasında kalmaktan nefret ediyordum. Bu yaşıma kadar böyle bir şey hiç olmamıştı. Ben hep annemin tarafındaydım. Babam bizi terk etmişti. Beni

beni yeniden kalabalığın arasına soktuğunda çıkış yolundaydık. Özgürlüğü tatmıştım ve gitme vakti gelmişti ama henüz onunla dans etmemiştim. Aklım başımdayken!

Boşta olan elimle bileğini tutup onu durduğumda, kapıya varmamıza neredeyse yirmi adım vardı. "En sevdiğim şarkı," diye tekrar ettiğimde dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. Bana oldukça büyük gelen gömleğin kol uçlarını sıkıca tutup kollarımı boynuna doladıktan sonra parmaklarının üstünde yükseldim. "Uslu duracağım."

Dediğim gibi de yaptım. Gözlerimi kapatıp, şarkı bitene kadar onun sakinleştirici vanilya kokusunu içime çektim.

Tüm karanlığın içinde beyaz bir nokta olduğumu hissettiren adamın kolları arasında dakikalarca dans ettim.

Özgür olmak böyle bir şeydi.

Burada yapabileceğim birçok şey vardı. Arkamda bırakıp gidebileceğim ve bir daha karşıma çıkmayacak birçok şey... Biraz önce ilk kez sarhoş olmuştum. Bir lezbiyenle dans etmiştim. Bu, zihnimin içinde büyük harflerle yankılanıyordu. Meriç bana özgür olmayı öğretmişti. Sarhoşken ya da aklım yerindeyken yaptığım şeylerin hiçbiri özgürlük değildi. Aklım yerindeyken *yapmayı istediklerim* benim özgürlüğümdü. Arzularım ve aklım vardı. Birini kapattığımda ne kadar özgür olabilirdim ki?

Uçları hâlâ ıslak olan saçlarımla eve geri döndüğümde Nursiş çıkmıştı. Babam gelmeden önce saçlarımı iyice kurutup, ıslak kıyafetlerimden kurtuldum. Meriç'in gömleğini de benimkilerle birlikte yıkadıktan sonra, banyonun içinde kurumaya bıraktım. Babam geldiğinde, Nursiş'in hazırladığı yemekleri masaya taşıyarak biraz vakit geçirdim. Okuldan erken çıktığımın haberinin ona gittiğini

biliyordum. Konuyu yapabildiğim kadar ertelemek, suçlu çocuk tarafımın elinden gelen tek şeydi ve ben gülümseyen yüzümle bu işte iyi gidiyordum.

"Okula yeni başlayanları bir görsen... Son sınıf onlar- mış da, ben yeni başlamışım gibi hissediyorum. Liseye ilk başladığımda korkuyordum. Alışamayacağımdan... Özel okul olduğu için çoğu bu anı bekliyordu galiba. Yani Atahan Koleji'nin ortaokul tarafından direkt gelenler... Çünkü bazıları benim gibi korkak. Sen nasıldın?"

"Ne?"

"Lisenin ilk günü. Hatırlıyor musun?"

Babam tabağındaki köftelerden birini ağzına atıp çiğnerken, düşünür gibi gözlerini kıstı. Kaşlarını da çatmış, masanın bir köşesine bakıyordu. Kendi köftelerimden bir tanesini ikiye bölüp yarımını ağzıma attım.

"Lisenin ilk gününde, arkadaşlarımla birlikte etrafta güzel kızlar var mı diye bakınıp durmuştuk."

"Erkekler yıllardır bu geleneği sürdürüyor olmalı."

"Evet ama annenle liseden mezun olduktan sonra tanıştım." Boğazını temizledi. "Ondan önce de kız arkadaşlarım oldu tabii ama onunla daha farklı bir ilişkim olduğu için... Kısaca, lisede doğru kişiyi bulma şansın çok az."

"Annem senin için doğru kişi mi?" Çatalımı diğer köfte yarımına batırıp, "...miydi? Doğru kişi miydi?" diye düzelttim.

"Seninle biraz geç tanışsam da, doğru olan tek şey sensin, Kayla. Seni bana verdiği için annen de her zaman benim için önemli olacak. Tabii tüm bunlar, senin okulun ilk günleriyle olan sıkıntını anlatan konular değil."

Dilim onunkiyle buluştuğunda, vücudumu elektrik çarpmış gibi titredim. Beni sıkıca tutan kollarının arasında ona sarılıp daha hevesle öptüm. Onunla birlikte olmaktan korkmuyordum.

Elim pantolonunun üstünde gezinmeye başladığında bileğimi tutup bana engel oldu. "Bırak," diye fısıldadım. Onu ikna edip, yapmak istediğim şeyi yapmak istiyordum. Onu öpmeye çalıştığımda dudağını benden uzakta tutup "Ayılma vakti," dedi.

Gülümseyerek gözlerinin içine bakarken, aklımdan geçen tek şey onu yeniden öpmekti. Ama o sadece gözlerini devirdi. Bileğimi sıkıca tutup çektiğinde neredeyse düşecektim. Dengemi sağlayıp Meriç'e ayak uydurmam birkaç saniye sürdü. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Çığlıkların bir tezahürata dönüştüğü yerde durduğumuzda, elimi saçlarımın arasına atıp yüzümün önünden çektim. Başım dönüyordu. Meriç tam önümde olduğu için önümdeki kalabalığı göremiyordum ama çığlıklar başıma işkence ediyordu.

"Şimdi."

Daha ne olduğunu anlamadan Meriç beni belimden yakalamıştı. Ayaklarım yerden yükseldiğinde dengemi korumak için ona tutunmaya çalıştım. Beni yere indirdiğinde çığlıklar biraz daha arttı. Önümde çocuk havuzu büyüklüğünde bir şey vardı. Bulanık bakış açım tam olarak ne olduğunu idrak edemiyordu ama tam karşımda sinsice sırıtan kızın saçlarındaki ıslaklık, biraz sonra başıma gelecek şeyin habercisi gibiydi. Kaçmak için arkamı döndüğümde Meriç'in bedenine çarptım.

"İstemi..."

Omuzlarımdan tutup beni çevirdikten sonra, başımı içi buz dolu olan şeye soktu. İlk başta buzların etkisini çok fazla hissetmedim. Suratım buzların arasından kayıp soğuk suyla buluştuğunda çırpınmaya çalıştım ama enseme duran el buradan kurtulmama müsaade etmedi. Sonsuz bir süre sonra yüzümü yakmaya başladığında daha çok çırpındım. Meriç beni sudan çıkardığında biraz önce baş ağrıtıcı bir uğultu olan çığlıkla yeniden karşılaştım. Bazıları ellerini havaya kaldırarak, bazıları da yumruk yaparak beni, daha doğrusu Meriç'in yaptığı şeyi takdir ederken, birkaçı da uzaklaşmamı bile beklemeden başlarını bozun içine soktu.

"Sen..."

Meriç beni tekrar belimden tutup kaldırdıktan sonra, oradan uzaklaştırarak bir köşeye çekti. Ayaklarım yeniden yere bastığında ona bakıp, "Delirmişsin!" diyerek cümlemi tamamladım. Yaptığı şey her ne kadar akıllıca olmasa da, artık daha iyi görebiliyordum.

Meriç üstündeki gömleği çıkarıp bana giydirirken hiçbir şey söylemedi. Beyaz tişörtüyle çok masum görünüyordu. Bana uyuduğu zamanları hatırlatan beyaz tişörtünü kafasından çıkarıp kendi üstüme geçirmek istiyordum. Gömleği onun olabilirdi. Zaten onun gibi de kokmuyordu. Daha çok sigara kokuyordu.

Burası kirliydi. Kirli ve karanlık... Bir anda içeriyi dolduran şarkı ise buranın arzularına uymayacak kadar masum bir sevginin tınılarına sahipti.

"En sevdiğim şarkı," diye mırıldandım.

Beni duyacağından emin değildim. Üşümek sesimin içine kaçmasına neden olmuş gibiydi. Meriç elimi tutup

"Özgür olmak için!"

Karşımdaki kız gülümseyip aklımı çelecek bir bakışla şişeyi gösterdiğinde yutkundum. Her şeyi yapmakta gürsem... Bir seferden bir şey olmazdı.

İlk yudum... Votka boğazımdan yakarak inerken, elimi tutan kız beni biraz daha kalabalığın içine doğru çekti. Elimden aldığı şişeyi dudaklarına götürüp yudumladıktan sonra gülümseyerek bana uzattı. İkinci bir yudum istemiyordum.

"Sadece rahatça dans edebilecek kadar iç."

Etrafıma hızlıca bir göz attım. Herkes çok rahattı. Vücutlarının kıvrımlarına baktıkça utanıyordum. Ben öyle hareket edemezdim. Şişenin üstündeki parmaklarıma dokunan elin sahibi şişeyi dudağıma doğru götürdüğünde, onu dinleyip boğazımı yakan içkiyi tekrar yudumladım.

Yanımdaki kızın önünde ve arkasında iki çocuk vardı. Üçü birlikte dans ediyordu. Kız ikisinin arasında olmaktan mutlu gözüküyordu. Onun kadar rahat olmayı istemiyordum. Gevşemeye ihtiyacım vardı. Birkaç yudum daha aldım.

Sonra birkaç tane daha...

Omzumdaki yük hafiflemeye başladığında, bir iğneyle vücuduma enerji enjekte edilmiş gibi hissediyordum. Ne kadar süredir kalabalığın arasında olduğumu bilmiyordum. Yerimde dikilmeyi bırakmış dans ediyordum. Kafamı kaldırıp tavana yansıtılan renkli ışıklara bakarken başım dönüyordu. Beni ayakta tutan, çevremdeki insanların benden daha güçlü olmayan bedenleriydi. Herkes birbirinden destek alarak ayakta duruyordu. Terden enseme

yapışmış saçlarım, sırtımdan akan ter damlası... Beni rahatsız etmiyordu. Yeni tanıştığım ancak henüz adını bilmediğim kız elimi tuttuğunda, bakışlarımı tavandan ayırıp ona baktım. Diğer elini belime dolayıp benimle birlikte sallanmaya başladığında kahkaha attım. Neden kahkaha attığımı bilmiyordum. Ayakta durmak istemiyordum ama herkes beni ayakta olmaya zorluyor gibiydi. Belimden kalçama doğru hareket eden parmakların beni gıdıkladığını da sanmıyordum ama kahkaha atmayı kesemiyordum.

Başka bir kol belime dolanıp beni kendine çektiğinde, çarptığım bedenin sahibinin kollarına tutundum.

"Üzgünüm. O benim!" dedikten sonra kulağıma doğru eğildi. "Başkalarının sana dokunmasına izin verme dediğimde kadınları da kastediyordum, Kayla."

"Ne?"

Ondan destek alarak döndüğümde ellerimi omuzlarına yerleştirip kafamı güçlükle kaldırdım.

"Kendini herkesten korumalısın."

"Özgür oluyordum," dedim kelimeleri uzatarak.

Meriç'in yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. Şimdi onunlayken daha çok özgür olmak istiyordum. Parmaklarının üstünde yükselip onu öpmeye başladığımda bana eşlik etti ama saniyeler sonra geri çekildi. "Votka."

Kıkırdadım ama bu çok kısa sürdü. Meriç çok güzeldi. Terden alnına düşen saçlarının arasında parmaklarımı gezdirirken onun kahverengi mucizelerinden gözlerimi alamıyordum. Bu kadar derin bakmayı kimden öğrenmişti? Parmaklarımın üstünde tekrar yükseldiğimde, bu kez onu öpmek için sadece dudağımı kullanmamıştım.

"Özgürlük burada mı?" Beni duyması için bağırması gerekmişti.

Kafasını eğip "Bir yere ayrılma," dedi.

Yarım dakika sonra yanımda değildi. Kalabalık onu yuttuğunda, kendimi güvenceye almayı isteyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Burada özgür olabileceğimi sanmıyordum. Buradaki herkes beni tedirgin ediyordu. Kafamdan aşağıya bira dökülmesini istemiyordum ya da birinin göğüslerimi avuçlamasını... Eve gitmek istiyordum. Belki de okula. Oralarda daha özgürdüm. Burada ise... Tetikteydim. Birinin bana çarpması bile buradan gitme isteğimi arttırıyordu.

İçeriye duman üflendiğinde dans edenlerden büyük bir çığlık yükseldi. Herkes nefes almayı daha da zorlaştıran şeylerden keyif alıyor gibiydi. Dans eden bir çift kahkahalar eşliğinde önüme düştüğünde korkarak geri kaçtım. Arkamda soğuk bir duvar vardı. En azından duvarın bedenime değmesi beni tedirgin etmiyordu. Yere düşen çift orada öpüşmeye başladıktan yirmi saniye sonra, çocuk kızın elbisesini yukarı doğru kıvırınca, başımı iki yana sallayıp kendimi kalabalığın arasına attım. Böyle bir şeye maruz kalmak istemiyordum. İnsanların arasında olmayı da istemiyordum ama orada öylece dikilip, birilerinin sevişmesini izleyemezdim. Meriç'in beni bırakıp gitmesi saçmalıktı! Burada yalnız başıma kalmak istemiyordum.

"Hey!" Biri elimi tutup benimle dans etmeye başladığında ondan kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni!"

Beni duymuyor gibiydi. Elini belime dolayıp beni dans etmeye zorladığında, onu ittirmek için tüm gücümü kullandım. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak bir hızda

atıyordu ve terliyordum. Burada olmak istemiyordum. Dans etmeyi istemediğim gibi.

"Bırak dedim!"

"Hey, onu duydun! Kızı bırak!"

Beynimin içinde zonklamaya sebep olan ve bir daha dinlemek istemediğim müziğin sesini bastıran cırtlak sesli bir kız, beni sarmaşık çocuktan kurtardıktan sonra "İyi misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. Dağılmış saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp. "Gitmem gerek. Teşekkür ederim," dedim.

"Bir içki iç. Burada ancak öyle rahatlarsın."

"İçki istemiyorum."

Bağırmak boğazımı acıtıyordu. Yüzümü buruşturduğumda kız bunu fark edip gülümsedi. Kızıl saçlarının bir tarafı diğerinden daha kısaydı. Ve bir tutamı maviydi. Zıt renklerin kötü gözükmesi gerekirken ona yakışmıştı. Birinin elinden bir votka şişesi kapıp gülümsedikten sonra kafasına dikti. Umutsuz bir şekilde Meriç'i görmek için etrafa bakındım ama yoktu. Beni bıraktığı yerde bulamayınca dışarı çıkıp aramasını umuyordum. Tabii önce benim buradan çıkmam gerekiyordu.

"Bu partiye neden geldin? Geri gitmek için mi?"

Bu partiye erkek arkadaşımın saçmalıkları için gelmiştim ve o ortada yoktu. O etrafımda yokken nasıl özgür olabilirdim ki? Beynimden vurulmuş gibi sarsıldığımda, karşımdaki kız hâlâ gülümsüyordu. Meriç, özgürlüğümü bulmam için beni bu iğrenç yerde tek başıma bırakmıştı.

"Şimdi pek bir farkın yok. Derslerin hâlâ iyi," dedi. Gülümsedim.

"Teşekkür ederim, Meriç." Kafasını kaldırıp baktığında, "Bana özgürlüğümü verdiğin için," diye devam ettim. O bana özgür davranma imkânı veriyordu. Onun yanında hiç olmadığım kadar özgür oluyordum. Gülümsemeye başladığında pes ettim. "Ne?"

"Öğleden sonra benimle gelirsen, sana özgürlüğünü verebileceğim bir yere gideriz."

"Nereye?"

"Merak etmek yok. Gelirsen görürsün."

Çok seçenekliydi gerçekten. Ya gidip görecektim ya da merakımı toprağa gömüp unutacaktım. İkincisini seçenekten bile sayamıyordum.

"Tamam," dedim sabahtan beri ilk kez kendimi oldukça dinç hissederken.

Gülümsedikten sonra "Tamam," dedi o da.

Gidip göreceğiz...

7

Meriç'in bana özgürlük sunduğu yer, eskimiş bir apartmanın bodrum katındaydı. Hayatım boyunca bu kadar büyük bir partinin içinde bulunmamıştım. Adım atmak için birilerini itmek zorunda kalıyorduk. Birilerine temas etmeden hareket etmenin imkânı yoktu. Yerden tavana çarpıtılan renkli ışıklar vardı. Karanlıkta yürüyor gibiydik. Gökyüzünde yıldızlar bu gece renkliydi. Sanki dünya bir bodruma sığdırılmış ve insanlara dans etmeleri emredilmişti.

Yırtık tişörtlü bir kızın başından aşağıya bira döken çocuğun yüzündeki gülümseme, dünyadaki en mutlu insan olduğunu iddia eder gibiydi. Ve kız bundan hiç şikâyetçi değildi. Bir adım daha attığımda, artık bedenime çarpan yabancı bedenler olmadığını fark ettim. O kalabalığın arasından çıkabilmiştik. Derin bir nefes alıp Meriç'in yüzüne baktım.

Niye herkes kötü olduğumu düşünüyordu? İyiydim ben.

"Bir şey yok. Sen nasılsın?" diye sorduktan sonra gülümsemeye çalıştım.

Omuz silkip cebinden bir jelibon paketi çıkarınca kaşlarımı kaldırarak onu izledim. Ona baktığımı fark edince "Ne bakıyorsun? Sevmez misin?" diye sordu.

"Hayır. Senin sevmene şaşırdım."

Yumuşak ve renkli ayıcıklardan üç tanesini ağzına atıp "Küçükken işe yarardı," dedi.

Paketi bana doğru uzattığında, elimi içine sokup birkaç tane aldım. "Ne için işe yarardı?"

"Oyalanmaya." Üç yumuşak ayıyı daha ağzına attıktan sonra "Bak," deyip, avucunun içine birkaç jelibon boşalttı. Sonra paketi hemen yanına bıraktı. Bana doğru eğildiğinde, ben de onun gibi pozisyon aldım.

"Mavi renkler bir tarafa. Sarılar bir tarafa. Ve yeşiller."

Üçer üçer dizdiği ayılardan gözlerini ayırıp bana baktığında, onu dinleyip dinlemediğimi kontrol etti. Sonra sarıların arasından bir taneyi çıkarıp avucunda boş olan bir yere koydu ve yeşillerden birini alıp sarıların yanına ekledi.

"Ya da..."

Mavilerden birini alıp yeşillerin arasına attı ve en başta boşa çıkardığı sarıyı diğer mavilerin yanına koydu.

"Böyle. Şimdi iki mavinin arasında bir sarı. İki yeşilin sonunda bir mavi ve iki sarının başında bir yeşil... Bunun gibi bir sürü seçenek var. Hepsini tek tek yapardım. Ta ki annem 'Onlarla yeterince oynadın. Sakın ağzına

atma!' diye kızana dek." Kafasını kaldırdı ve yeniden arkasına yaslandı.

"Sen ne yapardın?"

Dudağını yukarı kıvırıp "Bunu," dedikten sonra, bantları geriye yatırarak avucundaki renkli ayıları tek tek ağzına attı. "O kadar çok seçenek vardı ki, onları yaparken bir yandan da matematiği kullanıyordum. Bu şekilde zaman geçer, evdeki kavga bitmiş olurdu. İşte bir yararı daha... Onlar sayesinde pratik düşünmeyi hızlandırdım, zihnimde kendimi geliştirdim. Aslına bakarsan, böyle olmaları iyi sonuçlar doğurmuş."

"Aslında hiçbirini istemezdin."

Gözlerini yerden kaldırıp bana baktığında yutkundum. Birden kendi çocukluğuma geri dönmüştüm. O, jelibonlarıyla yaptıklarını anlatırken...

"Babamın olmadığını öğrendiklerinde, benimle dalga geçip arkamdan konuşurlardı. Teneffüslerde konu bir şekilde bana gelecek diye korkar, oyun bile oynayamazdım. Neşe hep benimleydi ama onu da yollardım. Bu yüzden hep ders çalıştım. Kitap okudum. Tatillerde de sokaktaki çocuklarla oynamaktan kaçmak için, anneme ders çalışmak istediğimi söyleyip onu kandırırdım. Annem üzülmesin diye hep örnek bir çocuk olmaya çalıştım. Öyle de oldu. Buraya gelene kadar, arkadaş çevremle, derslerimle ve davranışlarımla herkesin örnek gösterdiği bir kızdım. Ama öyle olmak istemedim. Hiçbir zaman. Sadece babam yok diye böyle davranmak zorunda kaldım. Tembel ya da idare eden bir öğrenci, komşuların babasına şikâyet ettiği bir çocuk olmayı tercih ederdim."

Bir insanın elinden umudunun alınamayacağını bili-
yordum. Hâlâ umut ettiğini bildiğim gibi. Bir gün Meriç'le
birlikte olmayı istiyordu. Bana rağmen... Meriç'le ilgili ha-
yaller kurduğuna emindim. Onun hayal ettiği şeyleri ya-
şadığım için suçlu hissetmem gerekiyordu belki de.

Ben, buraya gelmeden önce, Meriç gibi biriyle olmayı
hayal etmemiştim. Belki Suzan yıllardır böyle biriyle bir-
likte olmayı istiyordu. Önceki hayatımda arkadaşlıktan
sevgiliye dönen basit bir ilişkim vardı. Geleceğe dair hayal
kurmazdım ama evleneceğim adamın Berkan ya da onun
gibi biri olacağına inanırdım. Tehlikeli çocuklara yaklaş-
mam yasaktı. Onların bana yaklaşmasına imkân vermek
sokaklardan geçmezdim bile. Annem kurnaz, akıllı ve çe-
kici erkeklerin, aklı havada, komik ve iyi kalpli erkekler-
den daha tehlikeli olduğunu söylerdi. Bu yüzden arkadaş-
larım bile ikinci kategoridekilerden oluşurdu.

Neşe ise ilk kategoridekilerle arkadaş olmayı severdi.
Birkaç kez kaçamak yapıp onlarla birlikte vakit geçirsem
de... Benim için bir anlamı yoktu.

Eskişehir'de sıradan bir kızdım. Sıradan bir hayat, ba-
sit istekler, ulaşılabilir hayaller... Mutlu olmanın daha ko-
lay olduğu seçimler... Şimdiki hayatımdan çok uzakta,
masum bir geçmiş.

Buraya taşındığımdan beri... Kurnaz, akıllı ve çekici
babamla tanıştığımdan beri, annemin kurmamı istediği
hayattan uzaklaşmıştım.

Bir mesaj daha...

Telefona bakmadan dalgın bakışlarımı bahçede gez-
dirdim. Caner'i bahçenin giriş kapısına en yakın tarak-
taki çardakta bir kızla birlikte gördüğümde yüzünde sinsi

bir sırıtış vardı. Yanındaki kız bizden bir sınıf küçüktü.
Onu yılsonu partisinde görmüştüm. Zümrüt yeşili bir el-
bise giymişti. Onu bana hatırlatan şey, erkeklerin ilgisini
çeken dansıydı.

Kızın eli Caner'in kolundan omzuna doğru çıkarken,
Caner bana bakmayı bırakıp boynunu tuttu. Kız, parmak-
larını okşamaya başladığında bedenini de iyice ona doğru
çevirmişti. Caner'e yakın olmak istediğini duruşundan,
parmaklarının hareketlerinden, bakışlarından anlayabi-
liyordum. Caner kızın elini tutup bacağına indirdiğinde,
telefonuma bakıp mesajı açtım.

Gönderen: Caner

***İyi gözükmüyorsun. Konuşmak istersen ukalalık et-
meden seni dinlerim. Söz veriyorum.***

Derin bir nefes alıp mesajı sildikten sonra telefonu ce-
bime attım. İyi olmadığımı nereden çıkarmıştı ki? Sadece
durgundum. Meriç'in derinliği beni yoruyordu. Ona acı-
yan kimseyi çevresinde istemiyordu. Bu yüzden etrafına
kalın bir duvar örüp, kimsenin girmesine izin vermiyordu.
Ruhunu saklıyor, duygularını kapatarak yaşıyordu. On-
dan biraz rahat olmasını istemiştim. Daha iyi hissedece-
ğini sanmıştım. Ama o kendini açtıkça, beni karanlık de-
rinliğine daha çok çekiyordu.

"Tek başına ne yapıyorsun burada?"

Başımı kaldırdığımda onu yanımda otururken bul-
dum. "Günaydın, Meriç. Seni fark etmedim."

"Neyin var?"

Meriç'in grubuna benzer bir grup sta vardı. Onlara hayran olan ama yanaşamayan kızlar...

"Yeni!"

Ömer kolunu omzuma doladığında adımlarım yavaşladı.

"Kıvırcık!"

"Ben kıvırcık değilim. Teorik olarak saçlarım kıvrımlı olsa bile, saçı uzun olmayan birine kıvırcık diyemezsin."

"Teorik olarak kıvırcık olman beni yalancı yapmaz. Kıvırcık!"

Bir anda bahçedeki öğrenciler çoğalmıştı. Bu, yeni bir servisin okula vardığı anlamına geliyordu. İçeriye giren öğrencilerin genelde ilk yaptıkları şey, kendi arkadaşlarını aramak oluyordu. Bazıları heyecanla bir şeyler anlatırken, bazıları da gülüyordu. Dünkü olayın ardındaki nedeni merak eden kaç yüz kişi vardı kim bilir.

"Lise birinci sınıflar bana okula yeni başlayanın ben olduğumu hissettiriyor."

"Onlara soyadının okul binasının üstünde yazdığını söyledin mi?"

Boş bir çardağı kaptığımızda Meriç'in yerine göz attım. Dokuzuncu sınıflardan birkaçı oradaydı.

"Günaydın!"

Neşe'nin çığlığıyla Ömer yanımdan kalktı. Kollarını ona dolayıp, boynunda bir noktayı öptükten sonra "Günaydın," dedi.

Ah! Ne güzel!

Bu romantik sahne karşısında konuşmak gereksiz olduğundan susmayı tercih ettim. Neşe, Ömer'in omzunun

üstünden bana baktığında ona el salladım. İkisi ilişkimin ne kadar sorunlu olduğunu sorgulamama sebep oluyordu.

"Abinle görüşmem gerek. Benimle gelin."

"Siz gidin. Ben burada kalacağım."

"Sen bilirsin, huysuz."

Ömer onu kollarının arasına alıp kalabalığa karıştığında, bakışlarım karşımdaki çardağa yöneldi. Suzan kollarını göğsünde bağlamış ayakta dikilirken, sabırsız görünüyordu. Çocukların kalkmasını beklediğini biliyordum.

Gelen mesaj sesiyle kalbimin ritmi hızlanırken, telaşla telefonumu çantamdan çıkardım. Ancak ekrandaki ismi gördüğümde hayal kırıklığına uğradım.

Gönderen: Caner
Günaydın, cici kız.

Mesajı okuduktan sonra tekrar karşımdaki çardağa baktım. Suzan hâlâ orada oturan çocuklara bir şeyler söylüyordu ama çocukların onu dinlediği söylenemezdi. Sert bir hat gelip Suzan'ın yanında dikiline kadar da dinlemediler. Çocuklar gittiğinde Suzan her zamanki yerine geçip somurtarak bana bakmaya başladı. Orada değil de burada oturmam onun istediği şeylerden biriydi. Meriç'in kız arkadaşı olabilirdim ama hiçbir zaman o gruptan olamayacaktım. Suzan varken bu mümkün görünmüyordu. Onu daha fazla üzmek istemiyordum. Meriç'i sevdiğini biliyordum. Ve ben onun umutlarının önüne büyük bir set çekmiştim. Benden önce de Meriç onunla ilgilenmemişti ama bunu Suzan'a anlatamayacağımın bilincindeydim.

alıp yatağa geçtim. Önce Cansu'ya bir özür mesajı attım. Ardından Meriç'e yazacağım mesajı düşünmeye başladım. Sonra düşünmeyi bıraktım.

Gönderilen: Meriç

Seni seviyorum.

–

Ben seni tanırım...

Tanırım o siyah beyaz yağmurlardan...

Bir küçük buluttan düşerken öpersin beni yanağımdan...

Ben seni duyarım...

Duyarım o aydınlık sabahlardan...

Bir çocuk getirir seni...

Dinlerim o özlediğim şarkılardan...*

Gönderen: Meriç

Bana bir daha böyle bir mesaj atma! Aptalsın, Kayla! Bunlardan hoşlanmadığımı biliyorsun. Sana bir şey söylediğimde bu kadar zayıf düşeceksen, bir daha hiç söylemem. Ağlamak ve sevdiğini söylemek yok! Bunları unut! Çocukluklarına göz yumabilirim ama ağlamana... Haydi!

Sana bir şarkı gönderiyorum. Masum ruhun için...

Diğer kızlar gibi pembe hayaller kurmak yerine, arızalı bir oyuncağı tamir etmeye çalışıyorsun. Sevgin beni korkutuyor. Yine de... Birinin beni sevdiğini hissetmek... Güzel.

***

* *Cem Adrian'ın 'Biz Seni' adlı şarkısından.*

Gönderdiği şarkıyı tekrar tekrar dinlerken, mesajını yeniden okudum. Birinin onu sevdiğini hissetmesi... Güzel?

Gözümden akan yaşı elimin tersiyle silip şarkıyı kapattım. Onu sevmeyi nasıl bırakabilirdim ki? Sevilmeyi en çok o hak ediyordu belki de. Her çocuk sevilmeyi hak ederdi. O, sevgiye ihtiyaç duyduğu küçük yaşlarda, sevgiden çok kavga görmüştü. Yalnız kalmıştı. Kendini suçlamıştı. Büyük yanlışlara gözleriyle şahit olmuştu. Sevgiye o kadar yabancıydı ki...

Benim arızalı oyuncağım...

Bana cevap yazmasını beklemiyordum ama o hem mesaj atmış, hem de bir şarkı göndermişti. Belki de bizi en iyi anlatan şarkılardan birini hem de...

Telefonu bir kenara bırakıp yataktan aşağı indim. Banyoya geçip, saçlarımı ensemde topuz yaptım. Yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra krem sürdüm. Odaya geri döndüğümde pijamalarımı çıkarıp hazırlanmaya başladım. Fiziksel olarak okula gitmeye hazır olduğumda, ruhum hâlâ evden çıkmak istemiyordu. Ruhuma itaat etmesini söylercesine çalan servis aracının kornası duyulduğunda ayakkabılarımı giyiyordum.

Yol boyunca, Meriç'in bana gönderdiği şarkının sarhoşluğunda onu düşünüp durdum. Atahan Koleji'nin bahçesine girdiğimde, kendimi burada misafir gibi hissettiğimi fark ettim. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıflar benden daha çok buraya aitti. Kendi içlerindeki gruplaşmaların farkındaydım. Birileri Semih'in mezun olmasını ve onun yerini almayı bekliyordu. Birileri de Cansu'nun boşalttığı koltuğa oturup, tüm etkinliklerin düzenleyicisi olmayı...

"Ama okul basketbol için yetersiz. Babam buna asla izin vermez."

"Sen ne istiyorsun?"

"Günümü gün etmek! Akşam eve gittiğimde gerçekten meden bir yemek yiyeceğimi bilmek bana yeter." Telefonuma mesaj gelince masanın üstünden alıp ekrana baktı. "Cansu. Sevgilisine her şeyi anlatacakmış." Ekranda parmaklarını oynattıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

"Ne yapıyorsun?"

Semih bana cevap vermek yerine Cansu'nun telefonu açmasını bekledi.

"İyi akşamlar, vicdanı susmayan kız. Sana tek bir şey söyleyeceğim. Kimseye tek kelime etmedim. Kimseye! Ama sen erkek arkadaşına aramızda geçenleri anlatırsan, ben sadece okul birinciliğimi değil, her şeyimi kaybederim. Babam beni bitirirse, ben de sizi bitiririm. Şimdi vicdanını nasıl susturuyorsan sustur ve bir daha da bu konuyu sakın açma!"

Telefonu kapattığında "Bu yaptığın yanlıştı," dedim.

"Telefonunu izinsiz kullandığım için özür dilerim. Sizi dinlemeyecekti, Kayla. Ama beni dinler. Artık merak etme. Bora hiçbir şey bilmeyecek. Yakında unutur. Cansu ona sevgilisi gibi davransın yeter."

"Ondan hoşlandın mı? Yani bir anlık."

Telefonumu çalışma masasına bıraktıktan sonra, ellerini kucağında duran yastığın üstünde birleştirip, parmaklarını birbirine kenetledi. "Buna hoşlanmak demezdim."

Buna hoşlanmak demezmiş!

"Peki ya ne?"

"Beynimi uyuşturmak diyebilirim. Babamla olan sakınımımın beynimde yarattığı hasarın etkilerini ancak birinin beni uyuşturmasıyla azaltabilirim. Meriç'in seninle birlikte olarak yaptığı şey de kısmen böyle. Seni seviyor. Bunu görebiliyorum. Kısmen olmasının sebebi bu. Belki Cansu'yla birlikte olsam, ben de onu sevebilirim ama ihtiyacım olan şey bu değil. O iyi biri. Beni gerçekten sevebilecek biri. Ama ben bunu istemiyorum. Uyuşturulmaya ihtiyacım yok. Yaralarımın ağrısını hafifletecek bir şey, beni daha da güçsüzleştirir."

"Sana yardımcı olabilir. Güçsüzleştirmez."

Kafasını iki yana salladı.

"Babamı seviyorum. Sonuçta o benim babam. Hep var olacak. Biliyorsun işte. Benden önce ölse bile, o hep benim babam olacak. Onunla yaşamayı öğrenmeliyim. Bunun için başkasının yardımına ihtiyacım yok."

"Sen her takımın ihtiyaç duyduğu bir lidersin." Gülümseyip başını eğdikten sonra, cebinden telefonunu çıkarıp onunla uğraşmaya başladı. Ona bir yastık daha fırlattım. Yakalayamasa da kaçmayı başarmıştı. Yastık duvara çarpıp yere düşerken "Ve benim ihtiyaç duyduğum da, bir erkek kardeş," dedim.

"Yapma. Bir gün seni öpeceğim, Kayla. Ondan sonra söz, erkek kardeşin olabilirim ama şimdi bu teklifi kabul edemem. Yoksa sapıkça bir şeye dönüşür."

Gülerek yerimden kalktıktan sonra yerdeki yastığı alıp yatağın üstüne bıraktım. Semih yeniden telefonuyla ilgilenmeye başlamıştı. Ben de masanın üzerindeki telefonumu

de bize yardım etti. Bu sırada babalarımız da işleri hakkında konuşuyorlardı. Sonra hep beraber oturup kahve içtik. Babamlarla sohbet edip, Semih ve benim sıradanlığımızı unutturduğu için Nursiş'e minnettardım ama konu dönüp dolaşıp bize geldi.

"Anıl'la konuştun mu, Kayla?"

"Evet. Perşembe ve muhtemelen cumartesi günleri birlikte ders çalışacağız."

"Özel öğretmen mi?"

Babam, kafasını sallayarak Kenan Amcaya cevap verdikten sonra kahvesini yudumladı. "Semih için düşündün mü? Çok başarılı bir çocukmuş Anıl."

"Semih hiçbir şeyi hak etmiyor."

"Semih'in derslerinin ne kadar iyi olduğunu hepimiz biliyoruz, Kenan."

Hepimiz susmuştuk, sadece babamla Kenan Amca konuşuyordu. Kahvelerimizi bile yudumlayamıyorduk. Sanki hareket etsek düzen bozulacakmış gibiydi.

"Bu gidişle onların hiçbir önemi kalmayacak."

"Yapma, Kenan. Semih zaten başarılı bir çocuk. Dersleri çok iyi. Basketbolda da harikalar yaratıyor."

Boğazımı temizledim. Babam bana bakınca, "Yukarı çıkabilir miyiz?" diye sordum.

Babamlardan kurtulup odaya çıktığımızda Semih daha rahat gözüküyordu.

"Bu yemeği sen mi planladın?"

"Babam, babandan ayrı kalamıyor."

Semih gülümseyip sandalyeyi çektikten sonra kendine uygun bir pozisyon bulup oturdu ve bacaklarını yatağına doğru uzattı. Kapıyı kapatıp yatağın bir köşesine oturdum. Sabahkinden daha iyi görünüyordu. En azından sakin...

"Uyarı mı aldın?"

"Onun gibi bir şey. İlk yumruğu ben atmış olsaydım, okul birinciliğim şu an tehlikede olurdu."

"Okul birinciliğin tehlikeye girmediği için sevindim," dediğimde gözlerini devirdi.

"Sadece babamı memnun etmek için önemli o. Beni dinlemiyor bile. Kızı öpmem hataydı. Tek gördüğü şey bu. Onu sinir etmek için varmışım. Yetersizmişim. Hiçbir zaman akıl başında biri olamayacakmışım. Herkes benden daha iyiymiş. Okul birinciliğim ve basketbol kaptanlığım ahmak şansım sayesindeymiş ama en ufak bir hatamda onları kaybedip, hak ettiğim gibi bir hiç olacakmışım. Gerçekten kelimesini açıkça söylemişti. İma değildi. Hangisiydi o? Herkesin benden daha iyi olduğu kısmı mı? Emin olamıyorum."

"Tam bir ergen gibi davranıyorsun," dedim. *Buraya ilk geldiğimde benim yaptığım gibi*, diye düşünmeden edemedim.

"Ergen olmayı ayrı bir eve çıktığımda bırakabilirim ama babamla aynı evde yaşadığım sürece buna mahkûmum."

"Üniversite ne için var?"

Ona bir yastık fırlattım. Havada yakalayıp karnına bastırdı.

"Akdeniz Üniversitesi'nden bir kızla tanıştım."

"Tam sana göre."

"Evet," diyerek gülümsedi. Elimin tersiyle gözlerimi silerken, "Ah, Kayla! İkinci sigaramın hesabını fena sözcağım," dedi ve sigarayı söndürüp bana uzandı. Yüzümü ellerinin arasına alıp, akmaya devam eden gözyaşlarımı sildi. "Aptal gibi davranıyorsun," dediğinde bir kez daha burnumu çektim.

"Doğum günleri önemlidir."

"Evet öyle. Özellikle senin on sekizinci doğum günün. Diğer gereksiz konuya dönecek olursak, Hayal'in doğum günü, 23 Nisan. Yani unutmam pek mümkün değil. Biliyorsun, ulusal bayram günleri hiç şaşmaz ve herkes tarihini bilir. Öyle değil mi, küçük hanım?" dediğinde dudağını ısırdım. Gülerek başını salladı. "Bugün fazlasıyla yorgundum. Sonra sinirlerimi bozacak şeyler de oldu. Üstüne bir de sen ağladın ve ben iki sigaramı boş yere harcadım."

Kapıyı açıp bana baktıktan sonra, diliyle dudağını ıslattı.

"Onun kadar güzel değilsin. Kusursuz dudak kıvrımların yok. Onun kadar canlı bakan mavi gözlerin yok. Seninkiler daha çok hayata tutunmaya çalışan hastalıklı gri ler gibi. Burnun sol tarafa doğru biraz eğik. Gözlerinse, burnuna ve dudaklarına oranla fazla büyük ve baygın. Beyaz teninin üstünde, insanların dikkat etmediği soluk çillerin var." Parmakları çenemden kulağıma doğru çıktıktan sonra saçlarıma dokundu. "Saçların bile soluk bir sarı. Birçok kız senden daha güzel. Birçok kız senden daha kusursuz. Sen... Silgiyle silinebilecek kadar sönük bir kızsın ama benim için onlardan daha değerlisin."

Bu itirafın ardından, hiç düşünmeden kendi itirafımı yaptım.

"Mahvetmekten korkuyorum."

"Korkmaman için ne yapman gerektiğini söylememi ister misin?" Kafamı kaldırıp yeniden ona baktığımda yüzüme dokundu. Parmakları yanağımdan boynuma doğru inerken bana yaklaştı. "Sev beni."

Dudaklarımız buluştuğunda, arkada çalan şarkının ruhumu okşayan tınılarına teslim olup, düşünmeyi bir kenara bıraktım.

***

Eve gittiğimde, Nursiş'i mutfakta buldum. Akşamki misafirlerimiz için yemek hazırlıyordu. Kıyafetlerimi değiştirip mutfağa indiğimde, Nursiş'in yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra da ona yardım etmeye başladım. Annemle birlikte yaşarken ev işleriyle daha çok ilgilenirdim. Burada Nursiş'ten bana fırsat kalmıyordu ama yemek konusunda ondan çok şey öğrenmiştim.

Masayı hazırladığımız sırada Nursiş, yemek kokmamam için duşa girmemi söyleyip beni yukarı gönderdi. Hızlı bir duşun ardından saçlarımı kurutup yeniden giyindim. Annemi arayıp okulda olanları anlattıktan sonra, onun işlerinin nasıl gittiğini dinledim. Nur'un beni özlediğini duymak şaşırtıcıydı. O küçük hanımefendi çok-bilmişin tekiydi ve kolay kolay kimseyi beğenmezdi. Yaz tatilinde, eğer o da isterse, belki yeniden onunla ilgilenirdim. Akıl almaz sorularına cevap vermek bazen çok zor oluyordu ama yine de onunla vakit geçirmek keyifliydi. Belki onu arayıp sürpriz yapmalıydım.

Akşam, Kenan Amca ve Semih ile birlikte, genellikle futbolun bahsedildiği bir yemek masasında karnımızı doyurduk. Babam sporun her dalıyla ilgilense de futboldan vazgeçemiyordu. Nursiş'le masayı toplarken Semih

"Bunu düşündün mü gerçekten? Sana zorla sahip olacağımı? Sana tecavüz edeceğimi mi düşündün, Kayla? İstemiyorsan çek git! Umurumda değil, tamam mı? O zihninde kendi kendine kurduğun düşüncelerden sıkıldım artık," deyip kilidi açtığında sertçe yutkundum. Sigarayı paketin içinde söndürdükten sonra gözlerini dışarıda bir yere sabitledi.

Hayır, bana zorla sahip olacağını düşünmemiştim. O bunu yapmazdı. Yapar mıydı? Lanet olsun! Belki de ben çok saftım. Ona bunu yakıştıramıyordum.

Kemerimi çözüp, ayakkabılarımı ayağıma geçirmek için eğildim. Doğrulduğumda kapının koluna uzandım ancak Meriç de benimle birlikte uzanıp kapıyı açmama engel oldu.

"Neden ağladığımı söyledikten sonra istediğin gibi çekip gidebilirsin. Önce söyleyeceksin! Seni dinliyorum."

Onu itip bağırmaya başladım. "Beni dinliyorsun ha? İşte bu çok güzel! Genelde beni hiç dinlemezsin."

"Uzatma! Söyle!"

"Senden nefret ediyorum!" Bana bir şeyleri zorla söylettirmesinden nefret ediyordum.

"Tabii. Şimdi asıl konuya gel!"

"Sizi duydum! O kızı duydum. Bana kızıyorsun ve gelmekten çekindiğim bir yere gidiyorsun. O kızın olduğu bir yere. Hiç anlamıyor musun cidden? İstemiyorum! Sen buraya her geldiğinde ben korkuyorum! Ama bak, ne diyeceğim... Bundan sonra istediğin gibi burada vakit geçirirsin. Ben ayak bağı olmayacağım. Zaten kimim ki ben? Onun yanında kim?"

"Kız arkadaşım."

"Ha?"

"Sen beni öyle tanıtmıştın. Erkek arkadaşım diye."

Başımı iki yana salladım. "Benim hiç şansım yok," derken sesim yeniden kısılmıştı. Kaşlarını kaldırıp bana baktığında arkama yaslandım. "Bir erkek bir kızla eğleniriz. Birlikte olurlar. Her şey iyi gibi gözükür. Sonra eski bir çocukluk arkadaşı gelir. Onu daha iyi tanıyan biri. Bir sürü ortak anıları olan biri. Aralarında sohbet edecek binlerce konu vardır. Sık sık konuşmaya başlarlar..."

"Yeni kız, çocukluk arkadaşı olanı kendine dert eder. Boş yere kıskanır," diyerek sözümü kestikten sonra, bir sigara daha çıkarıp dudaklarına yerleştirdi.

"Sonra yeni kız haklı çıkar. Erkek, gün geçtikçe çocukluk arkadaşına karşı farklı hissetmeye başlar. Çünkü o, büyümüştür artık. Güzeldir. Akıllıdır. Göz kamaştırıcıdır," diye devam ettiğimde sigarayı dudaklarından çekip dumanı dışarı bıraktı. Dudaklarını büzerek onayladığında kalbimde bir sızı oluştu.

"Hayal küçükken bilmişsin teki olduğu için pek dikkat etmemiştim. Haklısın. Mavi gözleri ve kavruk bir teni var. İlgi çekici," dediğinde gözlerim yeniden yaşla doldu.

Kapıyı açmak için uzandığımda, yine elini benimle birlikte uzatıp engel oldu.

"Senaryo eksik. Yeni kız boş yere kıskançlık yapıp gitmeseydi, erkek başka birine gitmezdi. Hayal sadece çocukluk arkadaşım. Bu konuda kıskançlık yapmana gerek yok."

Burnumu çekip, "Onun doğum gününü hatırlıyorsun," dedim.

Benim diğer kızlardan belki biraz farkım vardı, Belki biraz değer veriyordu ama onun kadar değil. Beni öpüyor, bana dokunuyor ve bir gün tamamen birlikte olacağımızı düşünüyordu. Buna izin vermesem muhtemelen beni bırakırdı ama o kız... Onunla, konuşmaktan başka hiçbir şey yapmadan yıllardır görüşüyordu. Ömer gibi. O kıza gerçekten değer veriyordu.

Gözlerim yeniden yaşla dolduğunda burnumu çektim. Yanaklarıma inen sıcaklığı gizlemek için ellerimi yüzüme kapattığımda arabayı durdurdu.

"Neyin var?"

"Eve götür beni."

"Hayır."

"Ayağımı vurdum. Tamam mı? Şimdi beni eve götür."

Ellerimi yüzümden çekmeden bağırdıktan sonra bir kez daha hıçkırdım. Dudaklarımı birbirine bastırıp çenemi kapamaya çalıştığımda ayağımı tuttuğunu hissettim.

Parmaklarımı ovalarken, "Acıyor olabilir ama seni ağlatan bu değil, Kayla," dedi. "Annenle ilgili bir problem mi var?"

Başımı iki yana salladım. Lanet olasıca gözyaşlarımı durduramıyordum.

"Baban?" diye sorduğunda başımı yeniden iki yana salladım.

Artık eve gidebilir miydik? Kim bilir arabayı nerede durdurmuştu!

"O zaman yine ben bir şey yaptım." Bileklerimi tutup "Bırak artık!" dedikten sonra ellerimi yüzümden çekti.

"Kendini bu kadar önemseme."

"Arkadaşların için böyle ağlamadığına bahse girerim. Canım sıkılıyor, tamam mı? Ne yaptığımı bilmiyorum ama benim yüzümden ağlıyorsun. Ne olduğunu söyle." dediğinde başımı bir kez daha salladım. Dişlerini birbirine bastırıp arkasına yaslandıktan sonra, cebinden çıkardığı sigarasını yaktı. "Görüyorsun ya, senin yöntemlerinle sana yaklaşmaya çalıştığımda bir sonuç alamıyoruz," diyerek arabayı kilitledi. "Sen konuşana kadar bir yere gitmiyoruz."

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktığımda, sigarasından derin bir nefes alıp başını geriye doğru attı ve dumanı üfledi. İnat edip, konuşmadan oturabilirdim ama sonunda pes edenin ben olacağımı ikimiz de biliyorduk.

"Seninle alakalı değil. Söylemek istemiyorum, Meriç." diye yalan söylediğimde omuz silkti.

"Kaçış yöntemlerini sıralamakta özgürsün. Ağlamaktan şişmiş dudaklarını benim için açmadığın müddetçe seni dinlemiyorum," deyip, bana bakmadan sigarasını dudaklarına götürdü.

İnleyerek saçlarımı çektikten sonra "Seni istemiyorum!" diye bağırdım. "Seninle birlikte olmayacağım! Benimle bu yüzden vakit geçirmene gerek yok. Bana iyi davranmaya çalışma. Olmayacak çünkü."

"Olmayacak mı? Kendini hiç mi tanımıyorsun, Kayla? İstesem şimdi bile olabilir."

Ayaklarını koltuktan aşağı indirip, "Öyle mi sanıyorsun? Bana zorla mı sahip olacaksın, Meriç?" dedim.

"Saçmalama, Hayal. Seni ne zaman unuttum ben? Doğum gününü kutlamadığım bir yıl var mı?" diye sordu. Bahçe kapısına doğru ilerlerken, parmaklarını gözüme basıp gözümden geçip dengemi sağlamaya çalıştım. Tenekenin çıkardığı sese lanet ederek kapıyı açtıktan sonra, kendimi dışarı atıp hızla yürümeye başladım.

Ayağımın ağrısından fazla ilerleyemedim ve yere oturup ayakkabımı çıkarırken gözyaşlarımı serbest bıraktım. O kıza değer veriyordu. Benden daha önce değer verdiği biri. Yıllardır değer verdiği biri. Doğum gününü bile hatırlayıp kutladığı biri.

Meriç'in aklında tuttuğu bir tarih. Bir kızın doğum günü.

Hıçkırıklarım benden izinsiz dudaklarımdan kaçarken ellerimle yüzümü kapadım. Yeniden onun yüzünden ağladığım için kendime kızıyordum ama durduramıyordum. Birine değer vermesi canımı acıtıyordu. Derinlerde bir yara açmıştı ve kapanmayacak gibi acıyordu.

"Kayla?"

"Hey! Ne oldu sana?" diye sorduktan sonra bileğimi tuttu. Hıçkırığımı bastırmaya çalışarak kafamı iki yana salladım. "Elini çek, Kayla! Ayağına bir şey mi oldu?"

Ayağıma dokunduğunda, kendime doğru çekip ondan uzaklaştırdım.

"Meriç!"

O kız sesini yeniden duyunca ellerimi yüzümden çekip, ayakkabımı hızla ayağıma geçirdim.

"Kayla gelmiş. Ben onu bırakayım. Sen büyükanneme söylersin."

"Ben giderim. Sen dön," deyip burnumu çektikten sonra ayağa kalktım.

Meriç de benimle birlikte kalkarken, "Saçmalama. Ne oldu sana? Neden geldin ve neden gidiyorsun?" diye sordu.

Burnumu çekerek "Hiç" dedikten sonra, yüzümü saklayarak yürümeye başladım. Meriç'in arkamdan homurdandığını duyuyordum.

Aniden kolumu tutup "Bekle!" dedi. "Arabam burada. Bekle," deyip yürümeye başladı.

Kısa bir süre sonra önümde duran Mercedes'in kapısı açıldığında sessizce koltuğa yerleştim. Hiçbir şey söylemeden ayakkabılarımı çıkarıp, dizlerimi kendime doğru çektim ve kemerimi bağladım. Kollarımı bacaklarıma sarıp, başımı dizime yasladıktan sonra camdan dışarıya bakmaya başladım.

O kıza değer veriyor! sesleri zihnimde hiç susmadan yankılanırken, bir başka ses de doğum gününü unutmadığını söylüyordu. O kadar değerliydi ki, doğum gününü bile aklında tutuyor ve her yıl kutluyordu. "Kutlamadığım bir yıl var mı?" diye sormuştu. Benimkinin tarihini bilmediğine bahse girerdim. Benimkinin önemli olan tek yanı, o günkü planlarıydı.

Başka kimin doğum gününü her yıl kutluyordu acaba?

Ömer? Hiç sanmıyorum.

Kimse. Başka kimse aklıma gelmiyordu.

"Biz ne yapalım peki?"

"Baba, ortağının nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Semih'in üstüne gitmesin işte. Bize çağıralım bu akşam. Sen halledersin. Değil mi?"

"Pekâlâ, benim çok düşünceli kızım. Öyle olsun. Semih zibidisinin kulağını bir de ben çekerim."

"Baba!"

"Tamam tamam. Özel ders için öğretmenini aradın mı?"

Onu tamamen unutmuştum. Elimle saçlarımı karıştırırken nefesimi sesli bir şekilde bıraktım.

"Unutmuşum. Arıyorum şimdi. Ve okulda değilim. Bilirsin... İlk gün ve şey... Kavga olunca sıkıldım biraz."

"Tamam. Aramayı unutma. İsmi, Anıl."

Babamla olan telefon görüşmemi sonlandırdıktan sonra özel öğretmenimi aradım. İnce bir erkek sesi telefonu açtı.

"Efendim."

"Merhaba. Ben, Kayla. Babam sizinle görüşmüş. Özel ders için aramıştım."

"Ah, evet. Vural Amcayla görüştük. Ben de senin aramanı bekliyordum, Kayla. Okul saatlerimiz aynı gibi gözüküyor. Akşamları müsait olacağız sanırım. Senin aklında bir saat var mı?" diye sorduğunda ders programımı düşündüm.

"Sizin için de uygunsa, hafta içi perşembe günü saat sekizde olabilir. Bir saat. Ve hafta sonu, cumartesi günü öğleden sonra da iki saat."

"Hafta sonu için ajandama bakmam lazım. İki saat boşluk bulduğum saatleri bu perşembe size geldiğimde konuşuruz. Olur mu?"

"Evet. Olur."

"Tamam, Kayla. O zaman perşembe akşamı görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere." dedikten sonra telefonu kapattım. Nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyordum. O yüzden fazla uzatmamıştım. Ardından Meriç'i aradım ama Büşra'nın dediği gibi, telefonu açmamıştı.

Taksi durduğunda ücretini ödeyip indim. Meriç'in büyükannesinin evinin önündeydim. Burası, gelmek istemediğim yerler arasında ilk sıralardaydı. Aslında Meriç'in ailesini merak eden biri olarak daha önce gelmem gerekirdi ama davet edilmemiştim. Demir kapıyı ittirip içeri girdiğimde, arka bahçeden gelen tiz kadın sesini işittim ve oraya doğru yürüdüm.

Bir yandan gitmek istemiyordum. Bahçeye habersiz girdim diye kızabilirdi büyükannesi. Hiçbir şeyden emin olamadan ilerlerken, bir kız sesi duyunca olduğum yerde durdum.

"Ben artık gideyim, Aysel Teyze. Annem merak eder."

"Aman sen de, Hayal... Anneni de çağırırız, gelir oturur. Hem bak, Meriç de burada."

"Meriç sen varsın diye geliyor. Bizi umursadığı yok."

Meriç'in sesini duyduğumda, gözlerimi kapatıp bekledim.

6

Öğle molasını haber veren zil çaldığında, çocuklara hızlıca el sallayıp sınıftan çıktım. Semih ilk dersin ardından müdürün odasına çağrılmıştı. Sonra da rehberlik öğretmeninin yanına gitmiş ve bilerek derslere girmemişti. Onu göremeden okuldan ayrılmak zorunda kalmıştım.

Taksiye bindiğimde, babamın numarasını tuşlayıp açmasını bekledim. Telefona yanıt verdiğinde, kısa bir selamlaşmanın ardından, ona okulda olan biteni anlattım. Susup onun konuşmasını beklerken, aklımda Meriç vardı. Bora'dan adresi alarak doğru mu yapmıştım bilmiyordum. Büyükannesinin yanından ayrıldıysa, orada ne yapacağıma dair bir fikrim de yoktu. Babamla konuştuktan sonra, Meriç'i arayıp şansımı deneyecektim ama önce Semih konusunu halletmemiz gerekiyordu.

"Sarhoşken kızı öpmüş diye mi kavga ettiler?"

"Evet," dedim çabucak.

"Meriç büyükannesinin yanına gitti. Muhtemelen telefonunu açmaz. Ulaşamazsan..."

"Anladım. Sağ ol, Bora."

Elinin üstünü okşadıktan sonra onun yanından ayrılıp tekrar sınıfa çıktım. Öğretmen henüz derse girmemişti. Sırama oturup, Cansu'ya nasıl olduğunu sordum. Daha iyi olduğunu belli eden bir ses tonuyla cevap verdiğinde rahatlamıştım. O sırada Neşe parmağıyla omzuma vurunca, ona dönüp 'Ne oldu?' bakışı attım.

"Senin tecavüzcü sınıftakilerle oldukça iyi anlaştı."

"O benim tecavüzcüm falan değil!" desem de bakışlarımı Caner'e çevirdim. Biri yanında, diğeri sıranın üstünde oturan iki kızla sohbet ederken, dirseğini arkadaki sıraya koymuş gülümsüyordu. Kızları tanıyordum. Birkaç kez selamlaşmıştık. Benim şu 'zengin çocuklarıyla işim olmaz' düşünceme sebep olan, zengin çocuk şımarıklığı davranışlarının vücut bulmuş haliydiler ama Caner'in burslu olmasını önemsemiyor gibiydiler. Bu biraz şaşırtıcıydı. Genelde burslulardan hastalıklılarmış gibi uzak dururlardı.

"Neden burslu biriyle flört ediyorlar?"

"Bence tecavüzcü kendini burslu gibi görmediği için."

Ona sorarcasına baktığımda, sıranın üstünden bana doğru biraz daha uzandı.

"Bak, bu okuldaki düzeni kuran, bir site yöneticisi değil. Öğrenciler. Burslular kendi aralarında gruplaşıyorlar. Aynı şekilde, burslu olmayanlar da... Bir şeyi ne kadar çok söylersen, ona inanılması o kadar kolay olur. İnsanların zihnine yerleşir. Sitenin yöneticisi, burslu ya da popüler diyerek herkesi buna inandırıyor ve bizler de onun

layık gördüğü statüye göre hareket ediyoruz. Ama bahse girerim tecavüzcünün bundan haberi yok. Şu an kendini burslu gibi görmüyor. Burayı da diğer okulu gibi düşünüp, zengin çocukların olmasını umursamıyor. Bu yüzden Kayra, zengin şımarık kızlar da ona burslu gibi yaklaşmıyor."

Neşe'ye gözlerimi büyüterek baktığımda, "Biliyorum, çok doğru." deyip, bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. Haklı olma ihtimali oldukça fazlaydı.

"Her neyse... Ona tecavüzcü demeyi bırak artık. Biliyorsun o..."

"Yalancı. Biliyorum ama yalancı demek çok klasik. Etraf zaten yalancılarla dolu."

Bakışlarımı yeniden Caner'e çevirdiğim sırada, yanındaki kız tereddüt ederek boynunu işaret etti. Caner eliyle boynuna kapatıp başını hafifçe salladıktan sonra, tebessüm ederek bir şeyler söyledi. Ne söylediğini duyamıyordum. Göğüs kafesim sıkışırken, bakışlarımı ondan çekip önüme döndüm.

Benim yüzümden boynunda bir iz vardı. Kalıcı bir iz.

Kahretsin!

Meriç bunu yapmak zorunda değildi ama yapmıştı. Benim yüzümden yapmıştı. Ah! Bunu hatırlamak, vicdan mahkememde beni acımasızca yargılıyordu.

Başımı sıranın üstüne koyduğum elimin üstüne yasladıktan sonra gözlerimi kapadım.

Ben bu vicdan azabıyla yaşamak zorundaydım, Caner ise o izle.

Benim yüzümden olan o izle.

Koridor yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başladığında kollarını kendine çekti. Kulağına doğru eğilip, "Sonra..." diyerek yanımdan geçip gitti.

Onun yokluğunu Meriç'in bedeni doldurdu.

"Öğleni beklemeye gerek var mı?"

"Evet. Bu halde bir yere gitmemiz doğru olmaz."

"Ben gidiyorum."

Ona dönüp yüzüne baktım. Bora'nın bir şey yapmayacağından emin olmasına imkân yoktu. Emin olmaya ihtiyacı yoktu çünkü. Bir şey olsa da Meriç'in umurunda olmazdı. Okuldan atılmaya kadar gidecek tartışmalar dışında, olacaklar onun için bir şey ifade etmiyordu. Ancak Cansu'nun yanında olursam rahat edebilirdim.

"Ben kalıyorum."

Meriç bu cevabımdan memnun olmadığını belli ederek hızla yanımdan uzaklaştı. Bir süre duvara yaslanıp onu izledim ama bir kere bile dönüp bakmadı.

Sınıfa girdiğimde Neşe, Cansu'nun yanında oturuyordu. Ömer ise sıranın üstüne oturmuş, ikişer ikişer ağzına attığı balık krakerleri yiyordu. Yavaş adımlarla onlara yaklaştım.

"Herkesin onu suçlayacağını biliyor. Bu okulda kimse ondan yana olmayacak. O aptal okul sitesi zaten tüm suçu Bora'ya yükleyecek. Onunla dalga geçip alay edecekler ama o bunları bile bile yine de yaptı."

"Her şey unutulur. Yeni bir olay yeter."

Neşe, Cansu'nun kolunu sıvazlarken, burada olmaktan daha iyi bir seçenek bulup tekrar dışarı çıktım. Bora'yı

her zamanki yerlerinde, Suzan ile birlikte otururken buldum. Suzan beni gördüğüne memnun olmasa da, memnuniyetsizliğini eskisi kadar belli etmedi. Bora'nın yanına oturduktan sonra bahçeyi izlemeye başladım.

Yeni başlayanlar belli oluyordu. Bazıları utangaç tavırlarla etrafı tanımaya çalışırken, bazıları da sanki yıllardır buradaymış gibi kendilerini göstermeye çabalıyordu.

"Bana kızgın."

"Senin bir aptal olduğuna dair teori geliştiriyor."

Bora'nın yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. "Onun gibi aklı başında, mantıklı bir kızdan beklediğim şey de tam olarak buydu. Ailesi duyarsa, benim yaptığım bu aptallığın üstünü nasıl örteceğini de düşünüyordur."

Uzanıp Bora'nın elini tuttum. "Senden utanmıyor."

"Ben ona göre yetersiz olmayabilirim Kayla ama çevresine göre öyle olduğumu herkes biliyor. Ailesine beni anlatırken sürekli yüzme başarımdan bahsettiğini biliyorum. Hakkımda anlatılacak daha iyi bir şey yok."

Meriç'in neden gittiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Ayağa kalktığımda başını kaldırdı.

"Saçma sapan düşüncelere kapılıp, klasik bir acınma durumuna girme, Bora. Kendini küçük göreceğin hiçbir şey yok. Cansu'nun babasının kazandığı paranın senin babanın kazandığı paradan daha fazla olması, onları sizden farklı yapmıyor. Kendine gel. Cansu kavga etmeni istemediği için yanına inmedi. Bunun için ona kızamazsın, değil mi? Senin iyiliğini istiyor."

Arkamı dönmek üzereyken bileğimi tuttu. Yeniden ona baktım.

Bora'yı tutan iki çocuk onu her zaman oturdukları çardağa sürüklerken, Cansu endişe dolu gözleriyle bana bakıyordu.

"Ben hallederim. Semih budalası her ne ima ettiyse, çenesini kapalı tutmasını söyle. Bora'ya onu bu okuldan attıracak bir neden verirse, Semih'i daha beter ederim."

Meriç yanımdan ayrılıp Bora'nın yanına giderken, kulağıma fısıldadığı şeyi düşündüm. Semih sussa da susmasa da, ima ettiği şeyin intikamını ondan alacağına yemin etmiş gibiydi. Caner gülümseyerek beni izlerken, arkamı dönüp Semih'in peşine takıldım.

Onları bulmayı umarken, sadece Ömer ve Neşe'yi buldum. "Semih nerede?"

"Basketbol sahasına gitti. Zil çalana kadar sakinleşir."

"Onu yalnız bırak, Kayla. Sonra konuşuruz."

Neredeyse okul binası kadar büyük olan spor salonuna baktım. Orada kendiyle yüzleşen Semih... Cenk ve diğerlerinin onun yanında olduğunu bildiğim için gitmekten vazgeçtim. Meriç'in yanına dönmeme fırsat kalmadan ders zili çalmıştı.

Herkes bahçede yaşanan gerilimden uzak, son sınıf olmanın verdiği ciddiyetle dersi takip ediyordu. Birkaç kişi hariç...

Ders boyunca Semih'i izleyip durdum. Caner'in bakışları da sürekli benim üstümdeydi. Elimdeki kalemin arkasını ritmik bir şekilde masaya vururken, Cansu not yazdığı kâğıdı önüme doğru ittirdi. Semih'i gözetlemeyi bırakıp, dikkatimi kareli kâğıdın üstündeki kırmızı yazıya verdim.

'Ona her şeyi anlatacağım. Böyle diken üstünde yaşayamam. Seni bir şey yapmayacağım diyerek kandırdı. Sen bunumla naasıl başa çıkıyorsun?'

Cansu'ya bakmadan, biraz önce arka ucunu masanın üstüne vurduğum kalemle kâğıdın altındaki boşluğa yazmaya başladım.

'Gerçeği söylediğinde rahatlayacaksın ama bu, Semih ile Bora'nın yeniden kavga etmeyeceği anlamına gelmiyor. Bora iyi biri. Bunlar unutulur.'

Kâğıdı vermek üzereyken vazgeçip bir cümle daha ekledim.

'Seni kaybetmekten korkuyor.'

Kâğıdı ona uzattığımda zil çalmaya başladı. Semih hızla sırasından kalkınca, onu taklit edip peşine takıldım. Öğretmenimiz ona ve bana kaşlarını kaldırmış bakarken, Semih çoktan sınıftan dışarı çıkmıştı. Yaptığımız kabalığı bir tarafa bırakıp Semih'in kolunu yakaladım.

"Semih!" dedim önüne geçerek.

"Bir şey konuşmayacağım."

"Semih, biz konuşalım."

"Kayla, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Rahat bırak beni!"

İki kolunu birden tutup çenemi yukarı kaldırdım. Konuşmama gerek kalmamıştı. Başını iki yana salladı. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak. O günden sonra hiç konuşamadık."

"Konuşacak bir şey yok."

"Değişik."

Cevap vermedim.

Okul bahçesine ilk adımımızı attığımızda yeniden konuştu. "Ne kadar sakıcı bir gün."

Ömer ve Neşe'ye bakınırken, etrafı kızlarla sarılmış olan Caner'i gördüm. Herkes onun burslu olduğunu biliyordu. Bu okulda oyuna dönüşmüş bir burslu ayrımı varken, bunu nasıl başardığını merak etmiştim. Ancak o sırada, onun biraz yakınında duran öfkeli bir çocuk dikkatimi çekti. Bora! Öyle sinirli gözüküyordu ki, aklıma hemen Semih geldi. Cansu, Bora'nın arkasından bağırırken, düşündüklerimde haksız olmadığımı anladım. Cansu, Bora'nın sakin davrandığını söylemişti ama anlaşılan, Bora'nın sakinliği de Meriç'inki gibiydi. Vakti gelene kadar sakin kalabiliyorlardı. Sonra... BOM! Sakinlik yerini tamamen öfkeye bırakıyordu.

"Eğlence başlıyor."

Yanımda mırıldanan Meriç'e gözlerimi devirecektim ki, Bora'nın Semih'i yakasından tutup yumruğunu suratına geçirmesiyle ağzım bir karış açık bakakaldım. Bahçenin tam ortasında duruyorlardı ve etraf bir anda meraklı insanlarla dolmaya başladı. Semih'in yumruğu Bora'nın gözüne indiğinde, Cansu onları ayırmaya çalışıp, "Kesin şu kavgayı!" diye bağırdı.

"Şunları ayır."

"Hiç sanmıyorum."

Bora da onun tek bir kavgasında bile ayırmak için hiç bir hamle yapmamıştı. Tam tersi, öylece durup izlemişti. Şu anda Meriç'in yaptığı gibi.

"Sarhoş numaranı yiyeceğimi mi sandın? Sana bunun hesabını soracağım!"

Meriç'i arkamda bırakıp onlara doğru koşmaya başladım. Bu kadar kısa sürede önümde bu kadar insanın birikmesine şaşırmıştım. Kaostan beslenen yaratıklar gibiydiler.

"Seni tek rahatsız eden şey bu mu?"

Semih'in alay eden sorusuna karşı Cansu "Lütfen!" diye yalvardığında, nihayet onların yanına ulaşabilmiştim. Ömer, Semih'i kollarından tutmuş çekerken, böyle bir anda bile okulun görünmez kurallarını unutmaması beni şaşırtmıştı. Ömer ve Bora, Meriç'in en yakın arkadaşlarıydı. Dolayısıyla Ömer, Bora'nın yanında olmayı daha çok isterdi. Ancak onların arkadaş olduğunu kimse bilmiyordu ve Ömer okuldaki çizgiyi geçmiyor, kendisiyle aynı tarafta olan Semih'in yanında duruyordu.

"Başka neden rahatsız olacaktım? Ne diyorsun oğlum sen?"

Semih'in Bora'ya cevap vermesine engel olmalıydım. Yüzünü tutup onu bana bakmaya zorladıktan sonra, "Lütfen. Tek kelime daha etme." dedim.

"Ömer, bırak beni!"

Ömer onun iki kolunu da sıkıca tutmaya devam ediyordu. Göz göze geldiğimizde başımı salladım. Kolları serbest kalan Semih, başka bir şey söylemeden arka bahçeye doğru yürümeye başladı.

Neşe "Ben onunla ilgilenirim. Haydi, Ömer." diyerek Semih'in peşinden koştu.

Benim Bora'nın yanında olmam kimsenin garip karşılayacağı bir şey değildi. Meriç Tuna ayrılacağına sahiptim.

Meriç demişken...

Sahildeki günden bu yana Meriç genelde babasının şirketinde vakit geçirmişti. İşlerin yoğun olduğunu ve orada olması gerektiğini söylemişti. İki gün, şirketten çıktıktan sonra büyükannesini görmeye gitmişti. Ve bir gün de Dobby'yi görmek için ailesinin evine uğramıştı. Bu arada ben, tatil boyunca eksik bıraktığım konuları tamamlamış, neredeyse tüm gün ders çalışmıştım. Arada birkaç film, birkaç sezon dizi izlemiştim. Bu yoğun günler arasında bir kez görüşmüştük. Yine sahilde buluşmuştuk. Onu ilk gördüğüm yer. Ben buluşma demeyi tercih ediyordum, Meriç ise sigara molası diyordu. Ki bu daha doğru bir tanımdı.

Servis okulun önünde durduğunda, kulaklığımı çantamın içine atıp ayaklandım. Hava güzeldi. Okulu iyi geçirmeye yetecek kadar güzel.

Ama beni asıl mutlu eden şey, okulun demir kapısına yaslanmış sigara içen, saçları havalı, bir eli pantolonunun cebinde duran çocuktu. Erken gelmesine şaşırmış, aynı zamanda da sevinmiştim. Yanına gittiğimde gözlerini yerden kaldırıp yüzüme baktı.

"Günaydın!" deyip gülümsediğimde, kafasını yan çevirip dumanı üfledi ve sonra tekrar yüzüme baktı.

"Günaydın."

Yüzündeki yorgun ifade konuşmak istemediğinin simgesi gibiydi. Sigaradan bir nefes daha alıp yere attıktan sonra, cebinden çıkardığı kutudan bir tane sakız aldı. Naneli sakızı ağzına atıp kutuyu bana uzattı.

"Hayır. Teşekkürler," dediğimde omuz silkip sakız kutusunu tekrar cebine koydu. "Yorgunsun."

Kafasını sallayıp, "Evet," dedi

"Seni rahatlatmamı ister misin?" diye sordum muzip bir ifadeyle. Kaşlarını kaldırıp bana baktığında, ağzında sakızla iğrenç değil de, ne kadar karizmatik durduğunu düşünüyordum.

"Nasıl olacakmış o?"

Elimi beline koyup ona yaklaştım. Vanilya kokusuna karışmış sigara kokusu ona seksi bir hava katıyordu. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Bence öğleden sonraki derslere girmemize gerek yok. Dayanabilir misin?"

Belindeki elime bakıp "Benimle flörtleşiyor musun?" diye sorarken, yüzünde yine o 'kahkaha atmak istiyorum ama kendimi tutuyorum' ifadesi vardı.

"Hayır. Aslında..." dedikten sonra durup dudağımı ısırdım. Elini beline koyup beni kendine çektiğinde, "Sana dokunmayı seviyorum," diye itiraf ettim.

"Öyle olmasına sevindim," diye mırıldandı. Nefesi boynumu yakarken sertçe yutkundum. Okuldayken bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. Okulda yakalandığımız günü unutmuyordum. Şu an okulun dışında sayılırdık ama içeri girip çıkan öğretmenler vardı.

"Hadi, içeri girelim," dedikten sonra, dudakları boynuma değmeden geri çekildim.

Gülümseyerek beni takip ederken, "Benimle flört etmeye çalışman güzel," dedi.

Kafamı çevirip ona baktım. "Hı?"

birlikteyken, onun esaretinde kalmamaya çalışıyordu ama karanlık hâlâ oradaydı ve karanlık asla ölmezdi. Yeniden harekete geçtiğinde, beni parçalara ayırıp arkasında bırakacaktı.

Sonumu bilerek onunla olmaya devam ediyordum. Annem, babam, Neşe... Herkes sonumu biliyordu. Herkes Meriç'in ardındaki korkunç karanlığın sessizliğinin farkındaydı. O her ne kadar düşünceli davranırsa davransın... Herkes bir gün karanlığın tekrar ayağa kalkacağını biliyordu.

Kimsenin girmesine izin vermediği ruhunun derinliklerindeki taht yıkılmadıkça, beni bırakmayacağı konusunda ona güvenemezdim.

Taksi durduğunda gözlerimi kırpıp kendimi toparladım. Rengi solmuş cüzdanımdan çıkardığım parayı şoföre uzattıktan sonra taksiden inip eve doğru yürümeye başladım.

O son geldiğinde ne kadar acı çekeceğimi bilmiyordum ama paramparça olacağımı biliyordum. Ama bunu bilmem onu sevmeme engel olmuyordu.

***

Yeni bir gün.

Düzeltme!

Yeni bir okul günü.

Araya giren bayram tatili ve kamp döneminin ardından, bugün yılın ilk okul günü sayılırdı. Tatil öncesi okulda geçirdiğimiz bir haftada hiçbir şey anlaşılmamıştı. Şimdi ise sorunlarımızın ne kadar 'sorun' olacağını anlamamız için önümüzde günler vardı.

Caner. Ilgın. Cansu. Semih.

Sadece benim arkadaş çevremde sorun olarak altı çizilecek isimler bu kadar çokken, okulun genelinde neler olduğunu tahmin edemiyordum.

Bu sorunların yanında, lisedeki son yılımızdı. Mezun olup üniversiteye gidecektik. Her zaman nasıl olduğunu merak ettiğim üniversite hayatına çok yaklaşmıştım. Bu hem korkutucu, hem de heyecanlandırıcı bir durumdu.

Yataktan kalkıp hızlıca hazırlandıktan sonra Neşe'yi aradım. Tam kapatmak üzereyken telefonu açtığında, "Kalk! Okul günü!" diye haykırdım. Uyanmak için buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Okulun lanet olasıca bir günü!" diye homurdanınca sırıttım.

"Yeniden uyuma. Kalk ve hazırlan. Cansu'nun bize ihtiyacı olabilir," dedikten sonra, onu yataktan kaldıracak şeyi söyledim. "Kavga olabilir."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattıktan sonra çantamı hazırlamaya başladım. Çoktan yataktan kalktığını biliyordum. Böyle şeyleri kaçırmak istemezdi. Onun entrika seven ruhunu besleyen bir okulda okuduğumuz için, Neşe lisenin ilk yıllarına oranla daha mutluydu.

Aşağıya inip, kahvaltı hazırlamakla uğraşan Nursiş'e yardım ettim. Hep birlikte kahvaltı ederken babam, bu hafta özel derslere başlamam gerektiğini hatırlattı. Unutmak mümkünmüş gibi. Caner ile ekstra vakit geçireceğim zamanları unutmak istesem de, Meriç buna müsaade etmezdi. Ona dikkat etmem ve uzak durmam gerektiğini hatırlatması için konuşması gerekmiyordu.

"Bencil olsam seni hiç düşünmezdim, Kayla. Oysa ben ikimiz için ortasını bulmaya çalışıyorum. Seninle, yaşamak istediğim ilişkinin yarısını bile yaşamıyoruz."

Meriç'in yaşamayı istediği ilişki kim bilir nasıldı. Benim yüzümden kim bilir neleri yaşamayı erteliyor ya da sonsuza dek inmemek üzere tozlu bir rafa kaldırıyordu.

"Yani, yaşamak istediğin ama benimle yaşayamayacağını düşündüğün şeyler çok fazla..."

"Neyse ki tahmin edemiyorsun."

Elimi tutup beni oturduğum yerden kaldırdıktan sonra yürümeye zorladı. Konu çoktan kapanmıştı ama söylediği şeyi duymuştum. Bu bana düşünecek bir sürü şey bırakmıştı.

"Holdinge geri dönmem lazım ve sen burada tek başına güvende sayılmazsın. Hem çalışman gereken bir sınav var. Lise mezunu olarak kalmayı istemezsin, değil mi inek?"

"Ha ha!"

Meriç görevini yerine getirip kafamı iyice karıştırdıktan sonra beni taksiye bindirdi. Şoföre adresimi söyleyip, taksi hareket edene kadar da kaldırımda dikildi. Düşünceli olmaya özen gösteriyordu. O her zaman düşünen bir çocuktu. Her davranışının ardında mutlaka mantıklı bir sebep bulunurdu. Daha önce temeli mantığa dayanmayan bir şey yaptığını hatırlamıyordum. Kontrolünü hiçbir zaman yitirmiyor gibiydi. Dudağımı dişledim. Ona hayrandım. O, hayranı olup dokunabildiğim tek kişiydi. Sanki televizyonun içinden çıkıp ona dokunmama izin veriyordu ya da elini uzatıp beni televizyonun içindeki oyununa davet etmişti ve ben de gitmiştim.

O, güvenmem gereken son kişi gibi görünüyor olabilirdi ama yanındayken, ona güvenmekte haklı olduğumu hissediyordum.

Meriç bir değişiklik yapıp, artık sadece kendine karşı değil, başkalarına karşı da düşünceli davranıyordu. En azından bana karşı düşünceli davranıyordu. Her ne kadar bu durumu bir oyun teması üzerinden, beni kaybetmek istememesine bağlasa da, buna körü körüne inanacak kadar aptal değildim. Doğum günümden sonra benimle birlikte olup, bana istediği gibi, kendince "tamamen" sahip olmayı bekliyordu. Ona baktığımda, on dokuzuncu yaşına az kalmış, fiziği kusursuza yakın güzellikte olan genç bir Meriç görmüyordum. Elimi tutan yedi sekiz yaşlarında, kahverengi gözlü bir çocuk vardı. O çocuk bu zamana kadar bana hep masum gözükmüştü ama onun arkasındaki karanlığı hissedebiliyordum. Tüylerimi diken diken eden bu küçük çocuğun karanlığı beni tedirgin ediyordu. Bu ilişkiye hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmemin tek nedeni o karanlıktı. Meriç'in bir gün gideceğine inanmamın tek sebebi...

Her şeyi saplantı haline getirmiş biri olabilirdi. Onun için her şeyin bir oyun olduğunu kendisi söylemişti. Yaşadığı şeylerin bir kısmını biliyordum. Bildiklerim bile bunlardan kaçmak için kendine bir uğraş bulmasına inanmama yetiyordu. Oyunu bitirecek şey de belliydi. Diğer her kızla olduğu gibi...

Babasıyla birlikte gördüğü kadın, onun küçük kafasındaki karanlık tahta oturmuştu. Meriç onu oradan kaldırmadığı sürece, kadınlara karşı aynı şekilde davranmaya devam edecekti. Meriç'e haksızlık edemezdim. Benimle

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandığımda, saçımın bir tutamını parmaklarının arasına alıp oynamaya başladı.

"Haklısın. Senin hakkında başkalarıyla, özellikle de kendine rakip görebileceğin yaşta ve cinste kişilerle konuşmam hataydı."

"Dalga geçer gibi konuşma."

"Dalga geçmiyorum. Hata olduğunu kabul ediyorum ama bu şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için hata ettim, Kayla. Benden uzaklaşınca farklı davranıyorsun."

"Daha özgür hissediyorum," diye itiraf ettiğimde kaşları çatıldı. Bu onu mutlu etmişe benzemiyordu.

"Sadece kendini kandırıyorsun. Evet, senin için iyi değilim. Dünyadaki en kötü kişiyim belki. Sana uygun değilim ama hissettirdiklerim gerçek. Öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak, bu tıpkı resim gibi. Sen uzaktan baktığında, sadece resimdeki kadının yaşlı olduğunu görürsün. Oysa ben, o kadının yaşlı olduğunu düşündürmek için, yüzündeki her çizgiye belki günlerimi veririm. Gerçekte olanı görmek için derin bakman gerek. Derindeki çizgileri görmelisin. Sen benden uzaklaşınca, bana uzaktan bakıyorsun ve beni basitleştiriyorsun. Herhangi biriymişim gibi. Çoğu kişi için herhangi biriyim ama senin için değilim."

Söyledikleri kafa karıştırıcı olsa da haklıydı.

"Bu yüzden mi Eskişehir'den dönmemi istedin."

"Evet. İnsanların beni sana yakıştırmadığını biliyorum, Kayla. Annem bile, senin bana iyi geldiğini düşünse de,

sana zarar gelecek diye endişeleniyor. Durumumuz böyleyken biraz kontrollü olmam gerekiyor, değil mi?"

"Ne için kontrollü?"

"Onları dinleyip benden kaçma diye, oyundaki kozlarımı oynamam gerekiyor."

"Bu bir oyun mu?"

Saçımla oynamayı bırakıp yüzüme kusursuz gülümsemesini yerleştirdi. Kulağıma doğru eğildiğinde, karnının üstündeki elimi biraz daha bastırdım.

"Korkularımla başa çıkamayacağımı anladığımda, hayatımı bir oyun gibi düşünmeye başladım. Öyle olunca daha cesur davranabiliyorum."

Kalamı hafifçe sallayıp, bedenimi ona doğru çevirdim. Her hareketimi dikkatle takip edip, ellerimin ve ayaklarımın duruşunu inceledikten sonra tekrar yüzüme baktı.

"Ya bu oyun olmasaydı? Senin için..."

"O zaman seni hak etmediğimi düşünen yanımı dinler, seni özgür bırakırdım. Doğru olan da bu galiba."

"Senin oyununda yanlışlar daha mı geçerli?"

"Başkalarının doğrularından çok, benim ne yapmayı istediğim önemli."

"Bu çok bencilce."

"Yapma..."

Ses tonundaki değişim bedenimdeki her hücrenin uyarılmasına sebep olurken, kıvrımlı kirpiklerinin arasındaki kahverengilik koyulaşmıştı.

"Ne? O nasıl?"

Cansu küçük ummalarını silkip ekmeğinden koparıp ve ağzına attı. Onu ilk defa bu kadar iştahlı görüyordum. Yanıma oturduğundan beri üçüncü peyniri ve her tabakta ancak bir tane yediği zeytinlerin tamamını bitirmişti.

"Bilmiyorum. Şehre erkenden dönüp onu takip edeceğim. Annemlerle konuştum. Açık açık anlatmasem de bir şeylerin ters gittiğini anladılar."

"Seni neden ikinci kez öpsün?"

"Dalga geçmek için. Bilirsin, Semih işte. Bana'ya ilk seferden bahsettim. Sarhoş olduğunu da söyledim. Umarım sakinleşebilir."

Önüme dönüp bardağımda kalan çayın tamamını içtim. Sakinleşmek mi? Yakın gelecekte sakin şeylerin olacağına olan inancım sıfırdı. Okul açılmıştı ama araya giren uzun tatilden dolayı kimse buna alışamamıştı. Kamptan sonra okul gerçek manada açılmış olacaktı ve işte o zaman her şey daha çok karışacağa benziyordu.

"Ben de sizinle gelebilir miyim? Burada daha fazla kalmak istemiyorum."

"Tabii... Kahvaltıdan sonra yola çıkacağız."

"Tamam."

Uzun yolculuğu ve boş midemin bulanma ihtimalini düşünüp, kendimi biraz yemeye zorladım. Kahvaltıdan sonra çok da büyük olmayan çantamı toparlayıp Alev Teyzeye veda ettim. Semih hâlâ uyuduğu için ondan hesap sormayı sonraya bırakmak zorunda kalmıştım.

Cansu'yla yol boyunca fazla konuşmamayı tercih etti. Ailesi bir şeyden şüphelenmesin diye, arada bir gereksiz şeylerden bahsedip, konuyu haddinden fazla uzattık. Sonra kulaklıklarımızı takıp, kendi sorunlarımıza gömüldük. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra kulaklık bir daha kulağımızdan çıkmadı.

Eve geldiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum. Buna rağmen duş alıp eve çıktım. Meriç'e sahilde olduğunu belirten bir mesaj attıktan sonra, yolumu otobüsle kısaltmak yerine yürümeye başladım.

Sahile gidip banklardan birine oturduktan yirmi iki dakika sonra Meriç geldi. Rüyamın etkisinde olduğum için, üstünde her zamanki tişörtlerinden ve kot pantolonlarından olmadığını ancak yanıma oturduğunda fark edebildim. Siyah bir gömlek ve keten pantolon giymişti.

"Holdingde miydin?"

"Dün beni dinleseydin neden dönmem gerektiğini sana söyleyecektim."

"Üzgünüm. Nasıl geçti?"

Meriç içini çekip kolunu arkamdan dolayarak bankın üstüne yasladıktan sonra vücudunu bana doğru döndürdü. "Hâlâ kimliğimi gizlemek zorunda hissettiğim bir lisede öğrenciyim. Babamın annemle arası iyi olsun diye, tatilde olmalarına ses çıkarmadığım gibi, bir de holdingde üstüme yığdığı işleri yapmaya çalışıyorum. Resmimi tamamlamak için güneş doğana kadar uyumuyorum. Büyükanneme neden beni terk edip gittiğini sormaya korkuyorum. Ve sen... Hayatıma girip beni küçük avucunun içinde tutmaya çalışan kuza açıklama yapmaya çalışıyorum."

"Hayal... Çocukluk arkadaşım. Senin açından bakarsak mamı kolaylaştırdı diyebilirim."

"Hayal?"

"Evet."

"Çocukluk arkadaşına durumumuzu anlattın ve o sana akıl verdi, öyle mi?"

"Pek öyle sayılmaz. Bana yardımcı olmaya çalışıyordu."

Ne zamandan beri kızlardan sadece yardım almaya çalışıyorsun, Meriç?

Adımlarımı hızlandırıp yürümeye başladım. Bir yanım Hayal denen kızdan bir anda nefret etmişti, öteki yanım Meriç'i bana getirdiği için ona minnettardı. Bütün olarak baktığımdaysa, Meriç'i bana getiren kişinin başka bir kız olmasına tahammül edemiyordum. Meriç'in, sözüne değer verdiği, dinlediği başka bir kız.

Bu zamana kadar onu ciddi olmayan ilişkileri yüzünden kıskandığım çok olmamıştı. Hayatına giren her kıza saygı duyması biraz tuhaftı ama üstesinden gelebiliyordum. Geçmişte Meriç'in...

"Onunla yattın mı?"

Dönüp bir anda bunu sormuştum. Üzerinde düşünsem asla Meriç'in yüzüne bakarak sorabileceğim bir soru değildi. Kaşları çatıldığında, Hayal'in diğerlerinden farklı olduğunu anladım. Diğer kızlar hakkında ne dersem diyeyim tepkisiz bir suratla bana cevap verirdi ama Hayal...

"Öyle biri değil, Kayla."

"Seksi mi değil?"

"Ne?"

"Seksi değil mi?"

"Bunun konumuzla hiç alakası yok."

"Ah! Demek seksi ve sen onunla yatmadın. Hayatında böyle kadınların da olduğunu bilmek tuhaf, Meriç. İzin verirsen, bu yeni bilgiyle senin hayatındaki yerimi tekrar sorgulayacağım."

"Ne yapacaksın?"

Kaşlarını çatmış anlamsız bir ifadeyle bana bakarken, kafası karışmış gibi duruyordu. Ben öyle değildim. Ne dediğimin farkındaydım.

"İyi geceler, Meriç."

"Şehre döneceğim, Kayla."

Ona dönüp bakmadan kulübeye doğru yürümeye devam ettim. Ve Meriç, sanki hiç kamp yerine gelmemiş gibi hissettim. Uyandığımda o yoktu. Gerçekten geri dönmüştü. Gece gördüğüm rüya, tüm gün huysuz bir şekilde dolanmama sebep olacak kadar beni etkilemişti. Onu daha önce görmediğim Hayal denen kızla birlikte görmüştüm. Ona sarılırken, onu öperken...

"Günaydın!"

Cansu tepsisini almış yanıma oturduğunda ona bakıp tebessüm ettim. Kahvaltıma dokunmamıştım, sadece çayımı yudumluyordum. Ben sabahları çay içmezdim ama burada hava soğuktu. En önemlisi de içim soğuktu. İçimi ısıtmasını umarak yudumladığım çayın yarısındayken Cansu ilgimi çekmeyi başardı.

"Dün gece Semih beni yeniden öptü. Ve ben Bora'ya bunu anlattım. Ondan gizleyemezdim."

5

"Beni şaşırtıyorsun, Meriç. Buraya geldiğinde senden beklediğim tepki kesinlikle az önce yaşadıklarımız değildi."

Çalılıkların arasından çıkıp kulübeye doğru yürürken, içimden geçenleri sesli bir şekilde dile getirmeye karar vermiştim. Meriç bir adım arkamda, gecenin karanlığından kopmak istemezmiş gibi beni takip ediyordu. Karanlıkta neden bu kadar rahat ve korkusuz olduğunu merak ediyordum ama henüz sormaya cesaretim yoktu. Öyle beklenmedik şeylerde hassas noktalarına dokunduğum olmuştu ki, artık acele hareket etmiyordum.

"Büyükannemde kalıyordum."

"Yani... Seni etkileyen o mu?"

Omzumun üstünden ona bakıp gülümsedim. Büyükannesinin sözünü dinleyen bir Meriç mi?

"Çünkü böyle olmayacaktı!"

Bileğini elimden kurtarıp arkasını döndü. Ellerini saçlarının arasına götürdü. Sesli bir şekilde inlerken kolları aşağı düştü. Yeniden bana döndüğünde gözleri yaşlıydı ama henüz yüzü ıslanmamıştı.

"Yıllarca seninle ilgili hayaller kurdum. Bir gün dikkatini çekebileceğime dair binlerce hayal. Senin her hareketini yanlış anladım. Onlardan binlerce yeni hayal türedi. Hiçbiri beni öptüğün zamanki kadar değersiz hissettirmemişti. Sadece arkadaş olabilirdik. Beni o değerli hayatına arkadaş olarak bile almadın, Semih! Sadece susturmak için öptüğün bir kızım, değil mi? Senin hayatında sadece..."

"Cansu..."

Gözlerini ellerinin tersiyle sildiğinde burnu kızarıktı. Bana baktığında ellerimi ceplerimden çıkardım.

"Bana sarılır mısın?"

Göğsü inip kalkarken beklemeden ona sarıldım. Ne itiraz etti, ne de kollarını belime doladı. Öylece durdu. Bir şey yaşamamıştık ama o benimle bir şey yaşamıştı. Ona yaptığım şeyi hak etmiyordu. Kafasını göğsüme yaslayıp ağlamaklı bir sesle "Romantik olacaktı," diye mırıldandığında onu kendimden uzaklaştırdım. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmeye başladığımda geri çekilmeye çalıştı. Gururunun ve ahlakının ardında bir yerlerde sallanan beni seven yanından yana olup onu bırakmadım. Direnmeye son verdiğinde, avucumun altında ıslak yüzüne yapışan saçlarını kulağının arkasına nazikçe ittirdim. Dudaklarının üstünde biraz daha vakit geçirdikten sonra geri çekildiğimde yüzüme bakamadı.

"Biri bana demişti ki..." Yüzüne düşen bir saç tutamını daha kulağının arkasına doğru ittim. "Krallar kraliçelerini memnun etmelidir."

"Gitsem iyi olur."

"İyi geceler."

"Sana da."

"Gitmemi istersen giderim."

Kalkmak için hamle yaptığında bileğinden yakaladım. Onu yerine oturttuktan sonra asıl soruyu sordum. "Beni neden izliyorsun?"

"Seni izlemiyorum."

"Avukat olmak istiyordun, değil mi? Yalan söylerken yüzünün kızarmaması için daha çok prova yapmalısın."

Titrek bir nefes alıp, bakışlarını kahve bardağına indirdi. Onun başkalarına nasıl davrandığını biliyordum. Onunla flörtleşmek isteyen çocuklara karşı nasıl davrandığını birçok kez görmüştüm. Hiçbir zaman korkmaz, utanmaz ya da çekingen olmazdı. Kayla kadar karşısındakini düşünmez ya da Neşe gibi kalp kırıcı olmazdı. O çok arada bir kızdı. Sıkıcıydı. Sıkıcı bir saygısı, terbiyesi ve durağanlığı vardı ama hiçbir zaman onu birine karşı güçsüz görmemiştim. Bana karşı bu kadar kırılgan olmasını anlayamıyordum. Onunla hiçbir şey yaşamamıştık ama sanki o, benimle birçok şey yaşamış gibiydi.

"Beni diğerlerinden daha iyi tanıyorsun ama yapbozun bazı parçaları eksik, değil mi?"

"Birçok kişiden seni dinledim, Semih. Baban için üzüldüğünü biliyorum."

Gözleri benimkileri bulduğu anda utanıp yeniden kahve bardağına bakmaya geri döndü. Biraz sert bakmış olabilirdim. Babam ve benim hakkımda kimler neler konuşuyordu ki? Gerçeğin başkalarının sohbet konusu olması beni öfkelendirmişti ama Cansu'nun bir suçu yoktu. O... Sadece beni merak etmişti.

"Evet. Babam beni genelde acıtır. Yanımda olmadığı zamanlarda bile. Bu mu senin benim yanıma gelmene sebep oldu?"

"Çok aptalcaydı biliyorum."

"Aptalca olan ne? Yanımda olmayı istemen mi?"

Bir kez daha cesaret edip bana baktığında, bakışlarını yeniden kaçırmaması için ona yumuşak bakmaya çalıştım. Başarılı da oldum. Bu sefer korkup kahve bardağına geri dönmedi.

"Sana sarılmayı istemem. Yaptığın şey için kızgın olmama rağmen, seni üzgün gördüğümde sana sarılmak istemem."

Bu kız...

Yutkundum. Yaptığım hatayı ilerletmeyecektim. Babam bundan hoşlanmazdı.

"Neden hâlâ kızgınsın ki? Kızıp geçemez misin? Ne kadar daha kafaya takıp, sıkıcı bir kız olacaksın?"

Bardağı öfkeyle yere bırakıp ayağa kalktığında, ben de peşinden kalktım. İleri gitmiş olabilirdim ama ona bir iyilik edebilirdim. Daha az sıkıcı olursa, insanlara karşı şansı daha fazla olurdu. Bileğini yakalayıp önüne geçtim.

"Çekil yolumdan!"

"Neden hâlâ kızgınsın? Niye uzatıyorsun, Cansu? Ne istiyorsun, sevgilinle kavga etmemi mi? Beni dövmesini mi istiyorsun?"

"Onun bundan haberi olmayacak?"

Vay canına! Söylememişti demek.

"Neden hâlâ kızgınsın?"

En iyi notları almak da babama yetmiyordu. Birçok şeyi aynı anda yapabilmeliydim. Ders çalışırken basketbolda en iyi olmak zorundaydım. Takım kaptanı olana kadar her gün bana işe yaramazın tekiymişim gibi bakıp durmuştu. Onun takdirini kazanmak için hep daha fazla çalışıp, daha az uyumuştum. Takım kaptanı olduğum zaman, omzumu sıvazladığında ödülümü almıştım. Söylediği tek şey, haytalık edip kaptanlığımı riske atmamamla alakalıydı. Annemle büyüseydim her şey daha kolay olurdu. Ama maalesef her zaman yanımda olan annem değil, hiç bir şeyden memnun olmayan babamdı.

Topu elime ilk verdiği günü hafızamdan silmek istiyordum. Daha altı yaşındayken fark etmiştim ne kadar iyi olursam olayım babama yaranamayacağımı. Düştüğümde hiçbir zaman yanıma gelmemişti. Küçükken anlamamıştım nedenini ama şimdi anlıyordum. Zayıf olmamdan utanıyordu. Hâlâ...

Gözümden akan yaşı silip, uzandığım minderde doğruldum. Oturduğumda cebimden telefonumu çıkarıp mesajlara baktım. Kim olduklarını hatırlamadığım kızlar mesaj atmıştı. Bizim okuldan olup olmadıklarını bile bilmiyordum.

"Semih."

Kafamı kaldırdım. Cansu'yu görünce telefonumu kilitleyip yanıma bıraktım. "Bana nefret kusmaya ara mı verdin?"

"Birkaç dakikalığına."

Minderin yanını işaret edip, ona bakmayı bıraktım. Yanıma oturmadan önce birkaç saniye ayakta durdu. Benimle

olmak istemediğini sandığı zamanlarda bile, aslında benimle olmak istediğini biliyordum.

"Kamp sandığın kadar eğlenceli geçmiyor galiba."

"Arkamızdaki eğlenen insanların yerine benim yanımda olduğuna göre, sen de aynı şeyleri düşünüyor olmalısın."

Uzanmadan önce yanıma bıraktığım kahveden bir yudum aldım. Hâlâ sıcaktı. Ona uzattığımda, tereddüt etse de elimden alıp büyük bir yudum içti.

"Son sınıf. Lisenin bitecek olmasına inanamıyorum."

"Bu üzüntü duyacağım bir şey değil."

"Biliyorum. Sen hiçbir zaman liseli değildin zaten. Hep daha fazlasaydın. Ders notlarınla erkenden üniversiteye çağrılacağını bile düşünmüştüm."

Gülümsedim. "Sana bir sar vereyim mi?"

Kafasını çevirip renkli parlak gözlerini üzerime diktiğinde gerçekten meraklı gözüküyordu. "Hafta sonları ders alıyorum. Muhtemelen üniversitede birkaç dersten muaf olacağım. Babam bunu araştırmıştır. Özel bir program." Cansu şaşkın gözlerle bana bakarken, elindeki kahveyi alıp bir yudum içtim. "Kendini topla. Evlilik teklifi etmişim gibi bakıyorsun." Boğazını temizlediğinde gülümseyip kahveyi uzattım. "Daha önce evlilik teklifi ettiğim için biliyorum. Sadece yüz ifadesini görmek için. Merak etme, evlenmiyorum."

"Merak etmedim," deyip kahve bardağıyla yüzünü gizlemeye çalıştı. Bardağı dudağından ayırıp yeniden bana baktığında ürkek gözüküyordu.

"Yanımda oturmak istemediğin halde neden geldin?"

4

Semih'ten...

Bu kamp, her yıl olduğundan daha sıkıcı geçiyordu. Kayla'nın gelmesiyle her şeyin düzeleceğini sanmıştım ama hâlâ içimde beni rahatsız eden bir sıkıntı vardı. İlk defa buraya yanımda velimle geldiğim için olduğunu düşünüyordum ama annemi görmüyordum bile. Benden daha çok aktivitelere katılan çılgın kadını yakaladığım zamanlar da eğlenceli geçiyordu. Annem hiçbir zaman beni germemişti zaten. O, babam gibi değildi. Çoğu zaman, yurtdışına sık sık çıkması gereken kişinin babam olmasını dilemiştim. Annemle sürekli vakit geçirsek ilişkimiz bu kadar iyi olur muydu bilmiyordum ama babamdan daha iyi olacağına şüphem yoktu.

En iyisi olmak istemiyordum. Derslerimin iyi olması hiçbir zaman babama yetmemişti. En iyisi olmak zorundaydım.

dirseğimden ayırdığında tam karşıma geçmişti. Ruhuma dokunmayı bırakan parmaklarına hayal kırıklığıyla baktım.

"Tişörtler için üzgünüm, Kayla. Bazen çok sert oluyorum, biliyorum. Farkında olmuyorum. Neden böyle olduğumu sana anlatamam. Ben bile anlayamıyorum."

"Sorun değil."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdiğinde kalbim biraz daha yoruldu.

"Benimle konuşmadığın saatler böyle söylemiyor. Tam tersi, büyük bir sorun olduğunu söylüyor."

"Umursayacağını düşünmedim."

Nasıl oluyor da bu kadar hızlı cevap verebiliyordum? Ruhum bedenimden ayrılıp bana hayretle bakarken, beni böyle hazır cevap olmaya iten şeyi bilinçaltının derinliklerinde titizlikle arıyordum. Meriç şaşırmış gözükmüyordu. Yorgun ve halsizliğinin yanında başka bir şey vardı. Ne olduğunu bilemediğim bir şey.

"Ben de düşünmemiştim."

Başını hafifçe eğerek, eliyle çenesini sıvazladı. O kırık gülümseme yine yüzündeydi. Elini aşağıya indirdiğinde, başını kaldırıp yeniden bana baktı. Kahverengi gözleri ruhuma bir masal anlatıyordu. Bilmediğim bir dilde, evrensel bir masaldı bu. Anlamadan hissettiğim...

"Umursamaya başladığıma göre senden ayrılmalıyım."

Sanki uçurumun kenarında duruyordum da, kendimi olabildiğine özgür hissettiğim an, aniden biri arkamdan itmiş ve düşmeye başlamıştım.

Gözlerimi kırparsam gözyaşlarımın akacağını biliyordum. Yoğun, deprem gibi geçen beş saniyenin sonunda Meriç aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü ellerinin

arasına aldı. Ona tutunmak için ellerimi hareket ettirdim ama titreyen avuç içlerim tişörtüne dokunamadan bundan vazgeçtim.

"Ama seni nasıl bırakabileceğimi bilmiyorum."

"Bırakma."

Bedenimdeki değişiklikleri kontrol edemezken, konuşmayı becerebilmem gerçekten mucizeydi. Meriç kollarını etrafıma sarıp beni kendine yasladığında, başımı göğsüne dayayıp kollarımı beline doladım.

"Öyle yaparım."

Uyuşukluğumun geçtiği an, ona daha sıkı sarıldım. Ne oldu da öfkesini bir tarafa atıp buraya geldi bilmiyordum. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim belki de. Geldiği için mutluydum. Onunla konuşmadan geçirdiğim saatlerde, onu anlayabilmek için bir sürü şey okumuştum. Onun yaşadığına yakın şeyler yaşayan çocukların psikolojilerini araştırmıştım. Annemin psikolog bir arkadaşının bana gönderdiği makaleler sandığımdan daha yararlı olmuştu. Küçükken görmemesi gereken şeyleri gören çocukların yaşadığı travmalar korkunçtu. Meriç'i empati kurarak anlamayacağımı daha yeni öğrenmiştim. Tertemiz çocuk gözleriyle gördüğü şeylerin, içindeki aydınlığı nasıl siyaha boğduğunu anlayamazdım. Neler hissettiğini o anlatmadan bilemezdim.

Kollarımı daha sıkı sardığımda ona seni seviyorum diyordum. Bu sefer beni karşılıksız bırakmadı. Kollarını daha sıkı sararak bana karşılık verdi.

İlk kez konuşmadan birbirimize 'Seni seviyorum,' dedik. Bu yaşanabilecek en güzel seni seviyorum anıydı.

biraz yaklaştım. Onun göz kırpmasına karşı gülümsedi. Şimdi müzik başlamıştı. Cenk benim duyabileceğim şekilde üçe kadar saydıktan sonra hareket etmeye başladı. İlk on saniye bedenlerimiz birbirine alışmaya çalıştı. Yirminci saniyede artık birlikte hareket edebiliyorduk. Kısa sürede onun dinlemediği yeni hareketleri en öndeki çifte bakarak kavramaya çalışırken, diğerlerinin de benden farkı yoktu.

Müzik durduğunda ilk kez ben de diğerleri gibi kendimi itiraz ederken bulduğumda, kampta eğlenmeye başladığımı fark ettim. Hep bir ağızdan itiraz ediyorduk. Bu ilgiden memnun olan dans öğretmeni, müziği değiştirip daha hareketli bir parça çalmaya başladı. Önceki günler bu bölümdeyken pistten ayrılmıştım ama bugün Cenk'in benimle dans etmesine izin verdim. Birlikte kahkahalar atarak saçma bir dans ortaya çıkarıyorduk. Odamda yalnız başıma olduğum zamanlardaki kadar olmasa da saçma ve özgürdü.

Böyle geçen on beş dakikadan sonra yorulmuştuk. Cenk beni kolunun altına çekip pistten uzaklaştırırken ikimiz de terliydik ama bunu umursamadık.

"Semih'in sende ne bulduğunu artık daha iyi anlıyorum, Kayla. Sandığımdan daha eğlenceli biriymişsin."

Gülümseyerek ona karşılık verdiğimde bana doğru eğilerek dudağını kulağıma yaklaştırdı. "Şimdi izin verirsen hoşlandığım kızın aklını başından alacağım."

"İzin senindir."

Göz kırpıp beni bıraktıktan sonra, Meriç ile aynı sınıfta olduğunu bildiğim bir kıza doğru yürümeye başladı. Ben de arkamı dönüp, Cansu'yu bulmak için etrafa bakındım

ancak onu görememiştim. Aramaya karar vererek telefonumu açtığında gelen mesajı fark ettim.

Gönderen: Meriç
Çok eğleniyor gibi gözüküyorsun.

Kafamı telefondan kaldırıp, bu kez Meriç için bakındım. Hâlâ dans edenlerin arasında birilerini görmek oldukça zordu. Mesaj atmak yerine telefonu kulağıma doğru götürdüm.

Açmıyordu. Telefon kulağımda dururken, bir yandan da etrafa göz atmaya devam ettim. Biri dirseğimi tuttuğunda o olduğunu biliyordum. Onun parmakları derime temas ediyor, ruhuma dokunuyordu. Ondan başka kimse daha önce bunu yapmamıştı. Telefonu kulağımdan ayırıp ona döndüğümde yorgun gözleriyle karşılaştım.

"Sessiz bir yere geçelim?"

Kalbim göğüs kafesimin altında tekleyerek kan pompalamaya çalışırken, titrek bir nefes almayı başardım. Islanmış avuç içimdeki telefonu cebime koyup onunla birlikte yürümeye başladığımda eli hâlâ dirseğimdeydi.

"Sana haber vermeden geldim. Aslında bu bana bile sürpriz oldu."

Kalabalıktan uzaklaştıktan sonra söylediği ilk şey bu olmuştu. Karanlık bir masal kitabının içinde, uzun boylu ağaçların arasında, korkak kız ve erkek çocuğuyduk. Etrafımızdaki karanlığa çalan gri dumanlar, insanın zayıf gözleriyle görmeyeceği kadar maneviydi. Parmaklarını

İnleyerek başımı geriye attım. Buraya gelmem gereken hataydı. Ben buraya ait öğrencilerden değildim. Her etkinliğe suratımı asarak katılıyordum. Neşe burada olmayı ne kadar çok istese de, annesi Eskişehir'de kalması konusunda ısrar etmişti. Bir daha kış tatiline kadar görüşemeyeceklerini düşündüğünde, Neşe de bunu kabul etmişti.

"Acele et. Ve dans ederken biraz estetik gözükmeyi dene."

"Neden bunu yapayım ki?"

"Meriç'e öfkeli değil miydin sen?"

"Evet ama..."

"Buradaki her şeyden haberi vardır, Kayla. Seni aramasını istiyorsan, surat asmayı bırak da kampın keyfini sür."

Cansu ayağa kalkıp ellerini birbirine çarparak tozlardan kurtulmaya çalışırken, söylediklerini düşündüm. O böyle mi yapıyordu? Kızlar böyle mi yapıyordu ve ben neden bunu daha önce düşünmemiştim? Buraya geldiğimden beri surat asıyor, etkinliklere zorla katılıyordum. Ve burada attığım her adımdan Meriç'in bir şekilde haberinin olduğunu da biliyordum.

Ayağa kalkıp meydana yürürken, bu sefer danstan keyif almaya çalışacağım konusunda kendimi ikna ediyordum. Bu son senemdi. Bir daha istesem de liseye dönemeyecektim ve üniversite, lise gibi olmayacaktı. Daha önce lisede hiç kamp deneyimim olmamıştı. Bu ilk ve sondu. Hatıralarımda somurttuğum bir kamp değil de, keyif aldığım bir şeyler olabilirdi.

"Meriç'i pek sevmem ama düşman da değilimdir. Resim işinde ablamla birkaç kere çalışmışlığı var. Evimize de gelmişti. İyi bir çocuk yani."

"Ne yapıyorsun?"

Cenk elini ensesine atıp başını hafifçe bana doğru eğdiğinde, gözlerimi onunkilere dikip bekledim. Meydandaydık. Herkes yavaş yavaş yerlerini almaya başlamıştı. Göz ucuyla baktığımda Semih'in Yosun ile eşleştiğini gördüm. Hiç şaşırtıcı değildi. O uslanmaz bir çapkındı.

"Onu kızdırmak istemem. Sınırları sen koy."

"Dans edeceğiz, Cenk. Diğerleriyle nasıl yaptıysan benimle de öyle dans et."

"Bunu gerçekten istemezsin. Ben belki düşünürüm ama Meriç ile karşı karşıya gelmek cidden işime gelmez. Ablam onu gerçekten sever. En iyi öğrencilerinden biri olduğunu söyler hep."

"Diğer kızlarla ne yaptın sen?"

Bu sırada dans öğretmenimiz dans ederken nasıl hareket edeceğimizi anlatıyordu. Kimsenin onu dinlediği yoktu. İki yana, sonra öne ve geriye gitmeyi hepimiz kapmıştık. Ben bile.

"Fiziksel temas iyi bir şeydir, sarışın."

"Tamam, bak. Sadece dans edelim. Elin belimin üstünde dursun yeter."

"Anladım. İşte istediğim sınırlar bunlardı."

Cenk komik bir çocuktu. Basketbol oynarken bana Hulk'u hatırlatsa da, basketbol sahası dışında eğlenceli, komik, rahat ve çekici bir çocuktu. Elini belime yerleştirdiğinde ona

"Kayla, oyalanmayı bırak! Kenara gel."

Beden eğitimi öğretmeni, Metin'den önce bana seslendiğinde adımlarımı hızlandırdım. Doya doya yenilmeme bile izin vermiyorlardı. Cenk'in kahkahasıyla arkamı döndüğümde, Semih'in yere uzanmış bedenini gördüm. Cenk ayağını onun göbeğinin üstüne koymuştu ve zaferini ilan ederken yüzünde dünya liderlerine yakışacak bir sırıtış vardı. Göğsünün ortasına büyük mavi bir boya yiyene kadar gevrek gevrek sırıttı. Mavi boya göğsünün ortasında yerini aldığında Semih büyük bir kahkaha atıp "Tuzak! Sürüngen!" diye haykırıp yerden kalktı. Birinci sınıflardan bir çocuk otların arasından çıktığında, Semih ona dönüp göz kırptı. "Aferin, çömez. Basketbol takımındasın."

Ah! Erkekler!

Paintball sona erdiğinde, sucuk ekmek yemek için ateşin başında toplandık. Yarım saat sonra dans zamanıydı ve bu da günün ikinci katılmak istemediğim etkinliği oluyordu. Cansu ekmeğini alıp yanıma geldiğinde "Tebrikler!" dedim. Oyunu benden çok daha iyi oynuyordu.

"Seni kim vurdu?"

"Semih. Ya seni?"

Ekmeğinden küçük bir ısırık aldı. Cansu nasıl hayatta kalıyor bilmiyordum. Her zaman çok az ve yavaş yiyordu. Ben onun gibi beslensem, günün yirmi saati açlıktan ağlardım. Dört saatimi de başarabilirsem uykuya ayırırdım. O kadar açken uyuyabileceğime ihtimal vermesem de, uyku hayatımın her anında yanımda olsun istiyordum.

"Yoxun. Galiba Semih'ten hoşlanıyor. İki gündür beni vuran o. Üstelik önünde Semih olmasına rağmen beni vurduğunu göze alırsak..."

"Platonik mi?"

"Onları birlikte görmüştüm ama geçen yılın ilk zamanlarıydı. Hâlâ onu seviyorsa..."

"Bu şaşırtıcı olmazdı."

Kızlarda tuhaf bir şey vardı. Semih'ten vazgeçememek gibi.

"Bora bir türlü aklımdan çıkmıyor ve onu düşünürken vurulmak çok zor olmuyor."

"Sen bir de bana sor."

Mıntıkmın bir kedininkinden daha acınası çıktığını fark ettiğimde sırtımı dikleştirerek oturdum. Kafamı iki yana hafifçe salladıktan sonra ekmeğimden büyük bir ısırık alıp çiğnemeye başladım. Sucuk ağzımın içinde acı bir tat bırakırken gazozumdan yudumladım.

"Kayla, bu gün partnerim sensin, seni şanslı kız." Cenk önümden geçerken, bir eliyle beni işaret edip göz kırpmıştı.

Ağzımdakini hızlıca yutmaya çalıştım. Gazozla kendime yardımcı olduktan sonra "Semih'e ne oldu?" diye bağırdım.

"Başka bir partner bulmuş."

Cansu yanımda kıpırdandığında kafamı ona çevirdim. "Aynı kişiyi mi düşünüyoruz?"

Omzunu silkti. "Bu şaşırtıcı olmazdı."

"Haydi, aç kurtlar! Oyalanmak yok. Dans müziğimiz hazır. Meydanda toplanmanız için beş dakikanız var."

"Bu kadar basite indirgeyerek konuşman bana bunu basit hissettirmiyor, tam tersi hafife alman canımı sıkıyor. Neden bana saygı duymuyorsun, Kayla? Senden çok fazla bir şey istemiyorum. Benden gizli eşyalarıma dokunmaya yeter. Aradığım zaman onları bulamadığımda neler hissettiğime dair bir fikrin var mı?"

"Aptal tişörtlerin umurumda değil, Meriç! Geri döndüğümde hepsini sana geri veririm! İnan bana, tek bir tanesi bile umurumda değil!" diyerek telefonu kapattım.

Derin bir nefes alıp gözlerimi sildikten sonra arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

Mutlu ayrılıyorduk ve o, birkaç tişört yüzünden kalbimi kırıyordu. Kalbimi kırmayı o kadar iyi biliyordu ki, bunu yaparken zorlanmıyordu bile.

Onun bu kadar acımasız olması canımı acıtıyordu. Hem de hiç tahmin etmediğim kadar çok...

***

Telefonumu kapalı tutuyordum. Kamptaki etkinliklere katılmaya başladığımdan beri bu konuda zorlanmıyordum. Babamla, Alev Teyzenin telefonundan haberleşiyorduk. Hâlâ çok yoğun çalışıyordu. İşleri erken biterse bana eşlik edeceğini söylüyordu ama bunun gerçek olmayacağını ikimiz de biliyorduk.

Bana kasvetli bir günü anımsatan griliğe sahip kabuğu olan kayın ağacının gövdesine yaslanmış, elimde emanet gibi duran silahla kendimi saklamaya çalışıyordum. Paintball bana göre değildi. Bunu geçtiğimiz iki gün boyunca ilk vurulan kişi olarak kanıtlamıştım. Bugün, benden sonra vurulan saska Metin'in yerini alıp kendi rekorumu

kırmak istiyordum. Başımı geriye yaslayıp, gökyüzünün anlatmaya çalıştığı masala kafa yormaya başladığımda uzaktan bir ses geldi. Ardından Metin'in ciyaklayan sesini duyduğumda, kahkaha atmamı engellemek için dudağımı ısırdım. Yenilmek için acele etmeme gerek yoktu. Normalde takımdakiler önce Metin ile beni vurup, sonra da gerçek bir oyun oynuyorlardı. Ama belki bugün beni unuturlardı. Küçükken sürekli yaptığım gibi, bulutlardan şekiller çıkarmaya çalıştım. Bir Unicorn'u kovalayan köpek vardı. Onun hemen ardında görkemli bir tahta oturmuş balık kafalı hükümdar. Gökyüzü benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Kayla!"

"Tamam, beni vurabilirsin. Kendi rekorumu kırdım bile."

Semih otların arasından kafasını kaldırıp "Biraz mücadele etmeyi denemeyecek misin?" diye sorduğunda, bir ona bir de kendime baktım. Bir ağacın gövdesine saklanmaktan başka yaptığım hiçbir şey yoktu. Açık bir yemdim. Semih ise üstündeki kamuflajın hakkını vererek, yüksek boylu otların arasındaydı ve kendini gerçekten gizliyordu. Yedi cücelerin otların arasından çıkıp beni götüreceğini umut edeceğim kadar geniş bir hayal gücü doğuran kamp yerinde, paintball oynamak istemeyen tek kişi bendim. Silahlarla birlikte olmayı sevmiyordum. İçi renkli kusmukları andıran boyalarda dolu olsa bile.

Elimdeki silahı Semih'e doğrultmadan o beni vurmuştu. Onu vurmayacaktım, sadece kışkırtmıştım ve o gevezelik etmeyi bırakıp istediğimi bana vermişti. Saklandığım ağacın arkasından çıkıp yürümeye başladım. "Metin, üzgünüm. Senden sonra vuruldum."

Semih'e dönüp, otoriter bir bakış atmaya çalıştı. "Örnek almalısın, seni çapkın."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Semih ise iç çekip, "Ya tabii. Meriç tam örnek alınacak biri," diye homurdandı.

Çok iyi örnek olan bir erkek arkadaşım var. Çok hanımlı.

"Cansu mükemmel bir kız."

"Anne!"

Semih inleyerek, oturduğu yerden kalkıp içeri doğru yürüdü.

Alev Hanım gözlerini devirip, "Sadece itiraf edemiyor," dediğinde gözlerimi büyüttüm.

"Neyi?" diye sordum tereddüt ederek.

"Cansu'yla vakit geçirmeye bayılıyor ama bayılmıyormuş gibi yapıyor. Erkekler! Aynı... Babası," dedikten sonra bana doğru eğildi. Onun bu hareketine karşı, ben de öyle yapmak zorunda hissettim. Fısıldayarak "Cansu sana bir şey söyledi mi?" diye sorduğunda, hâlâ büyüttüğüm gözlerimle ona bakıyordum.

"Onlar hakkında mı? Şey... Cansu'nun bir erkek arkadaşı var."

Alev Hanım yüzümü ellerinin arasına alıp gülümsedi. "Ah, tatlım! Çok sevimlisin ama karşında deneyimli bir kadın var."

Meriç'in babası ve olabilecek diğer deneyimleri aklıma gelince, iç sesime çenesini kapatmasını emrettim. Bunları düşünmenin vakti değildi.

"Birbirlerinden hoşlandıkları apaçık ortada. Semih için seviniyorum. Cansu onu düzene sokacak bir kız. Çapkın olması çok kötü bir şey değil ama gerçek sevgiyi de tatmasını istiyorum."

"Annesi olarak bunu istemeniz çok normal."

Oturuşumu biraz daha dikleştirdim. Bu konuda konuşmak istemediğimi belli etmek için doğru hamleyi yapmış olduğumu umarak bekledim.

Cebimdeki telefon titrediğinde ve bu titreme sona erdiğinde, "Affedersiniz. Açmam gerek," diyerek ayaklandım. Bahçenin ortasındaki ağaca doğru yürüdükten sonra telefonu açtım.

"Efendim."

"Sonunda bana ayıracak vaktin oldu mu? Vay canına!"

Vay canına! Çok kabaydı.

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun."

"Bir saat kırk beş dakikadır basit ve önemsiz bir öpüşün neler çağrıştırabileceği hakkında kadınsal saçma teoriler üretmeden önce bana sorsaydın size söylerdim. Hiçbir şey!" diye bağırdığında sırtımı ağaca yasladım.

"Neden bağırıyorsun?"

"Çünkü beni kandırabileceğini sanıyorsun. İstersen vakit ayırıp mesajlarıma cevap atabilirdin ama sen şu aptal, kız muhabbetine inanmamı bekliyorsun!" diye bağırmaya devam ettiğinde Semih'in annesine baktım. Yeniden dergisini eline almıştı.

"Bana tişörtlerinden daha önemli bir mesaj atsaydın, evet haklısın, tabii ki sana vakit ayırırdım, Meriç."

Pes eder ve orada öylece oturmaktan vazgeçer diye düşünmüştüm." Sustuğunda gözünde yaş vardı. Elinin tersiyle gözünü sildi. "Ondan nefret ediyorum."

Uzanıp kollarımı ona doladığımda hıçkırdı.

"Ben... Onu o kadar çok kafama takmıştım ki. O bana bir kere dönüp bakmamıştı ama şimdi... Beni öptü. Resmen beni sarhoşken öptü ve bunu biraz bile önemsemiyor. Ne kadar incindiğim umurunda bile değil, Kayla."

"O aptalın teki. Onu önemsememelisin. Bora var."

"Evet. Evet. Bora." Kollarını çözdü. "Ondan bunu saklamak iğrenç. Kaç kere söylemeye çalıştım ama yapamadım. Ders çalışıyor ve aklının bende kalmasını istemiyorum. O kadar zor ki!"

"Unut bunu. Dedim ya, o sadece aptalın teki."

Gözlerini silip burnunu çektikten sonra saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Deniyorum."

Gözlerini tavana dikti. Yeniden ağlamak istemiyordu ama bunu ne kadar önemsediğini anlamıştım. Biraz da okul hakkında konuştuktan sonra Cansu rahatlamış görünüyordu. Elbette bu konu hakkında yine konuşacaktık, tabii o isterse... Ama bugünlük daha fazla üzerine gitmeyecektim.

Cansulardan ayrılıp Semihlerin kaldığı eve doğru yürürken, Semih'in yanında oturan kadını gördüm. Kumral saçları örülüydü. Kadın dergi okurken, Semih telefonuyla ilgileniyordu. Onun, annesi olduğunu anlamıştım. Semih beni görünce, telefonu bırakıp boğazını temizledi.

Annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın da dergiyi elinden bırakıp, gülümseyerek ayağa kalktı.

"Kayla, değil mi?" diyerek kollarını boynuma doladı. Bu kadar samimi olmayı beklemiyordum.

"E-evet."

Kollarını çözüp, elini uzattı. "Ben, Alev. Semih'in annesi."

"Kayla," deyip elini sıktım.

"Gel lütfen. Otur bizimle," deyince Semih'in yanına geçip oturdum. "Ne kadar güzel bir tatil. Hem Cansu, hem de Kayla burada."

Semih kafasını salladı. O kadar da önemsiyor gibi gözükmüyordu.

"Keşke Meriç ve Ömer de olsaydı. Onları görmeyeli yıllar oluyor," dediğinde gerçekten içten görünen kadına baktım. Onu Meriç'in babasına yakınlaşırken hayal edemiyordum. Çok canlı bir kadındı ama...

Bunları düşünme, Kayla!

Vakti değil!

"Onlarla tanışıyorsun, değil mi? Ömer zaten sizin sınıfta olmalı."

"Tanışıyorum."

"Meriç onun erkek arkadaşı, anne. Ya da öyle bir şey."

Karşımdaki kadın kaşlarını kaldırıp gözlerini büyüterek bana baktıktan sonra, "Harika. Meriç'in böyle güzel bir kız arkadaşı olmasına çok sevindim," dedi. Ardından

"Kayla!"

Gözlerimi, Meriç'in sebep olduğu hayal kırıklığının kırıntılarından kurtarıp yukarı kaldırdığımda Cansu'yu gördüm.

"Bavulumu hallet!" deyip Cansu'ya doğru koştum.

"Emrin olur, prenses!"

Cansu'yla uzun uzun sarıldıktan sonra, ailesinin kiraladığı eve doğru yürüdük. Ailesiyle çoktan hazırlanmış olan yemek masasında tanıştım. Cansu'nun ablası kampı bahane edip ailesini görmeye gelmişti. Ankara'da okuyordu ve üniversitesini bize övdüğü yirmi dakika boyunca, kendimi üniversite tanıtım fuarında gibi hissetmiştim. Cansu'nun ablası Ceren, Hale Teyzeye benziyordu. Kahverengi saçları ve mavi gözleriyle annesinin gençliği gibiydi. Cansu ise saçlarını babasından, gözlerini annesinden almıştı. Ailenin parıldayan noktası gibiydi. Ceren, Cansu'dan daha soğuk ve mesafeliydi fakat çalışkan olduğu her halinden belli oluyordu. Babası gibi avukat olacaktı. Cansu'nun, ablasının izinden gitmeyeceği sohbet içindeki konuşmalarından çok net belli olsa da, ablasını destekliyordu. Ailede kimin sözünün geçtiğini yarım saatte anlamıştım. Ne kadar demokratik bir aile görünümü çizseler de, sonunda Hale Teyze ne derse o oluyordu. Koray Amca daha çok kızları güldüren bir rol üstlenmişti. Çok şeker bir adamdı. Ne benim babam gibi otoriter, ne Semih'in babası gibi kalantor, ne de Meriç'in babası gibi soğuktu.

Cansu'nun ailesiyle birlikte tatlılarımızı da yedikten sonra onlardan ayrılıp odaya geçtik. Cansu yatağının üstüne oturup, "Gelmen iyi oldu. Gülümseme numarası

yapmak bir süre sonra zorluyor," dediğinde yanına oturup bağdaş kurdum.

"Anlatmak ister misin?" diye sorduğumda, sesli bir şekilde nefesini dışarı bırakıp ellerini alnına yasladı. Kafasını sallayarak "Buna inanamıyorum!" dedikten sonra kafasını kaldırdı. "Yani bunun hayalini o kadar çok kurmuştum ki... Hepsi aptalca çocuksu hayallerdi. Ve o beni, ben başka birini severken, votka kokan ağzıyla öptü," dedikten sonra yüzünü buruşturdu.

Gözlerimi kırpmadan onu izlerken devam etmesini bekledim.

"Sınıf arkadaşı olduğumuzu öğrendiklerinden beri, nereye gitse beni peşine yolluyorlar. Tek başıma olmak canımı sıkmıyor ama öyle sanıyorlar. Ve onun annesi... Ah!" dedikten sonra tekrar saçlarını çekti. "Bana Semih'e göz kulak olduğum için minnettar olduğunu söyledi. Semih'in benimle birlikte olması onu mutlu ediyormuş."

"Sevgilin olduğundan bahsetmedin mi?"

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Söyledim ama bilirsin işte. Semih'in annesi. Pek de umursamıyor," dedikten sonra gözlerini devirdi.

Telefonuma gelen yeni mesaj sesiyle "Affedersin," diye mırıldandım. Bu gelen ikinci mesajdı. Mesajı okumadan *'Cansu'nun yanındayım,'* diye cevapladıktan sonra sesini kapattım.

Yeniden ona döndüğümde saçlarını ellerinin arasından kurtardı.

"O sarhoştu ve sabahlamakta ısrarcıydı. Eve gitmek istiyordum. Sıkılmıştım ve Bora'dan bahsetmeye başladım.

çekerek, kamp yerini işaret eden levhaları takip etmeye başladım. Semih'i telefonumun çektiği bir yerlerde arayıp, beni karşılaması için tembihlemiştim ama hâlâ görünürde yoktu. Beş dakika sonra arkama dönüp, yanlış bir kamp yerinde inip inmediğimi düşündüm. O sırada Semih seslenmesiydi geri dönecektim.

"Sarışın!"

"Gelip şu bavulu kucaklar mısın, yoksa ben tekerleklerine tekme atmaya başlayayım mı?"

"Bekle," dediğini duydum ancak tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyordum. "İşte benim kızım."

Semih'i görünce, somurtan yüzümle ona bakmaya başladım. Ellerini havaya kaldırıp "Sadece sarhoştum," dediğinde iyice yaklaşmıştı. Bense hâlâ ona somurtan ifademle bakıyordum. İki adım uzağımda durup dudağını sarkıttığında, yukarı kalkmış olan tek kaşımı indirdim.

"Gel buraya, sarışın," dedikten sonra kollarını bedenime doladı. Saçlarımın arasına doğru "Seni özledim," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Sen kimseyi özlemezsin."

Kollarını çözüp yüzüme baktıktan sonra ciddi bir ifade takındı. "Ama seni özledim."

Omuz silkip "Her neyse," dediğimde, gülümseyerek bavulumu aldı. Onun bu nimaralarına iki kez kanmıştım. Bir üçüncüsüne gerek yoktu. Kızarmamdan zevk alıyordu.

"Beni suçlamak için mi geldin?"

Nefesimi dışarı verip, cebimdeki şekeri çıkardıktan sonra paketini açmaya başladım.

"Kendini bu kadar önemli görme. Cansu için geldim."

"İşte burada ben 'önemli' oluyorum. Endişelenip geldin, çünkü onun yeniden beni düşünüp uyuyacağını ve ilk beni düşünerek uyanacağından korktun."

Başımı kaldırıp ona baktıktan sonra "Ciddi misin?" diye sordum.

Yürümeye ara vermiştik.

"İnkâr edemezsin."

"Boş versene."

Ona bakmadan yürümeye devam ettim ve şekeri ağzıma attım. Neden biraz aptal değildi? Yani sadece erkek gibi düşünmesi yeterliydi. Caner gibi. Neden şimdi Caner'i düşünmüştüm ben peki?

Telefondan gelen mesaj sesiyle elimi cebime attım. Telefonu çıkarıp, mesajı okudum.

Gönderen: Meriç
Beyaz tişörtümü nerede çıkardın, Kayla?

"Cidden mi?" Gözlerimi devirip, telefonu tekrar cebime koydum. Beni özlediği ya da ne bileyim, sahiplenici cümlelerle dolu bir mesaj yollayacağını düşünmüştüm ama o lanet tişörtlerinin derdine düşmüştü. İstemediği halde, zoraki bir şekilde buraya gelmeme göz yumduğu için öfkeliydi ve en sevdiği tartışma konusuyla beni vuruyordu.

"Sorun mu var?"

"Sen burnunu sokma, bay sarhoşken ne yaptığımı bilmiyorum ama kadınlar hakkında her şeyi biliyorum."

3

Meriç tüm günü holdingde geçirdiği için onunla ancak akşam evine döndüğünde konuşabildim. Kampa gitmeme tabii ki sıcak bakmadı. Hatta net bir şekilde "HAYIR!" dedi. Ona göre arkadaşlarımın başına ne geldiği beni çok ilgilendirmiyordu. Herkes kendi sorunuyla başa çıkabilirdi. Neredeyse kırk beş dakika onu ikna etmeye çalışmıştım. Bu arada holdingde neler yaptığını da öğrenmiştim. Sonunda pes etmişti. Çünkü babamın beni göndermek istediğini de konuşmama ilave etmiştim. Babamla doğum günüme kadar ters düşmek istemiyordu. Bu ilk kez benim işime yaramıştı. Ertesi gün babamın şirkette önemli bir toplantısı olduğu için kamp yerine taksiyle gitmek zorunda kaldım. Babamın sene başında belki gideriz diye kiraladığı dağ evinin varlığından birkaç saat önce haberim olmuştu. Babam, Cansu'yu ikna edemezsem orada tek kalmamı istemiyordu. Semih'in annesiyle telefonda görüştüğüne emindim. Taksiden indikten sonra bavulumu

Semih'in sitemi karşısında kıkırdadım. "Sana orada o kadaş bulmuşlar, niye öyle diyorsun?" Homurdandığını duyunca bir kez daha kıkırdadım.

"İşin iyi yanı, kızın vücudu güzel. En azından gözüme iyilik ediyor."

"Semih!"

"Memnun falan değilim, tamam. Yanıma gelmek kalbini engelliyor. Burada komşu illerden gelen iki özel ekip daha var. Çıtırları görmen gerek. Ve ne kadar uğraşsam da birçoğunu, Cansu'yla sevgili olmadığımızı ikna edemeyip kaybediyorum."

"Cansu'yu arayıp ne kadar kötü durumda olduğunu dinlesem ve biraz içini dökse iyi olacak sanki."

"Kötü mü?" Büyük bir kahkaha attı.

"Onun sevgilisi var, Semih. Kendini o kadar değersiz görme. Sen nesin biliyor musun? Bir kızın uzaktan ve yediğini sandığı, sonra gözlerini açtığında *Ah! Ben hata mı bakmışım?* diye hayıflandığı bir çocuksun. Yani üzülüp alınma ama o kadar değerli değilsin. En azından Cansu için." Sustuğumda fazla ileri gidip gitmediğimi düşündüm.

"Üzgünüm sarışın, seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim. Her ne kadar arkasından bir tokat yemiş olsam da, onu öptüm bile."

"Ne? Neden bunu yaptın? Sen ondan hoşlanmıyordun bile!"

"Hoşlanmıyorum. Hâlâ. Saçmalama," derken ses tonum sinirli gibi çıkmıştı.

Önce öptüm diyor, sonra da iğrenir gibi konuşuyor!

Aptal!

Erkekler!

"O zaman neden onu öptün, seni budala?" diye bağırmaya devam ettim.

"Çünkü... Sarhoştum ve o da yanımda oturmuş, bana aptal sevgilisini ne kadar özlediğini anlatıyordu. Ben de onu susturdum işte."

Orada sarhoş olunabiliyor muydu? Önder Atahan'ın içinde olduğu bir organizasyonda bunun olmayacağını biliyordum. Semih her nasıl yaptıysa, gizlice alkol almıştı ve bu yetmiyormuş gibi bir de Cansu'yu öpmüştü.

"Bu bir açıklama mı sence? Onu öptün! Üstelik sarhoşken! Sen gerçekten iğrençsin! Eminim senden nefret ediyordur! Bak, sonra konuşuruz, tamam mı? Onu aramam gerekiyor!" dedikten sonra cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım ve Cansu'nun numarasını tuşladım. İki kez denememe rağmen açmamıştı. Belki de uyuyordur diye vazgeçtikten sonra telefonu bırakıp yerimden kalktım. Tabağımı ve bardağımı yıkadıktan sonra şu kamp işini bir kez daha düşündüm. Cansu'yu görmek istiyordum. O, Semih'e gerçekten âşıktı ya da öyle olduğunu sanmıştı ama onun için bir ara ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Şimdi neler hissettiğini telefonda konuşup anlayamazdım. Yanına gitsem iyi olacaktı.

rahatlamış bir şekilde ders çalışmaya devam ediyordum. Bu da ekstra zamanlar çizelgemi oluşturuyordu. Evde kimsenin olmadığı zamanları seviyordum. Nursuş benim için ne kadar dikkatli davransa da, kimsenin olmadığını bildiğim zamanlarda sanki ebedi sessizlik oluyordu ve ben bunu ders çalışarak değerlendiriyordum.

Bu yılın sonunda gireceğim sınav, üniversite ile aramda olan tek engeldi. O engeli başarıyla atladığımda ne yapacağıma henüz karar vermemiştim. Düşünmekten kaçıyordum. Bildiğim tek şey, edebiyat okumak istediğimdi. Hangi üniversitede okuyacağım konusunda karar vermemiştim. Eskişehir'e dönebilirdim. Yeniden annemle birlikte olmak için orası iyi bir tercih olurdu. Annemin orada bir düzeni vardı. Orayı bırakıp benimle gelmesini isteyemezdim. Burada ise... Devlet üniversitesi şehrin diğer yakasındaydı. Oldukça iyi bir okul olduğunu biliyordum ama bu şehirde kalmak istediğimden emin değildim. Üniversitede kendi ayaklarım üstünde durmak istiyordum. Bununla başa çıkabileceğimden emin olamasam da denemek istiyordum ama aynı zamanda üniversite hayatımı bir çeşit deney haline getirmek de istemiyordum. Ayaklarımın üstünde durup duramayacağımı test etmek için eğitimi riske atamazdım. Öte yandan şehrin bu yakasında Özel Atahan Üniversitesi vardı. Lisede bize oranın ne gibi olanaklar sağlayacağını anlattıkları seminerden anladığım kadarıyla oldukça iyi bir üniversiteydi ama seçeneklerim arasında yoktu.

Gece yarısına doğru kafamı kitaplardan ayırıp mutfağa indim. Kendime bir meyve tabağı hazırladıktan sonra salona geçtim. Televizyonu açıp yarışma programlarının birinde durdum ve sehpanın önüne oturup, hazırladığım

meyve dilimlerinden yemeye başladım. Belki de artık annemin de birileriyle görüşme vakti gelmişti. Tabii bunu o daha iyi bilirdi ama ben artık neredeyse yoktum. Üniversiteyi Eskişehir'de okumak istemiyordum. Bu yılı da babamla geçirecektim. Annemin yalnız olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu. Onun da mutlu olmasını istiyordum. Babam eğer bu editör kadınla ciddiyse, annem de bunu öğrenecekti. Öğrendiğinde onun da yanında biri olursa daha az umursardı.

İkisi birlikte olamayacaklarsa, başkalarıyla mutlu olmaları daha iyiydi. Aynı anda ikisinin de biriyle tanışması belki imkânsızdı ama annemin aklına bu fikri sokarsam, belki çevresine daha dikkatli bakmaya başlardı. Babamın biriyle görüştüğünü öğrenene kadar, onun da yeni biriyle tanışması kesinlikle en iyisi olurdu.

Telefonumun melodisi duyulmaya başladığında oturduğum yerde doğruldum. Uzanıp telefonu elime aldım ve ağzımdaki püreleşmiş elmayı yuttuktan sonra cevapladım.

"Efendim."

"Sarışınım."

"Kamp sıkıcı olmalı. Beni aradığına göre."

"Oldukça sıkıcı. Annem seni de davet etmiş. Neden bize eşlik edip, bu sıkıcı yeri güzelleştirmiyorsun?"

"Seçeneklerim arasında yok."

"Cansu burada. Ailelerimiz tanıştı ve bizim aynı sınıfta olduğumuzu öğrendiklerinden beri sürekli görüşüyorlar. Cansu'yu da peşime takıyorlar. Sanki ilkokul çocuğuymuşuz ve aynı sınıfta olmamız önemliymiş gibi."

ediyordum. Nasıl biriydi acaba? Belki oldukça iyi bir kadındı. Eğer öyleyse, babamı ondan uzak tutmaya çalışırdım. Belki de oldukça güzeldi. O zaman da annemi bu kadından uzak tutmaya çalışırdım. Ayrı olsalar bile, eski sevgilisinin güzel bir kadınla birlikte olmasını kaldırmazdı. Kim kaldırmazdı ki?

Kapıyı açtığımda bir çift mavi gözle ve beni görünce yukarı kıvrılan pembe dudaklarla karşılaşınca, gülümsemeyi ister istemez büyüttüm. Ellerini cebinden çıkarıp "Kapıyı mak yaptığını sanmıştım," dedi ve kollarını bedenime sardı. Temiz sabun kokusu burnuma girdiğinde ikna olmaya başladım. Gülümseyerek kollarını çözdükten sonra "Seni özledim," deyip göz kırptı.

"A-affedersin. Seni temiz bir suratla görünce tanıyamadım," diye dalga geçtiğimde omuz silkti.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Bize geleceğinden bile haberim yoktu.

"Babanla görüşeceğim, tatlı kız. Seni görmeyi beklemiyordum. Güzel sürpriz."

Ben hâlâ onu evimizde görmenin verdiği şokla orada dikilirken, o çoktan içeri girmişti. Kapıyı kapatıp peşine takıldığımda aklımda öne çıkan soru, *Caner ve babam sık görüşüyor mu?* oldu. Tamam, babam bir spor kulübüyle görüşmüş ve ona bir fırsat sağlamıştı. Ve evet, Caner bu fırsatı değerlendirip takıma alınmıştı. Özel okulda okuması ve takıma alınmasında babamın payı büyüktü ama teşekkür edip, özel günlerde babamı arasa yeterliydi. Görüşmek farklı bir boyuttu. Ve neden bu iki tuhaf adam bu boyutta şeyler yapıyor merak ediyordum.

Salona gittiğimde babam pizzanın son dilimini Caner'e uzatıyordu. Aralarındaki ilişkinin ne ara bu kadar geliştiğini merak ederken, babamın Meriç'e karşı niye bu kadar nazik olmadığını da düşünüyordum. Aralarındaki ilişkinin iyi başlamadığını kabul ediyordum ama düzeltmek için hiç çabalamamıştı. Caner'in bana söylediği yalanı ve beni kandırdığını bilse, yine böyle davranır mıydı?

"Demek siz görüşüyorsunuz, öyle mi?"

Caner keyifle ısırarak pizzayı sırdığında babam omuz silkti. "Caner ile futbol konusunda çok ortak noktamız var. Onu bir özel koçla tanıştıracağım. Bana borcu olan biri. Özel antrenmana ihtiyacım olmadığı için Caner'i düşündüm."

Bunun doğruluk payı ne bilmiyordum ama Caner'in önünde bunu tartışmak istemiyordum.

"Sana bunları toplamada yardım edecek vaktim var. Caner sen..."

"Hayır hayır. Siz gidin. Ben toplarım."

"Emin misin?"

"Evet, baba. Hadi, gidin ve ben de bir an önce ders çalışmaya başlayabileyim."

Onları evden yolladıktan sonra, sehpanın üstündeki dağınıklığı topluyup odama çıktım. Kendime bir program hazırlayıp, geçen yılları göz önüne alarak, yılsonu için hedef puanımı hesaplamıştım. Her gün bunun için çalışıyordum. Zorunlu zamanlarım çok fazla değildi. Bu bir çeşit kendimi motive etme yönteniydi. Zorunlu saatleri kısa tutuyordum. O süre boyunca ders çalıştığımda vicdanım rahatlıyor, kendimi iyi hissediyordum. Kafam biraz daha

O çok kontrolcü. Biz birbirimizi seviyorduk ama o hep kendi istediğini yapıyordu. Beni sevse bile, yapacaklarından vazgeçmiyordu ve biz bu konuda anlaşamıyorduk. En son onun hamileliği konusunda hiç anlaşamayacağımızı anladık ve bitti. Ondan sonra da senin için daha iyi olmaya çalıştım. Ve..."

Duraksadığında yutkunup arkamdaki kanepeye yaslandım. "Ve..." diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

"Biriyle tanıştım. Daha yeni sayılır," dedikten sonra boğazını temizledi.

Vay canına! Yani tam burnun üstüne ben bu konuyu açmıştım, öyle mi?

"Bu yaz mı?"

Babam rahat olmaya çalışsa da gerilmişti. Burnu çevresindeki kasın seğirmesinden ve elindeki hamburger ötesinde hiçbir şeye bakmamasından anlamıştım.

"Okulun açıldığı zamana dek geliyor. Bir teknoloji dergisinin editörü. Şirkete Kenan ile görüşmeye gelmişti."

"Editör?"

Sorum karşısında babam kafasını çevirip bana baktığında, onu biraz olsun rahatlatmak isteyerek hamburgerimi verdim ve bu konunun tuhaf olmadığının sinyallerini göndermeye çalıştım. Aslında çok tuhaftı. Ne bileyim. Daha önce babam bile yoktu. Şimdi babamın kız arkadaşıyla ilgili konuşuyorduk. Maalesef bu konuda tecrübe sahibi değilim bir annemin erkek arkadaşı olayı da yaşanmamıştı.

"İstersen sana yardımcı olabilir. İstediğin bölüm bir biyattı. Tabii sen kendi başına da halledebilirsin."

"Onunla tanışmayı isterim."

Ağzımdan çıktığı gibi pişman olmuştum. Onunla tanışmak istemezdim.

"Gerçekten mi? Buna çok sevinir. Seninle tanışmayı istiyordu ama ben emin olamamıştım."

Kafamı sallayıp gülümsedim ve biraz önce babamın yaptığı gibi kendimi hamburgerime odakladım. Büyük bir sarık alıp çiğnemeye başladım. Benimle tanışmak mı istemişti?

Hamburger ağzımın içinde dönerken her şey birer birer yerini buldu. Babam hayatında yeni biri olduğu için bir aydan fazladır pazar günleri dışarı çıkıyor, spordan sonra eve bir saat geç geliyordu. Hatta birkaç seferinde iki saat geç gelmişti.

Ne yapmıştım ben?

Daha yeni hayatına giren babamı bölüşeceğim kadınla mı tanışmak istemiştim?

Ah! Biri kafamı sıkıp ağzının içinde çiğnese daha az tuhaf hissederdim. Üstelik anneme bunu nasıl yapacaktım? Benimleyken hayatına birinin girmesine izin vermemişti. Annem orada çalışırken ve hâlâ hayatına birinin girmesine izin vermeyip yalnız yaşarken, ben burada babamın kız arkadaşıyla tanışacaktım. Hamburgerin son parçasını ağzıma atacak gücüm ve iştahım kalmamıştı ama babamın bir tenlik olduğunu düşünmemesi için zorla ağzıma attım.

Kapının zili çalmaya başladığında "Ben bakarım," diyerek ayaklandım. Belki o kadınla tanışma konusunda acelecı davranmıştım. Annemin ne düşüneceğini hiç hesaba katmamıştım ama babamın görüştüğü kişiyi merak

hep çok yerdim ama annem beni sürekli yürüyüşe çıka-
rırdı. Burada ise... Tamamen bırakmıştım. Beden eğitimi
dersi haricinde spor ile tek ilişkim babamın izlediği kanal-
lardı. Hamburgeri ağzımda çiğnerken başımı eğip kendime
baktım. Evet, biraz kilo almıştım ama hâlâ zayıf sayıla-
dım. Bunu elbiselerimin üstüme tam oturmasından anla-
yabiliyordum. Ah, galiba biraz spor yapmam gerekiyordu.

"Unutmadan, istersen okulun kampına katılabilirsin.
Ben sana eşlik edemeyebilirim ama Semih annesiyle be-
likte orada."

Atahan Koleji'nin her yıl eylül ayının sonunda düzen-
lediği kamptan iki gün önce haberim olmuştu. Herkes için
olağan bir şey olduğundan, kimse daha önce bahsetme
gereği duymamıştı. Bunun için sınıfımı suçlayamazdım.
Herkes yılsonunda gireceğimiz üniversite sınavına hazır-
lanıyordu. Ben de öyle... Babamın ısrarıyla, özel ders bile
alacaktım ve bunu yaparken yalnız olmayacaktım. Ba-
bam bu sene bir sürpriz yapmış ve Caner'i bizim okula
aldırmıştı. Bu yetmiyormuş gibi, özel derslerde de bana
eşlik edecekti. Meriç'in bu duruma tepki göstereceğini
sanmıştım ama o, ondan beklemediğim kadar anlayışlı
davranmıştı. Bunun, aramızdaki deneme süreciyle alâ-
kasının olmadığını biliyordum. Caner'in geleceği için bir
olacağını düşündüğünden dolayı ses çıkarmıyordu. Ke-
cak birçok kez, ondan olabildiğince uzak durmam gere-
tiğini ima etmişti.

"Düşünürüm."

Bu benim için de iyi olabilirdi. Semih'in orada olma-
bana yalnız hissettirmezdi. Annesiyle hiç tanışmamış olsa
bile idare edebilirdim. Annesinin Meriç'in babasıyla ol-

durumu aklıma gelince tuhaf hissediyordum ama onunla
bunu konuşacak değildim. Yani ona *'Neden Meriç'in baba-
nın ayartmaya çalıştınız ve size karşılık vermeyince ne hisset-
tiniz?'* diye soramazdım. Semih için.

"İstediğin zaman söyleyebilirsin. Alev senin de on-
larla gidebileceğini zaten söylemişti."

"Alev, Semih'in annesi," diye açıkladıktan sonra ham-
burgerinden bir ısırık daha aldı.

Merak ettiğim şey, Alev denilen şu kadın Meriç'in ba-
basına öyle yaklaştıysa, babama karşı da bu tarz bir hare-
keti olmuş olabilir miydi? Meriç'in babası sert ve otoriter
bir adamdı. Çok yaşlı değildi ama babam ondan daha dinç,
zayıf ve genç gözüküyordu. Aynı zamanda da yakışıklı.

"Onunla yakın mısınız?"

İşte aklımda tutmayı başaramadığım sorulardan bir ta-
nesi ağzımdan çıkmıştı. "Kenan ile ortak olduğumuzdan
bu yana neredeyse sadece tatillerde Alev ile görüşürüz.
O hep yurtdışındadır. İyi bir fotoğrafçı. Birçok ünlünün
fotoğraf çekiminde bulundu." Babamın açıklamasıyla ak-
lımdaki şüphe azalsa da gitmemişti. Babamın rahat tavrı
bana *'Umut gitsin!'* diyordu ama belki de babam bunu o
kadar önemsememişti.

"Onun arkadaşlarıyla falan tanışmışsındır. Hiç... Yani
hep yalnız mıydın?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırıp
elindeki bardağı masanın üstüne bıraktı.

"Annen sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ama ay-
rılığımızın nedeni sen değilsin, Kayla. Evet, ben sana ba-
kamayacağım diye korktum ve kaçtım. Bunu sana anlat-
mıştım ama annenle aramda olan şey farklı. Görüyorsun...

biliyordum ama bunun için uğraşmadım. Kullanmam için bana verdiği kredi kartıyla ödemeyi yaptıktan sonra, her şeyi salondaki sehpanın üstüne yerleştirip ona bir mesaj attım.

Babam bana çok taviz göstermişti. Meriç'in yanında kalmam başlı başına yeterli olsa da, birçok konuda sınırlarını genişletmişti. İlk başlarda ikimiz de birbirimize karşı çok acemi olduğumuz için, ilişkimiz inatlaşmak ve sonunda makla kalıplaşmıştı. Artık daha iyiydik. Daha... Normal.

Onu beklerken kanepeye yayılıp televizyonda ilgi çekecek bir şey aradım. Beş dakika izledikten sonra sıkılarak değiştirdiğim dördüncü kanaldayken kapının zili çaldı. Babamın her zaman anahtarı olurdu. Başka kopya da vermemiştim. Nursena Hanım olacağını düşünerek kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda babamı görmeyi beklemesem de karşımdaki oydu.

"Anahtarını evde mi unuttun?"

"Aslında cebimde. Kızımın bana kapıyı açmasını istemiş olabilirim."

Kollarını bana doladıktan sonra "Seni bir gün sonra bekliyordum," dedi.

Ah, ben de bir gün sonra gelmeyi düşünüyordum ama yarın Meriç'in holdingde olması gerekiyordu. Birlikte yirmi gün geçirecek vaktimiz bile olmayacaktı. O yüzden bir gün erken dönmüştüm. Bayramı annemin yanında geçirmek bana iyi gelmişti. Onu özlüyordum.

"İşte buradayım."

Kollarımızı çözdükten sonra babam yağmurluğunu çıkarıp astı. Gülümseyerek salona doğru yürümeye başladı.

"Bizim için bir şeyler sipariş ettim," diyerek salona girdiğimde babam da arkamdan geliyordu. "Kredi kartını kullandım. Ekstre gelince şaşırma."

Babam rahatlamış bir sesle "Hayır," dediğinde kafamı çevirip ona baktım. "O senin için zaten, Kayla. Harçlığını babanın koca midesine harcamadığın için mutluyum. Hem pizza, hem hamburger almışsın."

Gülümseyerek bahçeye açılan kapının önündeki minderleri sehpanın yanına çektim. "Bir de salata var."

"Evet, salata da varmış. Pizzalar acılı mı?"

"Oldukça fazla. Bu yüzden dolaptan ayranı alıp geliyorum."

Babam "Ben hallederim," dedikten sonra arkasını dönüp salondan çıktı.

Minderlerden birine yerleşip, cep telefonumu kontrol ettim. Kızların olduğu grupta bile mesaj yoktu. Herkes pazar gününü iyi değerlendiriyor olmalıydı.

"Asitli bir şeyler de iyi olur dedim."

Kafamı sallayıp pizzadan bir dilim kopardım. Babam benim yediğimin iki katını yiyebiliyordu. Daha fazla yiyebileceğini de iddia ediyordu. Açıkçası ona inanıyordum. Kocaman kolları ve her kadını kendine baktıracak bir fiziği vardı. Spor yapmasa, bu yedikleriyle büyük bir göbeğe sahip olurdu.

İki dilim pizzadan sonra hamburgere geçtiğimde, babam salataya uzanıp aldı ve önüme yerleştirdi. "Salata ile birlikte ye." Gazozun kapağını açıp bana uzattığında, teşekkür ederek elinden aldım ve yudumladım. Onun yanında bu kadar çok yiyip kilo almamam şaşırtıcıydı. Ben

"Meriç!"

Sanki biraz önce ağzından edepsizce imalar çıkmamış gibi yüzüne masum bir gülüş yerleştirdiğinde onu hayranlık içinde izledim. Çok güzeldi. Çok güzel gözleri vardı ve onlarla bana bakıyordu. Uzanıp onu öpmeye başladığımda gülerek geri çekildi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Düşeceğim."

Koltuk küçük ve oturma yeri dardı. Kafamı eğip halimize baktığımda ikimiz birlikte gülmeye başladık.

"Neden kraliyet yatağımıza gitmiyoruz? En azından orada düşmeyeceğimden emin oluruz."

Meriç'in dalga geçmesini umursamadan ayağa kalktıktan sonra sırt çantamı yerden aldım. "Artık dönmeliyiz, Meriç."

Burayı sevmiştim. Taş binaların arasında, yabancı insanlarla olmaktan daha iyi hissettiriyordu. Burada yalnız başıma kalsam korkacağımdan emindim. En yakın ev yirmi dakika uzaklıktaydı ama yanımda Meriç olunca korkmam gereken hiçbir şey yoktu. En başından beri onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

Aramızdaki ilişki kafa karıştırıcıydı. Ne olduğumuzu anlamam uzun zamanımı almıştı. Biz... Artık biz diye biliyordum. Biz birlikteydik ama bu sonsuza dek birlikte olacağımız anlamına gelmiyordu. Meriç bana güven veriyordu ama beni sevdiğini söylese de, hatta gerçekten sevse de, bir gün bizden vazgeçip gidebileceğinin farkındaydım.

Meriç gibi çocuklarla daha önce birlikte olmamıştım ama onlara ilgili her kızın bileceği şeyleri ben de

biliyordum. Kulaktan kulağa dolaşan dedikoduların aksine, Meriç bilindik kötü çocuklardan değildi. Serseri hiç değildi. Meriç, duygularını kapamış, insanların kendisine yaklaşmasını engelleyen, resim yapan, umursamaz bir çocuktu. *'Ben romantiğim,'* diyen erkeklerin zihninden geçmesi mümkün olmayan sözler ederek ruhumu kendine hayran bırakıyordu. Aynı zamanda, *'Ben kötüyüm,'* diyen erkeklerin akıl yürütemeyeceği şeyler yapıp canımı acıtıyordu. O, çok zekiydi.

Eve döndüğümde kimse yoktu. Babam benim yokluğumda kendine özel zaman tanımış olmalıydı. Spor yaptığı zamanlar hariç, iş ve ev arasında gidip gelen bir adam olduğu için, onun arada bir evden dışarı çıkmasına seviniyordum. Daha gençti ama kendini eve kapatarak sıkıcı bir hayata mahkûm oluyordu. Babasıyla yaşadıkları yüzünden bana bakamayacağından korktuğu için beni terk etmesini hâlâ doğru bulmasam da, onu anlamaya çalışıyordum. Kendi yaşadıklarını benim de yaşamamı istemediği için onu suçlayamazdım. Ne de olsa o, sadece kendi yaşadıklarını biliyordu. Babasız büyümenin ne demek olduğunu bilmediği için, yaşadığı şeyin en kötüsü olduğuna kendini inandırmıştı.

Onun parasını harcamamı ne kadar istediğini anlamam çok uzun sürmüştü. Parayla gönlümü kazanmaya çalışmıyordu. Eğer onun yanına ilk taşındığım zamanlar olsaydı daha farklı düşünürdüm. Onu acımasızca yargılardım ama gerçek bu değildi.

Onun için aynı anda hem pizza, hem hamburger, hem de salata siparişi verdim. Aslında–evde annemle sıkça yaptığımız gibi–siparişi daha ucuza kapatacak yöntemleri

"Oyuncağını kaybettiğin için ağladığını biliyorum."

"Tabii ki ağlamadım."

"Ah, tabii ki ağladın."

Yarım patates dilimine çatalımı batırıp, Meriç'in ağzına doğru götürdükten sonra "Evet, ağladım. Çünkü o en sevdiğim oyuncaktı," diye itiraf ettim. Meriç yüzünde bir gülümsemeyle patatesi yerken, ben de kendi karnımı doyurmaya devam ettim. Yemekleri ben yapmıştım. Meriç de onları tencereden tabağa taşıyıp servis etmişti. Buraya gelme şartım bana yardımcı olmasıydı.

"Kimin aldığını hatırlamıyorum. Beşinci yaş günümde gelen hediyeleri açtığımda bulmuştum. Büyük, tek katlı bir evdi. Çatısı ve ön tarafındaki duvar açılabiliyordu. Böylece içindeki mobilyaların yerlerini değiştirebiliyor ve bebekleri oynatabiliyordum."

"Ben genelde resim çizerdim ama Ömer'in o tür bir oyuncağı vardı. Tabii o ev değildi, bir çeşit arabalı tamirhanesiydi. Hollanda'dan getirmişlerdi. Ömer'in büyükannesi hâlâ orada yaşıyor."

"Büyükanne demişken..."

Dudağımı ısırdığımda Meriç gülümseyerek bana baktı. Onun gülümsemesini seviyordum.

"Büyükannem yarın geliyor. Eşyalarını bıraktığı sırada seninle tanışmamış olması çok kötü ama bil ki seninle tanışmak isteyecek. Boynumda bıraktığın o muazzam mor luğun kâbusları arasında olduğunu söyledi."

Mideme bir ağırlık çökerken "Hayır. Söylemedi," diye sızlandım. Ve o kesinlikle mor değildi, Meriç biraz abartıyordu.

"Evet. Söyledi."

İnleyerek kendi tabağımdaki patates dilimini ısırdım. Meriç'in büyükannesiyle tanışmak istemiyordum. Annesi ve babasına bile henüz alışamamıştım. Yemek yerken kesinlikle konuşmayan ve kimsenin konuşmasını istemeyen kasvetli bir babası vardı. Annesi ne kadar narin olsa da biraz fazla... Bana bedeninden çok ruhu ile yaşıyor gibi hissettiriyordu. Tuna ailesi tuhaftı. Tuhaflık sözlüğündeki anlamı gibiydiler. Karanlık bir köşkte yaşamaya başlasalar, korku masallarına uygun bir aile olacaklarından emindim. Torununun boynunda 'muazzam' bir morluk gören büyükanneyle tanışmaya hazır değildim.

"Biliyor musun? O oyuncağın kimden geldiğini gerçekten bilmiyorum ve gerçekten en sevdiğim oyuncaktı. Çünkü onun içinde mutlu bir çift yaşıyordu. Sanırım gelecekte olmak istediğim yeri oynuyordum. Çok garip. Sanki oyuncak evimin içindeymişim gibi hissediyorum."

Meriç boş tabağını sehpanın üstüne bıraktıktan sonra benimkini de almaya çalışınca "Henüz, bitirmedim," diye itiraz ettim. Beni dinlemeyip tabağı aldıktan sonra kendi tabağının yanına bıraktı.

"Oyuncaklar konusunda nasıl ilgimi çekeceğinle ilgili tüyo vermemi ister misin?"

Ayaklarımı bileklerinden tutup nazikçe çektiğinde koltuğun üstünde kaydım. Dizlerini iki yanımdan koltuğa bastırıp üstüme çıktığında, kollarımı kaldırıp aramızdan geçirdim ve saçlarıyla oynamaya başladım.

"Oyuncak bebeklerin koltuğun üstünde birazdan sana yapacaklarını yapıyorlar mıydı?"

2

"Eskiden bir oyuncağım vardı. Bu ev bana onu hatırlatıyor."

Meriç ikimiz için hazırladığı tabakları tezgâhtan alıp yanıma geldiğinde, ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı koltuğun üstüne çektim. Bağdaş kurup, sehpanın üzerine bıraktığı tabağı aldım. Meriç koltuğa yayılıp, karnının üstüne koyduğu tabaktaki patateslerden birini eline aldıktan sonra "Ona ne oldu?" diye sordu ve elma dilim patatesin yarısını sardı. Meriç'in oyuncaklarla ilgili söylediğim bir şeyle ilgilenmesi beni biraz şaşırtmış, çokça da mutlu etmişti.

"Kayboldu."

Tabağın yarısını kaplayan makarnadan yemeye başladığımda, içeceğimizin olmadığını fark ettim. Kalkıp ikimize de portakal suyu doldurduktan sonra eski yerime geri döndüm.

Uzanıp onu öpmeye başladığımda, belime doladığı elini bastırarak beni kendine yasladı. Diğer eli yüzümün hemen yanında duvara dayalıydı. Dili ağzımın içinde bana adımı unutturacak bir oyun sahnelerken, parmaklarım göğsünden saçlarına doğru tırmandı.

Doğum günüme neredeyse bir ay kalmıştı. Ve biz sadece öpüşüyorduk. Kıyafetler üstümüzde, eller temas etmemesi gereken yerlerden uzak...

Dudağımı ısırarak geri çekildiğinde, dudaklarımın arasından nefes alıp vermeye çalışıyordum.

"Biliyor musun? Şu an tam da bana beni sevdiğini söylemen gereken zaman. Elli saniye geciktin."

Elimi tutup yürümeye başladığında buradan nasıl çıkacağımızı bildiğini anladım. Buraya yabancı değildi ve tabii ki çıkışı da biliyordu. Muhtemelen yangını da biliyordu.

"Yangında biri zarar gördü mü?"

Omzunun üstünden bana baktıktan sonra "Hayır," dedi.

Örümcek ağının altından geçtiğimizde içeriyi dolduran ışığı ve kırık duvarı gördüm. Evin kapısı orada olmalıydı.

"Yangın kışın çıkmıştı. Sığınmak için içeriye girenler şömineyi yakmayı beceremezmişler. Ya da kafayı bulduklarından ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Neyse ki canlarını kurtaracak kadar şanslılarmış."

"Yani burası kullanılmıyor muydu?"

"Hayır. Amcam yurt dışına yerleştiğinden beri buraya kimse girmedi."

"Burası amcanın mıydı? Bir amcan olduğunu bilmiyordum."

Yeniden gün ışığına kavuştuğumda önüme geçip elini belime doladı. "Evet. Bir amcam var. Yurtdışında. Yıllardır onu görmüyorum. Diğer akrabalarım gibi."

Kafamı çevirip, arkamda kalan harabeye baktım. Terk edilmiş ve sonra yanmış, hiçbir anısı olmayan soğuk bir ev gibi gözükmüştü gözüme. "Senin evine gidelim. Orayı sevdim." Yeniden yürümeye başladığımızda onu durdurup omzunu öptüm. Çenem hâlâ omzunun üstündeyken ona bakıp "Ve seni seviyorum," dedim.

"Varlığını hissedebiliyorum, Kayla."

Sırtımı duvara iyice yasladım. Yanımda bir boşluk ve beş adım sonra duvarın devamı vardı. Yağmurun kayıp parçaları olan boşluklardan içeri girebilirdim ve kaçma oyunum saklanmaya dönebilirdi. Yorulmuştum. Ormanın derinliklerine yeterince dalmıştım ve daha fazla ileri gitmek istemiyordum. Kuru dalların çıkardığı sesi tekrar duymaya başladığımda elimi dudağımın üstünden çektim. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi temiz hava ile doldurduktan sonra, sessiz olmaya özen göstererek harabenin içine adım attım ve koşmaya başladım. İçerisi beklemediğim kadar karanlıktı. Kırık duvarlardan ve pencerelerin olması gereken yerlerden süzülen ışık belirli bir bölgeyi aydınlatabilirdi ama yüksek boylu ağaçlar buna pek izin vermiyordu. Yıkık duvarların yerinde kapı olması gerektiğini idrak ettiğimde durdum. Burası bir evdi. Ormanın içinde harabeye dönmüş bir ev. Duvarları kaplayan siyah kir, büyük bir yangının arkasında bıraktığı temizlenemeyen kanıtlardı ya da kimse temizlemek istememişti. *Yangın çıktığında burada birileri var mıydı?* diye düşünmeden edemedim. Çocuk bile olabilirdi. Onlara zarar gelmiş miydi? Tüylerim diken diken olduğunda bedenime sarılıp kollarımı ovaladım.

Nefesini verdiğini duyduğumda kafamı çevirip etrafa baktım ama on adımdan ilerisini göremiyordum. Bana çok yakın olabilirdi. Nefesini duyabiliyordum. Sessiz olmaya çalışarak yürümeye devam ettim. Daha aydınlık bir yer bulabilirdim. Dışarıda bir uğultu olduğunda kendi isteğimle dönüp bir pencere ya da kırık bir duvar aradım. Karga sesleri yaklaşırken, burada olmanın iyi bir fikir olmadığının farkına vardım. Birden fazla karga vardı. Sesleri

üşümü ürpertmişti. Buradan çıkabileceğim bir yer arar-ken koşmaya başladım ve sonra... GÜM!

Beni yakaladı!

Kemikli ve güçlü parmakları dudağımın üstünü kapatırken, diğer eliyle beynimi kavrayıp ayaklarımı boşlukla kavuşturdu. Yeniden yere bastığımda üç saniye geçmişti ve sırtım yine soğuk bir duvara yaslıydı. Adrenalinden kalbim üstün bir performans gösterirken, göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu.

"Burası sert bir iniş olduğu için üzgünüm."

Meriç özür dilediğten hemen sonra yüzümü boynuma gömdü ve bundan birkaç saat önce çok sevdiğini itiraf ettiği kıvrımı öpmeye başladı. Burnu teninde temas ettiğinde nefesini içine çekiyor, kendi nefesiyle harmanlayarak dudağından çıkmasına izin veriyor ve kulağımın hemen arkasına üflüyordu. Boynumla omzumun kavuşma yerlerindeki kıvrımın üstünde dudaklarını gezdirirken masumluğu neredeyse yirmi saniye sürdü. Sonra araya dişleri ve sıcak nefesi girdi.

"Kargalar," dedim soluk soluğa. Ona yakalanmama sebep olan şeyler... Artık çok yukarıdaydılar ama bu Meriç'in umurunda bile değildi.

Boynumda tüm vücudumdaki elektriği hareketlendiren şeyler yaparken, omuzlarından tutup birkaç santim uzağa gitmesini sağladığımda yüzünde güvensiz bir ifade yakaladım. Hâlâ güven duyulmayan yedek oyuncuydum. Bana şans verildiğinde dahi, tüm takım dişlerini sıkarak bir hata yapmamı bekliyordu.

"Hey! Böyle olmaz. Benimle paylaşmayı öğrenmelisin."

1

Sırtımı soğuk duvara yasladım. Nefes nefese kalmıştım. Elimi ağzımın üstüne kapatıp sessizliğimi korumaya çalıştım. Beni bulursa... Beni eğer burada bulursa işim biterdi. Göğsüm hızla inip kalkarken, boğazımdaki ateşi söndürecek soğuk bir suyun hayalini kurdum. Kulübeden oldukça uzaklaşmıştım. Ormanın içinde böyle yıkıntı bir taş binanın olduğundan haberim bile yoktu.

Sarı, turuncu, kahverengi kurumuş dalların çıkardığı huzur verici ses, bir insanın yaklaştığının kanıtıydı. Arkasına yaslandığım duvar anca beni gizleyecek kadar genişti. Kafamı çevirirsem görülme riskim vardı. Bu yüzden kıpırdamamaya gayret ettim ve dudağımın üstündeki elimi biraz daha bastırdım. Orman korkutucu derecede sessizdi. Duyduğum tek şey, kuru dalların gördüğü baskı sonrasında çıkan sesti. Şimdi artık onlar da kesilmişti ve nefes alış verişlerimin duyulması işten bile değildi.

KÖTÜ ÇOCUK

III

BÜŞRA KÜÇÜK

EPHESUS